

ประวัติชีวิตของข้าพเจ้า แม่ชีประทุม โชติอนันต์

ประวัติชีวิตของข้าพเจ้า

แม่ชีประทุม โชติอนันต์

หลวงปู่ปาน

พระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ)
วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี

แม่ชีประทุม โชติอนันต์

มรณกรรม 18 กย. 2538

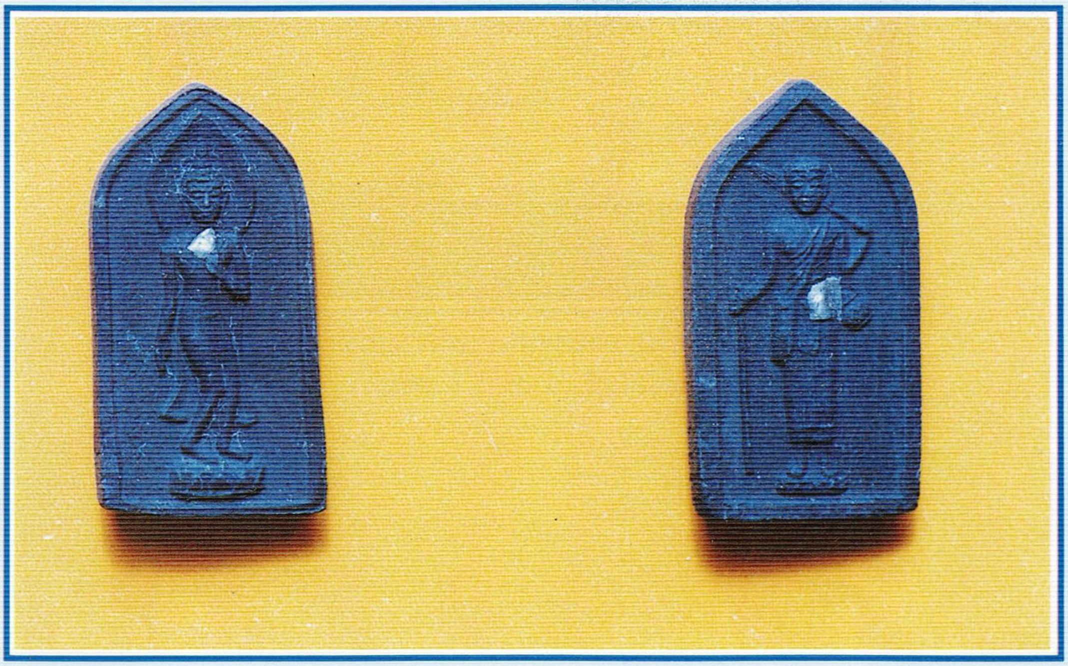

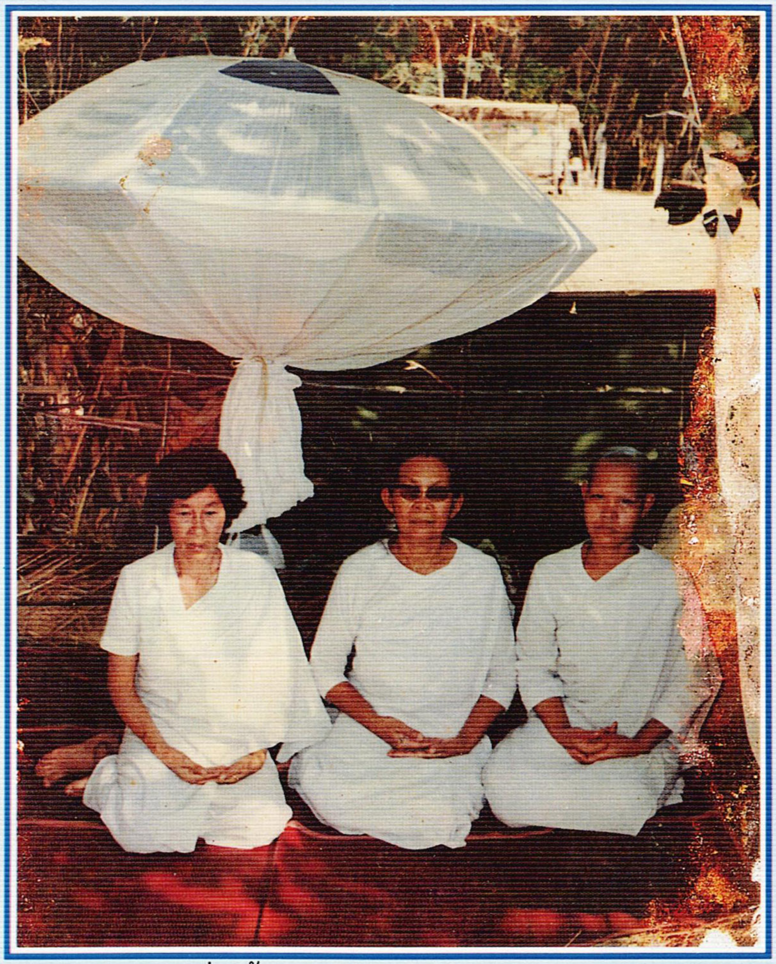
พระธาตุกายสิทธิ์ของผู้สำเร็จธรรม
สภาพก่อนจะกลายมาเป็นพระโครตเศรษฐี

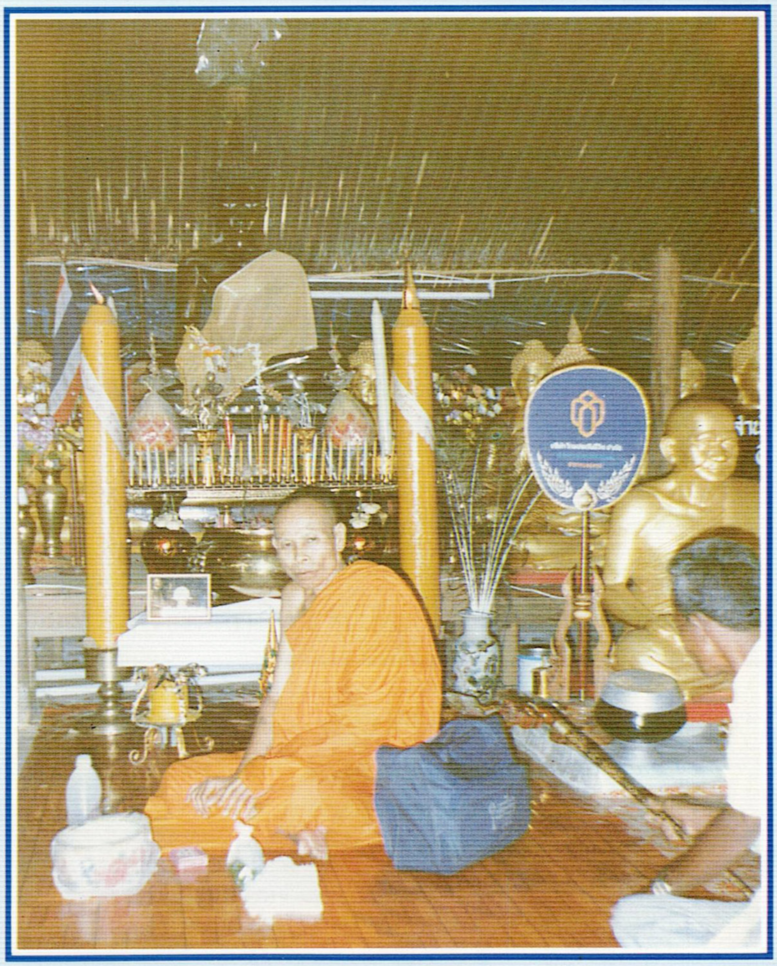
พระโครตเศรษฐี (รุ่นแรก)

พระโครตเศรษฐี (รุ่นปัจจุบัน)

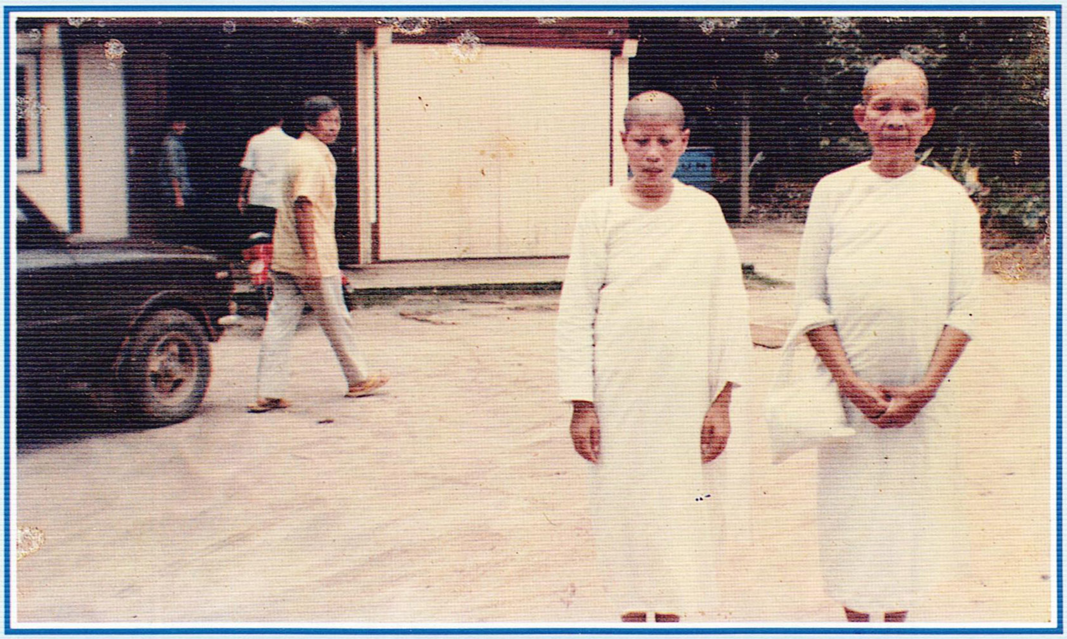

เมื่อครั้งบวชพราหมณ์เข้าปริวาสกรรม
ที่วัดรัตนคีรี (ถ้ำแรด) จ.สระแก้ว

พระครูประสาทพัฒนกิจ (หลวงพ่อฝ้าย)
ทำพิธีบวชให้ที่วัดมะทาย อ.มะขาม จ.จันทบุรี

ไปอยู่วัดบ้านอ่าง อ.มะขาม

ศาลาสวดมนต์เมื่อเริ่มสร้างสำนักฯ (ปากช่อง)

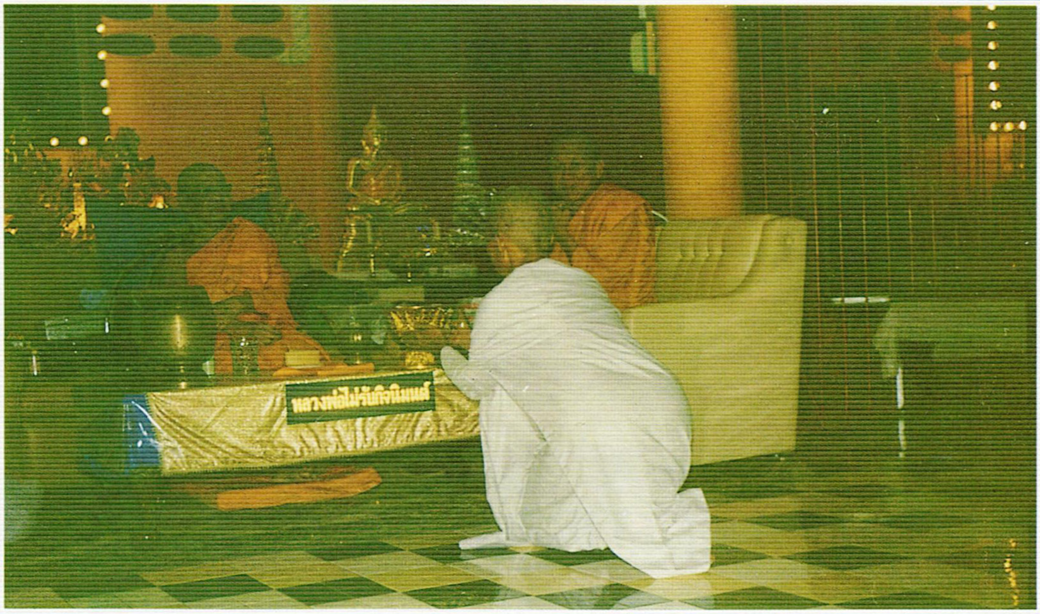

รับป้ายชื่อสำนักฯ จากพระเดชพระคุณหลวงพ่อ
พระราชพรหมยาน (วัดท่าซุง)

ญาติโยมได้นำพระประธานมาถวายให้สำนัก
ไว้บูชาเป็นครั้งแรก

นำพระโคตรเศรษฐีไปให้หลวงพ่อฤาษีดูที่วัดท่าซุง
เมื่อทำเสร็จรุ่นแรก

อาจารย์นำสอนพระกรรมฐานที่ศาลาอเนกประสงค์

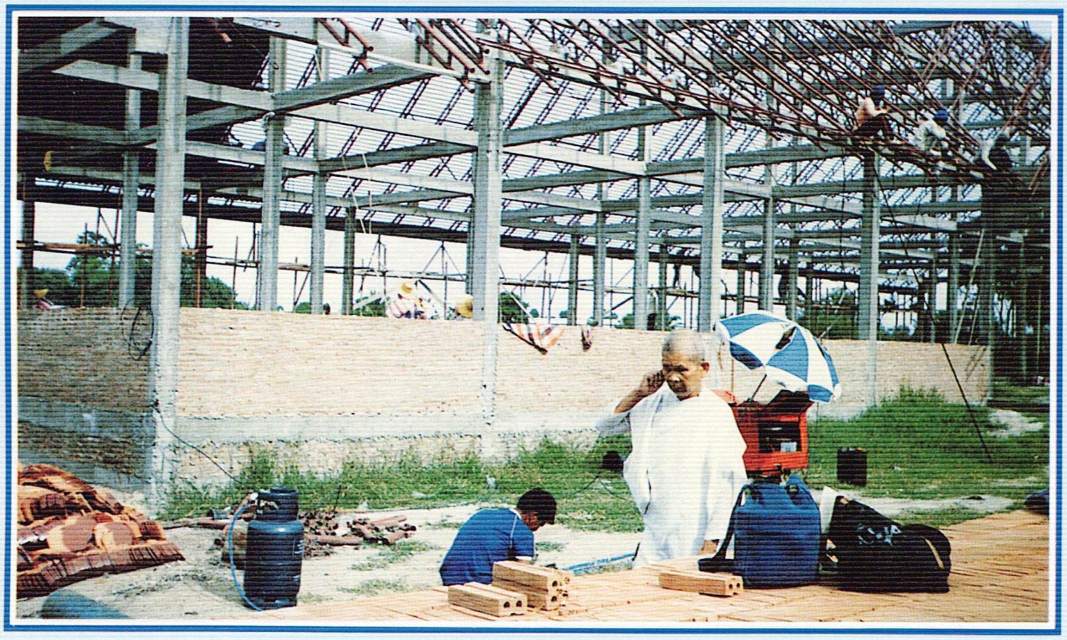

ฝึกมโนมยิทธิ

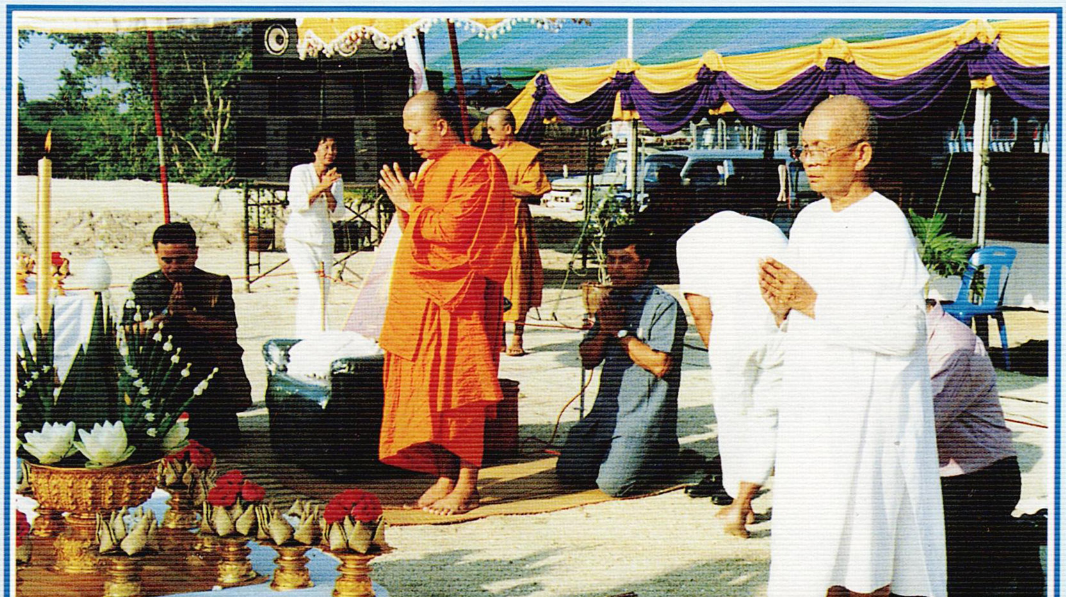
6 เมษายน 2534 จัดงานพิธีวางศิลาฤกษ์
สร้างมหาวิหาร

ดูแลควบคุมการก่อสร้างด้วยตนเอง

พิธีบวงสรวง เนื่องในงานเททอง
หล่อพระพุทธรูป รูปเหมือน 8 พระองค์

มหาวิหารโคตรเศรษฐีสุรนารีวรนาถ
เสร็จสมบูรณ์

ภายในพระมหาวิหาร ประดิษฐาน
พระพุทธเจ้า 28 พระองค์

พระมหาวิหารด้านหน้า

พระมหาวิหารด้านข้าง

พระเทพสีมาภรณ์ เจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา
ทำพิธียกเสาเอก วิหารพระอรหันต์หญิง ที่สำนักส่งเสริมปฏิบัติธรรม

วิหารพระอรหันต์หญิง กำลังดำเนินงานก่อสร้าง
ตั้งอยู่ด้านหลังพระมหาวิหารโคตรเศรษฐีสุรนารีฯ

ทางเข้าสำนักส่งเสริมปฏิบัติธรรม
ต.หนองสาหร่าย อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา

สรีระศพของคุณแม่ประทุม โชติอนันต์ ประดิษฐานทางด้านท้ายในพระมหาวิหารฯ
ให้คณะลูกศิษย์ และผู้ที่มีจิตใจเลื่อมใสไว้สักการะ และน้อมระลึกถึง

ประวัติชีวิตของข้าพเจ้า

แม่ชีประทุม โชติอนันต์

คำนำ

ประวัติของคุณแม่ชีประทุมโชติอนันต์นั้นได้มีหลายท่านสนใจขอนำไปลงในนิตยสาร แต่คุณแม่ไม่อนุญาต เกรงจะไปแต่งเติมผิดจากความเป็นจริง ครั้นปี พ.ศ.2535 คุณแม่ได้เขียนประวัติลงในหนังสือลูกศิษย์บันทึก เล่ม 3 ของวัดท่าซุง ได้รับความสนใจจากผู้อ่านจำนวนมาก และมีผู้ขอให้คุณแม่เขียนประวัติเรื่องยาวต่อ

ตั้งแต่ปลายปี พ.ศ.2535 คุณแม่จึงได้เริ่มบันทึกประวัติด้วยตนเองเรื่อยมา จนกระทั่งปลายปี พ.ศ.2537 จึงหยุดบันทึก เนื่องจากช่วงนี้ภารกิจหนักเกี่ยวกับด้านการก่อสร้าง ประกอบกับสุขภาพไม่แข็งแรง ป่วยไข้เป็นประจำ ครั้นเดือนกรกฎาคม 2538 คุณแม่ได้นำประวัติที่ได้บันทึกไว้ให้คณะศิษย์ไปรวบรวมจัดเป็นรูปเล่ม เพื่อจัดพิมพ์ให้ทันงานฉลองวิหารโคตรเศรษฐีสุรนารีวรนาถ ในปี พ.ศ.2539

'หนังสืออัตชีวประวัติ' เป็นหนังสือรวบรวมประวัติและหลักการปฏิบัติของคุณแม่ชีประทุม โชติอนันต์ ซึ่งท่านเขียนไว้เพื่อจัดพิมพ์เป็นที่ระลึกในงานฉลองมหาวิหารโคตรเศรษฐีสุรนารีวรนาถ ซึ่งจะเป็นประโยชน์และแนวทางในการดำเนินชีวิตและการปฏิบัติธรรมของท่านทั้งหลายต่อไป

ความดีที่จะพึงบังเกิดจากหนังสือเล่มนี้ ขอน้อมถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา และอาจาริยบูชา ซึ่งมีหลวงปู่ปาน (วัดบางนมโค) หลวงพ่อพระราชพรหมยาน (วัดท่าซุง) คุณแม่ชีประทุม โชติอนันต์ เป็นที่สุด หากข้าพเจ้าทั้งหลายได้เคยล่วงเกินคุณแม่ตั้งแต่อดีตชาติถึงปัจจุบันชาตินี้ ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี และด้วยใจก็ดี ขอคุณแม่ได้โปรดอดโทษให้แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป จนตราบเท่าเข้าสู่พระนิพพาน พระธรรมใดที่คุณแม่บรรลุแล้ว ขอพระธรรมนั้น จงมาบังเกิดแก่ดวงปัญญาของข้าพเจ้าทั้งหลายนี้ด้วยเทอญ.

คณะศิษย์แม่ชีประทุม โชติอนันต์

ประวัติชีวิต

ของ

ข้าพเจ้า

อัตชีวประวัติ

ข้าพเจ้าแม่ชีประทุม โชติอนันต์ เกิดวันพุธที่ 5 เมษายน พ.ศ. 2469 ตรงกับวันขึ้น 8 ค่ำเดือน 5 ปีขาล เกิดที่ตำบลบ้านแพน (บ้านเลียบ) อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา บิดาชื่อคุณพ่อโหร่ง กิจเหมาะ มารดาชื่อคุณแม่ส้มจีน กิจเหมาะ มีพี่น้องทั้งหมด 6 คน คือ

(1) พระภิกษุจำรัส	กิจเหมาะ (มรณภาพ)
(2) นางตลับ	(กิจเหมาะ) อมรศิริ
(3) แม่ชีประทุม (ตลุ่ม)	โชติอนันต์
(4) นางเหลี่ยม	(กิจเหมาะ) อรุณรับ
(5) นายบุญเลิศ	กิจเหมาะ
(6) นางอนงค์	(กิจเหมาะ) แก้วมณี

คุณพ่อคุณแม่

บิดาของข้าพเจ้ามีอาชีพเป็นโต้โผปี่พาทย์(หัวหน้าวง) มีวงปี่พาทย์ของตัวเอง ท่านมีลูกศิษย์มากมาย ทุกคนเรียกคุณพ่อว่า "ครูโหร่ง" คุณพ่อมีความถนัดชำนาญในการเป่าปี่ มีชื่อเสียงในการเดี่ยวปี่ ส่วนคุณแม่เป็นพระเอกลิเก สมัยนั้นเขาจะใช้ผู้หญิงเป็นตัวพระในคณะ ครอบครัว ปู่ ย่า ตา ยาย ตลอดจนบิดา มารดามีฐานะดี เป็นที่นับถือของคนในหมู่บ้าน ฝ่ายคุณปู่คุณย่าเป็นเศรษฐีผู้ดีเก่า

เรื่องราวของสัญญาเงินกู้

ข้าพเจ้าเรียนหนังสือจบชั้น ป.4 จากโรงเรียนวัดบ้านช่างเหล็ก ซึ่งมีเขตติดกันกับวัดยวด สมัยในเยาว์วัย ข้าพเจ้ามีนิสัยซุกซน อยากรู้อยากเห็น อยู่มาวันหนึ่งข้าพเจ้าค้นพบหนังสือสัญญามีตราครุฑสีแดง ในห้องเรือนใหญ่ของคุณยาย หนังสือนั้นม้วนอยู่ จึงได้จึงคลี่ออกอ่านดู พบข้อความเป็นสัญญากู้เงินของทาส เขาชื่ออำแดงกรี มีชื่ออีกหลายรายหลายฉบับ

ฝ่ายคุณตารกรากกำเนิดเดิมเป็นคนกรุงเทพฯ อยู่แถวสามเสน คุณตาท่านมาอยู่อำเภอเสนาและทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ที่อำเภอเสนา เวลาไปทำงาน คุณตาจะแต่งกายนุ่งผ้าโจงกระเบน ใส่เสื้อห้าตะเข็บ

ใส่หมวก ท่านจะเดินทางไปที่อำเภอเสนา (บ้านแพน) ตอนเย็นคุณตากลับจากทำงาน ท่านจะซื้อของมาฝากข้าพเจ้าเสมอ

ครั้นต่อมาคุณตาเสียชีวิตลง คุณยายท่านไม่รู้หนังสือ น้าชายไปมีเรื่องวิวาทกันถึงขั้นทำร้ายร่างกาย และยังมีเรื่องอื่น ๆ อีกหลายเรื่อง คุณยายจึงมีความจำเป็นต้องใช้เงินเพื่อใช้ต่อสู้คดี ข้าวในยุ้งมีอยู่มาก แต่ยังไม่ได้ขาย คุณยายจึงกู้เงินเพื่อนบ้านมาหนึ่งชั่งหรือสองชั่ง จำไม่ค่อยได้ ถ้าผิดพลั้งไปก็ขออภัยด้วย ทำสัญญาเป็นเงินกู้ ต่อมาคุณยายขายข้าวแล้วได้นำเงินไปชำระคืน เมื่อชำระเงินแล้ว เจ้าของเงินก็คืนใบสัญญาให้คุณยาย คุณยายไม่รู้หนังสือ เจ้าของเงินให้คุณยายฉีกใบสัญญาทิ้งเสีย บอกว่าเก็บเอาไว้ก็ไม่มีประโยชน์ คุณยายคิดไม่ถึงว่าจะเป็นสัญญาปลอม

ต่อมาอีกไม่นาน เจ้าของเงินได้ยื่นหนังสือฟ้องศาลหาว่าคุณยายไม่ยอมชำระเงินตามสัญญา จึงเกิดเป็นความกันในขั้นขึ้นศาลที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นความถึงสองปีสามปีเห็นจะได้ ผลที่สุด คุณยายแพ้ความ ถูกศาลสั่งยึดทรัพย์และขายทอดตลาด คุณยายและคุณพ่อถูกศาลสั่งจำคุกคนละ 6 เดือน พ่อของข้าพเจ้าก็ไม่รู้หนังสือเป็นพยานให้คุณยายจึงตกเป็นจำเลยด้วย

เคราะห์ซ้ำกรรมซัด

ครอบครัวของข้าพเจ้าไม่มีที่อยู่ ต้องไปอาศัยที่เขาเช่าที่ปลูกเรือนหลังเล็ก ๆ อยู่ ครั้นต่อมาพ่อและคุณยายครบตามกำหนด ศาลสั่งปล่อยตัวกลับมาอยู่บ้าน เคราะห์กรรมนั้นยังไม่สิ้น ในปีนั้นได้เกิดน้ำท่วมใหญ่ น้ำในท้องนานั้นมองแล้วเหมือนทะเล น้ำท่วมถึงขื่อ บึงบอระเพ็ดแตก ทำให้จระเข้ในบึงว่ายไปตามน้ำไหล ชาวบ้านและครอบครัวของข้าพเจ้าเกิดความกลัวจระเข้ต้องไปอาศัยศาลาวัด ได้อาศัยข้าวสุกพระ พ่อแม่ได้เอาเงินถวายพระ วันไหนได้ข้าวสุกมากก็ตากแดดให้แห้ง เก็บไว้หุงให้ลูก ๆ กิน

ชะตากรรมครอบครัวของข้าพเจ้าตกต่ำระกำลำบากมาก บ้านญาติพี่น้องบ้านหลังใหญ่โต พี่น้องคนหนึ่งคนใดไม่เคยชวนให้ไปพักอาศัยเลยสักคนเดียว มีเงินมีพี่น้อง พอตกอับยากจน พี่น้องไม่มีใครอยากมีพี่น้องเป็นคนยากจน

ขอสมัครเป็นทหารหญิง

ขอย้อนหลังสักเล็กน้อย เมื่อครั้งสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ฝรั่งเศสกับไทยทำสงครามกัน ตอนนั้นถ้าข้าพเจ้าจำไม่ผิด อายุของข้าพเจ้าในราว 11 - 12 ปี รูปร่างของข้าพเจ้าโตกว่าเด็กรุ่นเดียวกัน ข้าพเจ้าได้ข่าวว่าทางรัฐบาลประกาศรับสมัครทหารหญิง ข้าพเจ้าเคี่ยวเข็ญให้พ่อไปสมัครทหารหญิงจะออกรบกับฝรั่งเศส พ่ออดรนทนไม่ได้เลยพาข้าพเจ้าไปสมัครที่อำเภอเสนา นายอำเภอถามว่า "ใครบังคับให้หนูมาสมัครทหาร" ข้าพเจ้าตอบว่า "ไม่มีใครบังคับ ฉันอยากเป็นทหาร เพราะกลัวฝรั่งเศสยึดเมืองไทยเอาไป

เป็นทาส" ท่านนายอำเภอยังถามอีกว่า "หนูไม่กลัวข้าศึกหรือ" ข้าพเจ้าตอบว่า "ฉันไม่กลัว ขอให้นายอำเภอรับฉัน ฉันจะช่วยชาติ" นายอำเภอหัวเราะชอบใจพูดว่า "หนูนี้ยังเด็กอยู่แต่น้ำใจกล้าหาญมาก" และยังพูดอีกว่า "เอาล่ะ ฉันจะรับสมัครหนูไว้ ถ้าทางการเขาเรียกเมื่อใด ฉันจะมีหนังสือแจ้งไปตามที่อยู่นี้" นายอำเภอหัวเราะกับข้าพเจ้าและได้พูดว่า "ในอำเภอเสนามีคนเดียวคือหนูนี่แหละ เด็ดจริงๆ" ก่อนที่พากันลานายอำเภอกลับ ข้าพเจ้าพูดว่า "นายอำเภออย่าลืมฉันนะ ต้องเรียกตัวฉันให้ได้นะ" นายอำเภอรับรองว่าต้องเรียกแน่ๆ พร้อมกับยิ้มและมองดูข้าพเจ้า

คุณแม่ที่เคารพรัก

สำหรับคุณแม่ของข้าพเจ้า แต่นั้นมาได้เข้าวัดถือศีลและได้พยายามอ่านท่องหนังสือสวดมนต์ หนังสือสวดมนต์สมัยก่อนอ่านยากมากเป็นภาษาบาลี คุณแม่ไม่เคยเรียนหนังสือเลย ด้วยความพยายามของท่านในที่สุดก็สามารถอ่านหนังสือสวดมนต์ได้คล่อง หนังสือแปลไทยคุณแม่อ่านไม่เป็นอ่านไม่ออก คุณแม่ใช้องค์ภาวนา "พุทโธ" คุณแม่ท่านเคารพคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นชีวิตจิตใจ วันพระ 8 ค่ำ 15 ค่ำ ท่านจะไปรับศีลมิได้ขาดนอกจากป่วย คุณแม่ของข้าพเจ้าเป็นที่น่าเคารพมาก

วงศาคณาญาติ

ต่อมาคุณป้าส้มจีน สามีท่านเป็นคุณหลวง คุณป้าท่านนี้เป็นญาติฝ่ายคุณพ่อ ท่านมารับข้าพเจ้าให้ไปอยู่กับท่านที่บ้านแถววังนางเลิ้ง คุณป้าและคุณลุงหลวง ครอบครัวของท่านมีเมตตาดีมาก สมัยนั้นยังมีรถเจ๊ก ลูกชายคุณป้าชื่อพี่ศัยเป็นตำรวจอยู่วังปารุตจักรวัล ข้าพเจ้าอยู่ได้ปีกว่า จึงได้ลาคุณป้ากลับบ้านเพราะคิดถึงคุณพ่อคุณแม่ คุณลุงหลวงได้พาข้าพเจ้ามาส่งลงเรือที่ท่าเตียน ลงเรือแดงชื่ออินทนิลลำใหญ่ให้กลับบ้าน ที่จริงญาติพี่น้องทางฝ่ายคุณพ่ออยู่ในกรุงเทพฯ หลายคน

ต่อมาข้าพเจ้าได้มาอยู่กรุงเทพฯ กับย่าเกตุอีกที่หลังวัดชนะสงคราม เพราะหลวงปู่เกลี้ยงเป็นเจ้าอาวาส อาชื่อชั้น ทำงานอยู่กรมโฆษณา

ครั้นต่อมาข้าพเจ้ามาได้มาอยู่กับลูกชายของอาเป็นทหารเรือชื่อพี่พร้อม พี่พร้อมรักข้าพเจ้ามาตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นเด็กๆ อยู่ ข้าพเจ้าก็รักพี่พร้อมเพราะพี่พร้อมชอบซื้อขนมให้กินบ่อยๆ พี่พร้อมมีภรรยาชื่อพี่แส พี่แสเป็นคนใจดีมีเมตตา ในช่วงนี้ข้าพเจ้ากำลังเข้าทำงานโรงงานกระดุมกะลาที่ติดเสื้อข้าราชการชื่อโรงงานห้างสุวรรณประดิษฐ์ อา (แม่ของพี่พร้อม) พาข้าพเจ้ามา แต่ยังไม่พบกับพี่พร้อม ข้าพเจ้าอยู่กับพี่สะใภ้ ครั้นรองานอยู่นาน ข้าพเจ้าอยากได้เงินส่งให้พ่อแม่

อยู่กับคุณเอื้อน

อยู่มาวันหนึ่งน้องสาวของพี่สะใภ้ชื่อคุณเอื้อน สามีเขาเป็นนักบินแต่ว่าสามีเขาเสียชีวิตแล้ว บ้านอยู่ใกล้กับบ้านพี่สะใภ้ (บ้านอยู่ตึกดิน) วันนั้นเขาชวนให้ข้าพเจ้าไปอยู่เป็นเพื่อน ให้เงินเดือนเดือนละ 4 บาท ข้าพเจ้าเห็นว่าได้เงินจะได้เก็บส่งให้พ่อแม่ พอดีจะรองานด้วยก็ตกลงขอพี่สะใภ้ไปอยู่บ้านคุณเอื้อนรั้วติดกัน พี่สะใภ้ไม่ให้ข้าพเจ้าไปอยู่ว่าเกรงใจพี่พร้อม พี่สะใภ้เรียกข้าพเจ้าว่า "หนูไปอยู่ไม่ได้ เดี๋ยวพี่พร้อมมาจะว่าพี่ได้" ข้าพเจ้าบอกกับพี่สะใภ้ว่าไม่เป็นไรเพราะบ้านติดกัน ในที่สุด ข้าพเจ้าก็ไปอยู่กับคุณเอื้อน ตอนที่คุณเอื้อนชวนให้ข้าพเจ้าไปบอกว่าเพียงไปให้เป็นเพื่อนกัน งานมีไม่มากหนักหนาอะไร

พอเข้าไปอยู่วันแรก ๆ ยังไม่เท่าไร พออยู่นานไป ทำงานไม่มีเวลาหยุด เสื้อผ้ามากมายขนให้มาซัก ขนให้มารีด ถูบ้าน หุงข้าว ล้างจาน ทำทุกอย่าง ข้าพเจ้าก็อดทนไม่บอกพี่สะใภ้ กับข้าว เช่น แกงเหลือเพียง 2-3 ช้อนติดก้นถ้วย เพราะกับข้าวเขาทำไม่มาก แม้แต่น้ำปลา เขาก็เก็บไว้ต่างหาก เขาไม่เอาไว้ในครัวเหมือนบ้านอื่น ๆ เมื่อข้าพเจ้ากินข้าว กับข้าวก็นิดเดียว แถมน้ำปลาก็ไม่มี ข้าพเจ้าก็เอาเกลือกับน้ำละลายกับน้ำคลุกข้าวกิน ข้าพเจ้าทนอยู่เช่นนี้เกือบ 2 เดือน เพื่อรอโรงงานทำกระดุมเสื้อเปิด

พี่พร้อมมาช่วย

ในวันหนึ่งของตอนเย็น คุณเอื้อนเขารับข้าวกันแม่ลูกเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็เข้าไปเก็บจานชามของที่เหลือเอามานั่งรับข้าวที่ในครัว หันหลังให้ประตูครัว กำลังเอาน้ำเกลือหยอดใส่จานข้าวเพื่อคลุกแกงก้นถ้วยแล้วก็ตักข้าวใส่ปาก ไม่ทราบว่าพี่พร้อมมายืนอยู่ตอนไหน เสียงพี่พร้อมพูดขึ้นว่า "อีหนูเอ็งกินข้าวแบบนี้มากี่วันแล้ว หือ บอกพี่ซิ" พอข้าพเจ้าได้ยินเสียงจำได้ว่าเสียงพี่พร้อม คงขึ้นมาจากเรือแล้ว ก็หันหน้ามาดูพร้อมกับร้องไห้โฮดังสนั่น พี่พร้อมจูงมือข้าพเจ้ากลับและพูดว่า "อย่าอยู่ กลับไปกับพี่" ข้าพเจ้าร้องไห้เดินตามพี่พร้อม พอเข้าบ้าน พี่พร้อมพูดกระชากเสียงกับพี่สะใภ้ขึ้นว่า "น้องอั๊วคนเดียวลื้อเลี้ยงไม่ได้ต้องให้ไปรับจ้างอีบ้านนั้น" พี่พร้อมว่าพี่สะใภ้มากมาย ข้าพเจ้าร้องไห้ด้วยพูดกับพี่พร้อมด้วยว่า "พี่เขาไม่ให้ไปอยู่ทีแรกแล้ว แต่หนูอยากได้เงินส่งให้พ่อแม่ เพื่อรองานด้วย"

ครั้นอยู่ต่อมา ก็มีผู้มาบอกว่าโรงงานเปิดแล้ว ข้าพเจ้าก็ดีใจรีบไปโรงงานเพื่อเข้าฝึกทำงาน จะได้มากได้น้อยก็ตามขอให้ได้เงิน เพราะคิดถึงพ่อแม่ นึกถึงความยากจน พ่อแม่เคยอยู่กินสบายจะเอาอะไรก็ได้ แต่เวลานี้พ่อแม่จะทำอะไรกิน น้อง ๆ ก็หลายคน ที่บ้านก็ต้องเช่าเขาอยู่ ข้าพเจ้าทำงาน กินแต่ข้าวที่ห่อไป ส่วนเงินได้เท่าไรก็เก็บ เรื่องซื้อขนมกินนั้นยากมาก

พี่สะใภ้แสนรัก

ข้าพเจ้ามีความเป็นอยู่อย่างเจียมตัว เช่น ตอนเช้ามืด ไม่ต้องให้พี่สะใภ้ปลุก ลุกขึ้นเช้ามืด หุงข้าว ทำกับข้าว ดูแลเก็บกวาด แม้แต่กระโถนของพี่สะใภ้ก็เก็บล้างทำความสะอาด โดยที่พี่สะใภ้ไม่ต้องใช้

พอกลับจากทำงาน ข้าพเจ้ารีบเดินกลับ เสาชิงช้ากับตึกดินมันไม่ไกลกัน ข้าพเจ้าทำทุกอย่าง พี่สะใภ้คนนี้ดีที่สุด รักข้าพเจ้ามาก บ้านพี่สะใภ้มีจักรเย็บผ้าเพราะพี่เขาเป็นช่างตัดเสื้อ พี่สะใภ้สอนให้ข้าพเจ้าหัดถีบจักรให้คล่อง แล้วสอนตัดเสื้อให้ข้าพเจ้า รักข้าพเจ้าเหมือนลูก เพราะข้าพเจ้าทำให้เขาเหมือนแม่ พี่สะใภ้เป็นโรคหัวใจ อยู่มาไม่นานพี่สะใภ้ก็สิ้นชีวิต

ข้าหลวงของสมเด็จฯ

ครั้นอยู่มาข้าพเจ้ามีเพื่อนฝูง ได้รู้จักคนมากขึ้น ข้าพเจ้าได้รู้จักกับคุณอาทิตยาซึ่งเป็นข้าหลวงของสมเด็จพระนางอินทร์ อยู่ที่วังประตูน้ำ ภาษีเจริญ มีเพื่อนคนหนึ่งแนะนำให้ไปทำงานกับคุณอาทิตยา ให้ทำงานกับเขาเดือนละ 50 บาท ในวันหนึ่งบ้านคุณอาทิตยาได้จัดงานขึ้น สามีคุณอาทิตยาเป็นนายห้างชาวญี่ปุ่น มีกิจการหลายแห่ง เขามีงานจัดรับเสด็จ ในงานเขาพูดกันว่า สมเด็จพระนางอินทร์ในรัชกาลที่ 6 จะเสด็จมา ข้าพเจ้าคอยดู ในวันนั้นคนแต่งตัวสวย ๆ กันทั้งหมด พอเห็นรถมาจอดมีตราครุฑ ยืนแอบดูว่าสมเด็จท่านจะสวยมากน้อยแค่ไหน ไม่เคยเห็น กลัวเขาดุ ครั้นสมเด็จฯ เสด็จลงมาที่ประทับ ก็ได้มีข้าหลวงที่ได้ติดตามมา เดินเข่ากันเข้าเฝ้า ข้าพเจ้าเห็นเช่นนั้นก็ชอบใจ เดินเข่าตามเขาอยู่ปลายแถว ครั้นพอใกล้เข้าไปถึงสมเด็จฯ ที่ท่านประทับ สมเด็จฯ ท่านชี้แล้วกวักมือว่า "หล่อนอยู่ที่ไหน ลูกใคร หน้าตาน่ารัก เดินเข่ายังกะฝึกมาแล้วในวัง" ข้าพเจ้าตอบว่า "ดิฉันไม่ได้ฝึกที่ไหนมาเจ้าค่ะ เพิ่ง เห็นเดี๋ยวนี้เอง" ท่านถามต่อไปว่า "เธอลูกใคร พ่อแม่ชื่ออะไร" ข้าพเจ้าตอบว่า "ข้าดิฉันลูกนายโหร่ง กิจเหมาะกับนางส้มจีน กิจเหมาะ บ้านเรือนอยู่บ้านเลียบ (บ้านแพน) อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา" สมเด็จท่านรับสั่ง ต่อไปอีกว่า "เธอไปบอกพ่อแม่ของเธอว่า ฉันต้องการหล่อนมาอยู่กับฉันในวัง สบายดีนะ ไปอยู่กับฉันให้ได้นะหล่อน หล่อนน่ารักจริง ๆ วังฉันอยู่ประตูน้ำ ภาษีเจริญ ถ้ามาแล้วให้บอกกับทหารรักษาวังว่าฉันสมเด็จพระนางอินทร์รับสั่งให้เข้าวังได้" หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็คิดมากว่าถ้าอยู่ในวังแล้วจะกลับไปเยี่ยมพ่อแม่ไม่ได้ จึงตั้งใจทำงานเก็บเงินส่งให้พ่อแม่ ไม่สนใจเรื่องนี้อีก

แต่งงาน

อยู่ต่อมาข้าพเจ้าได้แต่งงานกับนายสว่าง โชติอนันต์ เมื่อตอนข้าพเจ้าอายุได้ 19 ปี ในช่วงนี้ฐานะดีขึ้น มีเงินมีทองพอสมควร ข้าพเจ้าได้ซื้อที่ปลูกบ้านให้พ่อแม่พี่ ๆ น้อง ๆ พอมีความสุขขึ้นมาญาติพี่น้องและคนอื่นเริ่มสนใจไปมาหาสู่บ่อย ๆ แต่ความรู้สึกมันเกิดขึ้นมาว่า ตอนที่คุณพ่อคุณแม่และข้าพเจ้าต้องไปอาศัยวัดอยู่ ต้องเอาข้าวสุกตากแดดให้แห้งเพื่อเก็บไว้หุงกินในวันข้างหน้า ญาติพี่น้องฝ่ายคุณพ่อคุณแม่ไม่เคยเหลียวแลช่วยเหลือ ครั้นพอเรามีเงินทองขึ้นมา คนนั้นก็เรียกพี่คนนี้ก็เรียกน้องชวนให้ข้าพเจ้าไปบ้านคุยกันบ้าง ข้าพเจ้านึกถึงพ่อแม่ด้วยความเคารพรักและสงสารเป็นกำลัง ข้าพเจ้าแค้นใจว่าเขาเหล่านั้นดูถูกพ่อแม่เมื่อเวลายากจน ข้าพเจ้าไม่ไปบ้านใครเลย วัดถึงใจพี่น้องฝ่ายพ่อฝ่ายแม่ว่าเขารักเรา นับถือเรา เพราะเงิน ข้าพเจ้าพักอยู่กับคุณพ่อคุณแม่นานพอสมควร

หนีไม่พ้นกฎแห่งกรรม

ขึ้นชื่อว่ากฎแห่งกรรมนั้น หนีไม่พ้นแน่นอน ในคืนหนึ่งข้าพเจ้าถูกปล้น พวกปล้นก็มิใช่ใคร เป็นพวกมีเกียรติยศทั้งนั้น คือกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ตำรวจโรงพัก อำเภอเสนา มีอีก 4 คนเป็นสายให้ปล้นนั้น ก็คือลูกเขยของป้าข้าพเจ้าเอง เมื่อปีพ.ศ.2488 ข้าพเจ้าไปแจ้งความกับท่านผู้กอง พออยู่มาได้ครบ 3 วัน จ่าขวัญ 1 ในตำรวจ 4 คนที่ร่วมปล้น ยิงผู้กองตายหน้าโรงพัก ผู้กองท่านนี้ข้าพเจ้าจำชื่อไม่ได้ เพราะตอนนั้นอยู่ในขั้นเสียใจมาก ผู้กองท่านมีบุตร 9 คน ข้าพเจ้าทราบเหตุแต่ไม่กล้าไปเยี่ยมศพท่านผู้กองซึ่งตั้งสวดอยู่ที่วัดสามกอ ส่วนจ่าขวัญยิงตัวตายหนีความชั่วหลังจากนั้นต่อมาประมาณ 3 เดือนเศษ

เผชิญเสือเขียน

วันหนึ่งในยามบ่าย มีชายคนหนึ่งแต่งกายเรียบร้อย นุ่งโสร่งไหม ใส่หมวก ลักษณะท่าทางน่านับถือมายืนอยู่ตรงประตูบ้าน และร้องถามข้าพเจ้าขึ้นว่า "นายทองอยู่ไหม" นายทองนี้เป็นน้าเขยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเดินไปที่ประตูตอบกับชายผู้นั้นว่า "น้าทองไม่อยู่ ขอเชิญท่านมานั่งในบ้านก่อน อีกสักพักน้าทองคงมา เขาไปธุระที่วัดหัวเวียง" ชายแปลกหน้าเมื่อได้ยินข้าพเจ้าเชิญให้เข้าบ้าน ชายแปลกหน้าเดินตามข้าพเจ้าเข้ามาบนเรือน ข้าพเจ้าหาน้ำให้รับประทานตามหน้าที่ของเจ้าของบ้าน ข้าพเจ้าไกวเปลลูกหญิงอายุได้ 10 เดือน ชายแปลกหน้าพยายามคุยกับข้าพเจ้า ไต่ถามถึงอายุของลูกข้าพเจ้าว่าอายุเท่าใดและพูดถามอะไรหลายอย่าง

ชายแปลกหน้านั่งคอยน้าทองจนกระทั่งเย็น ข้าพเจ้าเห็นว่าได้เวลาอาหาร จึงจัดแจงสำรับกับข้าวอย่างดีพอสมควรให้รับประทาน หลังจากนั้นไม่นาน น้าทองกลับจากธุระมาถึงบ้าน คราวนี้ชายแปลกหน้าก็คุยกับน้าทอง ชายแปลกหน้าในระหว่างพักอยู่ชอบคุยกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็คุยด้วยทำอาหาร ให้ทุกวันเห็นเป็นแขกของน้าเขยต้อนรับไม่ให้น้าสาวน้าเขยเสียหน้า ชายแปลกหน้าอยู่คุยกับน้าเขยถึง 3 คืน 4 วัน

ในเช้าวันที่ชายแปลกหน้าจะเดินทางกลับ ส่วนน้าเขยออกจากบ้านไปตั้งแต่เช้า ไม่ทราบว่าไปไหน เมื่อข้าพเจ้าและแม่ได้นั่งคุยกันอยู่พร้อมกับลูกน้อย 10 เดือนของข้าพเจ้า ชายแปลกหน้าเดินเข้าไปหาข้าพเจ้าและแม่ ชายแปลกหน้าได้เอ่ยขึ้นว่า "ฉันจะขอลากลับแล้วนะพี่ (เรียกแม่ข้าพเจ้า)" และได้หันหน้ามาบอกข้าพเจ้าว่า "น้าจะกลับแล้วนะ" แม่ข้าพเจ้าพูดว่า "อ้าว ทำไมจะหลับเล่า น่าจะอยู่อีกหลาย ๆ วันก็ได้" ชายแปลกหน้าชอบเคี้ยวหมาก บุหรี่ไม่สูบ เขานั่งอึ้งอยู่สักพักหนึ่งแล้วพูดว่า "ถุย ไอ้สัตว์" แม่และข้าพเจ้าตกใจเมื่อได้ยินเขาพูดเช่นนั้น เขาหันหน้ามามองข้าพเจ้าและพูดขึ้นว่า "เอาล่ะนะ ไหนๆ น้าจะไปแล้วน้าจะบอกความจริงให้หนูรู้ตลอดถึงพี่ด้วย ถ้าน้าบอกหนูแล้วอย่าตกใจนะ น้านี้คือไอ้เสือเขียน ไอ้ทองน้องเขยของพี่ มันนัดให้ผมมาลักลูกอีหนูจับไปเรียกค่าไถ่ น้าได้มาพัก 3 คืน 4 วัน น้าได้รับความต้อนรับจากหนูดีมาก เอาใจใส่ข้าวปลาอาหาร และมีอัธยาศัยดี ไม่เป็นคนถือตัวเย่อหยิ่ง เหมือนคนบางคนที่น้าเห็นมา หนูทำตัวกับน้าเหมือนน้าเป็นญาติพี่น้องของหนูเพราะเหตุนี้น้าจึงทำไม่ลง เมื่อหนูรู้แล้วให้หนูรีบไปจากบ้านนี้โดยด่วน ไอ้ทองมันทำงานครั้งนี้แน่นอน มันบอกกับน้าว่า ถ้าน้าไม่ทำงานครั้งนี้ มักจะเอา

คนอื่นมาทำ" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดที่เสือเขียนเล่าให้ฟัง ข้าพเจ้าแทบช็อก ข้าพเจ้าได้เดินทางเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ ทันทีเพราะความกลัวเหลือที่จะบรรยาย ชะตาชีวิตของข้าพเจ้าโยกย้ายไปหลายที่หลายแห่งเหมือนหนึ่งว่าความทุกข์ทั้งหมดจะตกอยู่แก่ข้าพเจ้าคนเดียวในโลก

อาลัยหลวงพ่อ

ครั้นต่อมาหลวงพ่อของข้าพเจ้าได้บวชเป็นพระ น้องสาวได้ส่งข่าวมาหาข้าพเจ้าและบอกว่าเวลานี้หลวงพ่ออาพาธอาการหนักมากให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยม เมื่อข้าพเจ้าได้ทราบข่าว จึงได้รีบเดินทางไปหาหลวงพ่อ ข้าพเจ้าได้อยู่กับหลวงพ่อนาน หลวงพ่อได้สั่งข้าพเจ้าว่า "ลูกเอ๋ย พ่อเห็นจะอยู่กับลูกมิได้นาน ถ้าหลวงพ่อตาย ลูกคิดถึงหลวงพ่อ ให้ใส่บาตร อุทิศส่วนกุศลให้หลวงพ่อนะ" ข้าพเจ้าปฏิบัติหลวงพ่อในเรื่องอาหารและซักผ้าสบงให้หลวงพ่อ หลวงพ่อเป็นโรคริดสีดวงลำไส้ ถ่ายออกมามีกลิ่นเหม็นเหลือเกิน อายุท่านก็มากแล้ว ข้าพเจ้าทำให้มิได้รังเกียจเลยเพราะรักหลวงพ่อ และหลวงพ่อก็รัก ข้าพเจ้ามากในจำนวนลูกทั้ง 6 คน หลวงพ่อมีพระสิวลีแกะด้วยงาช้าง คุณปู่ให้หลวงพ่อไว้ หลวงพ่อไม่ให้ใคร หลวงพ่อให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเก็บรักษาไว้จนถึงปัจจุบันนี้ ในที่สุดหลวงพ่อได้มรณภาพ ข้าพเจ้าได้จัดทำศพหลวงพ่อเรียบร้อย หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ไปอยู่กับคุณแม่ และอีกไม่นานข้าพเจ้าลาคุณแม่กลับ เพราะข้าพเจ้าเปิดร้านรับตัดเสื้อผ้าและปักฉลุกรุงเทพฯ ผ้าปักฉลุด้วยจักรส่งอินเดีย คนอินเดียเขาแต่งงานผู้หญิงต้องเป็น ฝ่ายออกค่าเครื่องใช้ เช่น ผ้าปูที่นอน ปักชายหมอน ผ้าปูโต๊ะ ผ้าคลุมอะไรหลายอย่าง

ปาฏิหาริย์พุทโธ

ครั้นอยู่ต่อมาข้าพเจ้าได้รับโทรเลขด่วนว่า คุณแม่ถูกโจรปล้นบ้าน ข้าพเจ้าอาศัยรถบรรทุกสินค้าคนรู้จักกัน เขาเอาสินค้าไปส่งกรุงเทพฯ ขออาศัยเขาไปถึงกรุงเทพฯ ตอนเช้ามืด จับแท็กซี่ไปส่งท่าเตียนเดินทางไปบ้านแพน

พอไปถึงบ้าน ข้าพเจ้าเห็นแม่ตัวบวม ข้าพเจ้าได้ถามได้ความว่า คนร้ายมัดแม่ให้นอนคว่ำหน้า และจับน้องคนสุดท้องอายุ 14 ปีเอาไปเป็นตัวประกันเพื่อกันคนติดตาม คุณแม่เล่าว่าในระหว่างที่ถูกมัดอยู่นั้นแม่นึกถึงพระพุทธเจ้าและนึกถึงเวรกรรมที่ทำมาแต่ปางก่อน และคุณแม่ภาวนาพุทโธ เมื่อภาวนาพุทโธอยู่ในขณะนั้นเหมือนมีใครคนหนึ่งมานั่งอยู่ที่หัวนอน แล้วเป่าให้ 3 ครั้ง คุณแม่เล่าว่าเย็นวาบไปถึงปลายเท้าสักพักหนึ่งคุณแม่มีความปวดเมื่อยขึ้น จึงขยับตัวและขยับแขน ในระหว่างที่ขยับอยู่รู้สึกว่ามือเหมือนไม่มีอะไรรัดตลอดจนร่างกายด้วย คุณแม่จึงพลิกตัว เมื่อรู้สึกว่าไม่มีสิ่งผูกมัดก็ดีใจ ในใจนึกถึงพระพุทธเจ้าแต่ยังไม่ได้ลุก ลุกไม่ไหวเพราะถูกมัดไว้นาน ในที่สุด คุณแม่ก็ลุกขึ้นมาได้ นึกถึงลูกสาวคนสุดท้อง คุณแม่ลงเรือพายไปบ้านน้าชายบอกญาติพี่น้อง พวกญาติพากันไปบ้านผู้ใหญ่บ้าน พาแม่ไปแจ้งความที่โรงพักซึ่งต้องพายเรือกันไป ผู้กองรับแจ้ง ท่านมาในคืนนั้นผู้ใหญ่บ้านพาผู้กองค้นหาน้องสาวของข้าพเจ้าตามทุ่งนาซึ่งเป็นหน้าน้ำท่วม ต้องถ่อเรือเอาไฟฉายส่องหาดู น้องสาวเห็นแสงไฟฉายคิดว่าคนร้ายย้อนมา จึง

เป็นลมล้มจมน้ำ ตอนแรกได้อาศัยกอผักบุ้งเขาถอนทิ้งกองใหญ่ไว้ พอดีกับผู้ใหญ่บ้านส่องไฟฉายไปตรงนั้นเห็นผิดปกติจึงถ่อเรือเข้าไปดู ผู้ใหญ่บ้านจำน้องสาวของข้าพเจ้าได้ เพราะคุ้นเคยกันอยู่มาก ผู้ใหญ่บ้านตะโกนเรียก "อีหนู ลุงมาช่วยเอ็งแล้ว ไม่ใช่คนร้าย" ผู้ใหญ่บ้านกระโดดน้ำดึงน้องสาวข้าพเจ้าขึ้นมา น้องสาวกว่าจะพูดได้เป็นชั่วโมง ผู้กองพร้อมด้วยตำรวจและผู้ใหญ่บ้านเดินทางไปจับคนร้ายตามที่คุณแม่ให้การในเช้าตรู่วันนั้น เพราะหลักฐานคือเชือกที่รัดตัวแม่เป็นเชือกเรือของคนร้ายนั่นเอง พระพุทธรูปองค์ใหญ่พอประมาณมีชื่อของพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ญาติพี่น้องร่วมสร้างกันไว้มีชื่อจารึก ที่องค์พระถูกยึดเป็นของกลาง ส่วนทองของน้องสาวไม่ได้คืน ที่ข้าพเจ้าเขียนมาให้ท่านผู้อ่านได้รับทราบ ในครั้งนี้เพื่อให้ท่านทั้งหลายซาบซึ้งถึงพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ มีอำนาจมหาศาล พระพุทโธได้ทำให้เชือกที่รัดมัดคุณแม่ของข้าพเจ้าหลุดออกได้อย่างปาฏิหาริย์

แม่พระของข้าพเจ้า

คุณแม่ท่านเป็นผู้ทรงศีล ทรงธรรม มีเมตตาต่อผู้ได้รับความทุกข์ ท่านสงเคราะห์ทุกคนที่พอสงเคราะห์ได้ไม่เกินกว่าเหตุ ที่คุณแม่ถูกปล้นครั้งนี้ก็เพราะเมตตาเห็นเขาเป็นคนยากจน บ้านที่มาปล้นคุณแม่อยู่คนละฝั่งคลองหน้าบ้านตรงกันข้าม คุณแม่ไปชักชวนให้เขาทำสวนเพราะเห็นที่ดินของข้าพเจ้ามีมากจึงต้องการคนงาน เขาเลยปล้น ที่ปล้นมีทั้งหมด 3 คน พอศาลตัดสินให้จำคุก 8 ปี 6 ปี 4 ปีบ้าง จะผิดบ้างก็ขออภัย นานแล้วจำไม่ค่อยได้เท่าไรนัก คุณแม่ลุกขึ้นยกมือไหว้ผู้พิพากษาและพูดว่า "ฉันไม่อยากให้มีเวรมีกรรมกันอีกต่อไป ฉันไม่อยากให้เขาติดคุก ฉันกลัวว่าจะมีเวรต่อกันอีก" เมื่อท่านผู้พิพากษาได้ฟังคุณแม่ ท่านมองคุณแม่ลอดแว่นตาและได้หันหน้าไปทางผู้ต้องหาทั้งสามคน ท่านพูดขึ้นว่า "เห็นไหมคนดี ๆ เช่นนี้ พวกลื้อไม่น่าไปปล้นแกเลย ไอ้พวกนี้บาปมาก ถ้าพ้นโทษวันไหนให้เอาดอกไม้ ธูปเทียนไปกราบขอขมาโทษกันทั้งสามคน" พอต่อมาทั้งสามคนพ้นโทษแล้วก็ได้เอาดอกไม้ธูปเทียนมากราบขอขมาคุณแม่ทั้งสามคน คุณแม่มีเมตตาอโหสิให้ทุก ๆ คน และให้ศีลให้พรให้หากินในทางสุจริต อยู่ในศีลในธรรมไม่ประพฤติชั่วเป็นบาปและเสื่อมเสียทั้งวงศ์ตระกูล คุณแม่สั่งสอนอบรมมากมายและไม่เห็นว่ามีข่าวไปลักขโมยใครเขาอีกเลย

ต่อมาข้าพเจ้าได้รับคุณแม่และน้องไปอยู่ด้วย ข้าพเจ้าเอาใจใส่ดูแลคุณแม่ สงสารนึกถึงเมื่อคราวยากจนต้องไปอาศัยศาลาวัด ต้องเอาข้าวสุกตากแดดเก็บไว้หุงให้ลูกกิน ตอนนี้ข้าพเจ้าฐานะดีจะขอเลี้ยงแม่ให้เป็นสุขที่สุด เวลาอาบน้ำข้าพเจ้าจะคอยสังเกตดูว่าท่านจะอาบน้ำเวลาใด คุณแม่นุ่งผ้าโจงกระเบนพอท่านผลัดผ้า ข้าพเจ้าจะทำอะไรอยู่ก็ดี ข้าพเจ้าจะต้องละหน้าที่นั้นทันที รีบไปเอาผ้านุ่ง คุณแม่มาซักคุณแม่จะต้องพูดบ่อย ๆ ว่า "เอ็งไม่ต้องซักผ้าให้แม่" ข้าพเจ้าพูดว่า "ฉันบวชพระไม่ได้ ฉัน ไม่รู้จะแทนคุณแม่ได้อย่างไร ฉันขอซักผ้านุ่งให้แม่แม้เพียงเล็กน้อยก็ยังดี" อยู่มาวันหนึ่งลูกสาวคนที่สาม เป็นหญิงแต่ว่าดื้อมาก ชอบมีเรื่องกับเด็กด้วยกัน แม่เห็นเข้าก็บ่นว่า "ลูกเอ็งคนนี้นิสัยไม่ดี ชอบหาเรื่อง และดื้อมาก ข้าเห็นคาตา มันน่าจับหวายมาหวดเสียให้เข็ด เด็กอะไร" แม่ทำท่าจะหาไม้ตี ข้าพเจ้าเห็น เช่นนั้น ตามธรรมดาแม่จะไม่เป็นคนที่เกลียดลูกเกลียดหลาน แต่ลูกของข้าพเจ้าคนนี้ดื้อจริง และเป็น จริงที่แม่พูดทุกประการ

ข้าพเจ้าเห็นท่านแก่กลัวแม่จะเป็นลม จึงหยิบไม้บอกแม่ขึ้นว่า "แม่ฉันตีแทนให้" ข้าพเจ้าจับข้อมือลูกสาวตีไปสอนไป "คุณยายท่านสอนอะไรควรจะฟัง ท่านไม่ชอบสิ่งไหนควรจะหยุด อย่าทำให้คุณยายลำบากใจท่านแก่แล้ว" ข้าพเจ้าตีไป 4-5 ที ในจำนวนพี่น้องของข้าพเจ้าก็ดี จะพี่ก็ดีจะน้องก็ดี ถ้าเถียงแม่ให้ข้าพเจ้าได้ยิน ข้าพเจ้าจะถามทันทีเลยว่าจะหยุดได้หรือยัง หรือจะไม่หยุด ข้าพเจ้า เป็นคนที่ไม่พูดมาก จะรู้จักกันในหมู่ญาติพี่น้อง แม่อยู่กับข้าพเจ้าได้ 2 ปีกว่า

แม่ประนมมือสิ้นใจ

ในวันนั้นคุณแม่ไม่สบาย ข้าพเจ้าพาส่งโรงพยาบาล หมอรับตัวไว้รักษา 3 วัน พอแข็งแรงดี คุณหมอสั่งให้กลับบ้านได้ ข้าพเจ้ารับแม่กลับบ้านมา ท่านก็ดีพูดคุยดี รับประทานข้าวได้เหมือนปกติธรรมดา คุณแม่ท่านไม่ชอบสามีของข้าพเจ้า ท่านติว่าเป็นคนหยาบ สุรุ่ยสุร่าย ทำที่ไหนทิ้งที่นั่นไม่ละเอียด แต่วันที่ท่านกลับจากโรงพยาบาล ทำไมคุณแม่จึงชอบคุยกับสามีข้าพเจ้าผิดปกติ คุยกันดี คุยกันเรื่อง สวดมนต์ เรื่องธรรมะ เรื่องปฏิบัติธรรม ท่าทางยิ้มแย้มแจ่มใส ข้าพเจ้าเห็นผิดสังเกต นึกในใจว่าคุณแม่ ไม่เคยสุงสิงสนิทสนม วันนี้คุณแม่ทำไมใจดีกับสามีของเรานัก บอกคาถาอาคมให้กัน พูดจ้อ ประมาณสองหรือสามทุ่ม สามีของข้าพเจ้าจะต้องเดินทางเอาของไปส่งกรุงเทพฯ เขาก็ออกรถไป

คุณแม่ก็คุยกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถามแม่ว่า "แม่สบายดีขึ้น เห็นพูดจากับคุณสว่างเขาดี" แม่ตอบว่า "สบายดีขึ้น" ข้าพเจ้าและน้องสาวช่วยกันเอายาที่หมอจัดมาให้คุณแม่รับประทาน เมื่อคุณแม่รับประทานยาก่อนนอนแล้ว ก็เข้านอนพร้อมด้วยน้องสาว ก่อนนอนคุณแม่จะต้องสวดมนต์นั่งสวดอยู่สักพัก ข้าพเจ้าก็ไปทำอะไรต่ออะไร เพราะงานของข้าพเจ้ามีอยู่มากมายหลายอย่าง ลูก ๆ ก็กำลังเรียนกันทุกคน ข้าพเจ้ากว่าจะเข้านอนก็ประมาณ 5 ทุ่ม ก่อนนอนข้าพเจ้ายังเดินเข้าไปดูแม่ข้างมุ้งเห็นท่านหลับ ก็ดีใจว่าแม่สบายคงไม่มีอะไร รู้สึกว่าท่านมีความสุขผิดปกติ แล้วข้าพเจ้าก็เข้านอนตื่นตอนตี 5 เดินไปดูเห็นแม่นอนประนมมือ ข้าพเจ้าดีใจมาก แม้หลับยังประนมมือ

ข้าพเจ้าก็จัดร้าน พอสว่างคนต้องมาซื้อข้าวสาร ข้าวสุก อะไรต่ออะไรเพราะร้านค้าสองคูหา มีของเต็มไปหมด ส่วนหนึ่งเป็นของขาย อีกส่วนหนึ่งเป็นร้านรับตัดเสื้อผ้าและรับสอนด้วย ข้าพเจ้ามองดูนาฬิกาถึง 6 โมงเช้ากว่าแล้ว น้องสาวก็ยังไม่ตื่น แม่ก็ยังไม่ตื่น ธรรมดาแล้วแม่จะตื่นเช้ามืดเป็นประจำ ข้าพเจ้าไปดูแม่อีก เห็นแม่นอนอยู่ท่าเดียวในท่าประนมมือจึงแปลกใจ เปิดมุ้งจับมือแม่แกะออกจากกันก็ไม่ออกเสียแล้ว ข้าพเจ้าปลุกน้องสาวให้ลุกขึ้น บอกน้องว่าแม่ตายแล้ว น้องสาวร้องไหโฮ แต่ข้าพเจ้ามิได้ร้องไห้เลย ไม่รู้ว่าน้ำตาไปอยู่ที่ไหนหมด

ข้าพเจ้ายืนนิ่งดูแม่ประนมมืออยู่สักครู่ ปลอบน้อง อย่าร้องไห้เลย จงหยุดเสีย แม่ของเราไปดีแล้ว อย่าเอาน้ำตาไปร่วงหล่นถูกตัวท่านนะจะเป็นบาป พอข้าพเจ้าได้สติ ก็โทรเลขถึงพี่น้อง พี่น้องเดินทางมาที่ร้านค้าข้าพเจ้า ที่ร้านเต็มไปด้วยญาติพี่น้องและเพื่อนบ้าน ในตอนบ่ายพี่ชายคนโตก็มาถึง พอเขามา

ถึงยังไม่ทันนั่งก็ตรงเข้าชี้หน้าหาว่าเพราะข้าพเจ้าเอาแม่มาแม่ถึงตาย ถ้าไม่รับแม่มา แม่ยังไม่ตาย ข้าพเจ้านั่งเฉยให้เขาด่า นึกในใจว่าเขานึกหรือว่าเราอยากให้แม่ตาย เราก็เสียใจจนบอกไม่ถูก พี่ชายเรานี่เป็นคนขาดสติแล้วก็เลยเฉย เขาแสดงความรักแม่กันเหลือเกิน ร้องไห้กันเสียงระงม ไม่รู้ว่าจะฟังเสียงใคร ข้าพเจ้าน้ำตามันไหลเข้าหัวอกหมด นึกรำพึงอยู่ในใจว่าแม่ถึงคราวตายจะต้องตาย ไม่ช้า ลูกทุกคนจะต้องตายแม่ไปเป็นสุข หมดภาระแล้ว ข้าพเจ้าตั้งศพสวดที่บ้านอยู่ 7 คืน ได้ประชุมตกลงเก็บศพไว้ก่อนเพราะยังคิดถึงแม่อยู่

เหตุเกิดในงานศพ

มีเรื่องเกิดขึ้นจนได้ เรื่องเงินฌาปนกิจซึ่งข้าพเจ้ามิได้ทำไว้ พี่สาวคนที่สองรองจากคนโตเป็นผู้ทำฌาปนกิจให้แม่ ข้าพเจ้าไม่ได้ทำ ใครจะมาให้เงินข้าพเจ้า ชื่อของใครเป็นผู้ส่งเงิน ผู้นั้นก็ต้องรับเงินใครที่ไหนจะให้ข้าพเจ้า มีเรื่องราวเกิดขึ้นในงาน หาว่าข้าพเจ้ารับเงินฌาปนกิจ ข้าพเจ้าบอกว่าเงินก้อนนี้ไม่รู้เรื่องเลย พอครบ 1 ปี ข้าพเจ้าก็นำศพมาตั้งที่ศาลาสวด 3 คืน หนังก็มาช่วยฉายไม่เอาเงิน ลิเกก็มาช่วยกันเองขนปี่พาทย์มาด้วย เฉพาะลิเก 30 คน ปี่พาทย์ต่างหาก เขามากันเองมาปลูกโรงลิเกกันเองเขาบอกว่าเขานับถือข้าพเจ้า ไม่ต้องให้เงินเขา ชาวบ้านมาทำบุญกันมาก ข้าพเจ้ามีพวกมากชอบสงเคราะห์ช่วยเหลือเขา แต่ว่าลูกแม่ทั้ง 6 คนนี้ น่าสงสารพี่ชายคนโต เขาบอกข้าพเจ้าว่าถึงวันเผาจะช่วย 5,000 บาท พอถึงวันตั้งศพเข้าจริง ๆ ช่วยทำบุญเพียง 2,000 บาท คนรองจากข้าพเจ้าลงไปคือคนที่สี่ช่วยทำบุญ 100 บาท นี่พูดถึงลูกแม่พี่น้องท้องเดียวกัน ร้องไห้รักแม่จนแทบขาดใจ ส่วนข้าพเจ้าไม่ได้ร้องไห้เลย น้ำตาไม่มี ตั้งศพสวด 3 คืน

ข้าพเจ้าประกาศในงานเฉพาะพี่น้องลูกของแม่ ที่ทุกคนรักนักรักหนาจะหญิงชายก็ดี ขออย่าได้กินเหล้าเลยเป็นอันขาด เพราะแม่ของเราท่านไม่ชอบเหล้า ถ้าจะกินขอให้เสร็จงานก่อน ข้าพเจ้าจะเลี้ยงที่บ้านเองและได้ซื้อเหล้าแม่โขง เบียร์ โซดาแช่ใส่ตู้เย็นอยู่ที่ร้านเรียบร้อยแล้ว ขอให้ทุกคนจงเคารพในสถานที่ของพระศาสนาและเคารพแม่ด้วย พอครบ 3 คืน เอาศพเผายังไม่ทันเรียบร้อย ข้าพเจ้าเดินทางไปเก็บของมีคนกลุ่มหนึ่งในจำนวนนั้นเสียงเมาด่าว่าข้าพเจ้า หาว่าไม่ต้อนรับเขา ต้อนรับแต่พวกผู้ดีมีเงิน มันไม่นับถือเรา มันหยิ่งเห็นว่ามีเงิน ข้าพเจ้าเดินเข้าไปใกล้นึกว่าใคร กลุ่มนี้มีแต่ญาติของข้าพเจ้าทั้งนั้น คนที่พูดว่านั้นก็มิใช่ใครคือพี่ชายคนโตของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้ายืนฟังเฉยก่อนนึกสังเวช "โธ่เอ๋ย พี่เราไม่รักหน้าไม่รักศักดิ์ศรี นี่บนศาลาวัด เราบอกแล้วทำไมเขาเป็นไปกันหมด ไม่อายพระสงฆ์ท่านบ้างเลย ไม่รักแม่จริงโกหก" ข้าพเจ้าเกิดโทสะลืมตัว ที่ถูกด่ามากมาย ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องที่ดินซื้อให้แม่ปลูกบ้าน มีคนล้างผลาญคือคนด่าข้าพเจ้าอยู่ขณะนี้ ข้าพเจ้าถามว่า "ด่าทำไม มากินเหล้าบนศาลาวัดในงานศพแม่ ไม่มียางอาย" พอข้าพเจ้าพูดจบเขาก็ยิ่งด่า ข้าพเจ้ามองเห็นขวดเหล้าเปล่าวางอยู่จึงหยิบขวดปาเข้าไปในกลางวงเหล้าผู้คนแตกตื่นฮือฮากัน มีคนมาดึงข้าพเจ้ากลับไป ข้าพเจ้านึกในใจ พี่น้องเราทำไมถึงเป็นอย่างนี้ ไม่ได้เงินฌาปนกิจสักบาทก็หาว่าข้าพเจ้าได้เงินฌาปนกิจมากมาย เงินนี้มีจริงแต่ข้าพเจ้ามิได้เป็นผู้ทำ ข้าพเจ้ามิได้ออกเงิน ข้าพเจ้าจะเป็นผู้รับเงินอย่างไรได้ เป็นคนที่ไม่มีเหตุมีผลเลยข้าพเจ้าเสียใจที่สุดในชีวิต หลัง

จากทำบุญให้แม่เรียบร้อยแล้ว แต่นั้นมาข้าพเจ้าเริ่มปลงตก คนเราเกิดมาเพราะมีกรรม ข้าพเจ้านึกย้อนหลังต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในตัวเองและพี่น้อง คิดดูแล้วมีแต่ทุกข์หนัก

พระสมเด็จดลใจ

ข้าพเจ้ามีพระติดตัวอยู่องค์หนึ่งเป็นพระสมเด็จพุฒาจารย์โตวัดระฆัง พี่สุคนธ์ให้ข้าพเจ้าติดตัวและรักษาไว้ให้ดีเพราะสมัยก่อนนั้นเขาไม่ซื้อขายกัน พี่สุคนธ์มีพระสมเด็จอยู่สามองค์ คือ (1) พระสมเด็จไกชือ พี่สุคนธ์มีไว้เพื่อตัวเอง (2) สมเด็จนางพญาพี่สุคนธ์ให้กับภรรยา (3) สมเด็จวัดระฆังแบ่งให้ข้าพเจ้าติดตัวไว้และกำชับข้าพเจ้าเก็บรักษาไว้ให้ดี หลังจากที่ข้าพเจ้าได้สมเด็จฯ มา ข้าพเจ้าสังเกตดูเรื่อยมามักจะได้พระมีคนมาให้เสมอจนกระทั่งในบ้านของข้าพเจ้ามีพระมาก เวลาข้าพเจ้านอนไม่หลับ ข้าพเจ้าจะนั่งต่อหน้าพระพุทธรูป ดูองค์โน้นองค์นี้และน้อมใจนึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงปู่ปานและสมเด็จพระพุฒาจารย์โตพรหมรังษี ข้าพเจ้ากำหนดในใจให้ท่านรับทราบเรื่องของข้าพเจ้าที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้ท่านทราบด้วยว่า "ดิฉันนี้ทำไมมีกรรมมากมายนัก และจะทำอย่างไรดีถึงจะหมดกรรม"

เริ่มต้นแสวงธรรม

ข้าพเจ้าได้เที่ยวแสวงหาพระที่ท่านนักปฏิบัติธรรมหลายแห่ง มีอยู่แห่งหนึ่ง อย่าให้ข้าพเจ้ากล่าวเลยว่าวัดนั้นชื่ออะไร ข้าพเจ้าเรียนถามท่านว่า "การปฏิบัติธรรมเพื่อไม่ต้องกลับมาเกิดอีกนั้นมีหัวข้อธรรมอย่างไรบ้างที่จะปฏิบัติตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า" พระภิกษุรูปนั้นได้ตอบให้ข้าพเจ้าฟังขึ้นว่า "โยม การที่จะปฏิบัติไม่ต้องกลับมาเกิดอีก ต้องไปเกิดเป็นลูกกษัตริย์ก่อน เป็นเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน อย่างเรา ๆ เช่นนี้ทำไม่ได้หรอกโยม" ข้าพเจ้าฟังพระภิกษุรูปนั้นด้วยความงง และตรึกในจิตว่า "พระรูปนี้คงไม่มีธรรมะ ได้แต่บวชเพียงห่มผ้าเหลืองไว้เท่านั้น"

รู้จักพระปลอม

ครั้นต่อมา ข้าพเจ้าได้ไปวัดอีกแห่งหนึ่ง คราวนี้พอถึงวัดเห็นคนมานับถือกันมาก ข้าพเจ้าเห็นพระภิกษุรูปนี้นั่งหลับตาพูดกับญาติโยม ข้าพเจ้าคิดว่าพระภิกษุรูปนี้คงเก่ง พอข้าพเจ้านั่งกราบ ท่านก็ลืมตาดูพร้อมกับให้พร พูดจาเพราะมาก ข้าพเจ้านึกในใจว่าคราวนี้คงเป็นบุญของเราแล้วที่จะได้พบพระที่รู้จริง ข้าพเจ้านั่งคุยอยู่กับท่านและได้เรียนถามถึงเรื่องการปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์มีอะไร และจะต้องปฏิบัติอย่างไรบ้าง "เพราะเวลานี้ดิฉันมีทุกข์มากจะทำอย่างไรดีถึงจะเป็นหนทางแห่งความพ้นทุกข์ได้ ขอพระคุณเจ้าได้โปรดเมตตาดิฉันด้วย" เมื่อพระภิกษุรูปนั้นได้ฟังข้าพเจ้า ท่านจึงได้ตอบข้าพเจ้าขึ้นว่า "คุณโยมต้องรู้จักละและวาง อย่ายึดอย่าถือ สิ่งใดที่หมดแล้วขอให้แล้วไป อย่าไปติดหรือคิดถึงในสิ่งนั้น ๆ อีก โยมก็จะสบายใจนะโยม" แล้วข้าพเจ้าก็ลากลับ

ครั้นอยู่ต่อมา ข้าพเจ้าจัดเตรียมอาหารหวานคาวและสิ่งอื่นๆ อีกหลายอย่างเพื่อเดินทางไปถวายของกับท่านและปัจจัยด้วย เมื่อท่านเห็นข้าพเจ้า รู้สึกท่านมีเมตตากับข้าพเจ้ามาก ให้ความสนิทสนมในเมื่อข้าพเจ้ากำลังอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์และยังไม่เข้าใจในพระพุทธศาสนา คิดว่าพระทุกรูปคงดีหมดและรู้หมด คงไม่กล้าทำบาปหรือละเมิดต่อสิกขาบท ต่อพระธรรมวินัย เห็นท่านดี ข้าพเจ้าก็ดีใจ คิดว่าท่านคงให้ความเมตตากับญาติโยมทั่วไปตลอดจนข้าพเจ้าด้วย ครั้นต่อมานานวัน ข้าพเจ้าเริ่มรู้พฤติกรรมของท่านที่มีเจตนาไม่ดีกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นท่าไม่สู้ดีจึงไม่ไปมาหาสู่อีกเลย

ขาดสิ่งยึดเหนี่ยว

ข้าพเจ้ามีอาการนอนไม่หลับ กินอาหารไม่ได้ จิตใจฟุ้งซ่าน ไม่รู้จะยึดถืออะไร สวดมนต์ก็ไม่เป็น หนังสือสวดมนต์ในระหว่างนั้นไม่มีแปลไทยเหมือนสมัยนี้ ชีวิตของข้าพเจ้าช่างมีแต่เวรแต่กรรม เหมือนเกิดมาชาตินี้ใช้แต่กรรมหรือเสวยกรรมอย่างเดียว เมื่อข้าพเจ้านอนไม่หลับ ได้แต่นั่งดูพระและพูดกับพระพุทธรูป ใจนึกน้อมถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดบอกให้พระพุทธเจ้าท่านทราบว่า "ทำไมข้าพเจ้ากรรมถึงมากมายเช่นนี้ ขอพระองค์โปรดเมตตากับข้าพเจ้าด้วย ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีที่พึ่งแล้วพระเจ้าข้า ได้โปรดเป็นที่พึ่งด้วยเถิดพระเจ้าข้า"

พระพุทธองค์ทรงเมตตา

ในคืนวันหนึ่ง ก่อนนอนข้าพเจ้าได้บูชาพระสวดมนต์ นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ สามจบ แล้วสวดอะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ สวากขาโต ภะคะวะตาธัมโม ธัมมังนะมะสามิ สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆังนะมามิ และสวดพุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิทธิโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม ข้าพเจ้านึกถึงพระพุทธเจ้า นึกถึงหลวงปู่ปาน นึกถึงสมเด็จโตพรหมรังษี นึกถึงหลวงพ่อโอภาสี แล้วก็นอนพุทโธหลับไป ข้าพเจ้าฝันไปว่าได้เดินทางไปในสถานที่วัดแห่งหนึ่งใหญ่โตมาก ข้าพเจ้าเห็นแสงสว่างภายในวัด ข้าพเจ้าเดินเข้าไปถึงหน้าโบสถ์ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงมีคนพูดในโบสถ์ขึ้นว่า "ร้องเรียกหาผู้ใดหรือ" ข้าพเจ้าเหลียวหน้ามาดูตามเสียง เห็นพระพุทธรูปองค์ใหญ่ในโบสถ์และเห็นช้างนอนหมอบอยู่ 2 เชือก ข้าพเจ้าหยุดยืนดูก็ไม่ได้ยินเสียงพูด ข้าพเจ้ายกมือไหว้แล้วเดินเลยไปแล้วก็ตกใจตื่นในคืนวันนั้น

ตอนเช้า ข้าพเจ้ารู้สึกอิ่มอกอิ่มใจมาก รู้สึกว่าความเครียดของข้าพเจ้าลดน้อยลง จิตใจชุ่มชื่น ข้าพเจ้าชอบใส่บาตรตอนเช้าและทำบุญที่วัด และอธิษฐานจิตเสมอทุกครั้งขอให้พบพระศรีอาริยเมตไตรย ครั้นต่อมาข้าพเจ้าได้สวดมนต์ก่อนนอนอีกเช่นเคย "นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสสะ นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสสะ อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ สวากขาโต ภะคะ วะตาธัมโม

ธัมมังนะมัสสามิ สุปฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆังนะมามิ พุทธะ มะอะอุ นะโม พุทธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิทธิโย พุทธัสสะ มานี มามะ พุทธัสสะ สวาโหม แล้วข้าพเจ้าก็ระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นึกถึงพระศรีอาริยเมตไตรย นึกถึงหลวงปู่ปาน นึกถึงสมเด็จโต พรหมรังษี นึกถึงหลวงพ่อโอภาสี แล้วก็นอนพุทโธจนหลับไป ครั้งนี้ก็ฝันอีกว่า เดินทางไปถึงตรงทางสามแยก ข้าพเจ้ายืนหันหน้าไปทางทิศเหนือ ส่วนข้างหน้าของข้าพเจ้านั้นมีวัดเก่าๆ อยู่วัดหนึ่ง ในทันใดที่ข้าพเจ้ายืนอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงพูดอยู่ในอากาศตรงศีรษะของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแหงนหน้าขึ้นดู เห็นพระพุทธรูปองค์ใหญ่มาก หน้าตักประมาณ 6 เมตรถึง 8 เมตร ลอยอยู่กลางอากาศ พระพุทธรูปพูด บอกกับข้าพเจ้าขึ้นว่าให้เดินตรงไป พร้อมกับชี้มือไปทางทิศตะวันออก ข้าพเจ้ายกมือไหว้พร้อมกับรับคำ ข้าพเจ้านึกในใจว่าเอพระพุทธรูปอะไรช่างใหญ่โต แล้วเหตุไฉนช่างใหญ่เหลือเกินน้ำหนักก็มาก ทำไมลอยอยู่กลางอากาศไม่หล่น ที่ประหลาดมากก็คือพระพุทธรูปพูดได้ด้วย พระพุทธรูป พูดกับเราสองครั้งแล้ว ในช่วงนี้ทำไมถึงฝันบ่อยนัก

เห็นท้าวธตรฐ

หลังจากนั้นมา ในปีพ.ศ.2514 คืนวันหนึ่ง หลังจากที่ข้าพเจ้าได้สวดมนต์ก่อนนอนแล้วเช่นเคยเป็นประจำ ข้าพเจ้านอนพุทโธ จนหลับไปนานเท่าใดไม่ทราบ ฝันไปว่ามีคนไปยืนอยู่หน้าเตียงเป็นผู้ชายแต่งตัวสะอาด รูปร่างสง่างาม ได้พูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "ทำไมจึงสวดมนต์น้อยนัก ทำไมไม่สวดมนต์ให้มากกว่านี้" ข้าพเจ้าจึงตอบท่านผู้นั้นไปว่า "ฉันสวดมนต์มากสวดมนต์น้อยมันเรื่องของฉัน ท่านเป็นใคร อยู่ที่ไหน และชื่ออะไร ท่านจึงมาว่าฉัน" พอข้าพเจ้าหยุดพูด ท่านก็ตอบข้าพเจ้าขึ้นว่า "ฉันอยู่ที่ภูเขาลูกนี้" พร้อมกับชี้มือ ข้าพเจ้ามองตามที่ท่านชี้ก็เห็นเป็นภูเขาลูกใหญ่มาก และท่านก็พูดต่อไปอีกว่า "ฉันชื่อท้าวธตรฐ ถ้าเธอมีทุกข์ร้อนอะไร ให้นึกถึงชื่อฉัน ฉันจะมาสงเคราะห์" พูดจบท่านก็หายวับไป แต่รู้สึกว่าท่านใจดี ตอนที่ข้าพเจ้าถามท่านว่าอยู่ที่ไหน ชื่ออะไร มันเรื่องอะไรจึงมาว่าฉัน ฉันสวดมากสวดน้อยมันเรื่องอะไรของท่าน ช่วงนี้ข้าพเจ้าพูดกระชากเสียง ท่านเฉย ยืนสงบ ไม่แสดงความโกรธข้าพเจ้าเลย เมื่อข้าพเจ้าตกใจตื่น ก็นึกถึงเหตุการณ์ในความฝันว่าทำไมฝันเป็นเรื่องเป็นราวอย่างนี้บ่อยนัก

พอสว่างดี ข้าพเจ้าก็ไปถามคนแก่ใกล้บ้าน ชายผู้เฒ่าได้บอกกับข้าพเจ้าว่า อาจจะมี สมัยก่อนเขาเล่าลือกันมาว่า มีเรือสำเภาจมน้ำอยู่แถวนี้ อาจจะเป็นได้ที่ท่านท้าวพระยาจะตายในเรือสำเภาลำนั้น ข้าพเจ้าได้ฟังแล้วเห็นว่าอาจจะไม่จริง เพราะช่วงนี้เราฝันบ่อยๆ คิดว่าตัวข้าพเจ้าเองอาจจะเพ้อเจ้อไปก็ได้จึงไม่สนใจความฝันครั้งนี้ ทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้สึกนึกถึงหลวงพ่อของข้าพเจ้า ก่อนท่านมรณภาพ ท่านได้สั่งข้าพเจ้าไว้ว่า พ่ออยู่กับลูกอีกต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ถ้าคิดถึงพ่อให้อุทิศส่วนกุศลให้หลวงพ่อก็แล้วกัน พอสั่งเสร็จ อยู่มาอีก 1 คืนกับอีก 1 วัน ท่านมรณภาพตอนเย็น ข้าพเจ้าคิดถึงพ่อและคิดถึงแม่ มานึกถึงตัวเองว่าเราทำอะไรให้หลวงพ่อและคุณแม่บ้าง ตอบได้เลยว่ายังไม่ได้ตอบแทนคุณอะไรให้ท่านทั้งสองเลย อย่าเช่นนั้น ปีนี้เราจะเข้าวัด ถือศีล รักษาศีลอุโบสถ คือศีลแปด ในวันพระแปดค่ำ สิบห้าค่ำ เพื่อทดแทนบุญคุณท่านทั้งสอง เราเป็นหญิงบวชไม่ได้เหมือนผู้ชาย เมื่อคิดเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจรักษา

อุโบสถศีลทุกวันพระตลอดเข้าพรรษา

ปฏิบัติทดแทนพระคุณ

พอดีเป็นหน้าเข้าพรรษา ข้าพเจ้าเข้าวัดถือศีลเรียกว่าวัดอ่าวอุดม มีคุณป้าชื่อกี่เป็นหัวหน้า สวดมนต์ทำวัตรเช้าเย็น ในวันนั้นพอทำวัตรเช้าเสร็จแล้วข้าพเจ้าก็ไปหามุมสงบด้านหนึ่งคือไม่พูดคุยกับใครไปปฏิบัติ ใช้ "พุทโธ" ทำไปตามประสาของตัวเองพอที่จะทำได้

ในวันพระหนึ่ง ป้ากี่หัวหน้าได้ถามข้าพเจ้าขึ้นว่า "แม่หนูคงเจริญพระกรรมฐานมานานแล้วซีนะเห็นนั่งสงบดี ทำมากี่ปีแล้วละลูก" ข้าพเจ้าเมื่อได้ฟังป้ากี่ถามว่าปฏิบัติมานานกี่ปี ข้าพเจ้าจึงได้ตอบคุณป้ากี่ขึ้นว่า "เพิ่งมาปฏิบัติเมื่อเข้ามารักษาศีลนี่แหละค่ะคุณป้า" คุณป้ากี่พูดต่อขึ้นว่า "อ้อเช่นนั้นหรือเห็นนั่งปฏิบัติ กิริยาช่างเรียบร้อยดีมาก เออ แม่หนูอุตส่าห์ปฏิบัติไปเถอะลูก เธอดีจริงๆ แม่หนูคนนี้ อายุยังไม่เท่าไรเข้าวัดแล้ว บางคนต้องรอให้แก่" คุณป้ากี่พูดชมเชยอีกมากมาย

ครั้นจากนั้นต่อมาอีกไม่นาน มีผู้ถือศีลอยู่วัดชื่อจำไม่ได้เพราะนานแล้ว ได้มานั่งคุยกับข้าพเจ้าเล่าว่า "มีอยู่วัดหนึ่งเขาว่ามีพระมาจำพรรษา วัดนี้มีคนเขาเล่าว่าท่านเก่งเรื่องปฏิบัติธรรม ถ้าเรามีโอกาสเราไปเที่ยวดูกันไหม คุณประทุม" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟัง ผู้บำเพ็ญธรรมรักษาศีลผู้นี้เธอก็ชอบเรื่องการปฏิบัติมากเหมือนกับข้าพเจ้า เมื่อฟังเธอเล่าจบ ข้าพเจ้าจึงตอบกับเพื่อนธรรมด้วยกันว่า "ดีเหมือนกัน ถ้าเช่นนั้นวันพระหน้านี้ เราชวนผู้ถือศีลบางท่านหรือบางคนที่เขาสนใจเรื่องการปฏิบัติธรรมไปรักษาอุโบสถวัดนี้กันดีไหม" เพื่อนธรรมเธอตอบว่าดี

ไม่เข้าใจความเป็นพระ

ในที่สุดวันพระที่นัดหมายกันก็มาถึง ข้าพเจ้าและเพื่อนพากันไปวัดเขา 3-4 คน พอถึงวัดเขา ข้าพเจ้าและเพื่อนพากันไปกราบท่านอาจารย์มนัส อายุอาจารย์มนัสท่านยังหนุ่มอายุ 29 ปี ข้าพเจ้าพากันใส่บาตรท่านฉันมื้อเดียว ท่านชอบนั่งหลับตา เวลาพูดท่านสำรวม ท่านให้พร ท่านนำสมาทานศีล และสอนเรื่องการปฏิบัติเล็กน้อยและให้กำหนดลมหายใจ "พุทโธ" ในระหว่างที่ข้าพเจ้าอยู่ในวันนั้น เห็นท่านเดินจงกรมเป็นชั่วโมง ข้าพเจ้าเกิดศรัทธา คือในระยะนี้ข้าพเจ้ายังอ่อนต่อการปฏิบัติ และยังไม่เข้าใจคำมารยาปรุงแต่งให้คนหลงเชื่อ และผู้บวชเข้ามาศาสนานี้ เขาไม่กลัวบาปกันยังมีอีกมาก เขาเอาความดีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเครื่องล่อตาล่อใจ ปรุงแต่งมารยาให้ญาติโยมเกิดศรัทธาเพื่อหวังได้เงินเอาไปบริโภคกาม ข้าพเจ้าแม้จะอายุมากเป็นคราวถึงมารดาของท่านก็จริงอยู่ แต่ข้าพเจ้าขอรับว่าข้าพเจ้าโง่มากๆ ไม่เข้าใจว่าคนชั่วจะใช้ผ้ากาสาวพัสตร์ห่มหากิน

หลังจากวันพระแล้ว ข้าพเจ้าและสามีพากันมาที่วัดเขาอีก เพื่ออยากทราบว่าท่านมาจากไหน

เมื่อรถยนต์ของข้าพเจ้าวิ่งมาถึงลานวัด ข้าพเจ้าเห็นท่านเดินจงกรมด้วยกิริยาเรียบร้อย ข้าพเจ้าบอกให้สามีชะลอรถ อย่าทำเสียงดังเพราะกลัวบาป พอจอดรถ ข้าพเจ้าและสามีพากันเดินตรงไปที่ศาลาพร้อมด้วยอาหารเพื่อถวายท่านอาจารย์มนัส เมื่อได้เวลาท่านก็ลงศาลาเมื่อฉันแล้ว ข้าพเจ้าได้เรียนถาม ท่านขึ้นว่า "พระคุณเจ้ามาจากไหน" อาจารย์มนัส เมื่อได้ฟังข้าพเจ้าพูดจบลง ท่านได้เล่าความเป็นมาว่า "เดิมอาตมา เคยอบรมที่จิตภาวันกับท่านอาจารย์กิตติวุฒโฑ บางละมุง ตอนหลังรู้ข่าวจากพระด้วยกันว่าสถานที่นี้เป็นที่สงบวิเวกดี จึงได้พาเพื่อนภิกษุมาดูกันก่อนเข้าพรรษา มากัน 3-4 องค์ เห็นที่น่าอยู่จึงเดินทางมาอยู่ที่นี้ อาตมาชอบที่สงบสงัด การปฏิบัติต้องหาที่สงบจริง เพราะเจ้าสำนักเขาไม่ปฏิบัติก็ขัดกันคุณโยม อาตมาเกิดที่ศรีเชียงใหม บวชได้ 8 พรรษาแล้ว อาตมาอยากแสวงหาที่ส่วนตัวสงบต่อการปฏิบัติ คุณโยมพอมีที่หรือแนะนำสถานที่ให้อาตมา พอจะมีบ้างไหม"

สร้างวัดถ้ำประทุม

เมื่อข้าพเจ้าและสามีได้ฟังอาจารย์มนัสกล่าวคำปรารภขึ้นดังนี้ จึงได้ย้อนนึกถึงเรื่องพระองค์หนึ่งเราเคยรู้จักมาเมื่อหลายปีแล้ว ทำให้เราเข็ดหลาบมาแล้วครั้งหนึ่ง ครั้นเราจะไม่ยุ่งเสียเลยกลัวจะเป็นบาป องค์อื่น ๆ ไม่ดี องค์นี้อาจจะดีก็ได้ เมื่อข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจ จึงกล่าวกับท่านขึ้นว่า "ท่านอาจารย์ ฉันขอพูดกับท่านตรง ๆ เพราะดิฉันชอบพูดตรง ๆ คือเรื่องมีดังนี้ ครั้งสมัยเมื่อหลายปีมาแล้ว ดิฉันได้รู้จัก พระองค์หนึ่ง กิริยาสำรวมดี และเวลาท่านพูดท่านจะหลับตาพูดเหมือนท่านนี่แหละ ครั้นอยู่ต่อมานานเข้า กิริยาของพระก็หมดไปเขาเป็นโจรบ้ากามในผ้าเหลือง ดิฉันเลยเลิกนับถือตั้งแต่นั้นเลยทีเดียว ฉันว่า ฉันจะเข็ดแล้ว" เมื่อท่านมนัสได้ฟังข้าพเจ้าพูดจบลง ท่านพูดขึ้นว่า "เอาล่ะคุณโยม คุณโยมจะรู้จักอาตมา อาตมาตั้งใจบวชเข้ามาในพระศาสนาในครั้งนี้บวชถวายชีวิต จะขอบำเพ็ญธรรมจนตลอดชีวิตนี้ อาตมา จะเป็นพระทองคำให้คุณโยมไหว้ คุณโยมอย่าเสียใจที่พบพระไม่ตรงทาง อาตมาจะไม่ทำให้คุณโยมผิดหวัง" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟัง เห็นว่าท่านคงจะดีตามที่พูดและคงจะมีพระแท้ ๆ บ้างที่เดินตามรอยยุคลบาทของององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และท่านคงเก่งในเรื่องการปฏิบัติบ้าง เพื่อจะได้ชี้ทางแนะเราบ้างไม่มากก็น้อย ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจเรียนท่านขึ้นว่า "เอาล่ะ ถ้าเผื่อท่านรับรองจะเป็นพระทองคำแท้ให้โยมได้กราบไหว้ตามที่ท่านพูดมาทั้งหมดนี้ แต่ถ้าไม่ตรงตามคำพูด โยมเลิกนับถือเลยนะท่าน" ท่านรับคำ ข้าพเจ้าพูดขึ้นว่า "เอาล่ะ ถ้าเป็นไปดังที่พูด โยมขอปวารณาตัวเป็นโยมอุปัฏฐากตลอดไป เรื่องสร้างที่อยู่ใหม่นั้นโยมจะขอจัดการดำเนินงานเอง ขอให้ออกพรรษาก่อน"

ครั้นเมื่อออกพรรษาแล้ว สามี ข้าพเจ้า และนางสังอยู่ที่วัดอ่าวอุดมได้ช่วยกันดำเนินงานวัดนี้เมื่อพ.ศ.2515 วัดนี้ตั้งอยู่ที่ตำบลเขาไม้แก้ว อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ชื่อวัดถ้ำประทุนหรือประทุม โดยมีผู้ร่วมสร้าง มีที่พักสงฆ์ ศาลา ห้องน้ำ ห้องส้วม มีป้าแจงและลูกชายคอยดูแลเรื่องอาหารพระ ป้าแจงและลูกชายมีที่ดินอยู่ใกล้วัดที่ข้าพเจ้าสร้าง

พระทองคำปลอม

ครั้นต่อมาก่อสร้างไปยังไม่ทันจะเรียบร้อยเท่าไรนัก หลาย ๆ วันข้าพเจ้าจะมาวัดสักครั้ง มาทีไรมักจะไม่พบพระอยู่ติดวัด ชอบออกไปตามบ้านญาติโยมและได้ข่าวว่าติดหญิงสาวชาวไร่แถวใกล้ ๆ วันหนึ่งข้าพเจ้ามาพบท่านและรอจนพบ พอท่านเห็นข้าพเจ้า รู้สึกสีหน้าท่านสลดเหมือนคนมีพิรุธความผิด ข้าพเจ้านิมนต์ให้ท่านนั่งคุยกัน ข้าพเจ้าไม่ติดใจเรื่องซึ่งเกิดขึ้น ข้าพเจ้าพูดถึงเรื่องการปฏิบัติธรรม ขอให้ท่านแนะแนวการฝึกจิตและหัวข้อพึงปฏิบัติจะทำอย่างไรในขั้นแรก ท่านได้บอกว่า "คนจิตอ่อนอย่างโยมทำไม่ได้ ประเดี๋ยวไปเห็นอะไรขึ้นก็จะตกใจ อาจเสียสติไป" ข้าพเจ้านิ่งฟังท่าน นึกสังเวชตัวเอง พลางนึกถึงเหตุการณ์ตั้งแต่เรามาสร้างวัดให้ เรามาครั้งไรไม่พบว่าท่านจะอยู่ปฏิบัติหรือเดินจงกรมเลย มีแต่ธุระนอกวัด คำพูดของท่านที่พูดว่าข้าพเจ้าเป็นคนใจอ่อนนั้นก็ไม่เป็นความจริง ข้าพเจ้ารู้ตัวเป็นคำพูดที่หลีกเลี่ยง หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ลากลับ และตั้งใจว่าเราจะไม่มาวัดนี้อีกต่อไป เรายังไม่พบพระแท้อีกเช่นเคย

ครั้นต่อมาในพ.ศ.2518 ลูกสาวข้าพเจ้าได้เดินทางพร้อมด้วยเพื่อนสาว เอาพลอยบ้าง สร้อยข้อมือพลอยบ้าง ไปขายแถวพัทยานาเกลือ ลูกสาวนึกถึงถ้ำประทุมที่ข้าพเจ้าสร้างไว้ จึงพากันขับรถไปที่วัด พอได้เวลาลูกสาวและคณะเพื่อนลาอาจารย์มนัสกลับ อาจารย์มนัสบอกลูกสาวข้าพเจ้าว่าจะไปเยี่ยมโยมแม่ประทุมด้วย ลูกสาวพร้อมอาจารย์มนัสมาถึงบ้านข้าพเจ้าเป็นเวลาเย็น ข้าพเจ้าหาที่พักให้คือท้ายสวนปลูกไว้เป็นที่พักของสงฆ์ที่ป่วยไข้ เรื่องอาจารย์มนัสขอหยุดไว้ก่อน

สร้างที่พักให้พระสงฆ์อาพาธ

จะเล่าเรื่องพระอีกรูปหนึ่งคือในระหว่างรักษาศีล คนแก่คนเฒ่ามักจะพูดว่า ได้ยินพระท่านแสดงธรรมท่านว่า บุคคลใดก็ตาม ถ้าบุคคลนั้นได้บำรุงพระภิกษุอาพาธเท่ากับบำรุงเราตถาคต ข้าพเจ้าฟังแล้วชอบใจกลับมาบ้าน ข้าพเจ้าเรียกคนข้างบ้านมาให้สร้างเรือนไทยพร้อมด้วยนอกชานให้หนึ่งหลัง โยมพิศก็จัดการสร้างให้เรียบร้อย

ข้าพเจ้าให้สามีขับรถไปตามถ้ำตามเขาไปดูพระอาพาธกัน พอดีไปพบพระรูปหนึ่งอายุ 30 ปีเศษ ท่านป่วยเป็นมาลาเรีย ที่พักมันไกลโรงพยาบาล จึงนิมนต์ท่านมาพักที่เรือนไทยท้ายสวน หายา ดูเรื่องอาหาร กาแฟ โอวัลติน ทุกอย่างมีพร้อม จะฉันมังสวิรัติหรือเจ หรืออาหารคาว ข้าพเจ้าจะจัดให้หมด เมื่อพระนิกรรูปนี้ท่านบอกว่าท่านเป็นพระบวชในสายหลวงปู่มั่น ครั้นหายดี ข้าพเจ้าก็ยังปฏิบัติเช่นเคย ครั้นต่อมา ลูกชายของข้าพเจ้าไปเยี่ยมเห็นข้าพเจ้าทำให้พระทุกสิ่งทุกอย่าง ลูกชายได้พูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "โอ คุณแม่ ตั้งแต่ผมมายังไม่เห็นแม่หยุดพักผ่อนเลย อย่างนี้แม่ก็แย่" ข้าพเจ้าเมื่อได้ฟังลูกชายพูด จึงพูดตอบลูกชายขึ้นว่า "ช่างแม่เถอะลูก แม่อยากได้บุญ แม่จะทำทุกอย่างเมื่อสิ่งนั้นเป็นบุญเป็นกุศล ลูกอย่าห่วง" ครั้นอยู่ต่อมาพระก็ไม่กลับเสียที

วันหนึ่งเมื่อท่านฉันเพลแล้ว ท่านได้พูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "อาตมามีเรื่องปรึกษาโยมแม่มาหลาย

ครั้งแต่ยังไม่มีโอกาส วันนี้อาตมาจะบอกให้โยมทราบวันนี้" ข้าพเจ้าว่า "มีอะไร ท่านไม่ต้องเกรงใจ พูดได้เลยท่าน" ท่านนิกรก่อนพูดท่านมองหน้าข้าพเจ้าแสดงความอายแล้วจึงเอ่ยขึ้นว่า "อาตมาอยากจะสึกและอยากเป็นลูกเขยของโยมแม่ประทุมวดี" นี่ท่านเรียกข้าพเจ้าเอง เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังคำพูดของท่านนิกรทำให้เกิดอารมณ์เสีย ข้าพเจ้าตอบท่านนิกรว่า "นี่ท่าน ฉันไม่ต้องการลูกเขยเป็นพระ และไม่ต้องการให้ใครมาเรียกแม่ประทุมวดีวดาอะไร ฉันไม่ต้องการลูกเขย ฉันต้องการบุญกุศล ฉันต้องการธรรมะ ฉันไม่แสวงหาทุกข์ให้ลูกฉัน ไม่เอา ไม่เอา" ครั้นพอรุ่งขึ้นท่านก็เตรียมฉันเช้า ข้าพเจ้าเอากับข้าวไปตั้งแต่ไม่ถวาย ท่านก็ไม่ฉัน แล้วท่านก็ลาจากไป เห็นไหมคะ ท่านผู้อ่านข้าพเจ้าพบแต่อะไรอย่างนี้

เผชิญหลอกลวงซ้ำสอง

เอาละคราวนี้จะเล่าเรื่องท่านมนัสต่อไป ครั้นอาจารย์มนัสเมื่อมาถึงบ้านข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจำเป็นต้องไหว้เป็นธรรมดา อาจารย์มนัสเอ่ยพูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "คุณโยมแม่ประทุมสบายดีหรือ เวลานี้อาตมาจิตใจสงบดีแล้ว จิตว่างดีมาก ไม่เหมือนเมื่อก่อนนี้แล้ว อาตมาเห็นสิ่งใดไม่ดีงาม อาตมาทำจิตว่างไม่ติดไม่เกาะตลอดเวลา" ข้าพเจ้ายกมืออนุโมทนาพูดว่า "ขอให้เป็นความจริงจะได้สอนโยมบ้าง" อาจารย์มนัสท่านพูดยืนยันว่า "จริง ๆ นะ คุณโยม อาตมาทำจิตไม่ติดอะไรได้จริง ๆ" ข้าพเจ้าได้ฟังท่านพูดย้ำแล้วย้ำอีกจึงคิดว่าถ้าเราจะไปมัวโกรธท่าน ติท่าน ว่าท่าน เรานี้แหละจะบาป หากท่านทำได้จริงเราจะลงนรก เมื่อคิดกลัวก็ตอบกับอาจารย์มนัสว่า "เอาล่ะ ถ้ากลับตัวได้ ทำจิตดีว่าจริง โยมจะขอตามและเป็นโยมอุปัฏฐากท่านอีกครั้ง ถ้าไม่ดีจริงครั้งนี้เลิกกันเลย ฉันเองก็ยังปฏิบัติไม่รู้เรื่องเลย บางครั้งนั่งพุทโธ ตัวไม่มี หัวไม่มีต้องคอยตะครุบหัวไว้ คิดว่าหัวหายบ่อย ๆ ไม่รู้ว่าเป็นอะไร" ท่านฟังเฉย ระหว่าง นั้น อาจารย์มนัสพูดขึ้นว่า "อาตมาไม่อยากจะอยู่ที่วัด อาตมาอยากหาที่พักสักแห่งหนึ่งเพื่อบรรลุธรรมยิ่งขึ้นไป ที่เขาสระบาปพอจะมีที่ปฏิบัติบ้างไหม เห็นมีถ้ำเยอะแยะน่าอยู่นะคุณโยม" เมื่อท่านพูดจบลง ข้าพเจ้าพูดว่า "ท่านจะอยู่จริง ๆ หรือท่าน ถ้าท่านจะอยู่จริง ดิฉันจะพาไปดูกันก่อน"

พอรุ่งเช้าก็พากันไปที่เขาสระบาป เมื่อถึงเขาสระบาป อาจารย์มนัสและคณะติดตามก็พากันไปเข้าถ้ำ บางคนก็เอาไฟฉาย แต่ฉายแล้วไม่มีความสว่าง ต้องจุดเทียน แต่ข้าพเจ้าไม่ชอบเข้าถ้ำ สำหรับอาจารย์มนัสเดินเข้าไปในถ้ำลึกมาก สักพักใหญ่ท่านก็ออกมาพร้อมผู้ติดตามและถือบาตรติดมือมา 3 ลูก ข้าพเจ้ายืนคอยอยู่หน้าถ้ำ พออาจารย์มนัสออกมาจากถ้ำเอาบาตร 3 ลูก มาวางที่หน้าถ้ำ มีโยมผู้ชาย ผู้ติดตามได้ถามอาจารย์มนัสว่า "อาจารย์หวยงวดนี้มันจะออกเลขอะไร" อาจารย์มนัสว่า "ออกที่บาตร 3 ลูกนั่นแหละ" หลังจากนั้นอาจารย์มนัสได้ปรารภกับข้าพเจ้าว่า "สถานที่เขา สระบาปนี้น่าอยู่มาก" ข้าพเจ้าว่า "ถ้าน่าอยู่ก็นิมนต์ท่านอยู่แต่ว่าท่านต้องไปแจ้งเจ้าคณะตำบลก่อนท่านมาอยู่" อาจารย์มนัสว่า "ไม่เป็นไร วันมาอยู่จริง ๆ ค่อยไปหาท่านเจ้าคณะก็ได้กว่าจะจัดเรื่องที่อยู่เสร็จ"

พอวันหวยออก เลขท้ายสองตัวออกมาจริง ๆ 30 แต่ว่าข้าพเจ้าไม่เล่นหวย แต่ข้าพเจ้าได้บอกกับเด็กสาวแตงโมให้ซื้อ 30 เป็นของพระท่านบอกมา ถ้าถูกขอให้แตงโมถวายเงินท่านบ้างนะ" แตงโมก็

รับคำ เดินทางมาพบและให้เงินข้าพเจ้า 2,000 บาท แตงโมบอกว่า "2,000 บาทนี้หนูให้คุณป้า ส่วนพระหนูจะเดินทางไปถวายท่านที่วัดกัน" หลังจากนั้นต่อมา ข้าพเจ้าและแตงโมได้ขับรถไปและซื้อของไปถวายท่านมากมายหลายอย่าง พอถึงวัดถ้ำประทุมข้าพเจ้าและแตงโมพากันหอบของขึ้นไปบนศาลาและจัดแจงของเพื่อถวายท่านอาจารย์มนัส พอดีท่านเดินออกมานั่งที่ศาลา แตงโมและข้าพเจ้านำของเข้าถวาย ข้าพเจ้าแนะนำท่านให้รู้จักแตงโมผู้นี้ได้ซื้อเลข 30 ของท่าน และกำลังจะนำเงินมาถวายท่าน ขณะนั้นแตงโมก็หยิบซองที่เตรียมไว้ถวาย ท่านรับซองเปิดดูเห็นเงิน 2,000 บาท ก็แสดงความไม่พอใจ และพูดว่า "ทำไมให้ฉันน้อยเกินไป โยมแตงโมให้โยมประทุมเท่าไร" แตงโมบอกว่า "หนูให้คุณป้า 2,000 บาทเท่ากับอาจารย์นี่แหละค่ะ" อาจารย์มนัสไม่พอใจ ได้กล่าวว่าข้าพเจ้ามากมาย ถึงแม้แตงโมจะอธิบายอย่างไรท่านก็ไม่ฟัง เข้าใจว่าแตงโมให้เงินข้าพเจ้ามากกว่าถวายท่าน ข้าพเจ้าเห็นความโลภของท่านชัดเจน ในที่สุดข้าพเจ้าบอกว่า "เอาอย่างนี้ดีกว่าท่าน สถานที่นี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ และเป็นที่วัดวาอาราม" ข้าพเจ้าหยิบเอาธูป มาจุดและกล่าวคำบูชาพระพุทธเจ้า บูชาพระธรรม บูชาพระสงฆ์ว่า "ขอพระองค์เป็นประธาน ข้าพเจ้า ขอกล่าวตามความเป็นจริงว่าข้าพระพุทธเจ้าได้เงินที่แตงโมให้ 2,000 บาท ถ้าหากข้าพเจ้าได้เงินนั้นมากกว่านั้นแม้แต่ 1 บาทขึ้นไปแล้ว ขอให้มีอันเป็นไปในขณะนี้ทันที ถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์ ขอเทวดาเจ้าทั้งหลายที่ปกปักรักษาที่วัดนี้ก็ดี ภูเขานี้ก็ดี จงแสดงปาฏิหาริย์ให้ปรากฏขึ้นในทันใด" พอข้าพเจ้ากล่าวจบลง ได้มีเค้าฝนมืดมา พร้อมกับลมพายุพัดศาลาแทบพัง เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ข้าพเจ้าพูดขึ้นว่า "เห็นหรือยังฟ้าดินเป็นพยานต่อคนดี" สำหรับอาจารย์มนัสนั่งนิ่งเงียบไม่พูดอะไรเลย

เสียใจที่พบพระเลว

อาจารย์มนัสเตรียมเดินทางไปจันทบุรีที่เขาสระบาป ข้าพเจ้าก็กลับจันทบุรีเช่นเดียวกัน ก่อนที่ข้าพเจ้าจะไปวัดถ้ำประทุม ข้าพเจ้าได้สั่งให้สามีข้าพเจ้าไปคอยรับที่เขาสระบาปตอน 1 ทุ่มเพราะไม่รู้ว่าจะมีเหตุเกิดขึ้น แตงโมส่งข้าพเจ้าที่เขาสระบาป ข้าพเจ้าไม่ขึ้นไปบนที่อาจารย์มนัส ข้าพเจ้านั่งคอยสามีอยู่นานที่ป่าสวนยาง ข้าพเจ้านั่งคิดถึงเรื่องราวที่ไม่น่าเกิดกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าน้อยใจร้องไห้อยู่บ้านร้างสวนยางอยู่ที่ตีนเขาสระบาป ข้าพเจ้านึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า "กรรมอะไรจึงมาเกิดกับข้าพเจ้ามากมายอะไรเช่นนี้ ความเสียใจครั้งนี้เสียใจที่สุด สร้างวัดเพื่อจะพบพระดี ๆ บ้างก็ไม่สมความปรารถนา" นึกไปร้องไห้ไป "ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะไม่คบพระสงฆ์สาวกของพระองค์แล้ว พบครั้งใดไม่พบดีเลย ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะปฏิบัติอยู่กับบ้าน จะไม่แสวงหาพระสงฆ์อีกต่อไป และจะปฏิบัติเองอยู่กับบ้าน ขอเทพเจ้าเหล่าเทวดาที่รักษาอยู่ในเขตป่าเขาสระบาปนี้ทั้งหมดทั้งใกล้ไกลก็ดี ตลอดจนแม่ธรณี แม่พระคงคา แม่นางไม้ เทวดาทั้งหลาย จงเป็นพยานและโมทนาแด่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าขอขมาโทษแด่พระพุทธเจ้า พระธรรมและพระสงฆ์สาวกที่ดี ต่อไปนี้ขอพระองค์โปรดเมตตาแด่ข้าพระพุทธเจ้าผู้มีกรรมหนัก ถ้าดวงวิญญาณพระองค์มีจริงโปรดทราบและขออัญเชิญพระองค์เสด็จมาเป็นครูบาอาจารย์แด่ข้าพระพุทธเจ้าด้วย ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีที่พึ่ง ขอพระองค์จงเสด็จมาเป็นที่พึ่งด้วย" พูดไปร้องไห้ไป บางครั้งก็นึกกลัวความมืด ยิ่งมืดยิ่งน่ากลัว "ขอเทวดาจงปกป้องอย่าให้สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้น ขอความปลอดภัย ขอเทวดาจงรักษาและสงสารข้าพเจ้าช่วยให้พ้นภัย" ข้าพเจ้าคอยให้รถที่บ้านไปรับ รอจน 2 ทุ่มเศษ รถจึงไปรับกลับบ้าน

ปฏิบัติอยู่ที่บ้าน

จากวันนั้นข้าพเจ้าไม่ไปไหน ปฏิบัติอยู่ที่บ้าน การปฏิบัติของข้าพเจ้าไม่มีอะไรมากเพราะข้าพเจ้าไม่รู้อะไรกับเขา มีแต่ความตั้งใจเอาจริง มั่นคง ไม่ท้อถอย ใช้คำภาวนา "พุทโธ" ก่อนนั่งข้าพเจ้านึกถึงพระพุทธเจ้าให้ท่านมาเป็นครูบาอาจารย์เพราะเป็นคำสอนของพระองค์ ขอพระองค์ช่วยด้วย พระธรรมใดที่พระองค์ตรัสไว้ดีแล้ว ขอให้ข้าพระพุทธเจ้ารู้ตามพระองค์ด้วยเถิด นึกถึงหลวงปู่ปาน นึกถึงสมเด็จโตพรหมรังษี หลวงพ่ออี๋วัดสัตหีบ หลวงพ่อจงวัดหน้าต่างนอก หลวงพ่อสุ่นวัดบางปลาหมอ หลวงพ่อเนียมวัดน้อย หลวงพ่อโหน่งวัดคลองมะดัน หลวงปู่ศุขวัดมะขามเฒ่า หลวงพ่อสดวัดปากน้ำภาษีเจริญ หลวงพ่อโอภาสีวัดบางมด และเทพารักษ์ทั้งหลาย โปรดเมตตาต่อข้าพเจ้าด้วยเถิด ข้าพเจ้านั่งภาวนา "พุทโธ" ปฏิบัติเช่นนี้เป็นประจำ วันพระ 8 ค่ำ 15 ค่ำ ข้าพเจ้าไปรับศีลอุโบสถที่วัด ขอหยุดไว้แค่นี้ก่อน

ปฏิบัติที่วัดถ้ำแรด

ขอย้อนหลังสักหน่อยก่อน เพราะลืมเรื่องมันนานมาแล้ว เขียนข้ามตอนคือว่า ในระหว่างที่ข้าพเจ้าไม่ได้ไปวัดที่ข้าพเจ้าสร้างคือวัดถ้ำประทุม ก่อนที่อาจารย์มนัสจะเดินทางมาหาข้าพเจ้า ช่วงนี้อาจจะเขียนสับสนสักหน่อย ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติที่วัดถ้ำแรด มีหลวงพ่อเดชท่านเป็นเจ้าอาวาส วัดนี้หลวงพ่อเดชท่านจัดให้พระเข้าปริวาสกรรม และท่านอนุญาตให้ญาติโยมทั้งหญิงชายเข้าบำเพ็ญธรรมด้วย ข้าพเจ้าและเพื่อนบ้านได้ชวนกันไป มีคุณสมและคุณสด คุณสดเป็นสามีของคุณสม (เวลานี้คุณสดได้บวชอยู่ที่วัดบ้านอ่าง ตำบลบ้านอ่าง อำเภอมะขาม) ข้าพเจ้า คุณสม และหลวงน้าสดได้เข้าบำเพ็ญอยู่ 9 วัน ในวันแรกไปถึงวัดถ้ำแรดต้องรายงานตัว แจ้งให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายพระทราบและได้ทำบุญให้แก่ทางวัด 100 บาท หรือ 50 บาท จำไม่ค่อยได้ ถ้าผิดพลาดขออภัยอย่าได้มีเวรกรรมเลย ไม่นึกว่าจะลงประวัติ ถ้าคิดจะลงคงจดหัวข้อไว้ทุกขั้นตอน ข้าพเจ้าเดินทางไปที่ผู้คนกำลังมุงมาก ๆ ข้าพเจ้าเดินเข้าไปดู เห็นพระท่านส่งหนังสือให้โยม ๆ ก็ขอดู ท่านผู้นั้นก็ส่งหนังสือให้ข้าพเจ้าดู ก็รู้ว่าเป็นหนังสือสวดมนต์แปล ข้าพเจ้าเดินเข้าไปซื้อหนังสือกับพระท่านหนึ่งเล่มราคา 20 บาท ข้าพเจ้าดีใจมาก

ครั้นพอได้เวลาพาไปขึ้นพระกรรมฐานกับครูอาจารย์ พอหนึ่งทุ่ม พระท่านก็นำสมาทานพระกรรมฐาน ท่านนำว่าดังนี้ ตั้งนะโม 3 จบ แล้วว่า "อิมาหัง ภะคะวา ตุมหากัง ปะริจจะชามิ ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ข้าพเจ้าขอมอบกายถวายอัตภาพก้อนนี้ เพื่อปฏิบัติบูชาตามคำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า ขอพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆเจ้า พระกรรมฐานและครูบาอาจารย์ผู้ให้กรรมฐาน จงเป็นสรณะที่พึ่งของข้าพเจ้า บัดนี้ข้าพเจ้าขอสมาทานซึ่งพระกรรมฐาน ขอขณิกสมาธิและวิปัสสนาญาณ จงมาบังเกิดมีในขันธสันดานของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะตั้งสติไว้ที่ลมหายใจเข้าออก ลมหายใจเข้ารู้ ลมหายใจออกรู้ 3 หนและ 7 หน ร้อยหนและพันหน ข้าพเจ้าจะทำด้วยความไม่ประมาทตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ" แล้วท่านก็ให้ทุกคนตั้งใจทำความดี ให้มีสติมั่นคง อบรมสมาธิคำภาวนาให้คงที่ อธิษฐานจิตให้แน่วแน่ ตั้งใจทำสมาธิ ไม่ให้จิตส่งส่ายไปอื่น เมื่อตั้งจิตมั่นดีแล้ว จึงบริกรรม "พุทโธ" ในคืนแรกที่เข้าปฏิบัติอยู่ ข้าพเจ้าได้ขึ้นไปที่วิมาน ได้เห็นดอกไม้ในเมืองสวรรค์สวยงาม

มาก ดอกไม้ที่ข้าพเจ้าเห็นนั้นเป็นดอกไม้ไม่มีในเมืองมนุษย์ ข้าพเจ้ารู้เพียงเท่านี้

รู้จักขันธ์ห้าจากหนังสือสวดมนต์

ครั้นต่อมาอาจารย์มนัสจึงเดินทางมาที่บ้านข้าพเจ้า หลังจากที่ข้าพเจ้าประกาศให้เทวดาที่เขาสระบาปและได้ตั้งใจประกาศว่าต่อไปนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ต้องการพระสงฆ์อีกต่อไป และได้ประกาศอัญเชิญดวงวิญญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ามีจริง ขอพระองค์ได้โปรดทราบและอัญเชิญมาเป็นครูบาอาจารย์ข้าพระพุทธเจ้าด้วย ด้วยน้ำตานองหน้าที่เขาสระบาป หลังจากนั้น ข้าพเจ้าบำเพ็ญอยู่กับบ้าน เมื่อข้าพเจ้าครบกำหนดบำเพ็ญธรรม 9 วัน จึงเดินทางกลับบ้าน ข้าพเจ้าจำคำสอนที่หลวงพ่อเดชได้อบรมมาเอาไปปฏิบัติประจำทุกวัน ข้าพเจ้าเปิดดูหนังสือทำวัตรเช้าเย็นแปลที่เพิ่งได้มาจากวัดหลวงพ่อเดช ข้าพเจ้าทำวัตรเช้าตามหนังสือ ทำวัตรเย็นตามหนังสือ ทั้งทำวัตรเช้าเย็นมีประทับใจอยู่ตอนเดียวคือ "ชาติปิ ทุกขา แม้ความเกิดก็เป็นทุกข์ ชราปิ ทุกขา แม้ความแก่ก็เป็นทุกข์ มะระณัมปิ ทุกขัง แม้ความตายก็เป็นทุกข์ โสกะปะริเทวะ ทุกขะโทมะนัส สุปายาสาปิ ทุกขา แม้ความโศกความร่ำไรรำพัน ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจก็เป็นทุกข์ อัปปิเยหิสัมปะโยโค ทุกโข ความประสบกับสิ่งเป็นที่รักที่พอใจก็เป็นทุกข์ ปิเยหิวิปปะโยโคทุกโข ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รักที่พอใจก็เป็นทุกข์ ยัมปิจฉัง นะละภะติ ตัมปิทุกขัง มีความปรารถนาสิ่งใดไม่ได้สิ่งนั้นก็เป็นทุกข์ สังขิตเตนะ ปัญจุปาทานักขันธาทุกขาว่าโดยย่ออุปาทานขันธ์ทั้งห้าเป็นตัวทุกข์ เสยยะถีทัง ได้แก่สิ่งเหล่านี้ คือรูปูปาทานักขันโธ ขันธ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่นคือรูป เวทะนูปาทานักขันโธ ขันธ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือ เวทนา สัญญูปาทานักขันโธ ขันธ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่นคือสังขาร วิญญาณูปาทานักขันโธ ขันธ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่นคือวิญญาณ เยสังปะริญญายะ เพื่อให้สาวกกำหนดรอบรู้อุปาทานขันธ์ห้าเหล่านี้เอง ธะระมาโนโส ภะคะวาจึงพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นเมื่อยังทรงพระชนม์อยู่ เอวัง พะหุลัง สาวะเก วิเนติ ย่อมทรงแนะนำสาวกทั้งหลายเช่นนี้เป็นส่วนมาก เอวังภาคา จะปะนัจสะ ภะคะวะโต สาวะเกสุ อะนุสาสะนี พะหุลา ปะวัตตะติ อนึ่งคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ย่อมเป็นไปในสาวกทั้งหลายส่วนมาก มีส่วนคือการจำแนกอย่างนี้ว่า รูปังอนิจจัง รูปไม่เที่ยง เวทนาอนิจจา เวทนาไม่เที่ยง สัญญาอนิจจา สัญญาไม่เที่ยง สังขาราอนิจจา สังขารไม่เที่ยง วิญญาณังอนิจจัง วิญญาณไม่เที่ยง รูปังอนัตตา รูปไม่ใช่ตัวตน เวทนาอนัตตา เวทนาไม่ใช่ตัวตน สัญญาอนัตตา สัญญาไม่ใช่ตัวตน สังขาราอนัตตา สังขารไม่ใช่ตัวตน วิญญาณังอนัตตา วิญญาณไม่ใช่ตัวตน สัพเพ สังขาราอนิจจา สังขารทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยง สัพเพ ธัมมา อนัตตาติ ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ไม่ใช่ตัวตนดังนี้" ข้าพเจ้าได้นำคำสอนทำวัตรเช้านี้ขึ้นเป็นองค์ภาวนา อนุโลมปฏิโลมย้อนมาย้อนไป สงบดีมาก เวลาเดิน เวลานั่ง เวลายืน เวลานอน ทำสติอยู่ในองค์ภาวนานี้เสมอ แม้แต่หุงข้าว ตำน้ำพริก พิจารณาอยู่ตลอด

รู้จักมรณานุสสติ

ข้าพเจ้าได้หนังสือเล่มหนึ่งเพื่อนถือศีลเอามาให้อ่าน เมื่อข้าพเจ้าอ่านพบข้อความอยู่ตอนหนึ่ง

จึงได้นำมาปฏิบัติเป็นประจำ ข้อความมีดังนี้ "องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสถามพระอานนท์ขึ้นว่า "อานนท์ เธอนึกถึงความตายวันละกี่ครั้ง พระอานนท์" เมื่อได้ฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสถามเช่นนั้น พระอานนท์ได้กราบทูลต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขึ้นว่า "ข้าพระพุทธเจ้านึกถึงความตายวันละ 7 ครั้งพระพุทธเจ้าข้า" เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้สดับฟัง พระอานนท์ตรัสตอบแล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วจึงตรัสตอบพระอานนท์ขึ้นว่า "ยังน้อยอยู่อานนท์" พระอานนท์จึงได้ตอบเพิ่มขึ้นไปอีกมากมาย องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้ายังทรงตรัสว่า "ยังน้อยอยู่อานนท์ เราตถาคตนึกถึงความตายอยู่ทุกขณะจิต อานนท์" เมื่อข้าพเจ้าได้อ่านผ่านมาถึงที่พระองค์ทรงตรัสกับพระอานนท์เช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นธรรมะข้อนี้ต้องมีความสำคัญเกี่ยวกับการปฏิบัติอย่างลึกซึ้ง จึงได้นำเอาธรรมะข้อพิจารณานึกถึงความตาย เอามาเป็นองค์ภาวนา พิจารณาเป็นอารมณ์จะยืน จะเดิน จะนั่ง จะนอน แม้กระทั่งเวลารับประทานข้าว ข้าพเจ้าใช้เวลาตักข้าวใส่จานก็นึกถึงความตาย ว่ากำลังตักข้าวอยู่นี้เราอาจจะตายเมื่อตักอยู่ ตักข้าวใส่ปาก ข้าวนี้อาจไม่ทันเข้าปากอาจจะตายเสียก่อนก็ได้ เมื่อข้าวอยู่ในปากเราอาจจะยังไม่ทันเคี้ยว เราอาจจะก็ตายเสียก่อนก็ได้ เมื่อเคี้ยวอยู่กำหนดรู้ตาม เราอาจจะตายกำลังเคี้ยวข้าวคำนี้ก็ได้ เมื่อเคี้ยวแล้วกำลังกลืนข้าว ทำสติรู้อยู่ว่าเราอาจจะตายเพราะกลืนข้าวคำนี้ก็ได้ เมื่อกลืนลงไปแล้วทำสติรู้ว่าเวลานี้ข้าวลงไปตามลำไส้ เราอาจจะตายเพราะคำข้าวอยู่ในลำไส้นี้ก็ได้ เมื่อข้าวตกถึงกระเพาะทำสติรู้ว่าเราอาจจะตายเมื่อข้าวคำนี้ถึงกระเพาะก็ได้ นี่เป็นคำข้าวคำที่หนึ่ง เมื่อจะตักข้าวคำที่สอง ก็ทำสติเหมือนคำที่หนึ่ง จนกระทั่งอิ่มข้าว เราจะรู้วันนี้ฉันข้าวหรือกับข้าวกี่คำ

ฝึกพิจารณาขันธ์ห้า

บางครั้งข้าพเจ้าก็นั่งดูลมหายใจเข้าลมหายใจออก เพราะไม่รู้จะเอาอะไร ทำอย่างไรถึงจะดี บางทีข้าพเจ้าก็ดูตั้งแต่ปลายผมถึงปลายเท้า พระที่บวชใหม่ในโบสถ์ อุปัชฌาย์สอนพระบวชใหม่ว่า เกศา โลมา นขา ทันตา ตะโจ ข้าพเจ้าอยากรู้ว่าแปลออกมาเป็นภาษาไทยอย่างไร ข้าพเจ้าได้พยายามถามท่านผู้รู้ท่านหนึ่ง ท่านบอกมาว่า "เกศาคือผม โลมาคือขน นขาคือเล็บ ทันตาคือฟัน ตะโจคือหนัง" ข้าพเจ้าก็ใช้เป็นองค์พิจารณา ดังนี้

เกศาคือผม ผมที่เคยติดบนศีรษะมันยังดำอยู่ ไม่ช้าผมของเราก็ต้องขาว ในที่สุดผมดำและผมขาวก็ต้องจากไป

โลมาคือขน ขนที่ติดกับตัวเรานี่ไม่ช้าต้องจากกัน ไม่ต้องแก่ก็จากกันได้

นขาคือเล็บ เล็บมือก็ดี เล็บเท้าก็ดี วันใดวันหนึ่งก็ต้องจากกัน

ทันตาคือฟัน ฟันก็เช่นเดียวกัน บางทีคนยังไม่แก่ฟันก็หลุดไปก็มี

ตะโจคือหนังที่ห่อหุ้มร่างกาย เป็นเด็ก เป็นหนุ่ม เป็นสาว เนื้อหนังเต่งตึง พอแก่ก็เหี่ยวย่น มันไม่คงที่ ล้วนแต่ไม่เที่ยง ถ้าคนเรานี้ไม่มีหนังห่อหุ้มจะดูน่าเกลียด จะเห็นเส้นเอ็น เห็นสิ่งสกปรกของร่างกาย ทุกสิ่งทั้งหมดนี้ล้วนเป็นของไม่เที่ยงสลายไปในที่สุด เพราะมันไม่ใช่ของเรา คำสอนทุกอย่าง ข้าพเจ้าชอบใช้อนุโลมปฏิโลมคือย้อนมาแล้วย้อนไปเล่นให้คล่อง รู้น้อยก็ขอให้รู้จริง การปฏิบัติของข้าพเจ้าไม่มีอะไร

มาก ข้าพเจ้าได้เล็กได้น้อยเอามาปะติดปะต่อ

ชายแปลกหน้า

ในคืนวันหนึ่ง ข้าพเจ้าอยู่ในระหว่างการปฏิบัติ ประมาณสี่ทุ่มเศษ ข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าสว่างไสวมาก มีคนแต่งตัวสวย ๆ ทั้งนั้นกำลังแห่ห้อมล้อมราชรถ ในราชรถมีชายคนหนึ่งแต่งตัวสวยงามแพรวพราว ข้าพเจ้าดูอยู่ว่าราชรถคันนี้จะไปถึงไหนกัน แต่พอราชรถลอยเคลื่อนมาถึงตรงข้าพเจ้า คนทั้งหมดที่แห่ล้อมกันมากมาย ทั้งคนในราชรถยกมืออนุโมทนากันเสียงกังวาน เสร็จแล้วราชรถก็หันหน้ากลับไปทางเก่า ข้าพเจ้านึกแปลกใจว่าทำไมราชรถคันนี้มาโมทนาตรงที่ข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่พอดีแล้วลอยกลับไป จากนั้นข้าพเจ้าก็คลายจากสมาธิแล้วอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร

ครั้นต่อมาในวันหนึ่งมีชายอายุประมาณ 50 ปี รูปร่างผิวเนื้อสองสี สันทัด ลักษณะดี แต่ว่าเสื้อไม่ได้ใส่ มีผ้าขาวม้าห้อยไหล่ ถือมีดอีโต้หนึ่งเล่ม เดินเข้ามาที่บ้านของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นชายแปลกหน้าเดินเข้ามาจึงถามว่า "จะมาหาใครกัน" ชายคนนั้นตอบว่า "ฉันเดินมาตามถนน นึกอยากจะแวะเข้ามาที่นี่จึงแวะเข้ามา" ชายผู้นั้นพูดต่อขึ้นว่า "ที่นี่ตรงนี้สมัยก่อนนี้เป็นที่เสือลงมากินน้ำและแถวนี้ใกล้ ๆ กันนี้มีบ้านพระยาปลูกอยู่ ต่อมาท่านพระยาท่านตาย เหลือแต่ลูกเมีย บ่าว ไพร่ ตอนหลังแย่งชิงสมบัติกันและฆ่ากันตายหมด บ้านท่านพระยาก็เลยร้าง ผู้คนไม่กล้าเดินผ่านเพราะกลัว" ข้าพเจ้าจึงถามว่า "น้าอยู่ที่ไหนหรือจึงเดินมาถึงที่นี่" ชายผู้นั้นตอบว่า "ผมอยู่บ้านอ่าง มีบ้านอยู่ใกล้กับวัดนี่เอง" ข้าพเจ้าถามต่อไปว่า "แล้วน้าจะไปไหนต่อ" "ผมไม่ไปไหนหรอก ผมเดินมาแค่นี้เอง" พอพูดจบชายผู้นั้นก็จากไป

เมื่อชายแปลกหน้าลาจากไป ข้าพเจ้าก็ถามคนบ้านติดกันว่ารู้จักชายคนนี้ไหม นายพิศตอบว่า "ผมไม่รู้จักเลย ถ้าคนบ้านอ่างผมจะต้องรู้จักหมด" ในระหว่างที่คุยอยู่ เขาไม่หันหน้ามาทางข้าพเจ้าเลย เขาหันข้างพูดไปทางอื่น จึงดูหน้าไม่ถนัด เหมือนเขาไม่อยากให้ดูหน้าเขาเช่นนั้นแหละ นายพิศก็ยืนยันว่าไม่ใช่คนบ้านอ่างเพราะไม่เคยเห็นหน้าคน ๆ นี้เลย เป็นความจริง หลังจากนั้นแล้วข้าพเจ้าพยายามไปแถวบ้านที่ใกล้วัดเพื่อจะรู้ว่าน้าคนนี้ ลักษณะอย่างนี้ บ้านอยู่ตรงไหน เพราะมีบ้านไม่มาก ข้าพเจ้าจะรู้จักกันส่วนมาก ผลที่สุดก็ไม่พบน้าคนนี้อีกเลย ข้าพเจ้านึกแปลกใจว่าทำไมจึงเดินมาเล่าเรื่องราวให้ข้าพเจ้าฟังทำไม เพราะบ้านที่ข้าพเจ้าปลูกอยู่เขาเรียกว่าบ้านหนองพระยา จึงแปลกใจว่าน้าคนนี้เล่าอะไรได้ถูกต้อง ถ้าเป็นคนมีบ้านมีเรือนอยู่ใกล้วัดจะต้องรู้จักและจะต้องพบกันอีก

พบเครื่องสูบน้ำด้วยจิต

ครั้นต่อมาในคืนวันหนึ่ง ข้าพเจ้าอยู่กับหลานชายเพียงสองคน สามีของข้าพเจ้าไปทำพลอยที่ที่ของข้าพเจ้าเครื่องสูบน้ำหายซึ่งข้าพเจ้ามารู้เอาตอนเช้า ข้าพเจ้าจุดธูป 9 ดอกบอกกับเจ้าที่และเทวดาว่าเครื่องที่หายนี้ ถ้าข้าพเจ้าไม่เคยลัก เคยขโมยใครมาก่อนที่ข้าพเจ้าเกิดมากี่ชาติก็ตาม ถ้าข้าพเจ้าเคย

ขโมยเขา ก็ให้เขาเอาไปตามสะดวก ถ้าข้าพเจ้าไม่เคยขโมยของใครมาก่อน ขอให้เทวดาช่วยรักษาเครื่องสูบน้ำของข้าพเจ้าด้วย ถ้าอยู่ที่ใดขอเทวดาจงนำไปให้ข้าพเจ้าได้พบเครื่องสูบน้ำ ขอแม่พระธรณีจงช่วยปกป้องรักษาเครื่องสูบน้ำ อย่าให้เอาไปจากที่ที่เขาซุกซ่อนไว้ เพราะข้าพเจ้ารู้สึกทางจิตว่า เครื่องสูบน้ำเวลานี้เขาเอาไปหมกที่ป่ายางใกล้ถนน

ข้าพเจ้าจึงเรียกเด็กข้างบ้านชื่อประดิษฐ์ "ประดิษฐ์ มาหาป้าหน่อย" เด็กประดิษฐ์ก็เดินมาหาข้าพเจ้า "ประดิษฐ์ เครื่องสูบน้ำของป้าหาย เธอช่วยเดินไปดูในสวนยางให้ป้าหน่อยเถอะลูก เด็กประดิษฐ์ก็รีบเดินไปดู หายไปสักพักใหญ่ก็กลับมาบอกว่า "ป้า ผมพบเครื่องสูบน้ำของป้าแล้ว ผมจำได้หมกอยู่ที่หลุมถ่านในสวนยางข้างทางตามที่ป้าบอก ป้าทำไมรู้เล่าป้า" "เออ ป้านึกว่ามันจะอยู่ตรงนั้นน่ะลูก" ข้าพเจ้าไปแจ้งตำรวจที่อำเภอมะขาม ตำรวจมาตามแจ้งและเอาเครื่องสูบน้ำไปที่โรงพัก ตอนหลังตำรวจสืบได้ตัวคนร้าย ข้าพเจ้าบอกตำรวจว่าข้าพเจ้าไม่ติดใจเอาเรื่อง จะได้หมดกรรมกันและมีคนๆหนึ่งได้วิ่งเต้นไม่ให้ข้าพเจ้าเอาเรื่อง จะให้เงินเป็นค่าตอบแทน ข้าพเจ้าไม่เอาเงินแต่ต้องการให้เขากลับตัวเป็นพลเมืองดี ไม่ขอสร้างกรรมสร้างเวรต่อไป เลิกกัน

พ่อผาอินทร์

ข้าพเจ้าชอบบูชาเจ้าที่และเทวดาทุกวันในเวลา 6 โมงเย็น จะทำเป็นประจำ ข้าพเจ้าไม่เคยตั้งศาลพระภูมิ มีความรู้สึกว่า เอากระบอกไม้ไผ่ตัดให้เหลือข้อไว้เพื่อใส่ทราย แล้วขุดหลุมฝังโคนลงดินให้พอแน่นดี ให้พอดีเสมอตา จุดธูป 9 ดอกหันหน้าสู่ตะวันออก ตั้งนะโม 3 จบ แล้วสวดพระคาถา ดังนี้ พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ปะติปัตติ ปะติปัตติ ปะติปัตติ ปูชายะ นะมะพะทะ จะพะกะสะ อิติสุคะโต อะระหังพุทโธ นะโมพุทธายะ ปะฐะวี คงคา พระภูมเทวา ขมามิหัง" ข้าพเจ้าสวดครั้งละ 3 จบของทุกคืน ก่อนที่ข้าพเจ้าจะปฏิบัติทุกครั้ง จะแผ่เมตตาก่อนไปทั่วโลกธาตุ ให้เจ้ากรรมนายเวรและคู่เวรคู่กรรม

ในค่ำคืนในระหว่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอยู่ ข้าพเจ้าเห็นมารพากันมามากมายรุมล้อมข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพุทโธ มารก็กระเด็นออกห่าง ข้าพเจ้าพยายามหนี พอข้าพเจ้าหยุดพุทโธ มารจะเข้ามาใกล้ ข้าพเจ้าพุทโธ มารก็กระเด็นออกห่าง ข้าพเจ้าพยายามหนีมารมากมาย พยายามเดินหนีด้วยพุทโธ แต่มารก็ตามเข้ามา ในระหว่างที่ข้าพเจ้าใช้พุทโธกำจัดมารจนเหนื่อย ในทันใดนั้นมีเด็กผู้ชายคนหนึ่งอายุราว 15 ปี เดินเข้ามากอดเอวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพยายามสลัดให้ออก ขาข้างขวาของเด็กที่กอดเอวติดกับขาซ้ายของข้าพเจ้าเป็นขาเดียวกัน ข้าพเจ้าทำอย่างไรก็ไม่สามารถจะแยกขาที่ติดกันนั้นออกจากกันได้ ในทันใด เด็กผู้ชายได้ใช้มือซ้ายของเขาป้องปากตะโกนเรียกชื่อนั้นว่า "พ่อผาอินทร์ พ่อผาอินทร์ จงมาช่วยแม่หนูด้วย แม่หนูกำลังตกอยู่ระหว่างอันตราย" ทันใดเมื่อสิ้นเสียงเด็ก ก็มีแสงสว่างลงมาจากท้องฟ้าเป็นวงกลมใหญ่มาก ส่องมาถึงตัวข้าพเจ้าและเด็ก รัศมีที่ส่องมาเป็นลำตาล ถ้าจะวัดในช่องวงกลมให้ชนกันประมาณ 10 เมตรเห็นจะได้ ทำให้มารกระเด็นออกนอกวงกลมไปติดหนาม เห็นชัดว่าเป็นวิญญาณอาฆาตเช่นนั้นติดหนามเป็นริ้วๆน่าเกลียด เด็กผู้ชายพูดขึ้นว่า "ต่อไปนี้ แม่ไม่ต้องกลัวแล้ว พ่อมาช่วยแม่แล้ว" ข้าพเจ้าเห็นแสง

สว่างจ้าจึงแหงนหน้าขึ้นไปข้างบน แล้วถามนามท่าน ท่านตอบลงมาเสียงกังวานว่า "เรามีนามว่าผาอินทร์ เรายังไม่ได้ลงไปเกิด อายุของเรา 80,000 ปี" ข้าพเจ้าว่า "ดีแล้ว เมื่อพบกันก็ขอเลขหวยให้บ้าง" ท่านผาอินทร์ตอบว่า "468 แต่มันไม่เที่ยงนะ เอาไปคราวหน้าจะให้รางวัลที่ 1" พอคลายออก ข้าพเจ้าใจเต้นว่าทำไมเห็นอะไรบ่อย ๆ นัก หมู่นี้เราคงปฏิบัติไม่ได้ดีเพราะหลายคนพูดกันว่า ถ้าปฏิบัติเห็นโน่นเห็นนี่ไม่ช้าจะเป็นบ้า ปฏิบัติที่ถูกต้องไม่เห็นอะไรเลย

ตอนหัวค่ำปฏิบัติ 1 ทุ่ม เลิก 4 ทุ่มหรือ 5 ทุ่ม เช้ามืดตี 4 ถ้าวันไหนหลับเผลอไปจะมีคนมาเรียกชื่อว่า "อย่างไรแม่ประทุมได้ยามสี่แล้ว ลุกขึ้นปฏิบัติได้แล้ว" เสียงเรียกปลุกให้ตื่นตอนตีสี่นี้เรียกประจำ ครั้งแรกนึกว่าคุณสว่างเขาปลุก แต่พอตื่นขึ้นมาก็เห็นเขานอนกรนครอก ๆ นึกในใจว่ายามเช้ามืดอย่างนี้ใครที่ไหนมาปลุกเรานัก เสียงนั้นเป็นเสียงผู้ชาย

ครั้นต่อมาในเวลาตอนบ่าย ข้าพเจ้าและคุณสว่างปรึกษากันจะไปตัดไม้เอามากั้นสุนัขไม่ให้เข้าครัว เพราะครัวปลูกเตี้ยอยู่กับดิน จึงตกลงพากันไป พอถึงเนินตาบาลก็แวะจอดรถเรียบร้อยแล้วข้างทาง ข้าพเจ้าเห็นไม้น่าตัดอันกำลังไม่เล็กไม่ใหญ่เกินไป ข้าพเจ้ารู้จากปากชาวบ้านเขาพูดกันว่าเนินตาบาลนี้ดุมาก นึกในใจว่าเราควรสวดมนต์ขอขมาก่อนเพราะไม่รู้ว่าเทวดาท่านอยู่ตรงไหน เราควรจะคารวะท่านก่อน ข้าพเจ้านั่งลงที่โล่ง ๆ หันหน้าเข้าทางป่า บอกกับเจ้าป่าเจ้าเขาว่า "วันนี้ที่มานี้จะมาขอไม้เล็กพอสมควรขอเจ้าป่าเจ้าเขาที่รักษาป่านี้ จงทราบที่ดิฉันขอ ถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งใดไม่ถูกต้อง ขอท่านเจ้าป่าเจ้าเขาโปรดอภัยด้วย อย่าได้ถือโทษโปรดได้อภัยให้ ฉันไม่มีตาทิพย์" แล้วตั้งนะโม 3 จบ สวดออกเสียงกลัวเทวดาไม่ได้ยิน "พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ปะติปัตติ ปะติปัตติ ปะติปัตติ ปูชายะ นะมะพะทะ จะพะกะสะ อิติสุคโต อะระหังพุทโธ นะโมพุทธายะ ปะฐะวี คงคา พระภูมเทวา ขมามิหัง" สวดครั้งนี้ 3 จบ เพราะสวดกลางวัน

ในขณะที่ข้าพเจ้าสวดอยู่ คุณสว่างตวาดข้าพเจ้าขึ้นว่า "นี่ไม่ต้องสวดดังนัก รถผ่านไปผ่านมาเขาจะหาว่ายายคนนี้บ้าใหญ่ สวดมนต์เสียงดัง" ข้าพเจ้าเมื่อได้ฟังเสียงคุณสว่างตวาดเรื่องสวดมนต์เสียงดัง ข้าพเจ้านึกเคืองในใจว่า "คนอะไร สวดมนต์ขอขมาลาโทษก่อน เราจะทำอะไรกับสิ่งที่เราไม่เห็นตัว ก็นึกขึ้นว่าเจ้าพ่อเนินตาบาลและเทวดาที่รักษาป่านี้ถ้าศักดิ์สิทธิ์จริง จงเล่นงานคนคนนี้ให้เข็ดหลาบบ้างคงจะดี จะทำอะไรคอยว่าไปหมดเหมือนคนไม่มีศาสนา ไม่รู้จักดีชั่ว" ยกมือขึ้นไหว้ ข้าพเจ้าก็เดินเข้าไป ข้าพเจ้าไม่ตัดไม้ใกล้คุณสว่าง ยังเคืองอยู่ในใจนึกว่าคนแบบนี้ต้องโดนให้เข็ดหลาบ เข้าตัดไม้ได้สัก 6-7 อัน คุณสว่างเดินเข้าไปหาข้าพเจ้ากำใบไม้ให้ข้าพเจ้าดูว่า "นี่คุณดูของในมือฉันหน่อย" พร้อมกับแบมือเห็นมีใบไม้แห้งในมือ ข้าพเจ้าเหลียวหน้าดูเห็นเป็นใบไม้ จึงรีบตัดไม้ต่อไม่สนใจ พลางคิดว่า "คนเราทุกวันนี้แก่จนป่านนี้ทำเป็นไม่รู้จักใบไม้แห้ง จะประสาทใหญ่ ดู ๆ ไปชักเป็นประสาทเอามาก ๆ" ในระหว่างที่ข้าพเจ้านึกคิดอยู่ คุณสว่างเรียกให้ข้าพเจ้าดูใบไม้อีกว่า "นี่คุณดูให้ดี ๆ" คราวนี้ข้าพเจ้าเห็นยืนเซ้าซี้หนักเข้าจึงหันหน้าแล้วหยิบใบไม้ที่เขาแบให้ดูไม่ยอมทิ้ง ข้าพเจ้าหยิบใบไม้ทั้งหมดในมือเขาเอาโยนทิ้ง ข้าพเจ้าพูดว่า "นี่พ่อคุณอายุเท่าไร ไม่รู้จักกระทั่งใบไม้แห้งแล้วหรือ ไป ๆ ตัดไม้เข้า อย่ามัวแต่ทำเป็นเด็ก ไปตัดไม้เดี๋ยวนี้"

ข้าพเจ้าก็พูดว่าเขาหลายอย่างมากมาย เขาอดทนไม่ได้ เดินไปตัดไม้ ตัดไม้ประมาณ 2 แก๊ะ เขาเดินมาหาข้าพเจ้าพูดว่า "นี่คุณเรากลับบ้านกันเถอะ อย่าตัดไม้เลย" ข้าพเจ้านึกเอะใจว่าน่ากลัวโดนดีอะไรสักอย่างหนึ่งแล้ว ก็เลยกลับ ขนไม้มาใส่รถถอยออกมาถนนใหญ่ คุณสว่างเกาหัวด้วยความแค้น พูดขึ้นว่าที่เขาเอาใบไม้ไปให้ดู "ที่คุณเห็นว่าเป็นใบไม้ ที่จริงแล้วเป็นผมผู้หญิงและขนเสือทั้งนั้น มันเป็นใบไม้ที่ไหนกัน" เขาพูดเสียงเคียดแค้น ข้าพเจ้านึกในใจว่าโดนดีเข้าแล้ว พอถึงบ้านเขาจับไข้ในวันนั้น ทำอย่างไรก็ไม่หายเป็นอยู่หลายวัน ข้าวกินไม่ได้เลย ตัวร้อน ข้าพเจ้าเห็นว่าหลายวันแล้ว ถ้าขืนป่วยอยู่อย่างนี้ ถ้าเราจะใช้ไปไหนบ้างก็ไม่มีคนขับรถ จะจุดธูปบอกเจ้าป่าเนินตาบาลก็คงหาย ข้าพเจ้าจุดธูป 9 ดอกกลางแจ้ง สวดอิติสุคะโตจนถึงบทสุดท้ายแค่ 3 จบ และได้บอกเจ้าป่าคือเทวดาที่รักษาป่านั่นเอง ขอให้หาย เป็นหลายวันแล้ว คราวนี้คงจะเข็ด ขอท่านจงอดโทษ จากวันนั้นก็หายเป็นปกติ

ช่องท้องฟ้าเปิด

ครั้นต่อมาข้าพเจ้าป่วยอยู่หลายวัน แต่อย่างไรก็ตามถึงป่วยอยู่ข้าพเจ้าต้องจับอารมณ์ภาวนาอยู่ตลอด รูปไม่เที่ยง เวทนาไม่เที่ยง สัญญาไม่เที่ยง สังขารไม่เที่ยง วิญญาณไม่เที่ยง รูปไม่ใช่ตัวตน เวทนาไม่ใช่ตัวตน สัญญาไม่ใช่ตัวตน สังขารไม่ใช่ตัวตน วิญญาณไม่ใช่ตัวตน สังขารทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยง ธรรมทั้งหลายทั้งปวงไม่ใช่ตัวตน ว่าตัวเองต้องตาย ทั้งคนและสัตว์ที่เกิดขึ้นมาทั้งหมดนี้ตายหมดไม่เหลือ เราจะทำดีให้ถึงที่สุด ติดพระพุทธเจ้า ขอพระองค์เป็นที่พึ่งแก่ข้าหม่อมฉัน ข้าดิฉันไม่มีที่ใดนอกจากพระองค์ นึกถึงพระธรรมที่พระองค์ทรงตรัสไว้ดีแล้ว ข้าดิฉันขอปฏิบัติตามพระธรรมคำสอนของพระองค์ นึกถึงพระอริยสงฆ์ที่ท่านมีพระคุณมากมาย ที่ท่านได้นำพระธรรมคำสอนมาจนถึงทุกวันนี้ ถ้าไม่มีพระอริยสงฆ์แล้ว ข้าดิฉันจะไม่ทราบเลยว่าพระองค์ทรงตรัสอะไรไว้บ้าง พระอริยสงฆ์มีพระคุณอย่างยิ่ง ข้าพระพุทธเจ้าขอปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์จนตลอดชีวิต ข้าพระพุทธเจ้าขออุทิศชีวิตเพื่อพระศาสนา

ในคืนวันนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าสว่างจ้ามาก และท้องฟ้าได้มีช่องของช่องหนึ่งเปิดกว้างพอดี ข้าพเจ้าได้มองขึ้นตรงกับช่องท้องฟ้าเปิดพอดี ข้าพเจ้าเห็นภายในของท้องฟ้าเปิด ภายในท้องฟ้ากว้างขวางมากเงียบสงัด ข้าพเจ้าเฝ้าดูอยู่นาน ทันใดนั้นมีเสียงดังกังวานเพราะนิ่มนวลจับใจดังขึ้นว่า "ถ้าอยู่ข้างล่างเมืองมนุษย์ลำบาก ก็ขึ้นมาอยู่บนนี้เสียเถอะนะ" พร้อมกับหย่อนที่นั่งมีเบาะรองนั่งด้วยให้ข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าขึ้นนั่ง ข้าพเจ้าตอบไปทันทีว่า "ดิฉันยังไปอยู่ข้างบนตามคำของท่านไม่ได้เพราะกำลังห่วงลูก ลูกกำลังเรียนอยู่อีกหลายคน" พอสิ้นเสียงข้าพเจ้าตอบ ท้องฟ้าก็ปิดทันที ข้าพเจ้าไม่สบายใจเป็นอย่างมากในเรื่องการเห็นทุกครั้ง ทุกคนมากมายได้บอกข้าพเจ้าว่าการปฏิบัติของข้าพเจ้าไม่ถูกทาง การปฏิบัติตามคำสอนจริง ๆ แล้วนั้นไม่เห็นอะไรเลย ข้าพเจ้าเกิดสงสัยตัวเองว่าเราคงปฏิบัติผิดทางเสียแล้ว จึงหยุดการปฏิบัติ กลัวจะเป็นบ้าตามที่คนอื่นเขาพูด ๆ กัน

ฟ้าผ่าปั๊มตามวาจา

อยู่มาวันหนึ่งข้าพเจ้าและคุณสว่างถูกขอให้นิมนต์พระสวดมนต์เย็น-เช้า ด้วยที่ปั๊มน้ำมันสามทหาร

ผู้จัดการปั๊มได้กำชับข้าพเจ้าและคุณสว่างว่าให้ดูพระที่ปฏิบัติดีมีคุณธรรม ข้าพเจ้าและคุณสว่างได้ไปนิมนต์พระที่วัดบ้านบึง ท่านมีอายุและท่านกำลังก่อสร้างโบสถ์ ศาลา เห็นท่านมีอายุมาก ไปถึงวัดบ้านบึงเวลาบ่าย เห็นมีคนเข้าหาท่านมากมาย ข้าพเจ้าและคุณสว่างมีปูนซิเมนต์ไปถวายสร้างโบสถ์ศาลาด้วย 5 ถุง ข้าพเจ้ากราบท่านอยู่ห่าง ๆ แต่หลวงพ่อท่านตาดี ท่านมองมาที่ข้าพเจ้าและทักข้าพเจ้าขึ้นว่า "อีหนู นี่เอ็งมาจากที่ไหน มีธุระอะไรมาดูหมอโชคลาภ หรือจะมารักษาโรค" ข้าพเจ้าได้ฟังหลวงพ่อพูดจบ ข้าพเจ้าตอบว่า "โยมมาครั้งนี้ โยมมีปูนซิเมนต์มาถวาย เพื่อร่วมการก่อสร้างด้วย 5 ถุง และมาพร้อมกับนิมนต์หลวงพ่อไปสวดมนต์เย็น-เช้าด้วยอีกสามวันนี้แหละค่ะ" หลวงพ่อยกมืออนุโมทนาที่เอาปูนซิเมนต์มาถวายท่าน

ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ตอนที่ข้าพเจ้าไปหาหลวงพ่อฟัก หลวงพ่อฟักท่านว่า "เออ ว่าไป เอ็งมีอะไรว่าไป" ข้าพเจ้ากราบเรียนถามท่านว่า "โยมไม่ได้มาดูหมอและรักษาโรคแต่อย่างใด โยมขอความเมตตาจากหลวงพ่อให้หลวงพ่อได้โปรดชี้แนะแนวทางเรื่องการปฏิบัติธรรมที่ไม่ต้องมาเกิดอีก หลวงพ่อโปรดโยมด้วยเถิด จะทำอย่างไรถึงจะถูกต้อง" เมื่อหลวงพ่อฟักได้ฟังข้าพเจ้าพูดจบ หลวงพ่อฟักเบิกลูกตาออกนอกแว่นแล้วพูดว่า "เออ อีหนูคนนี้ เอ็งอยู่ที่ไหนล่ะหือ อีหนูเอ็งลุกมาใกล้ ๆ หลวงพ่อหน่อยซิ" หลวงพ่อบอกโยม ๆ ที่นั่งกันเต็มให้ช่วยแหวกทางเดินให้ข้าพเจ้าเข้าไป เมื่อข้าพเจ้าเดินเข้าไปถึงหลวงพ่อ จึงได้กราบหลวงพ่ออีกครั้งหนึ่ง หลวงพ่อให้พร แล้วหลวงพ่อพูดต่อขึ้นว่า "วันหนึ่ง ๆ มันมาหาหลวงพ่อนี่นะอีหนู วันละเป็นร้อยคนสองร้อยคน และหลวงพ่อก็รับญาติโยมมานาน หลวงพ่อเพิ่งได้ยินเอ็งคนเดียวนี่แหละที่ไม่เหมือนใครเขา" ตอนนี้หลวงพ่อหยุดพูดกับผู้มาให้ท่านดู ให้ท่านรักษาโรค หลวงพ่อฟักสนใจข้าพเจ้าเป็นพิเศษ หลวงพ่อพูดต่อไปอีกว่า "เออ อย่างนี้ที่เอ็งถามหลวงพ่ออย่างนี้มันถูกใจหลวงพ่อที่สุด นี่เอ็งคุยกับหลวงพ่อได้ว่ะ คนอย่างเอ็งนี่ข้าหามานานแล้ว ไม่พบเลย มีแต่มาดูผัว ดูเมีย ลูกคนไหนจะพึ่งได้ไหม แฟนจะมีเมียใหม่ไหม ชีวิตคู่จะอยู่กันนานไหม เมื่อไรจะถึงคู่ ข้าดูไป รดน้ำมนต์ไป ข้าก็เกิดสังเวชว่ะอีหนู ข้าได้พบคนอย่างเอ็งนี่ อายุเข้าแปดสิบกว่าแล้ว เออ อีหนู หลวงพ่อก็ใช้พุทโธนี่แหละ อีหนูอุตส่าห์ปฏิบัติเถอะอีหนู ให้เอ็งตั้งใจ ผลสำเร็จจะได้กับอีหนูแน่นอน" ข้าพเจ้ากราบรับคำและได้นัดวันรับท่านไปสวดมนต์เย็นเช้าต่อไป

ครั้นได้วันกำหนดคุณสว่างได้เอารถไปรับท่านไปทั้งหมด 9 รูป มีหลวงพ่อฟักด้วย คราวนี้ตอนเช้าถึงตอนพระสวดชยันโต พระท่านจะต้องประพรมน้ำมนต์ไปทั่ว แต่ผู้จัดการปั๊มไม่ให้พระประพรมน้ำมนต์ ตัวผู้จัดการเอาขันน้ำมนต์พรมเอง เมื่อข้าพเจ้าเห็นเช่นนั้น คนทุกคนที่มาทำบุญก็มองดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็อายหลวงพ่อฟักเพราะเป็นคนไปนิมนต์ท่านมาเอง และได้กราบเรียนท่าน ว่าขอนิมนต์ประพรมน้ำมนต์ด้วย แต่เหตุการณ์กลับกันไปเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนแต่ระงับอารมณ์ได้

พอส่งพระกลับหมด ข้าพเจ้าจึงถามคุณสงบขึ้นว่า "คุณสงบ ก่อนที่คุณจะให้ฉันไปนิมนต์พระคุณพูดกับฉันคุณลืมแล้วหรือ คุณให้ฉันไปนิมนต์พระ 9 รูป ให้หาพระดี ๆ มา ฉันก็อุตส่าห์หาพระหลวงพ่อฟักองค์นี้ท่านก็ดี" คุณสงบตอบว่า "ผมไม่ได้ว่าท่านไม่ดี" "ถ้าคุณว่าท่านดีแล้วคุณสงบ ตอนพระสวดชยันโตคุณสงบเที่ยวเอาขันน้ำมนต์เดินพรมเองทำไม ถ้าคุณถือว่าคุณเก่ง คุณให้ฉันไปนิมนต์หลวงพ่อฟักมา

ทำไม คุณรู้ไหมฉันอายพระและอายใคร ๆ เขาที่มาในงานครั้งนี้เป็นอย่างมาก" คุณสงบแกสงบดี แกไม่เถียง ข้าพเจ้าพูดต่ออีกว่า "คุณสงบ คุณดูต่อไปว่า คุณทำอย่างนี้คุณนึกว่าดี อีกสามวันเจ็ดวันข้างหน้านี้ฟ้าจะผ่าปั้ม ถ้าเป็นปั๊มของคุณฉันไม่ห่วง นี่เป็นปั๊มไม่ใช่ของคุณ จะพาปั๊มเขาอับปางไปด้วยเพราะคุณทำความอัปมงคล" ข้าพเจ้ามิได้แช่ง หรือมีเจตนาร้ายอะไรเลยแม้แต่น้อย ครั้นพอถึงสามวันฝนตก ฟ้าได้ผ่าปั๊มน้ำมันเข้าจริง ๆ แต่ไม่มีใครตาย ส่วนคุณสงบผู้จัดการปั๊มน้ำมันหลังจากถูกฟ้าผ่าตามที่ข้าพเจ้าบอกล่วงหน้าไว้ เมื่อพบข้าพเจ้าก็ทำตาปริบ ๆ ไม่พูดอะไรเลย คงจะเป็นเพราะเหตุบังเอิญหรืออย่างไรอาจเป็นได้ ข้าพเจ้าแปลกใจมากกว่า คำพูดของข้าพเจ้าทำไมเกิดเป็นความจริงขึ้นได้

คุณแม่สามี

ครั้นต่อมาได้รับข่าวว่าคุณแม่ของคุณสว่างป่วยมาก คุณสว่างและข้าพเจ้าได้พากันเดินทางไปเยี่ยมที่บ้านหลานชายซึ่งแม่พักอยู่ที่สามย่าน จังหวัดระยอง พอไปถึงยังไม่ทันจอดรถดี หลานสะใภ้ตะโกนบอกว่า "อามาก็ดีแล้ว รับเอาย่าไปเสียเลย ฉันกลัวย่าจะตายที่บ้านฉัน อาเอาไปเลย ฉันเลี้ยงไม่ไหวแล้ว ขี้เยี่ยว เลอะเทอะ เอาไป เอาไป" ข้าพเจ้าได้ฟังหลานสะใภ้พูดมากมาย นึกในใจว่าอยู่กับเราดี ๆ แล้ว พากันไปรับเอาย่ามาเอง เพื่อต้องการจะเอาย่ามาทำฌาปนกิจหวังได้เงิน แต่ทางฌาปนกิจเขาไม่รับเพราะแก่เกินที่จะทำได้ เขาจึงไม่รับ และย่าก็อยากมาอยู่กับเขาเพราะย่าเป็นคนชอบดื่มสุรา อยู่กับข้าพเจ้าดื่มสุราไม่ได้ ข้าพเจ้าคอยว่าและไม่ให้ซื้อให้ ย่าไม่ชอบข้าพเจ้า

แม่คุณสว่างมีลูก 4 คน ไม่มีผู้หญิงเลย ข้าพเจ้าเป็นสะใภ้คนสุดท้าย คุณสว่างเป็นคนสุดท้อง แต่ไหนแต่ไรมาย่าไม่ชอบข้าพเจ้า ท่านรักสะใภ้ของพี่ชายคนโตทั้งหมดทั้ง 3 คน เพราะทุกคนเขาซื้อสุราให้กิน ส่วนข้าพเจ้าตั้งแต่เป็นสะใภ้กันมา ข้าพเจ้าไม่เคยซื้อสุราให้กินเลย ท่านจึงไม่ชอบหน้าข้าพเจ้า แต่พอป่วยครั้งไรไม่พ้นข้าพเจ้าสักครั้งเดียว ครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อหลานสะใภ้ไล่ ข้าพเจ้าและคุณสว่างจึงรับกลับไปอยู่ที่บ้านจันทบุรี ข้าพเจ้าไม่รับเอามาก็เกรงใจคุณสว่าง ข้าพเจ้านึกในใจว่ากรรมใหญ่เกิดขึ้นอีกแล้ว เพราะแม่คุณสว่างไม่เหมือนแม่คนอื่น ๆ เพราะแกวุ่นวายเจ้าเรื่องก็ปานนั้น พอเมาเข้าไปแล้ว กับข้าวเท่าไรแกกินหมด ไม่ห่วงหน้าห่วงหลัง กับข้าวค้างคืนท่านก็ไม่กิน เมาจัดมากทำความสกปรก บางครั้งเดินถ่ายออกมา ข้าพเจ้าต้องตามเช็ดทำความสะอาด บางครั้งน้ำตาหยด ด่าก็เก่งชอบพูดจาหยาบคาย

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะรับย่าออกจากบ้านหลานชายหลานสะใภ้ ข้าพเจ้าพูดให้ทุกคนรู้กันไว้ว่า "ใครก็ดีจะไปเยี่ยมย่าที่บ้านอา อย่าได้ซื้อเหล้าให้ย่าเป็นอันขาด" แล้วข้าพเจ้าและคุณสว่างพากันประคองท่านให้ขึ้นรถ มาถึงบ้านจันทบุรี ต้องดูแลปฏิบัติภาระไม่ต้องทำอะไร ข้าพเจ้าเป็นคนไม่อาฆาตพยาบาท เพราะย่าเคยหาเรื่องข้าพเจ้าสารพัด ข้าพเจ้านึกเสมอว่าขอให้ใช้หนี้กรรมเก่าอุตส่าห์ทน ไม่ชอบก็ต้องชอบ เกิดมาแล้วก็ต้องทนสู้กรรมไปจนตาย จะได้หมดภพหมดชาติกันเสียที

บ้านข้าพเจ้าอยู่ไกลตลาด หมู ปลา ต้องซื้อมาตุนไว้ ตู้เย็นไม่มีเพราะตอนนั้นไฟฟ้ายังไม่ถึงโครง

การของเขา เอาของค้างคืนทำให้ท่านกินเวลาเมาเหล้า เหล้านี้เวลาข้าพเจ้าไม่อยู่บ้าน ท่านมักจ้างเด็กซื้อเหล้าให้ท่าน วันไหนเมามากจะเทกับข้าว บางครั้งข้าพเจ้ายืนน้ำตาไหล เงินทองไม่ค่อยจะมี เห็นของที่ทิ้งบางครั้งอดไม่ไหวเหมือนกัน แต่ต้องใช้ธรรมะระงับดับไว้ ยึดถือคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตนของตนเป็นที่พึ่งของตน สร้างกรรมใดมาจะต้องรับผลกรรมนั้นเป็นกฎตายตัว พระองค์ตรัสอย่างไรเป็นดังพระองค์ตรัสทุกประการ

เมื่อข้าพเจ้ามีทุกข์มาก ๆ ข้าพเจ้าจะกราบให้พระองค์ทราบเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นว่า "ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ ข้าดิฉันกำลังรับกรรมที่ข้าดิฉันได้ก่อไว้แต่อดีตแล้วพระเจ้าข้า ดิฉันจะขอต่อสู้อดทนด้วยขันติบารมีของพระองค์ที่ตรัสไว้ดีแล้วพระเจ้าข้า ขอพระองค์ได้โปรดทรงทราบที่ข้าดิฉันได้กราบทูลอยู่ขณะนี้ด้วยเถิดพระเจ้าค่ะ" ข้าพเจ้าจะทำอย่างนี้ทุกครั้งเมื่อมีเหตุการณ์หนัก ทำแล้วใจที่อาฆาตพยาบาทจะลดลงทำให้เกิดสติขึ้นอย่างปาฏิหาริย์

เมื่อนึกถึงความดีของพระพุทธองค์นั้นมีมากมายไม่มีประมาณ สำหรับตัวเรานี้ปฏิบัติเพียงเล็กน้อยเศษส่วนของพระองค์ยังไม่ได้เลย เราต้องอดทนต่อไปจนถึงจุดหมาย เราจะข้ามให้ถึงฝั่งจนได้ ไม่ว่าอะไรจะขวางหน้าเราก็ตาม ถือว่าสิ่งนี้เพียงเล็กน้อยสำหรับเรา ทำดีเขาก็ด่า ทำชั่วเขาก็ว่า เราเกิดมาทุกคนจะหลีกหนีไม่พ้นแน่

ขึ้นชื่อว่าคนพาล

มีอยู่วันหนึ่งที่พบเข้าจนได้ มีข้าราชการทำงานที่อำเภอ เขามีอำนาจใหญ่โตพอดู คนคนนี้ไม่เคยมีเรื่องอะไรกันเลย ข้าราชการท่านนี้ งานขึ้นบ้านใหม่เขายังมีบัตรเชิญไปรับประทานอาหารที่บ้านเขา คุณสว่างเป็นผู้ไปในวันนั้น ในวันนั้นท่านได้มาบ้านของข้าพเจ้าเพราะที่บ้านของข้าพเจ้าเปิดร้านขายของสารพัดอย่าง ลูกสาวเป็นผู้ดำเนินการนี้ ข้าราชการผู้นี้ได้เดินโซซัดโซเซเข้ามา ลูกสาวข้าพเจ้าเห็นได้เชื้อเชิญให้นั่ง แต่ว่าเขายังไม่นั่ง พอดีข้าพเจ้าเพิ่งเดินมาจากข้างหลังร้านไม่ได้เชิญเขา พอเขาเห็นหน้าข้าพเจ้า เขาพูดกระชากเสียงขึ้นว่า "พี่เห็นผมเป็นอะไร ผมไปที่ไหนทุกคนจะต้องเชิญผมให้นั่งต้อนรับผมทั้งนั้น นี่เห็นผมไม่มีน้ำยาหรือเหตุไร พี่บอกผมหน่อยผมอยากรู้จริง" ข้าพเจ้าเมื่อได้ฟังก็รู้ว่าเราถูกอีกแล้ว ไม่พ้นเลยหนอเราเอ๋ย จึงเอ่ยคำขอโทษด้วยความรำคาญ เห็นว่าเมาจัดว่า "ฉันไม่ทันเห็นเพราะอยู่หลังร้าน ขอโทษด้วยเถอะจ้ะ ฉันไม่ทันได้ดูจริง ๆ" คนเราพอเขาสวมเครื่องแบบมันใหญ่โตจริง ๆ ใหญ่ขึ้นกว่าคนทั้งโลก ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจว่าทำไมเขาหลงตัวเองถึงขนาดนี้ คนเราไม่นึกถึงความตายเลย ที่จริงแล้วข้าพเจ้าไม่เคยกลัวสักนิดเดียว เขาว่าขึ้นชื่อว่าคนพาลสันดานหยาบเป็นความจริง ที่เขียนบันทึกมานี้เป็นชีวิตที่ผ่านอุปสรรคมา มิใช่อยู่บนกองเงินกองทองมา ตลอดชีวิตของข้าพเจ้าประเดี๋ยวมีประเดี๋ยวจน มีพี่น้องเหมือนไม่มี พี่น้องพึ่งข้าพเจ้าได้ แต่ข้าพเจ้าจะพึ่งพี่น้องไม่ได้ เวลาข้าพเจ้ายากจนพี่น้องดูถูกกันเอง ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกสำนึกได้ และได้เข้าใจในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากขึ้นและได้ซาบซึ้งในพระธรรมคำสอนของพระองค์ยิ่ง ๆ ขึ้น พี่น้องถึงแม้จะร่วมสายโลหิตเดียวกัน เกิดมาร่วมกัน พ่อแม่เดียว

กันจะดีก็ดีด้วยกันหาเช่นนั้นไม่ บางคนเกิดมาเป็นคู่อาฆาตกันมาตั้งแต่อดีตชาติก็มี ท้องเดียวกันบางคนใจดี บางคนใจร้ายก็มี บางคนมุ่งประโยชน์ตัวเองเป็นใหญ่ ขอให้ได้เป็นดี อย่างนี้ก็มี คนเราเกิดมาเพราะกรรม เรามีกรรมจึงเกิด เราเกิดเพื่อชดใช้หนี้เขา จะอย่างไรก็ต้องทนสร้างความดีเข้าไว้ ทำใจเข้มแข็งเพื่อต่อสู้ชะตากรรมต่อไปจนถึงที่สุด

แม่ลูกกินเหล้าด่ากัน

ครั้นแล้วเหตุการณ์ในวันนั้นก็มาถึง พี่ชายคนหัวปีของคุณสว่างมาเยี่ยมแม่เขา พวกนี้ของเยี่ยมไม่เหมือนคนทั้งหลาย คนชุดนี้ของเยี่ยมแม่คือเหล้า พอพบกันคุยกันจ้อ นั่งวงรินเหล้าใส่แก้วส่งให้แม่ดื่มและตัวลูกชายก็ดื่ม ดื่มไปดื่มมาชักเริ่มว่ากัน ด่ากัน ทางลูกชายก็ว่าแม่ดื่มมากเมาแล้วพูดมาก ส่วนทางแม่ก็ด่าลูก ว่าอ้ายมึงกินเหล้าเมาแล้วพูดมาก ข้าพเจ้าไม่ว่าอะไรคือทำใจและเตือนตัวเอง อย่ายุ่งปล่อยเขาไม่ใช่เรื่องของเรา วันที่หนึ่งผ่านไป วันที่สองก็เช่นเดียวกัน วันที่สามก็เช่นเดียวกัน ด่ากันในระหว่างแม่กับลูก ข้าพเจ้าเป็นผู้ดูแลอาหาร เก็บกวาดล้างถ้วยชาม ทำเป็นไม่ได้ยิน หลายวันเข้ายิ่งหนักขึ้นทุกวัน

ในวันนั้นก็มาถึงในช่วงเวลา บ่ายประมาณ 5 โมงเย็นเศษ ในระหว่างลูกกับแม่กินเหล้าแล้วด่ากันเสียงดัง ข้าพเจ้าก็อายชาวบ้าน คุณสว่างเฉยไม่เห็นจะตักเตือนอะไรกับพี่ชายเขา ข้าพเจ้าเดินตรงไปหยิบขวดเหล้าที่เหลืออยู่ในขวดกลางวงเหล้า ได้เอาลงไปเทลงดินแล้วพูดว่า "ฉันทนไม่ได้อีกต่อไป กินแล้วด่ากันทุกวัน บ้านฉันไม่สงบเลย กินแล้วด่ากัน จงอย่ากินอีกต่อไปตั้งแต่วันนี้ ต่อไปอย่านำเหล้ามากินกันอีก พี่โป๊ะก็ไม่ดีด่ากับแม่ทำไม ถ้าไม่มีเหล้ากินเห็นคุยกันดี พอกินเหล้าเป็นอย่างนี้ทุกวัน กินเหล้าก็บาปอยู่แล้วแถมด่าแม่เข้าไปอีก ส่วนย่าก็ไม่ดี อายุตั้ง 80 แล้วกินเหล้าทำไม อายเขาบ้าง" พอข้าพเจ้าหยุดพูด ย่าเอ่ยขึ้นว่า "เอ็งไม่ต้องมาสอนข้า ตัวของข้า ข้าจะกิน" ข้าพเจ้าว่า "ย่ากินเหล้า เวลาย่าป่วยเป็นริดสีดวงลำไส้ขี้ไหลหยดไม่รู้ตัว ฉันต้องเช็ดต้องทำทุกวันไป ไม่เคยพ้นฉันเสียที เราทุกคนใกล้จะตายกันแล้วนะ อยู่กันอีกไม่นานนึกถึงความตายกันบ้างไหม" ย่าพูดว่า "จะตายมันเรื่องของข้า ไม่ใช่เรื่องของเอ็ง" ข้าพเจ้าว่า "ไม่ใช่เรื่องอย่างไร ป่วยครั้งไรต้องคอยเช็ดขี้เช็ดเยี่ยวให้ทุกครั้งไม่เห็นมีใครมาคอยเช็ดขี้ให้เพราะเมาอย่างนี้ใช่ไหม หลานถึงให้เซ็นชื่อโอนที่ดินให้มัน เพราะเมาเหล้าเพราะเขาเอาเหล้ามาล่อ พอมันได้ที่แล้ว มันมาเยี่ยมบ้างไหม" ย่าว่า "เออ เอ็งไม่ต้องพูด หลานของข้า" ข้าพเจ้าพูดว่า "หลานของย่า เวลาเดือดร้อน ฉันเป็นผู้เดือดร้อน"

วางอุบายให้เลิกเหล้า

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าหาวิธีไม่ให้ย่ากินเหล้าอีกต่อไป ข้าพเจ้าพยายามจัดที่บูชาพระไว้ใกล้ ๆ กับย่า หาธูปอย่างดี ๆ ที่มีกลิ่นหอม ๆ ให้จุดบูชาพระ ข้าพเจ้าพยายามสวดมนต์ทำวัตรเช้า-เย็นเสียงดัง ๆ ให้ย่าได้ยินเพื่อท่านจะได้สำนึกบ้าง ในเช้าวันนั้น ข้าพเจ้าสวดมนต์แล้วข้าพเจ้าเจริญพระกรรมฐานต่อไป ปรากฏว่าย่าได้แย้มประตูดู เห็นข้าพเจ้าเงียบเสียงไปนานเป็นชั่วโมง ท่านแปลกใจ ครั้นข้าพเจ้าคลาย

จากสมาธิแล้ว ย่าได้บอกกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "ข้านึกว่าเอ็งไปคุยกับข้างบ้านเห็นเงียบเสียงไป" ข้าพเจ้าบอกย่าว่า "ฉันไม่ชอบคุยกับใครหรอกย่า เวลาที่จะสร้างความดีมันเหลือน้อยแล้ว รีบทำความดีไว้ กลัวตายครั้งนี้จะเกิดอีกฉันเข็ดแล้ว ฉันจะทำทุกอย่างเพื่อความไม่เกิด" จากวันนั้นย่าเริ่มดีขึ้นคือสวดมนต์บูชาพระและไม่ถามถึงเรื่องเหล้าอีกต่อไป ข้าพเจ้าเห็นท่านดีขึ้น ข้าพเจ้าดีใจมาก บุญกุศลส่งผลเราให้พบดีบ้างแล้ว

วาระสุดท้ายของย่า

ครั้นหลายปีผ่านไป ย่าอายุ 93 ปี ในช่วงนั้นข้าพเจ้า หลายชาย และย่า อยู่กัน 3 คน คุณสว่างขึ้นไปดูไร่มันซึ่งปลูกไว้ 90 กว่าไร่ ลงทุนไปหลายบาท ครั้นข้าพเจ้าและย่าพร้อมด้วยหลานอยู่บ้านกันตามลำพัง ในวันนั้นของตอนบ่าย ย่าได้ถ่ายออกมามากผิดปกติธรรมดา มีอุจจาระสีดำ ๆ ออกมา เป็นเวลากลางวันจึงเห็นได้ชัดและถนัดมาก เมื่อเห็นอาการของย่าก็ตกใจ มือเท้าเย็น กลัวย่าตายและจะทำอย่างไรดี คุณสว่างก็ไม่ออกจากไร่ ข้าพเจ้าจัดแจงล้างทำความสะอาดให้ย่า เปลี่ยนผ้าและถามย่าว่า "เป็นอย่างไรบ้าง" ย่าบอก "ไม่เป็นไร สบายดี" แต่ข้าพเจ้าไม่ได้บอกกับย่าว่าขี้เทาย่าออกแล้วนะ กลัวย่าจะเกิดกลัวตายขึ้น ข้าพเจ้านิ่งเงียบเก็บไว้ในใจ

พอตกตอนกลางคืน คุณสว่างกลับมาจากไร่ ข้าพเจ้าบอกกับคุณสว่างขึ้นว่า อาการของย่าน่ากลัวจะไม่ไหวขี้เทาออกมาดำเชียว แต่ว่าย่ามีสติดี ข้าพเจ้าปรึกษากับคุณสว่างขึ้นว่า "ถ้าย่าเกิดตายขึ้นมา เงินทองเราก็ขาดมือจะทำอย่างไรดี พรุ่งนี้เช้า คุณรีบไปไร่ บอกให้คนงานขุดมันเอาไปขายเพื่อจะได้เงินบ้างก็ดี" ในค่ำคืน ข้าพเจ้าจุดธูป 9 ดอก หันหน้าสู่ทิศตะวันออกสวดบูชาเทวดาเจ้าที่ ตั้งนะโม 3 จบ พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ปติปัตติ ปติปัตติ ปติปัตติ ปูชายะ นะมะพะทะ จะพะกะสะ อิติสุคะโต อะระหังพุทโธ นะโมพุทธายะ ปะฐะวี คงคา พระภูมิเทวา ขมามิหัง ว่าดังนี้ 9 จบ เป็นประจำ และข้าพเจ้าน้อมระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ คุณบิดามารดา เทวดาทั้งหลาย เจ้ากรรมนายเวร ท่านท้าวพระยายมราชที่เอาชีวิตมนุษย์ ข้าพเจ้าขอน้อมระลึกถึงท่านด้วยความเคารพ วันนี้ข้าพเจ้ามีความทุกข์มาก เรื่องย่าคือแม่ของสามีเวลานี้ป่วยอยู่แต่ยังพอลุกได้ แต่ดิฉันมีความกังวลคือเงินของข้าพเจ้ามีเพียงเล็กน้อยไม่พอแก่การใช้จ่าย ถ้าย่าเกิดตายขึ้นมาระยะนี้หรือคืนนี้ ขอเทพเจ้าหรือท้าวพระยายมราชที่ท่านจะมาเอาชีวิตย่าของฉัน ขอให้ท่านจงผัดผ่อนและเมตตาแก่ดิฉันสักครั้ง คือขอให้ข้าพเจ้าและคุณสว่างได้ขุดมันมาก่อน ขอพระยายมโปรดทราบตามคำขอของข้าพเจ้าครั้งนี้ด้วยเถิด"

ครั้นต่อมาประมาณ 3 ทุ่ม หลังจากจุดธูปบูชาแล้ว ข้าพเจ้านอนยังไม่ทันหลับ ได้ยินเสียงสุนัขเห่ากันเสียงเพรียกเหมือนจะเข้ากัดคนเช่นนั้นแหละ ข้าพเจ้าส่งเสียงตวาดสุนัขเท่าไร สุนัขก็ไม่หยุดเห่า ข้าพเจ้าออกมาดูเห็นเหมือนสุนัขทำท่ากระโดดเห่าจะกัด สุนัขหันมาทางบ้านข้าพเจ้า สักประเดี๋ยวสุนัขก็เห่าตามเหมือนคนเดินนำหน้าออกข้างบ้านไป ในระหว่างคืนนั้นย่านอนหลับสบาย พอเช้ามืดคุณสว่างเตรียมตัวไปไร่เพื่อไปขุดมันเอามาขาย

พอสว่างดีแม่น้อยคนข้างบ้านทักข้าพเจ้าขึ้นว่า "เมื่อคืนนี้มีใครมา เห็นสุนัขเห่า" ข้าพเจ้าตอบว่า "ไม่มีใครมาหรอกน้อย" แม่น้อยได้ฟังข้าพเจ้า แม่น้อยพูดขึ้นว่า "มีนะป้า ฉันยังเห็นเลย เขาเดินออกไปตามทางข้างบ้านมีด้วยกัน 4 คน สุนัขไล่เห่าตามออกไปทางหลังบ้าน ฉันเห็นคนเป็นผู้ชายทั้งนั้นเลยนะป้า" แม่น้อยพูดยืนยันแข็งขัน สำหรับย่าแข็งแรงดีพูดจาคุยกับชาวบ้าน ลุกนั่งลุกเดินเป็นปกติ แนะนำให้น้อมสวดมนต์เป็นคาถาอาคม บอกให้รับข้าวปลาก็รับได้ จุดธูปสวดมนต์ได้คล่อง

ครั้นพอตกเย็น คุณสว่างได้บรรทุกมันกลับมาจากไร่จะมืดอยู่แล้ว แวะเข้านอนบ้านเพราะห่วงแม่เขา เขารับข้าว อาบน้ำ ส่วนข้าพเจ้าก็ทำกิจหน้าที่คือจุดธูป 9 ดอก บูชาเทวดาเจ้าที่แล้ว ข้าพเจ้าก็ทำกิจธุระประจำวันต่อไป และข้าพเจ้าจุดธูปให้ย่าและให้ย่าบูชาพระและภาวนาพุทโธ "ถ้าย่าจะนอนก็นอนพุทโธไปจนหลับนะ" ย่าบอกว่า "เออน่า เอ็งไม่ต้องเป็นห่วงข้า" ข้าพเจ้าได้บอกกับคุณสว่างขึ้นว่า "คืนวันนี้คุณดูย่าบ้าง สำหรับฉันจะขอนอนก่อนบ้าง" คุณสว่างก็รับคำ ข้าพเจ้าหลับไปไม่นานเท่าไรไม่รู้ เพราะง่วงนอน มากไม่เคยพักผ่อนนอนแม้แต่กลางวัน คุณสว่างไปปลุกข้าพเจ้าให้รู้สึกตัว และได้บอกว่าย่าได้หมดลมหายใจไปเมื่อตอนตีสองเศษนี่เอง ข้าพเจ้าผุดลุกขึ้นนั่งและลุกเดินไปดูย่าที่ห้องคลำตัวดูยังอุ่นอยู่ ข้าพเจ้าตรึกในจิตว่าขอให้ดวงวิญญาณของย่าไปสู่สุคติ สุคติ สุคติ เถิดนะย่า แต่ข้าพเจ้าไม่เคยร้องไห้กับคนตาย หลวงพ่อตายก็ไม่เคยร้องไห้ คุณแม่ตายก็ไม่เคยร้องไห้ ย่าตายก็ไม่เคยร้องไห้ ข้าพเจ้าจะร้องไห้เมื่อผู้นั้นพูดปดกับข้าพเจ้า

ร้องไห้เพราะพูดปด

ขอเล่าย้อนหลังสักนิด เมื่อสมัยข้าพเจ้าเป็นเด็กอายุในราว 7 ขวบ ในวันหนึ่งคุณแม่ของข้าพเจ้าบอกข้าพเจ้าว่าวัดบางนมโคจะมีงานประจำปีแม่จะไปงานนี้ ข้าพเจ้าได้ฟังแม่ ข้าพเจ้าจึงขอไปงานหลวงปู่ปานด้วย แม่ก็อนุญาต ครั้นเมื่อถึงวันงานคุณแม่และน้าสาว เพื่อนบ้านพากันเตรียมตัวเพื่อจะเดินทางไปวัดบางนมโคหลวงปู่ปาน ข้าพเจ้าดีใจว่าจะไปด้วย คุณแม่อนุญาตแล้ว ครั้นได้เวลาเข้าจริง ๆ "งานนี้เอ็งอย่าเพิ่งไป เอาไว้วันหลังเอ็งค่อยไปนะ" ข้าพเจ้าฟังแม่พูดว่าไม่ให้ไปด้วยในวันนี้ ข้าพเจ้าเคืองแม่แต่นิ่งไว้ ครั้นแม่และคณะพากันออกเดินทาง ข้าพเจ้าก็เดินตาม พอแม่บอกข้าพเจ้าว่า "เอ็งอย่าเพิ่งไป ให้กลับบ้านเสีย" ข้าพเจ้าก็ยืนเฉย พยายามจะไปงานนั้นให้ได้ แม่เห็นว่าข้าพเจ้าพยายามตามจะไปด้วยให้ได้แน่นอน ข้าพเจ้าก็หันหน้ากลับบ้านเพราะเห็นแม่เอาจริงวิ่งไล่กวดข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวิ่งด้วยด่าแม่ด้วยพูดว่า "จะให้ไป กลับคำพูดทำไม" วิ่งหนีด้วยด่าไปด้วยตลอดทาง ในที่สุดแม่กวดข้าพเจ้าเข้ามาจนถึงในบ้าน ข้าพเจ้าวิ่งเข้าหาคุณยายเกาะคุณยายไว้ติด คุณยายกำลังนั่งทำปลาใส่เกลือมือหนึ่งถือมีด คุณยายตกใจเมื่อได้ฟังข้าพเจ้าร้องไห้ "คุณยายช่วยด้วย" บอกคุณยายว่า "เขาพูดปดฉันจริง ๆ ว่าจะให้ฉันไปด้วยก็ไม่ให้ไป" พอดีแม่ก็เข้าใกล้ตัวคุณยาย คุณยายร้องบอกแม่ว่า "อีจีนเอ็งหยุดเดี๋ยวนี้ลองดู" ในที่สุดแม่ก็หยุด แล้วเดินทางไปวัดบางนมโค ในวันนั้นถ้าไม่มีคุณยายคงโดนอ่วมอรทัยน่วมแน่นอน นี่คือความจริงและเป็นชีวิตจริงของข้าพเจ้า

พอแม่ไปแล้ว อยู่กับคุณยายตามลำพัง คุณยายบ่นกับข้าพเจ้าต่อขึ้นว่า "นี่เมื่อตะกี้นี้ยายน่าจะปล่อยให้แม่มันตีให้หนำใจเสียก็ดี เอ็งจะไปกับใครได้นอกจากยาย เอ็งไม่เหมือนใครเขา ดูลิเกก็ดูจนลิเกเลิก ดูจนกระทั่งถอดเครื่องแต่งตัว เก็บผ้าใส่กระเป๋าเก็บฉาก ดูงิ้ว ดูละครเอ็งก็ดูเช่นนี้ แล้วนี่วัดบางนมโคมีลิเกตั้งหลายโรงประชันกันและการเล่นอีกหลายอย่าง แล้วเวลาจะกลับบ้านงานเลิก เขาจะพากันไปหาเอ็งที่จุดไหนถูก ฉะนั้นเขาจึงไม่คบเอ็ง เอาไว้ไปกับยายเถอะนะ" ข้าพเจ้ามีบาปในชีวิต ด่าแม่ครั้งเดียว หลังจากนั้นข้าพเจ้ามิได้ด่าแม่อีกเลย

โธ่เอ๋ย

ในที่สุดเรื่องงานศพย่าสวด 3 คืน แต่เอาศพเก็บไว้ แต่ในระหว่างที่สวด 3 คืน ได้มีลูกหลานของย่าพากันมาในงานศพ บางคนรินเหล้าใส่แก้วเคาะโลงศพกึก ๆ เรียกให้ย่าลุกขึ้นมากินเหล้า ข้าพเจ้านั่งดูนึกสังเวชคนจำพวกนี้ว่า "โธ่เอ๋ย เขาช่างไม่รู้เรื่องอะไรเสียเลยจริง ๆ ถึงแม้ว่าเขาจะเกิดกันมานาน คนพวกนี้ช่างไม่ศึกษาหาความรู้ทางธรรมะกันเลย เขาเกิดมาเพื่อทำความเสื่อม ความชั่วให้แก่ตัวเองและครอบครัวของเขาเอง ไม่สร้างความดีเอาไว้ดูหรือจำตัวอย่างที่ดีกันบ้างเลย น่าเสียดายที่เกิดมาพบพระศาสนา บวชแล้วเรียนแล้วกันทั้งนั้น สำหรับตัวข้าพเจ้า พี่น้องทางคุณสว่างที่คอเหล้าไม่มีใครชอบข้าพเจ้าเพราะไม่ซื้อเหล้าเลี้ยงเขา

เมื่อสวดครบ 3 คืนก็เก็บศพไว้ก่อน ครั้นพอกำหนด 2 ปีแล้วจึงได้จัดตั้งศพขึ้นสวดแล้วเผา หลังจากได้จัดงานศพเรียบร้อยแล้วในปีนั้น ข้าพเจ้าได้ไปเก็บส้มในสวนขายบ้าง บางครั้งก็ไปเที่ยวเหมาส้มตามสวนผู้อื่นเอาไปขาย พอมีรายได้บ้างพอสมควร ข้าพเจ้าเก็บส้มก็พุทโธ ข้าพเจ้าจะไม่ทิ้งคำภาวนา เมื่อจะพูดก็พูดไป หยุดพูดจะต้องภาวนาเสมอ จะอาบน้ำ หุงข้าว เดินอยู่ ถอนหญ้า ให้น้ำเงาะ มังคุด ทรงพุทโธอยู่ไม่ว่างจากการพิจารณาธรรม เมื่อปฏิบัติตัวอยู่เช่นนี้ รู้สึกว่าเวลานั่งหลับตาทำสมาธิรู้สึกว่าจิตสงบดีมาก เนื่องจากทรงอารมณ์จนชินนั่นเอง

แคล้วคลาดเพราะพุทโธ

ในวันหนึ่งข้าพเจ้าและคุณสว่างได้เก็บส้มที่สวนลุงกุยเอาไปขาย ลุงกุยใจดีแถมส้มให้ไปมากในวันนั้น ข้าพเจ้าปรึกษากันว่าเที่ยวนี้เราเดินทางเอาส้มไปขายที่ตลาดนิคมต้องเดินทางกันในเวลากลางคืน แต่คืนนั้นเป็นคืนที่ฝนตกมาก ครั้นพอถึงทางเข้านิคมก็เลี้ยวรถเข้าตามเส้นทาง ข้าพเจ้านั่งสมาธิมาตลอดทาง พอรถวิ่งมาได้ประมาณครึ่งทางตลาดนิคมเห็นจะได้ รถวิ่งไป หัวรถเกิดจมลงไปที่ข้างถนน ฝนตกมาก น้ำฝนไหลเซาะทำให้ทรายไหลไปที่อื่นทำให้หัวรถจมลงไปถอนขึ้นไม่ได้ เดินหน้าก็ไม่ได้ ข้าพเจ้าคลายจากสมาธิอุทิศส่วนกุศลไปในทั่วทิศทั้งปวงทั่วโลกธาตุ แล้วจึงเปิดประตูรถเดินดูว่าจะช่วยได้อย่างไร มืดก็มืด กลัวก็กลัว เป็นที่เปลี่ยวมากน่ากลัวจริง ๆ ข้าพเจ้าตัดสินใจนั่งในรถรวมสมาธิจิตน้อมระลึกถึงพระพุทธเจ้า นึกถึงพระธรรม นึกถึงพระสงฆ์ นึกถึงคุณบิดามารดา นึกถึงครูบาอาจารย์ แล้วได้กล่าวขึ้นในใจว่า "บัดนี้

ข้าพเจ้ากำลังจะได้รับอันตรายอยู่ อาจจะเกิดเวรกรรมที่ข้าดิฉันได้ก่อกรรมมาแต่อดีตจึงเป็นเหตุให้รถของข้าพเจ้าติดจมทรายอยู่ขณะนี้ และดิฉันได้เกิดความกลัวเป็นอย่างมาก ไม่มีที่พึ่งใดแล้วเจ้าค่ะ ถ้าดิฉันสร้างกรรมมาแต่ก่อน ดิฉันขอรับกรรมที่เกิดอยู่ขณะนี้ จะเกิดอะไรขึ้นคนร้ายจะมาชิงทรัพย์หรือจะมาฆ่าอย่างหนึ่งอย่างใด ดิฉันขอใช้กรรมที่ก่อมาทุกประการ ถ้ามาตรแม้นดิฉันไม่เคยสร้างกรรมนี้มาแต่อดีต ขอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโปรดทราบ จงเมตตาดิฉัน ตลอดจนเจ้ากรรมนายเวรหรือคู่กรรมคู่เวรก็ดี ตลอดเทพเจ้าเหล่าเทวดาที่รักษาป่าอยู่เขตนี้ก็ดีทั้งหมด มีแม่พระธรณี แม่นางไม้ แม่พระคงคา แม่โพสพ แม่พระพาย เสื้อเมือง ทรงเมือง คุณของศีลที่ข้าพเจ้าได้รักษามา คุณของสมาธิที่ได้ปฏิบัติมาเพื่อความพ้นทุกข์ จงมารวมเป็นพลังมาช่วยข้าพเจ้า จงพ้นอันตรายนี้ด้วยเถิดเจ้าค่ะ" แล้วข้าพเจ้าก็นั่งสมาธิประมาณ 20 นาที ออกจากสมาธิแล้วอุทิศส่วนกุศลไปในทิศทั้งปวงทั่วโลกธาตุ เสร็จแล้วจึงบอกคุณสว่างว่า "เอาฉันจะลองเข็นดู ให้คุณสตาร์ตรถให้เดินหน้าหรือถอยหลังอีกสักครั้งหนึ่งนะ แต่ต้องได้ยินเสียงของฉันสั่งก่อน ถ้ายังไม่ได้ยินเสียงฉันอย่าเพิ่งสตาร์ตรถเป็นอันขาด" คุณสว่างหัวเราะเยาะและพูดว่า "โธ่เอ๋ยรถเปล่า ๆ นี่ยังเข็นไม่ไหว นี่รถบรรทุกส้มหนักตั้งตันกว่าจะเข็นไหวอย่างไรกัน" ข้าพเจ้าพูด "นี่เวลานี้ไม่มีอะไรดีไปกว่าที่เราจะต้องช่วยตัวเอง ไม่ต้องมัวแต่พูดมาก ขอให้คุณทำตามฉันสั่ง" ว่าแล้วข้าพเจ้าก็เปิดประตูเดินออกไปยืนอยู่ท้ายรถ ข้าพเจ้ายืนท่าจงกรม ทำสมาธิมั่นคง ปลงสังขารน้อมจิตถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ถึงคุณบิดา ถึงคุณมารดา ครูบาอาจารย์ หลวงปู่ปาน หลวงพ่อสมเด็จโตพรหมรังษี หลวงพ่ออี๋วัดสัตหีบ หลวงพ่อโหน่งวัดคลองมะดัน หลวงพ่อเนียมวัดน้อย หลวงพ่อสุ่นวัดบางปลาหมอ หลวงพ่อจงวัดหน้าต่างนอก หลวงพ่อศุขวัดปากคลองมะขามเฒ่า หลวงพ่อโอภาสีวัดบางมด หลวงพ่อสดวัดปากน้ำภาษีเจริญ และเทพยดาเจ้าทั้งหลายทั้งหมด มีแม่พระธรณี แม่นางไม้ แม่โพสพ แม่พระพาย แม่พระคงคา เสื้อเมือง ทรงเมือง คุณอำนาจของศีล อำนาจของสมาธิ ที่ดิฉันได้บำเพ็ญมาเพื่อความพ้นทุกข์ โปรดช่วยเป็นกำลังให้รถของดิฉันขึ้นมาตามที่ดิฉันปรารถนานี้โดยฉับพลัน พอเสร็จจากคำขอหรือคำอธิษฐานแล้ว ข้าพเจ้าเพ่งสมาธิจนเต็มกำลังเอามือทั้งสองข้างแตะท้ายรถและกำหนดภายในจิตพุทโธอยู่ประมาณ 10 กว่านาที เชิญแม่พระธรณีให้หนุนรถ เชิญแม่พระพายพัดเอารถให้ลอยตัว เชิญเทวดาทั้งหมดช่วยกันยกรถให้พ้นจากที่ติดอยู่ ข้าพเจ้าบอกให้คุณสว่างติดเครื่องได้แล้วเท่านั้นเองคุณสว่างติดเครื่องสตาร์ตเดินหน้ารถของข้าพเจ้าลอยขึ้นเห็นได้ชัดเบาเหมือนไม่ได้บรรทุกส้ม ข้าพเจ้ายกมือไหว้แล้วไหว้อีก ขอบพระคุณท่านทั้งหมดที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นอันตราย พุทโธมีอำนาจมหาศาล เป็นพุทธานุสตินึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ มีคุณมีอำนาจ มีปาฏิหาริย์ เห็นความศักดิ์สิทธิ์ของศีลของสมาธิ ที่มีแก่ข้าพเจ้าเพียงเล็กน้อยนี้เท่านั้น ข้าพเจ้าไม่มีอะไรมาก ข้าพเจ้าเพียงแต่เอามือแตะและใช้กำลังจิต ที่ได้ปฏิบัติมาเพียงเล็กน้อย ยังช่วยได้ในเวลาคับขัน ที่ข้าพเจ้าเล่ามานี้มิได้มีเจตนาที่จะอวดอ้างว่าเก่งกาจ อะไรเลย แต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าจริง ๆ แต่ถ้าใครไม่เชื่อข้าพเจ้าก็ไม่สามารถจะทำให้ท่านเชื่อได้ ข้าพเจ้าไม่กล้าที่จะนำเอาพระธรรมความดีของพระพุทธองค์มาพูดเล่นหรือเหยียบย่ำใด ๆ เรื่องของข้าพเจ้ายังมีอีกมาก โปรดติดตามอ่านต่อไป

ครั้นขายส้มหมดข้าพเจ้าก็พากันกลับบ้าน พอถึงบ้านลูกสาวถามข้าพเจ้า "แม่เอาส้มไปขายที่ไหนทางนิคมใช่ไหม" ข้าพเจ้านึกแปลกใจว่าทำไมจึงรู้ ข้าพเจ้าถามว่า "แกรู้ได้อย่างไรว่าแม่เอาส้มไปขายที่

ตลาดนิคม" ลูกสาวพูดว่า "มีคนมาบอกสั่งว่า ต่อไปแม่อย่าไปขายที่นิคม และเขายังบอกอีกว่ารถแม่ไปติดทราย หัวรถของแม่จมลงไปเพราะน้ำเซาะ" ข้าพเจ้าได้ไต่ถามไล่เลียงลูกว่าใครบอกจึงรู้เรื่องราวละเอียดดี เหมือนอยู่ที่เกิดเหตุนั้น ลูกสาวบอกว่า "คนคนนั้นดังปล้นรถ อยู่ในสวนทางตรงกันข้ามที่รถแม่ติดทรายนั่นแหละ พอดีเขาอยู่ในเหตุการณ์และจำเสียงรถแม่ได้ เขาจึงบอกพวกว่า เฮ้ย รถคันนี้รถบ้านกูเอง พวกมึงอย่าทำกันเลย" แล้วลูกสาวก็เล่าบอกชื่อให้ข้าพเจ้าจนจบเรื่อง ข้าพเจ้าขอปิดชื่อและที่อยู่ของเขาเพื่อมารยาทและความดีที่เขาห้ามพวกเพื่อน ๆ มิให้ปล้นรถข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าได้ประสบการณ์ประจักษ์แก่ข้าพเจ้าถึงขนาดนี้แล้ว ข้าพเจ้ายิ่งปลื้มใจ อิ่มใจ มีกำลังใจมากในการปฏิบัติยิ่งขึ้นเพราะทุกสิ่งทุกอย่างได้เกิดขึ้นกับตัวเอง จึงมีมานะ อดทน ขยันในการเพียรขึ้นมากกว่าที่แล้วมา

พระศรีอาริยเมตไตรยทรงรับทราบ

ครั้นต่อมาของคืนนั้น เมื่อข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่ประมาณ 10 นาที ข้าพเจ้าได้เห็นที่โล่งโถงเกิดไฟไหม้ไปแล้ว แต่ยังมีควันกรุ่นอยู่ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงคำพูดของใครไม่ทราบเพราะไม่เห็นผู้พูด เสียงที่พูดนั้นว่า "เป็นผู้ที่มีความกตัญญูดีมาก บุคคลที่จะรู้คุณบิดามารดาหาได้ยาก" เสียงพูดดังขึ้น ข้าพเจ้าเหลียวมาเหลียวไป เพื่อจะดูซิว่าใครพูดมาจากไหน ก็ไม่เห็นมีคน แต่ในทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็ได้เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังลอยมาช้า ๆ แต่งตัวธรรมดา นุ่งกางเกงใส่เสื้อเชิ้ตแขนยาว แต่งตัวสะอาดอายุประมาณ 22 ถึง 23 ปี ลอยมาจากผิวดินคือเท้าของท่านไม่ถึงดิน ข้าพเจ้ายืนมองดู พอใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามา ข้าพเจ้าจำได้ว่าเป็นพระศรีอาริยเมตไตรย พอถึงตัวข้าพเจ้าท่านยังลอยช้า ๆ อยู่ต่อไป ด้วยความดีใจข้าพเจ้าเรียกชื่อท่านขึ้นว่า "ท่านพระศรีอาริยเมตไตรยเจ้าขา" ปากก็เรียกแล้วเดินตามท่าน "ดิฉันใส่บาตรพระมากน้อยก็ดีดิฉันอธิษฐานจิตให้พบพระองค์ พระองค์ทรงทราบหรือเปล่าเจ้าคะ" ข้าพเจ้ารีบเดินตามไปซึ่งยังมีไฟกรุ่นอยู่ มีเสียงร้องบอกข้าพเจ้าว่า "อย่าเดินเข้าไปในไฟ เดี๋ยวไฟจะไหม้เอา" ข้าพเจ้าไม่ฟังเสียงที่พูด ข้าพเจ้ารู้ตัวดีว่าขณะที่ติดตามองค์พระศรีอาริยเมตไตรยนั้นไม่มีความร้อนเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเลย องค์พระศรีอาริยเมตไตรยตอบข้าพเจ้าขึ้นว่า "เรื่องราวของเธอ ฉันรับทราบอยู่ทุกขณะจิต ขอให้เธอจงสร้างความดีต่อไป เธอกับฉันจะต้องได้พบกันแน่นอน" แล้วท่านก็หายไป

หลังจากเลิกจากการปฏิบัติ ข้าพเจ้ามาพิจารณาดูว่าทำไมจึงเห็นและสิ่งประหลาด ๆ ยิ่งเกิดขึ้นกับข้าพเจ้ามากมาย เช่น เสียงปลุกทำให้เราลุกขึ้น บอกเวลายามสี่ ทำให้เราลุกขึ้นปฏิบัติธรรม ท่านผู้นั้นเป็นใครกันชอบมาปลุกเราจริง บางทีเสียงเขาคุยกันเราก็ได้ยินคุย บางครั้งถึงกับหยิกตัวเองตัวเรานี้คงจะบ้าตามที่เขาพูดกัน แต่ลองหยิกดูก็รู้ตัว หิวก็รู้ เปรี้ยวหวานก็รู้ ร้อนก็รู้ เย็นก็รู้ เช้าก็รู้ ลูกกี่คนก็รู้ชื่อตัวเราก็จำได้ เราไม่ได้เพ้อเจ้อ เรามีสติ ถ้าเราขาดสติ เราคงไม่รู้ว่าเราทำอะไรบ้าง ข้าพเจ้านึกถึงพระพุทธเจ้าให้ช่วย "อย่าให้ดิฉันต้องเสียสติเพราะการปฏิบัติธรรมของพระองค์เลย"

ไม่ต้องฆ่า เขาก็ตายเอง

ในวันหนึ่งของตอนบ่าย น้องสาวลูกของน้าได้เดินทางมาหาข้าพเจ้า น้องสาวชื่อลิ้นจี่ ก่อนที่จะมาพบกับข้าพเจ้า เธอได้แวะพูดคุยกับคุณสว่างก่อน เพราะข้าพเจ้าอยู่ในห้องพระ สักพักใหญ่น้องสาวเดินขึ้นมาหาข้าพเจ้าและได้นั่งคุยกับข้าพเจ้า แล้วถามข้าพเจ้าว่า "สบายดีหรือพี่" ข้าพเจ้าตอบว่า "สบายดี" น้องสาวพูดต่อขึ้นว่า "ให้พี่ทำใจให้สบาย อย่าคิดมาก สิ่งใดที่แล้วขอให้แล้วไป ฉันเป็นห่วงพี่มาก กลัวว่าจะไม่สบายมากไป เด็ก ๆ ที่กำลังเรียนอยู่จะลำบากถ้าขาดพี่" ข้าพเจ้าฟังดูแล้วนึกในใจว่า "เอ นี่เราไม่ได้ป่วยไข้อะไรเลย ทำไมน้องสาวจึงมาพูดกับเราเหมือนกับเราป่วยหนักเช่นนี้" ข้าพเจ้านั่งฟังเฉย น้องสาวพูดต่อขึ้นว่า "นอนหลับไหมพี่ ข้าวปลาอาหารกินได้บ้างไหม นี่ฉันได้ข่าวว่าพี่ป่วย จึงเดินทางมาเยี่ยมพี่เพราะห่วงมาก" ข้าพเจ้าฟังลิ้นจี่น้องสาวพูดเหมือนกลัวเราจะเป็นบ้า ข้าพเจ้าเห็นน้องสาวพูดมากมายข้าพเจ้าได้ใคร่ครวญดูว่านี่มันอะไรกัน เราอยู่ดี ๆ ทำไมน้องคนนี้จึงรู้เรื่องราวว่าเราป่วย ข้าพเจ้าจึงบอกกับน้องสาวว่า "พี่มิได้ป่วยหรือเป็นอะไรตามที่เธอคิดและได้ข่าวมา นอนก็หลับ ข้าวก็รับได้ สติก็ดี มิได้มีทุกข์คิดมากมายอะไร ตามที่น้องพูดนั้นดอกนะ แต่ถ้าน้องคิดว่าพี่เป็นดังที่น้องพูดล่ะก็พี่ไม่ว่าอะไร เวลานี้พี่กำลังบำเพ็ญภาวนาอยู่ไม่อยากพูด ไม่อยากคุยกับใคร ๆ พี่ต้องการทรงความดีตามพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อทำชำระจิตให้ผ่องใสอยู่นะน้อง แต่พี่จะให้ข้อคิดกับน้องสักนิดว่าให้น้องคิดดู พี่มิได้เป็นศัตรูกับใคร ไม่พยาบาทใครและไม่คิดที่จะฆ่าใคร ไม่เหมือนคนบางคนที่กำลังคิดจะฆ่าเขา พี่ไม่ฆ่าใคร พี่กลัวเกรงบาปจะติดตัวไปภายหน้า ชาตินี้ก็ทุกข์พอแล้ว น้องเอ๋ย ในโลกนี้ไม่มีใครรักเราเท่าตัวเรานะน้อง" เมื่อน้องสาวได้ฟังข้าพเจ้าพูดจบ น้องสาวคลานเข้ามาหาข้าพเจ้าและกราบที่ตักข้าพเจ้าร้องไห้รำพันและเธอได้พูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "พี่รู้ได้อย่างไรว่าฉันจะไปฆ่าเมียน้อย หลังจากฉันมาเยี่ยมพี่แล้ว เวลานี้ฉันเตรียมฆ่าแน่นอน นายสำอางสามีฉันไปมีเมียน้อย นี่ดีที่ฉันมาพบพี่ก่อน พี่พูดให้ฉันได้สติคลายความโกรธลง ฉันได้คิดจากที่นี่เอง ถ้าฉันไม่มาพบพี่ก่อนฉันแย่แน่เลย" ข้าพเจ้าพูดว่า "น้องฆ่าเขาเธอจะได้อะไรมา ตัวเองก็ติดคุก สามีก็มีภรรยาใหม่ ลูกของเธอ 6 คนใครจะเลี้ยงดู ไม่ต้องฆ่า ไม่ฆ่าเขาเขาก็ต้องตายของเขาเอง ปล่อยไป อย่าไปยึดถือ ปล่อยวางเสีย ให้พิจารณาว่าทุกอย่างในโลกนี้ไม่ใช่ของเรา ลูกก็ไม่ใช่ลูกของเรา พ่อแม่ก็ไม่มี พี่น้องก็ไม่มี สามีก็ไม่ใช่ของเรา ตัวเราก็ไม่ใช่ของเรา ทรัพย์สินก็ไม่ใช่ของเราทั้งโลกนี้เป็นเพียงธาตุ กำลังเป็นตามเหตุตามปัจจัย รักแต่อย่าหลงจนลืมรักตัวเอง ลืมสงสารตัวเอง ให้ทำจิตเพียงสักแต่ว่ารู้ อย่าเอาจิตเข้าไปติดจนหลงว่านี่ของกู นั่นเป็นของกู ทำจิตสลัดออกว่างจากสิ่งทั้งปวง" น้องสาวฟังแล้วเกิดเห็นตามข้าพเจ้า เธอเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า "พี่สว่างไปเที่ยวบอกตามบ้านพี่ตามบ้านน้องว่าพี่เป็นโรคประสาท วันหนึ่ง ๆ ไม่ค่อยพูดค่อยจากับเขา ถามอะไรก็ไม่ค่อยอยากพูด อยู่ ๆ มาก็เหม็นเขา พี่สว่างเขาบอกอีกว่าพี่นั่งกรรมฐานเที่ยวเห็นอะไรต่ออะไร ถ้าแบบนี้ต้องช่วยกันพูดและเอาเข้าโรงพยาบาล ขืนรอช้าเดี๋ยวเป็นมากขึ้นจะแก้ยาก เขาจึงเที่ยวตามบอกพี่ตามน้องให้มาช่วยกันพูด ฉันจึงเดินทางมาและตั้งใจจะมาเยี่ยมพี่ ฉันเข้าใจพี่แล้ว" น้องสาวยกมืออนุโมทนา

พบท่านปฏาจาราเถรี

ครั้นต่อมา ในคืนวันหนึ่ง เมื่อข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอยู่ในอิริยาบถนั่งภาวนาพุทโธ ข้าพเจ้าได้เห็น

หญิงสาวสวยมากคนหนึ่ง ท่านได้มานั่งตรงหน้า จมูกของท่านแทบติดจมูกของข้าพเจ้า เห็นชัดมาก ข้าพเจ้าได้ถามผู้นั้นขึ้นว่า "ท่านกับดิฉันเป็นอะไรกัน" ท่านตอบข้าพเจ้าขึ้นว่า "เธอกับฉันเคยเป็นเพื่อนรักกันมา" เมื่อท่านบอกเรื่องราวของท่าน พร้อมกันนั้นก็เห็นเป็นภาพมี 2 คน มีบ้านปลูกเป็นเพิง บ้านของข้าพเจ้าปลูกหันหน้าสู่ทิศเหนือ ส่วนบ้านของท่านนั้นปลูกเป็นเพิงหันสู่ทิศตะวันตก มีหญิงสาว 2 คน แต่งตัวเหมือนกันคือ นุ่งผ้าถุงดำสวมเสื้อแขนยาวแค่ข้อมือ ผมยาวแค่หลัง อายุประมาณ 14-15 ปี ท่านผู้นั้นได้เล่าต่อไปว่า "ต่างคนต่างปลูกมันเทศ ในวันหนึ่งเธอได้ขุดหัวมันเทศในไร่เอามาต้มสุกแล้วก็เอาใส่จานกะละมังใบใหญ่ขอบเขียวมาให้ฉันนี่แหละ ด้วยเหตุนี้ฉันจึงนึกถึงคุณของเพื่อนรัก ฉันจึงมาหาเธอ ถ้าเธออยากรู้เรื่องพระวินัย เธอจงนึกถึงชื่อฉัน ฉันชื่อ 'ปฏาจาราเถรี' ฉันจะมาสงเคราะห์เธอ" ในระหว่างที่ท่านพูดถึงอะไรนั้น ภาพนั้นก็สว่างชัดเจน ท่านพูดถึงจานข้าพเจ้าก็เห็นจานลูกเล็กลูกใหญ่ ท่านพูดถึงมันที่ต้มแล้วข้าพเจ้าก็เห็นหัวมันเทศแดงแจ๋ ควันลอยขึ้นเพราะมันเทศกำลังร้อน ๆ ยกจานส่งให้ท่านปฏาจาราภาพชัดเจนมาก ก่อนท่านปฏาจาราจะจากไป ท่านบอกลา ข้าพเจ้าเห็นใบหน้าท่านสวยงามจริง ๆ ใบหน้าท่านสะอาด ไม่มีไฝ ไม่มีขี้แมลงวันในใบหน้าของท่านเลยแม้แต่น้อยนิด ในระหว่างที่มีเพิงปลูกอยู่ด้วยกันนั้น อยู่เขตชานเมืองพาราณสี หลังคามุงด้วยหญ้าคา เป็นครอบครัวที่จน ข้าพเจ้าไม่รู้เลยว่าท่านปฏาจาราเถรีองค์อรหันต์ท่านเก่งทางไหน เมื่อได้นิมิตท่านมาเล่าให้ฟัง ข้าพเจ้าได้พยายามถามผู้มีความรู้ ท่านผู้รู้บอกข้าพเจ้าว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงยกย่องให้ท่านปฏาจาราเก่งในด้านทรงพระวินัย สมัยที่ข้าพเจ้าได้นิมิตพบท่านนั้นยังไม่มีหนังสือแปลเป็นภาษาไทย ที่ข้าพเจ้าเพิ่งนำเรื่องท่านมาเขียนด้วยเหตุที่ข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะเขียนลงในบันทึกเล่ม 3 เพราะข้าพเจ้าไม่ค่อยมีเวลาและหนังสือลูกศิษย์บันทึกเล่ม 3 นั้นลงมากพอแล้ว ที่ข้าพเจ้าได้เขียนเรื่องของข้าพเจ้าลงครั้งนี้เพื่อเป็นพุทธบูชาพระคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสไว้ดีแล้ว ตรัสไว้จริงทุกประการ

วัดจันทร์แสงศรี

ในราวปี พ.ศ. 2524 ลูกคนสุดท้องของข้าพเจ้าในลูกทั้งหมด 5 คนนั้น ได้ป่วยไปรักษาที่ไหนก็ไม่หาย ข้าพเจ้ามีเพื่อนรักคนหนึ่งชื่อคุณเฟื่อง เป็นภรรยาของครูใหญ่โรงเรียนจันทร์แสงศรี ข้าพเจ้าไปปรึกษาเรื่องอาการป่วยของลูกชาย คุณเฟื่องแนะนำขึ้นว่ามีหมอพระอยู่องค์หนึ่งเก่งมาก ท่านเป็นเจ้าอาวาสอยู่วัดจันทร์แสงศรี วัดนี้เป็นวัดที่ท่านสร้างขึ้นมาเอง บางครั้งท่านก็หายไปโดยไม่รู้ว่าไปทางไหน บางครั้งท่านนึกจะมา ท่านก็มาที่วัด มาโดยที่ไม่มีรถ ไม่มีเรือมาส่ง ท่านเป็นพระที่แปลกมาก แปลกกว่าพระองค์อื่น ๆ ข้าพเจ้าถามคุณเฟื่องว่า "เวลานี้ท่านอยู่ที่วัดหรือเปล่า" คุณเฟื่องตอบว่า "ไม่ทราบ ถ้าอยากจะรู้ขอให้ถามครูทรวง ให้กลับมาบ้านก่อน" ในที่สุดครูทรวงก็มาพอดี พอครูทรวงมาถึงบ้าน คุณเฟื่องก็เอ่ยถามขึ้นว่า "หลวงพ่อหมออยู่ที่วัดหรือเปล่า" ครูทรวงจึงตอบว่า "อยู่ หลวงพ่อเพิ่งมาถึงวัดพอดี" ทั้งคุณเฟื่อง ครูทรวงและข้าพเจ้าปรึกษากันว่าพรุ่งนี้เช้าจะพาลูกชายข้าพเจ้าไปหาหลวงพ่อ

ครั้นพอรุ่งเช้า ข้าพเจ้าและคุณเฟื่องได้เดินทางไปวัดจันทร์แสงศรี เมื่อถึงแล้วในขณะนั้นหลวงพ่อกำลังจะเข้าทำวัตรในโบสถ์ เมื่อสวดมนต์ทำวัตรเช้าเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าพาลูกชายไปกราบหลวงพ่อ

หลวงพ่อถามขึ้นว่า "มีธุระอะไรหรือ" ข้าพเจ้าตอบว่า "ลูกชายของดิฉันป่วย ไม่ทราบว่าอะไร เป็นเหตุให้ลูกชายของดิฉันตัวแข็ง" หลวงพ่อมองมาที่ลูกชายข้าพเจ้าพร้อมกับชี้มือว่า "นี่ไปหาหมอโรงพยาบาลมาแล้วนี่ โรงพยาบาลรักษาไม่หายหรอกโรคนี้เพราะถูกผีโป่งเข้าท้อง ไปเตะจอมปลวกมา" ข้าพเจ้าตอบหลวงพ่อไปว่า "ลูกชายของดิฉันไม่ได้ไปเตะอะไรที่ไหนมา" เมื่อลูกชายของข้าพเจ้าได้ยินข้าพเจ้าค้านหลวงพ่อ ลูกชายจึงตอบขึ้นว่า "ผมได้ไปเตะจริง ก็จอมปลวกที่หน้าบ้านของเรายังไงล่ะ" หลวงพ่อได้บอกว่า "นี่ดีนะที่รีบพามา ถ้ารอถึง 7 วันมันกินถึงตับตายเลย พวกนี้ดุ ถ้าเช่นนั้นเดี๋ยวตอนบ่ายวันนี้ขับมันออกไปเลย" พอถึงตอนบ่ายหลวงพ่อได้เขียนวงที่กลางศาลาเป็นรูปยันต์วงกลม ได้เวลาบ่ายโมงหลวงพ่อก็ให้ทุกคน ไปนั่งเอาเท้าติดยันต์วงกลมแล้วหลวงพ่อก็ท่องคาถา มีพระภิกษุสมศักดิ์ถือมีดหมอเอามาสับตามไหล่ลูกชาย จนกระทั่งถึงขา หลวงพ่อถามพระสมศักดิ์ว่า "มันออกไปถึงไหนแล้ว" ส่วนข้าพเจ้าก็พยายามดูอยู่ก็ไม่เห็น จนกระทั่งได้เวลาเลิกรักษา ข้าพเจ้าได้ถามลูกชายว่ามีความรู้สึกอย่างไรบ้าง ลูกชายตอบว่ามีความรู้สึกร้อนผ่าว ๆ ออกตรงปลายเท้า หลวงพ่อบอกเอามันออกไปเลย วันนี้ไม่เป็นไรแล้ว พอได้เวลาข้าพเจ้าก็พาลูกชายกลับมา รุ่งขึ้นวันใหม่ข้าพเจ้าพาลูกชายไปที่วัดจันทร์แสงศรีอีก มาในวันนี้ไม่ได้พบหลวงพ่อเสียแล้ว จึงพาลูกชายไปหาพระสมศักดิ์ให้รักษาอีกเพราะกลัวผีจะไม่ออก ต่อมาลูกชายของข้าพเจ้าก็หายเป็นปกติ

หลวงพ่อเรียกทอง

ต่อมาคุณเฟื่องได้นำประวัติของหลวงพ่อมาให้ข้าพเจ้าอ่าน ข้าพเจ้าอ่านแล้วในหนังสือมีข้อความว่ากำนันเลี่ยม เจริญสุข ข้าพเจ้าก็แปลกใจ เพราะกำนันคนนี้เป็นอาของข้าพเจ้าเอง ครั้นอยู่ต่อมาคุณเฟื่องได้นำบัตรเชิญไหว้ครูของหลวงพ่อมาให้ข้าพเจ้า 1 ฉบับ พอถึงวันไหว้ครู ข้าพเจ้าก็ไปที่วัดจันทร์แสงศรี เมื่อไปถึงหน้าวัด ไม่มีฝนตกมาสักเม็ดเดียวเลย นอกนั้นรอบวัดทั่วไปฝนตกลงมาหนักมาก แม้แต่รถของข้าพเจ้าก็เปียกฝน ข้าพเจ้าจอดรถดูเหตุการณ์ว่าทำไมฝนไม่ตกที่วัดหลวงพ่อ พอหยุดสักครู่ก็วิ่งรถเข้าไปในวัด ซึ่งทำความแปลกใจให้ข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก พอรถจอดเรียบร้อย ข้าพเจ้าก็ไปกราบหลวงพ่อพร้อมกับยื่นซองปัจจัยทำบุญถวายหลวงพ่อ หลวงพ่อถามข้าพเจ้าว่ามาแล้วหรือ ในช่วงนี้มีแขกมากมายมาทำบุญกับหลวงพ่อ ประมาณ 20 นาทีก็มีพระภิกษุรูปหนึ่งได้มากราบนมัสการหลวงพ่อและกล่าวขึ้นว่า "หลวงพ่อครับ เวลานี้ฝนตกแล้วทำให้วัดเราเปียก" หลวงพ่อจึงได้กล่าวตอบพระภิกษุรูปนั้นไปว่า "เวลานี้เราทำพิธีเสร็จแล้ว ก็ให้ฝนเขาตกไปตามธรรมชาติเขาซิเพราะพิธีของเราเสร็จแล้วนี่นา" เป็นเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าได้ยินมากับหูข้าพเจ้ามาด้วยชัดเจน พอข้าพเจ้าเห็นว่าคนซาลงบ้างแล้ว ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามหลวงพ่อขึ้นว่า "โยมได้อ่านหนังสือประวัติของหลวงพ่อที่คุณเฟื่องให้ยืมอ่าน เห็นมีชื่อกำนันเลี่ยม เจริญสุข บ้านอยู่สีกุก หลวงพ่อเป็นอะไรกับกำนันเลี่ยม เจริญสุขคะ" หลวงพ่อตอบข้าพเจ้าว่า "ฉันเป็นเพื่อนกันสมัยก่อนบวช" หลวงพ่อได้ถามข้าพเจ้าขึ้นว่า "โยมเป็นอะไรกับกำนันเลี่ยมหรือ" ข้าพเจ้าตอบหลวงพ่อว่า "ดิฉันเป็นหลานของกำนันเลี่ยม เจริญสุข" เมื่อหลวงพ่อได้ฟังข้าพเจ้าบอกเล่า หลวงพ่อดีใจมาก หันหน้ามาทางข้าพเจ้าแล้วพูดขึ้นว่า "ฉันดีใจจริง ๆ ที่ได้รู้จักคนบ้านเดียวกัน" หลังจากนั้นต่อมา หลวงพ่อกับข้าพเจ้าได้มีความสนิทสนมกันมาก หลวงพ่อให้โอกาสถือความเป็นกันเองเหมือนญาติพี่น้องมาตลอด

ครั้นต่อมาวันหนึ่งข้าพเจ้าได้ทราบข่าวจากโยมผู้หญิงที่อยู่ไม่ห่างจากวัดจันทร์แสงศรี เธอผู้นั้นได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า หลวงพ่อองค์นี้เก่งมาก อยู่มาวันหนึ่งเธอได้นิมนต์หลวงพ่อสวัสดิ์ วัดจันทร์แสงศรีไปที่บ้านเพื่อฉันอาหาร ขณะที่หลวงพ่อได้ฉันอาหารอยู่นั้น หลวงพ่อได้พูดและพร้อมกับชี้ว่า "ที่ข้างบ้านของโยมมีพระพุทธรูปทองคำกำแพงศอกอยู่ใต้ดิน 2 องค์" โยมเจ้าของบ้านยืนยันว่าไม่เป็นความจริง "ดิฉันอยู่มาตั้งแต่ปู่ย่าตายาย ไม่เห็นมีใครบอกว่ามีพระพุทธรูปทองคำตรงนี้เลย" หลวงพ่อยืนยันว่ามีสิ โยมเจ้าของบ้านก็ยืนยันว่าไม่มีหรอกหลวงพ่อ หลวงพ่อก็ได้ยืนยันและพูดกับโยมนั้นอีกว่า "ถ้ามีจริง ๆ จะทำอย่างไร" โยมผู้นั้นได้ตอบขึ้นว่า "ถ้ามีจริงอย่างหลวงพ่อว่า โยมจะถวายหลวงพ่อ" หลวงพ่อว่า "จริงหรือ โยมต้องพูดจริง ๆ นะ" โยมตอบว่า "จริงสิคะหลวงพ่อ" หลวงพ่อบอกว่า "เอาละดีแล้ว อีก 3 วันฉันจะมาทำพิธี"

ครั้นต่อมาครบ 3 วันหลวงพ่อได้จัดทำพิธี หลวงพ่อได้นั่งบริกรรมอยู่นานพอสมควรและก็มีญาติโยมหลายคนอยู่ในพิธีนั้นเพื่อดูหลวงพ่อ ทุกคนก็ได้เห็นปรากฏว่าแผ่นดินแยกออกมา และก็ได้เห็นเศียรพระโผล่ขึ้นมา ๆ จนพ้นดินและมีแหวนปลอกมีดทองคำติดขึ้นมาพร้อมกับพระ 1 วง พอพระโผล่พ้นจากพื้นดิน แผ่นดินนั้นก็ปิดสนิทตามเดิม ทำให้ทุก ๆ คนที่อยู่ในที่นั้นแปลกใจและตกตะลึง ทำให้คนที่ไม่เชื่อถือหลวงพ่อได้เกิดศรัทธาเป็นอันมาก

ครั้นต่อมาข้าพเจ้าได้พบกับหลวงพ่ออีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ได้กราบเรียนให้หลวงพ่อทราบว่า "หลวงพ่อเจ้าคะ หลวงพ่อได้เรียกทองขึ้นมาจากดินได้แล้ว หลวงพ่อช่วยเรียกพลอยให้โยมบ้าง เพราะที่ของโยมมีแต่พลอย" เมื่อหลวงพ่อได้ฟังข้าพเจ้าพูดก็ยิ้ม และได้ตอบข้าพเจ้าขึ้นว่า "ฉันไม่เคยเรียกพลอยเคยเรียกแต่ทอง เอาเถอะฉันจะลองสงเคราะห์ดู จะไปวันไหนให้บอกหลวงพ่อ" ข้าพเจ้าก็บอกว่า "ถ้าจะไปวันไหน ดิฉันจะกราบเรียนให้หลวงพ่อทราบ เพราะดิฉันอยากได้พลอยมาขาย แล้วจะได้ถวายหลวงพ่อทำบุญบ้าง และดิฉันอยากไปสถานที่ 4 ตำบล ที่ประเทศอินเดียด้วย" หลวงพ่อได้พูดขึ้นว่า "จะไปอินเดียจะไปทำไมทางเครื่องบิน" และท่านได้เล่าเรื่องการเหาะและการหายตัวให้ข้าพเจ้าฟังมากมายหลายอย่างไม่สามารถที่จะบรรยายลงในที่นี้ได้ ท่านบอกว่าเมื่อทำได้แล้ว อย่าไปทำให้คนเห็น ให้ไปอยู่ตามชายป่าที่เงียบสงัด อย่าให้คนเห็น แล้วท่านก็หยิบผ้าข้างละชายโบกช้า ๆ ให้ข้าพเจ้าดูว่าทำอย่างนี้ ๆ แล้วจะไปอินเดียได้ภายในพริบตาเดียว เมื่อสนทนาเป็นเวลาอันสมควร ข้าพเจ้าก็กราบลาท่านกลับ แล้วจากนั้นมาท่านก็หายไปไม่ได้เจอกับข้าพเจ้าเสียนาน แล้ววันหนึ่งข้าพเจ้ากับหลวงพ่อก็ได้พบกัน สนทนากันเรื่องจะไปเรียกพลอยที่คุยกันไว้ ข้าพเจ้าเห็นหลวงพ่อผอมลงไปมาก ท่านบอกว่าท่านป่วย จะไปเรียกพลอยให้ไม่ได้เสียแล้ว แต่จะจัดคนขึ้นไปทำพิธีให้ "คน ๆ นั้นเป็นลูกศิษย์ของฉัน คนนี้เขาถอดวิชาของฉันได้หมด" เขาชื่อ "ต๊ะ" ข้าพเจ้านึกขึ้นในใจว่าคนนี้ข้าพเจ้าไม่รู้จักเกรงว่าจะเรียกพลอยเม็ดใหญ่เอาเสียหมดจะเหลือแต่พลอยเม็ดเล็ก ๆ ไว้ให้เรา ข้าพเจ้าจึงนิ่งไม่ตอบหลวงพ่อ ในที่สุดข้าพเจ้าก็ไม่คิดที่จะเรียกพลอยอีก เอาไว้จนกว่าหลวงพ่อจะหายป่วย เมื่อหลวงพ่อหายป่วยแล้วค่อยปรึกษากับท่านใหม่

นิมิตถึงหลวงพ่อฤาษี

ครั้นต่อมา ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติให้จิตเข้มข้นยิ่งขึ้น จนในปลายปีพ.ศ.2526 ข้าพเจ้าในอิริยาบถ (ยืน เดิน นั่ง นอน) ในขณะปฏิบัติในอิริยาบถนอนลงไปไม่ถึง 5 นาที เกิดภาพนิมิตเห็นแสงสว่างมาก ได้เห็นพระภิกษุรูปหนึ่งได้มายืนที่หัวนอน มีผ้ารัดอก ได้พูดขึ้นว่า "อดีตชาติเธอก็ปรารถนาเช่นนี้ เธอเหลือเพียงชาติเดียว" ข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกทางจิตขึ้นว่า เอ พระที่ไหนช่างมารู้เรื่องราวของเราจริงๆ ซึ่งเราไม่เคยบอกใครเลย พอมีความรู้สึกทางจิตเท่านั้น พระภิกษุรูปนั้นตอบมาทันทีว่า "ฉันคือหลวงพ่อฤาษีไงล่ะ" ว่าแล้วท่านออกเดินไปประมาณ 2 ก้าวท่านก็หยุด เหลียวหันมาทางข้าพเจ้าแล้วพูดสั่งขึ้นว่า "จงอุตส่าห์ต่อไป อุตส่าห์ปฏิบัติต่อไป" แล้วท่านก็หายไป หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็คลายออกจากสมาธิ ข้าพเจ้านั่งใคร่ครวญเหตุการณ์ในนิมิตที่เกิดขึ้น ภาพที่เห็นนั้นชัดเจนมากและแจ่มใสอะไรปานนั้น ข้าพเจ้าจำภาพได้ทุกอิริยาบถของท่าน ท่ายืน ท่าเดิน ท่าพูด ลูกตา คิ้ว คาง จำภาพได้ทุกส่วน ความรู้สึกของข้าพเจ้าเกิดในทันทีว่าจะต้องติดตาม ถ้าไม่พบข้าพเจ้าจะไม่กลับบ้าน จะเป็นตายยังไงก็ช่าง พระคุณท่านรูปนี้มีความสำคัญกับชีวิตของข้าพเจ้ามาก เพราะท่านรู้ได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการเกิดอีกต่อไป และชาตินี้ก็เป็นชาติสุดท้ายของข้าพเจ้า พระคุณท่านเป็นพระที่มีญาณจบกิจพระศาสนาแล้ว ท่านถึงได้ล่วงรู้ความในใจที่ข้าพเจ้ามิได้บอกให้ใครทราบเลยแม้แต่คนภายในบ้านของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความอิ่มใจที่ได้พบพระคุณท่านหลวงพ่อฤาษี แต่อีกจิตหนึ่งก็คิดวิตกขึ้นว่าการปฏิบัติของข้าพเจ้านี้จะผิดถูกอย่างไร ข้าพเจ้ายังไม่แน่ใจนัก ผู้ปฏิบัติหลายท่านได้เคยพูดกันว่า การปฏิบัติที่ถูกต้องแล้วจะไม่เห็นอะไรเลย แต่ข้าพเจ้าเห็นภาพต่างๆ เสมอ เมื่อเหตุการณ์ได้เกิดกับข้าพเจ้าเช่นนี้จึงทำให้ข้าพเจ้าไม่วางใจตัวเองและไม่แน่ใจกลัวการปฏิบัติของตัวเองไม่ได้ผล ในที่สุดข้าพเจ้าได้ตัดสินใจเด็ดขาดขึ้นในทันทีว่า จะมีผลหรือไม่มีผลดีก็ตาม เราจะไม่สนใจต่อคำพูดของใครทั้งนั้น เราจะปฏิบัติต่อไปถือว่าทำดีย่อมได้รับผลดี

ครั้นอยู่ต่อมาในวันหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์หนึ่ง พระองค์นี้ท่านชื่ออาจารย์มนัส มันตชาโต มิใช่พระมนัสองค์ที่มีเรื่องกับข้าพเจ้า พระมนัสองค์นี้ท่านดี ท่านเป็นพระนักบวชที่ทรงพระวินัยดีมาก ในที่สุดคุณสว่างและข้าพเจ้าก็ไปกราบท่านอาจารย์มนัส มันตชาโตที่วัดทุ่งจันดำ ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามท่านอาจารย์มนัสเรื่องหลวงพ่อฤาษี เมื่ออาจารย์มนัสได้ฟังข้าพเจ้าถาม ท่านอาจารย์ตอบข้าพเจ้าขึ้นว่า "อาตมาไม่รู้จักหลวงพ่อฤาษีองค์ที่โยมถามนั้นหรอก อาตมารู้จักแต่หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานี" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังท่านอาจารย์มนัสพูดจบเรื่องหลวงพ่อฤาษีลิงดำ ข้าพเจ้าไม่สนใจ เพราะตามนิมิตของข้าพเจ้านั้นชื่อหลวงพ่อฤาษีไม่มีคำว่าลิงดำ ข้าพเจ้าได้พูดเรื่องการปฏิบัติธรรมกับท่านอาจารย์มนัส มันตชาโร ท่านอาจารย์ได้พูดกับข้าพเจ้าว่า "โยมประทุมได้อภิญญา" ข้าพเจ้าก็เฉยเพราะข้าพเจ้าไม่รู้จักอภิญญา ครั้งแรกข้าพเจ้าทำท่าจะถามท่านเรื่องอภิญญาเป็นอย่างไรบ้าง แต่อีกจิตหนึ่งรู้สึกขึ้นว่ายังไม่ควรถาม เอาเก็บไว้พบกับหลวงพ่อฤาษีของเราก่อนจะถามให้หมด ในที่สุดก็กราบลาท่านอาจารย์มนัสกลับบ้าน

ตั้งแต่นิมิตเห็นหลวงพ่อฤาษีครั้งนั้นทำให้ข้าพเจ้าอยากออกจากบ้านเดินทางเพื่อตามหาให้พบท่านเพื่อต้องการอยากรู้เรื่องการปฏิบัติธรรม และต้องการรู้เรื่องที่เราเห็นท่าน และได้พูดกันเป็นเรื่องเป็น

ราว จะเท็จจริงหรือตัวเราจะเพ้อหรือเป็นโรคประสาทตามที่เขาว่ากัน ต่อมาในเช้ามืดของวันหนึ่งในเวลาประมาณตี 4 ในระหว่างที่ข้าพเจ้านอนหลับ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงคนมาเรียกข้าพเจ้าว่า "ว่าอย่างไรแม่ประทุม นี่จะได้เวลายาม 4 แล้ว ลุกขึ้นปฏิบัติพระกรรมฐานได้แล้ว" เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงปลุกให้ลุกขึ้น ข้าพเจ้ารีบลุกขึ้นด้วยความตกใจ ข้าพเจ้ามองไปรอบ ๆ ตัว ก็เห็นคุณสว่างนอนหลับสนิทและกรนเสียงดัง ข้าพเจ้าจะได้ยินเสียงปลุกเสมอถ้าวันไหนเผลอหลับไป แต่ครั้งนี้เสียงปลุกให้ลุกขึ้นเป็นเสียงที่ชัดเจนมากกว่าทุกครั้ง ข้าพเจ้ารีบลุกขึ้นล้างหน้าแปรงฟัน ภายในใจก็นึกถึงเรื่องที่ปลุก รู้แต่ว่าเป็นเสียงของผู้ชายยังไม่เห็นรูปร่าง แล้วในที่สุดก็มาหยุดที่หลวงพ่อฤาษีว่าจะทำอย่างไรจึงจะได้พบท่านเพื่อไต่ถามเรื่องการปฏิบัติ ที่เราปฏิบัติอยู่ขณะนี้ผิดรือถูก ในระหว่างที่นึกถึงก็แปรงฟันไปนึกถึงไป ในทันใดนั้นข้าพเจ้าถึงกับตกใจเพราะมีเสียงพูดออกมาจากแปรงสีฟันพูดขึ้นว่า "ไปเถอะอย่าอยู่เลย" ครั้งแรกข้าพเจ้าคิดว่าอาจจะคิดไปเอง หรือเพราะความง่วงนอน ก็เลยลองแปรงใหม่อีก คราวนี้ตั้งใจจับเสียงดูว่าเสียงออกมาทางไหน ข้าพเจ้าจับเสียงนั้นได้ว่าออกมาจากแปรงสีฟันของข้าพเจ้าจริง ข้าพเจ้าลองแปรงเร็ว ๆ เสียงก็พูดเร็วว่า "ไปเถอะอย่าอยู่เลย" พูดเช่นเดียวกัน มิได้พูดคำอื่น ข้าพเจ้าเกิดความกลัวคิดว่าผีหลอกเพราะเป็นเวลาเช้ามืด ข้าพเจ้าแผ่เมตตาไปให้เสียงที่ได้ยิน แล้วลองแปรงใหม่เสียงก็ยังพูดอยู่ว่า "ไปเถอะอย่าอยู่เลย" ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า "ถ้าเสียงพูดที่แปรงนี้เป็นเสียงเทวดาเพื่อเป็นมงคลและเป็นไปตามธรรมะแล้ว ขอให้เสียงนั้นพูดขึ้นอีก ถ้าเสียงนี้เป็นของภูตผีปีศาจแล้วไซร้ ขอเสียงนี้จงหายไป อย่าได้มาหลอกหลอนข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลัวแล้วจริง ๆ ขอพระองค์จงเสด็จมาช่วยข้าดิฉันด้วย" แล้วข้าพเจ้าก็แปรงฟันต่อไป ครั้นพอแปรงเสียงนั้นก็พูดอีกเช่นเคยว่า "ไปเถอะอย่าอยู่เลย" คราวนี้ข้าพเจ้าลองแปรงเร็ว ๆ เสียงที่ได้ยินก็พูดเร็ว ในที่สุดข้าพเจ้าก็เลิกแปรง ยกมือขึ้นไหว้เคารพเสียงและพูดขึ้นว่า "เอาล่ะไปก็ไป ข้าพเจ้าจะเดินทางในเช้าวันนี้แต่ขอให้เจริญพระกรรมฐานก่อน จวนสว่างออกพระกรรมฐานแล้วจึงจะเดินทางไปตามเสียงท่านบอก"

ออกเดินทางตามหานิมิต

ครั้นออกจากพระกรรมฐาน ข้าพเจ้าได้เก็บเสื้อผ้าสิ่งของที่จำเป็นใส่กระเป๋าเดินทาง ทันใดนั้นคุณสว่างได้ตื่นขึ้นจากที่นอน เขาจ้องมาที่ข้าพเจ้าด้วยความไม่พอใจ ถามด้วยเสียงตวาดข้าพเจ้าขึ้นว่า "นี่ ๆ คุณจะไปไหน ถ้าคุณจะไปไหน คุณควรจะปรึกษากับฉันบ้าง ฉันดู ๆ คุณก็แปลก ๆ ขึ้นทุก ๆ วัน ไม่ไหวแล้วไม่ไหวแล้ว คุณนี่ชักจะไปกันใหญ่ ครั้งแรกเหม็นฉันนอนด้วยกันไม่ได้ ฉันก็ไม่นอนด้วย แยกกันนอนฉันก็ไม่ว่าอะไร กินข้าวก็ต้องกินคนเดียวฉันก็ไม่ว่า ครั้งนี้ออกจากบ้าน นี่ฉันถามจริงเถอะว่าคุณจะไปที่ไหนลองบอกกับฉันสักหน่อยซิ" ข้าพเจ้าเมื่อได้ฟังคุณสว่างพูดจบจึงได้ตอบไปว่า "ฉันจะเดินทางตามหาหลวงพ่อฤาษีในนิมิตของฉัน ถ้าฉันยังไม่ได้พบท่าน ฉันก็ยังจะไม่เข้าใจอะไร คุณไม่ต้องเป็นห่วง" คุณสว่างพูดขึ้นว่า "ฉันเตือนคุณแล้วเรื่องการปฏิบัติไม่มีครูมีอาจารย์มันจึงเป็นอย่างนี้ คนปฏิบัติอย่างคุณนี่เป็นบ้ากันมามากแล้ว ฉันเป็นห่วงคุณมาก ฉันเฝ้าดูคุณมันพิลึกขึ้นทุกวัน ฉันกลุ้มใจมาก คุณรู้ไหม" ข้าพเจ้าว่า "มัวแต่ดูคนอื่นบ้า แต่ตัวของตัวเองบ้าไม่ยอมดู" คุณสว่างพูดต่อว่า "เอาละเมื่อคุณจะไป ให้ผมเอารถของเราไปส่งจะได้รู้ว่าอยู่ที่ไหน" ข้าพเจ้าว่า "ไม่ต้องไปส่ง คุณอยู่ดูแลทางบ้านให้ดีแล้วกัน" คุณสว่างพูดขึ้นว่า "คุณจะไปหาหลวงพ่อฤาษีที่คุณว่า คุณรู้แล้วหรือว่าท่านอยู่วัดไหน" ข้าพเจ้าตอบว่า "ไม่ทราบว่าอยู่วัดไหน

จะเที่ยวลองตามหาดู" เมื่อคุณสว่างคัดค้านไม่สำเร็จ เขาก็ปล่อยให้ข้าพเจ้าเดินทางในวันนั้น

ข้าพเจ้าหยิบกระเป๋าเดินทางลงบันไดบ้าน พอถึงพื้นดิน ข้าพเจ้าได้อธิษฐานกับแม่พระธรณีขึ้นว่า "ข้าแด่แม่พระธรณีผู้เจริญ ที่ข้าพเจ้าได้เคารพนับถือท่านเสมอมา วันนี้ข้าพเจ้าได้ออกเดินทางจากบ้านเพื่อตามหาหลวงพ่อฤาษีตามที่ได้นิมิตเห็นท่าน ขอให้แม่พระธรณีและเทวดาทั้งหลายจงเป็นสักขีพยานด้วยเถิด การเดินทางครั้งนี้ขอให้ข้าพเจ้าได้พบกับหลวงพ่อฤาษี ถ้าข้าพเจ้าไม่พบกับหลวงพ่อฤาษี ข้าพเจ้าไม่อาจบรรลุธรรม ข้าพเจ้าจะไม่กลับมาเหยียบบ้านเมืองจันทบุรีอีกต่อไป ข้าพเจ้าขอไปตายเอาดาบหน้าแน่นอน ขอแม่พระธรณีและเทวดาทั้งหลายจงเป็นพยานแก่ข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้ากลับมาบ้าน คนทั้งหลายก็จะพากันว่าข้าพเจ้าปฏิบัติแล้วเป็นบ้า" ข้าพเจ้าอธิษฐานแล้วก็ออกเดินทาง คุณสว่างเดินไปส่งข้าพเจ้าที่ประตูบ้าน

ทันใดมีรถกระบะสีแดงใหม่เอี่ยม ไม่มีทะเบียนจอดอยู่ที่หน้าบ้าน เจ้าของรถเป็นชายหนุ่มรูปร่างขาวโปร่งผ่องใส ลักษณะมีสง่าได้ยื่นหน้าออกมาจากด้านข้างกระจกรถ ถามข้าพเจ้าขึ้นว่า "คุณป้าจะไปไหนครับ" ข้าพเจ้าตอบว่า "จะไปในตัวเมือง" ชายเจ้าของรถพูดขึ้นว่า "เชิญซิครับ ผมจะไปที่นั่นพอดีเชิญซิครับ" ในระยะแรกข้าพเจ้านึกเอะใจว่าเขาจะเป็นคนดีคนร้ายอย่างไร เราไม่เคยรู้จักหน้าตาเขาเลย แต่คิดอีกทีเราก็มีอายุแล้ว เราเป็นคราวแม่เขา เขาคงไม่ทำอันตราย อีกอย่างเครื่องประดับ เราก็ไม่มีติดตัวเลยสักชิ้นเดียว คงไม่มีอันตรายเป็นแน่ นึกแล้วก็ข้ามถนนไปขึ้นรถ ชายเจ้าของรถให้นั่งข้างหน้า ข้าพเจ้าขอบใจเขา ข้าพเจ้านั่งก่อนแล้วถอดรองเท้าถือไว้ เพราะกลัวว่ารถเขาจะเปื้อนดินเพราะหน้าฝนดินเปียก ชายเจ้าของรถเห็นข้าพเจ้าถือรองเท้าอยู่เช่นนั้น เขาก็ได้บอกข้าพเจ้าขึ้นว่า "คุณป้าเอารองเท้าวางลงเถอะครับ ไม่ต้องกลัวรถเปื้อนหรอกครับ" ข้าพเจ้าจึงได้ตอบว่า "ป้าเกรงใจ อุตส่าห์รับป้าไปในเมืองก็ดีมากพอแล้ว ป้าจะมาทำให้รถคุณเปื้อนอีก ป้าละอายใจมาก" ชายแปลกหน้าพูดขึ้นว่า "ไม่ต้องกลัวดินเปื้อนรถผม ผมว่าเปื้อนก็ดีครับ" ในระหว่างพูดกันเขาไม่ออกรถ แต่ข้าพเจ้าสังเกตตอนเขาพูด เขาไม่มองหน้าข้าพเจ้าเลย ในที่สุดข้าพเจ้าก็วางรองเท้าบนพื้นรถ แล้วเขาก็วิ่งออกรถไป ส่วนคุณสว่างได้ยืนดูข้าพเจ้าจนรถเคลื่อนออกไป ในระหว่างทางข้าพเจ้าและชายแปลกหน้าไม่ได้พูดอะไรกันเลย ข้าพเจ้าได้แต่นึกถึงแต่หลวงพ่อฤาษีว่าท่านอยู่ที่ไหนกันหนอ ทำอย่างไรเราจะได้พบท่าน นั่งภาวนาขอให้ได้พบท่าน

พอรถถึงตัวเมืองจันทบุรี ข้าพเจ้าให้เขาจอดที่ตลาดน้ำพุหน้าตลาดจ่าย ก่อนลงรถข้าพเจ้าได้ให้พรเขา เขาผงกศีรษะรับคำให้พรของข้าพเจ้า แล้วต่างคนก็ต่างจากกันไป ข้าพเจ้าไปที่ขนส่งจันทบุรี เด็กรถรีบวิ่งมาแย่งกระเป๋า ถามข้าพเจ้าว่า "ป้าจะไปลงไหน" เลยบอกกับเด็กรถว่า "อ้ายหนู เอากระเป๋าของป้าคืนมาก่อน อย่าเอากระเป๋าของป้าไปเลย เอาคืนมาก่อน" เด็กรถถามว่า "ทำไมเล่าครับคุณป้า" ข้าพเจ้าว่า "เออคือมันอย่างนี้อ้ายหนู ป้าเองก็ยังไม่รู้ว่าจะไปไหน ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะไปไหน" พอเด็กเอากระเป๋ามาคืนแล้ว ก็ลงนั่งที่ม้าหิน คิดนึกตรึกตรองว่าจะไปไหนดี จะไปที่ไหนก่อน ก็มาคิดได้ว่าเราควรไปที่บางเสร่ก่อนเพื่อบอกลูกชายให้เขารู้เรื่องราวเดี๋ยวเขาจะพากันตกใจ เพราะข้าพเจ้าเงียบหายไป จึงมุ่งไปหาลูกชาย

เมื่อพบลูกชายแล้วก็บอกถึงจุดประสงค์ที่มาหาและจะตามหาหลวงพ่อฤาษี ลูกชายได้ถามว่า "มีเรื่องอะไรมากมายนักที่จำเป็นจะต้องไปหาหลวงพ่อฤาษีองค์นี้ พระองค์อื่นมีมากมายถมไปทำไมแม่ไม่ไปหาเล่าครับ" ข้าพเจ้าจึงต้องจำเป็นเล่าให้ลูกชายฟังถึงเรื่องราวที่ได้นิมิตถึงหลวงพ่อฤาษี ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นทั้งหมด เมื่อลูกชายได้ฟังจบลง ลูกชายได้พูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "เอาอย่างนี้ดีกว่าครับ ผมจะสืบดูก่อนว่าหลวงพ่อฤาษีองค์นี้อยู่วัดไหน เดี๋ยวผมจะลองถามลูกค้าดู ได้ความอย่างไรเราค่อยพากันไปดีไหม" ข้าพเจ้าว่าดีเหมือนกัน ในระหว่างที่ข้าพเจ้าพูดคุยกับลูกชายอยู่นั้น พอดีมีเพื่อนของลูกชายมาหาลูกชายของข้าพเจ้า ลูกชายได้แนะนำให้เพื่อนรู้จักข้าพเจ้า เพื่อนของลูกชายได้เอ่ยขึ้นว่า "ถ้าคุณแม่อยากอยู่ที่สงบเงียบ ผมว่าให้คุณแม่ไปพักกับคุณแม่ผม คุณแม่ผมบวชชีอยู่ที่วัดพระพุทธโคดมอำเภอศรีราชานี้ ถ้าคุณแม่ชอบผมจะพาไปเลยครับ" ข้าพเจ้าว่า "ก็ดีเหมือนกันเพราะถือว่ารอเวลาที่จะไปหาหลวงพ่อฤาษี"

เริ่มต้นที่วัดพระพุทธโคดม

ในที่สุดก็พากันไปที่วัดพระพุทธโคดม ครั้นถึงลูกชายได้แนะนำให้ข้าพเจ้าและคุณแม่ชี แม่ของเขาให้รู้จักกันเป็นที่เรียบร้อย ลูกทั้งสองก็พากันกลับ เมื่อข้าพเจ้าอยู่กันตามลำพังกับแม่ชี ข้าพเจ้าได้ถามคุณแม่ชีว่า "วัดพระพุทธโคดมนี้มีแม่ชีที่ปฏิบัติเคร่ง ๆ มีไหมคุณแม่ ดิฉันอยากอยู่ใกล้ ๆ ท่าน ขอให้คุณแม่ชีแนะนำด้วย" คุณแม่ชีตอบว่า "มีแม่ชีทองสุขท่านปฏิบัติเคร่งมาก" ข้าพเจ้าดีใจ เมื่อคุณแม่ชีได้พาข้าพเจ้าไปพบแม่ชีทองสุข คุณแม่ชีได้พูดฝากข้าพเจ้าให้อยู่กับแม่ชีทองสุข คุณแม่ชีทองสุขได้จัดที่ให้ข้าพเจ้าพักในห้องใหญ่ ที่ที่ข้าพเจ้าพักเป็นเรือนไม้สองชั้นกว้าง ส่วนชั้นบนเหมือนห้องโถง มีข้าพเจ้าและแม่ชีทองสุขอยู่เพียง 2 คน ส่วนพระท่านอยู่บนเขา มีแม่ชีประมาณ 3 องค์ คุณแม่ชีชุ้นพาข้าพเจ้าไปกราบท่านเจ้าอาวาส ท่านชื่อหลวงพ่อเซ็ง หลวงพ่อได้ไถ่ถามถึงที่มาที่ไปของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากราบเรียนแล้วลากลับ พักคืนแรกที่วัดพระพุทธโคดม ตอนเย็นทำวัตร การปฏิบัตินั้นไม่มีใครสอน ต่างคนต่างทำห้องใคร ห้องใคร ก่อนเจริญพระกรรมฐานข้าพเจ้าจุดธูปบูชาเทวดา 9 ดอก บูชาเทวดาที่รักษาที่อยู่อาศัยปักกลางแจ้ง ตั้งนะโม 3 จบ

พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ปติปัตติ ปติปัตติ ปติปัตติ ปูชายะ นะมะพะทะ
จะพะกะสะ อิติสุคะโต อะระหัง พุทโธ นะโมพุทธายะ ปฐะวีคงคา พระภูมิเทวา
ขมามิหัง สัมปะติฉามิ สัมปะติฉามิ สัมปะติฉามิ

สวด 9 จบ เสมอมา แล้วต่อด้วยพระคาถาของหลวงปู่ปานวัดบางนมโคว่า

พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระธะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถีโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม สวด 9 จบแล้วแผ่เมตตาไปในทิศทั้งปวง ทั่วโลกธาตุ ไม่มีที่สุดที่ประมาณให้แก่ท่านทั้งหลาย อันมีคุณมารดาบิดา เจ้ากรรมนายเวรและสรรพสัตว์ทั้งหลายที่เป็นคู่เวรคู่กรรมกันก็ดี และเทวดาเจ้าทั้งหลาย ผู้เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ขอจงโมทนาในส่วนกุศลของข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วยเถิด พอถึงเวลา 1 ทุ่ม เจริญพระกรรมฐานในอิริยาบถ ยืน เดิน นั่ง นอน ปฏิบัติเช่นนี้

ตลอด ข้าพเจ้านอนน้อยเพราะต้องการทำดีและบรรลุมรรคผล เมื่อออกจากพระกรรมฐานแล้วก็อุทิศส่วนกุศลอีก เวลาหลับมีน้อยมาก พอเวลาตี 3 ก็รีบตื่นขึ้นเจริญพระกรรมฐานอีก จนกระทั่งถึงตี 5 ครึ่งก็อุทิศส่วนกุศลอีก ปฏิบัติเช่นนี้เป็นประจำทุกวัน

พอข้าพเจ้าอุทิศส่วนกุศลเสร็จ ก็มีแม่ชีมาเรียกขอพบตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเปิดประตูห้องพบคุณแม่ชีกาหลงซึ่งท่านเป็นหัวหน้าแม่ชี ข้าพเจ้ายกมือไหว้พร้อมกับถามว่า "คุณแม่ชีมีอะไรเกี่ยวกับดิฉันหรือคะ" แม่ชีกาหลงบอกว่า "มี คืออย่างนี้เมื่อเช้ามืดนี้เอง แม่ชีทองสุขที่อยู่ร่วมกับคุณประทุมนี่แหละได้ไปเล่าให้ดิฉันฟังว่า เมื่อคืนนี้ไม่ได้นอนเลยเพราะได้ยินเสียงคุณประทุมสวดมนต์ทั้งคืนเลย และยังได้เล่าอีกต่อไปว่า เธอเดินหนีไปเดินจงกรมอยู่ห่างไกล ก็ยังได้ยินเสียงคุณสวดอยู่นั่นแหละ ทนฟังไม่ไหว เธอขอร้องให้มาช่วยบอกให้คุณประทุมสวดเบา ๆ หน่อย (เวลานี้ 30 สิงหาคม 2537 คุณแม่ชีกาหลงและแม่ชีทองสุขยังมีชีวิตอยู่) เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังเช่นนั้น จึงได้เรียนให้คุณแม่ชีกาหลงทราบตามความเป็นจริงว่า การสวดมนต์นั้นดิฉันสวดเวลา 5 โมงเย็น ไม่ถึง 6 โมงเย็นก็เลิกสวดแล้วเพราะดิฉันสวดมนต์ไม่มาก ดิฉันเจริญพระกรรมฐานเริ่ม 1-6 ทุ่ม และเวลาตี 3 ก็ลุกขึ้นอีกเจริญพระกรรมฐานไปจนถึงตี 5 ครึ่ง จึงอุทิศส่วนกุศลแผ่เมตตา ปฏิบัติเป็นประจำอยู่เช่นนี้ การเจริญพระกรรมฐานไม่ได้ใช้เสียงเลย แต่ทำไมแม่ชีทองสุขรำคาญได้อย่างไร" ข้าพเจ้าจึงได้พูดขึ้นว่า "ดิฉันขอโทษด้วยที่ดิฉันมาอยู่ทำให้แม่ชีเดือดร้อน จะผิดหรือถูกดิฉันขอกราบขอโทษด้วย" แล้วแม่ชีกาหลงก็ลากลับ เมื่อแม่ชีกาหลงกลับไปแล้ว ข้าพเจ้าก็นึกคิดตรึกตรองเรื่องที่แม่ชีกาหลงมาบอกและขอร้อง มันเป็นไปได้อย่างไร ข้าพเจ้ามานั่งนึกถึงเหตุการณ์ที่แม่ชีทองสุขได้ยินเสียงของเราจนฟุ้ง เป็นไปไม่ได้ที่เราจะสวดมนต์เสียงดังและการสวดมนต์นั้นเราสวดได้เสียเมื่อไรเล่า ต่อมาข้าพเจ้าก็ได้พบกับแม่ชีทองสุขและได้ชี้แจงให้เข้าใจว่า ข้าพเจ้าไม่ได้สวดมนต์เลยในเวลาที่แม่ชีทองสุกรำคาญ "คือดิฉันไม่ได้สวดมนต์เวลา 1 ทุ่มถึงตี 5 ครึ่งเลย ดิฉันขอกราบขอโทษแม่ชีทองสุขด้วย" เมื่อข้าพเจ้าและแม่ชีทองสุขได้เข้าใจกันดีแล้วก็โล่งใจ สบายใจต่างฝ่ายต่างปฏิบัติกันคือข้าพเจ้าอยู่ในห้อง ส่วนแม่ชีทองสุขอยู่นอกห้อง

ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังปฏิบัติอยู่นั้น เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นอีกแล้ว ได้ยินเสียงแม่ชีทองสุขร้องโอย ๆ พร้อมกับได้ยินเสียงเหมือนคนพังฝาเรือนมันอยู่ติดกับห้องของข้าพเจ้า เสียงมันดังโครม ๆ ๆ ที่ข้างฝา เสียงดังโครมใหญ่ พวกแม่ชีวิ่งพากันมาดู ข้าพเจ้าก็คลายจากสมาธิออกจากพระกรรมฐาน เปิดประตูออกมาดู เห็นแม่ชีทองสุขนั่งเหยียดเท้า บิดไปบิดมา มือหนึ่งก็กุมที่สะโพก ข้าพเจ้าถามว่า "แม่ชีเป็นอะไรคะ" แม่ชีทองสุขตอบว่า "ฉันโดนถีบ ฉันโดนถีบ" "ใครถีบแม่ชีคะ" แม่ชีทองสุขตอบว่า "ไม่รู้ใครถีบ" ข้าพเจ้าว่า "ประตูข้างล่างคุณแม่ชีปิดดีแล้วใช่ไหมคะ" แม่ชีตอบว่า "ปิดดีแล้ว แน่นหนาไม่มีใครเข้ามาได้หรอก" ข้าพเจ้าพูดว่า "เอ แล้วใครจะมาถีบคุณแม่ชีได้ คุณแม่ชีอาจจะนอนหลับละเมอไปกระมังคะ" แม่ชีทองสุขตอบว่า "ฉันจะหลับได้อย่างไรกันเพราะฉันยังไม่ได้นอนเลย" ว่าแล้วคุณแม่ชีก็ทำท่าให้ดู และแม่ชีได้เล่าต่อไปอีกว่า ท่านเจริญพระกรรมฐานเห็นว่านานพอสมควรก็เลยจะนอนพักสักหน่อย แล้วแม่ชีก็ทำท่าเหยียดเท้า ตะแคงขวาเอนตัวลงนอน หัวยังไม่ทันถึงหมอนก็โดนถีบเสียก่อน และผู้ที่ถีบพูดว่า "นี่ให้ฟังธรรม ไม่ฟัง นี่ๆ เขาพูดว่าอย่างนี้นะคุณประทุม" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังก็พอจะรู้เรื่องความเป็นมาของ

แม่ชีทองสุขบ้างเล็กน้อย แต่ไม่พูดอะไรอีกต่อไป ต่างคนต่างเข้าห้อง

ปฏิบัติถวายชีวิต

ในช่วงนี้ข้าพเจ้าปฏิบัติอย่างเข้มข้นอุกฤษ์ แบบถวายชีวิตกันเลย มิได้ทำเหยาะๆแหยะๆ ก่อนปฏิบัติต้องสมาทานพระกรรมฐานและขออาราธนาพระพุทธองค์เสมอ อย่าทิ้งพระองค์ แล้วแผ่เมตตาไปทั่วจักรวาล ทั่วโลกธาตุ และพิจารณาศีลทุกๆข้อ ตั้งแต่ข้อ1-8 ว่าข้อใดบกพร่องบ้าง ตรวจศีลเพื่อให้ศีลบริสุทธิ์ทุกข้อ แล้วนึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า นึกถึงคุณพระธรรม นึกถึงคุณของพระอริยสงฆ์ นึกถึงความตายว่าถ้าเราตาย ธาตุอะไรไปก่อน ก็รู้ว่าธาตุลมจะต้องไปก่อน แล้วธาตุไฟก็ดับ เมื่อธาตุไฟดับแล้วตัวก็จะเย็น เมื่อตัวเย็นธาตุน้ำก็กำลังจะไป ตัวขึ้นอืดจนร่างกายปริ แล้วน้ำก็ไหลออกจากช่องทวารต่างๆ หนังที่ห่อหุ้มร่างกายเปื่อยเน่า ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ ม้าม หัวใจ พังผืด ไต ปอด ลำไส้น้อย ลำไส้ใหญ่ก็เน่า เป็นอาหารของหนอนและสัตว์ต่างๆ ก็มากัดกิน สัตว์ทั้งหลายก็จะมาทึ้งกิน ตามอวัยวะต่างๆ ตามส่วนของร่างกาย สัตว์ทั้งหลายก็จะมาทึ้งแทะตามส่วนอวัยวะของร่างกาย จะไม่มีกายของเราเหลือแม้แต่น้อย จะเหลือเพียงกระดูกเรี่ยราด ตาหลุด หูหลุด จมูกหลุด หนังหลุด เส้นเอ็นหลุด ตับ ไต ไส้พุงเน่าหลุดหมดทุกส่วนของร่างกายเรา จะเห็นร่างกายของเราเป็นโพรง โปร่งเหมือนใยบัว เหมือนเครื่องยนต์ที่พังใช้การไม่ได้แล้ว เครื่องยนต์ที่ออกใหม่เครื่องดีเสียงดังเพราะ เก่าหมดสภาพก็ยกทิ้งไป ร่างกายกับเครื่องยนต์ก็เช่นเดียวกันนั่นแหละ เปรียบเฉพาะความผุพัง ส่วนคนนั้นจะมีจิตวิญญาณตามตนไปเกิดตามภพภูมิของสัตว์ เป็นไปตามอำนาจของกรรมดีกุศลกรรมและกรรมชั่วอกุศลกรรม ตามแต่ผู้ใดจะทำไว้อย่างไร กระทำกันมาอย่างไร ดังคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่พระองค์ทรงตรัสไว้ ให้ละกายเสียให้ได้ ไม่เอาจิตติดกาย ติดสมบัติ ติดวัตถุธาตุ และสิ่งทั้งหลายในโลก เพียงสักแต่ว่าเห็น เพียงแต่สักว่าถูกต้องสัมผัส อย่าหลงยึดถือ ข้าพระพุทธเจ้าขอเคารพพระสัจธรรมของพระองค์จนตลอดเข้าสู่พระนิพพาน

สัมผัสองค์พระศาสดา

ข้าพเจ้าเจริญพระกรรมฐานในอิริยาบถ ยืน เดิน นั่ง นอน สลับกันไปสลับกันมาเป็นชั่วโมง และในระหว่างอิริยาบถนั่ง ข้าพเจ้าได้สัมผัสเสียงอันไพเราะและกังวานว่า "เมื่อตาเห็นรูป เมื่อหูได้ยินเสียง เมื่อจมูกได้กลิ่น ลิ้นได้รส เมื่อกายถูกต้องสัมผัส ธรรมะทั้ง 5 ข้อนี้เธอจงทำให้ได้" เมื่อสั่งแล้ว เสียงนั้นก็หายไป ข้าพเจ้าคลายจากสมาธิ ใช้ปัญญาพิจารณาธรรมะทั้ง 5 ข้อ และคิดวิตกว่าถ้าตีธรรมะทั้ง 5 ข้อนี้ไม่แตก เราอาจจะมีโทษเพราะเสียงที่พูดนั้นไม่เห็นตัว ข้าพเจ้าเดินคิด นั่งคิด พร้อมกับความกลัว และแล้วปัญญาก็เกิดขึ้นว่าถ้ามัวแต่กลัวอยู่เช่นนี้ ความดีคงไม่มี ไม่มีเกิดขึ้นแน่นอน ต้องตัดสินใจ จะเสี่ยงผิดถูกประการใดจะลองตอบเป็นข้อๆ ใส่กระดาษ แล้วจึงเอามาพิจารณาทบทวนว่า

ข้อ 1. เมื่อตาเห็นรูป รูปที่เห็นนั้นจะเป็นรูปตัวเองหรือรูปผู้อื่น หรือรูปอะไรก็ตามที่ขึ้นชื่อว่ารูปย่อมเสื่อมสลายไปในที่สุด

ข้อ 2. เมื่อหูได้ยินเสียงหรือสัมผัสเสียง จะเป็นเสียงเพราะก็ดี เสียงไม่เพราะก็ดี เสียงชม เสียงด่า ขึ้นชื่อว่าเสียงทุกชนิดย่อมเป็นอนิจจัง ไม่เที่ยง เป็นอนัตตา ย่อมเสื่อมสลายไปในที่สุด

ข้อ 3. เมื่อจมูกได้กลิ่น ขึ้นชื่อว่ากลิ่นจะหอมปานใดก็ตาม ทั้งหอมและไม่หอม เราจะไม่ติดในกลิ่นนั้น ทั้งหอมและไม่หอมล้วนเป็นอนิจจัง ไม่เที่ยง เป็นอนัตตา

ข้อ 4. เมื่อลิ้นได้รสในระหว่างนั้นข้าพเจ้ารับประทานข้าว พิจารณาอาหาร มีสติกับการกลืนอาหารทุกคำ กระทบลิ้นจะรู้รสเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม เผ็ด เมื่อกลืนลงคอแล้วไม่มีรสเหลืออยู่เลย

ข้อ 5. เมื่อกายถูกต้องสัมผัส ในวัตถุที่นิ่มนวลทั้งหมดก็ดี หรือจะเป็นสัมผัสเพศหญิงชาย ความสัมผัสถูกต้องก็เป็นอนิจจังไม่เที่ยง เป็นอนัตตาเสื่อมสลายไปในที่สุด หญิงชายแต่งงานกัน บางรายก็เลิกกัน บางรายก็ฆ่ากัน บางรายก็ป่วยให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดรักษาพยาบาล ตายคู่ ตายเดี่ยว และตายในระยะเวลาที่อายุไม่สมควรตายก็มี จำเป็นจะต้องจากกันแน่นอน ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา เพราะเรามีขันธ์ 5

ข้าพเจ้าได้ยินเพียง 5 ข้อเท่านั้น ข้าพเจ้าได้วิจารณ์และได้ตอบปัญหาทั้งห้าข้อจะผิดพลาดประการใด "ขอท่านเจ้าของเสียงผู้ให้ปัญหาธรรมทั้ง 5 ข้อ ที่ถามมาจงโปรดกรุณาแก่ข้าดิฉันด้วย เพราะดิฉันปฏิบัติมาไม่มีครูบาอาจารย์ มีความรู้แค่นี้ก็ขอตอบแค่นี่นะคะ" เสร็จแล้วข้าพเจ้าได้ใคร่ครวญคำสอนทวนศีลทั้ง 8 ข้อ อนุโลม ปฏิโลม คือ ย้อนมาย้อนไปในข้อธรรมนั้น ๆ ตามคำสอนของพระพุทธองค์ พิจารณาร่างกายตั้งแต่ปลายเส้นผมจรดปลายเท้า เห็นเป็นของเสื่อมโทรม พิจารณาถึงร่างกายเป็นอารมณ์ พิจารณาเป็นอสุภะ เป็นของไม่งาม น่าเกลียด โสโครก น้ำเหลืองไหล หูหลุด ตาหลุด เส้นเอ็นหลุด ตับ ไต ไส้ พุง น้ำดี เสลด น้ำหนอง มันข้น เปลวมัน น้ำมัน ไขข้อ มูตร คูตร ถูกหนอนกัดกิน แร้งกาก็มาจิกกิน

ดูย้อนไปย้อนมาอยู่เช่นนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจิตสว่างจ้า เห็นรัศมีเปล่งใสพุ่งมาที่ตัวของข้าพเจ้าแสงสว่างนั้นสว่างทั่วกันไปหมด ส่วนที่ตรงหน้าข้าพเจ้ามีแสงรัศมีพิเศษพุ่งมาที่ตัวข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าเกิดความกลัวจะถอยออกจากพระกรรมฐานก็ออกไม่ได้ ข้าพเจ้ากำหนดขึ้นทางจิตว่า "ท่านอย่าทำอันตรายข้าพเจ้าเลย ต่อแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติเช่นนี้อีก ดิฉันทำไม่ถูกใช่ไหมคะ ขอท่านได้โปรดเมตตาดิฉันด้วย ดิฉันพิจารณาธรรมมากเป็นเหตุอันไม่สมควรที่จะพิจารณามาก ๆ ฉันกลัวแล้ว ฉันเข็ดแล้ว" ในที่สุดแสงสว่างจ้าที่ระยิบระยับอยู่นั้นก็ค่อย ๆ ลดลง ข้าพเจ้าได้เห็นลูกทั้ง 2 ดวงมองมาที่ข้าพเจ้า ดวงตาสวยงามมาก บ่งบอกถึงความเมตตาปรานีจ้องตรงหน้าข้าพเจ้า

ในที่สุดดวงตาทั้งสองได้พูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "ฉันมาวันนี้มิได้มาทำอันตรายเธอดอก ฉันมาขอแสดงความยินดีกับเธอ ที่เธอทำถูกต้องทั้งหมดแล้ว" พอเสียงนั้นพูดจบลง ข้าพเจ้าก็รู้ได้เลยว่าเสียงที่ไพเราะเช่นนี้ เป็นเสียงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะมีรัศมีเปล่งปลั่งมิรู้จะเปรียบเทียบอย่างไรได้ ทันใดนั้น ได้เห็นพระสงฆ์ 2 องค์ ท่านยืนหันหน้าเข้าหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์ขวามือคือท่านพระสารีบุตร องค์ทางซ้ายมือคือพระโมคคัลลานะ เมื่อข้าพเจ้ารู้เช่นนี้ ข้าพเจ้าร้องเรียกว่า "พระพุทธเจ้าขา มาโปรดดิฉันแล้ว" ความดีใจจนเกินไป ในที่สุดสมาธิคลายออก

ข้าพเจ้าเห็นภาพพระพุทธเจ้าจนติดตา ข้าพเจ้าได้เข้าใจธรรมะขึ้นแล้วในคราวนี้ ธรรมะทั้ง 5 ข้อที่มาให้ข้าพเจ้าทำให้ได้นี้เป็นคำสั่งขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ให้ข้าพเจ้าปฏิบัติ หรือให้ตีข้อธรรมให้ได้นั่นเอง ข้าพเจ้าอิ่มเอิบในพระธรรมคำสอนของพระองค์ยิ่ง ๆ ขึ้นเป็นอันมากหาที่ประมาณมิได้ ที่ข้าพเจ้าได้สัมผัสกับพระองค์ในครั้งนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความมานะและปฏิบัติโดยไม่ย่อท้อต่อคำติฉินนินทา ข้าพเจ้ารู้ว่าปัจจัตตังรู้เฉพาะตนได้เกิดขึ้นกับตัวเองแล้ว เมื่อบุคคลใดใช้พระธรรมขององค์สมเด็จพระสัม-มาสัมพุทธเจ้าตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ดีแล้ว ถ้าใครจะมาบอกข้าพเจ้าว่า พระพุทธเจ้าท่านนิพพานแล้วไม่สามารถจะมาหาพวกเราได้ ข้าพเจ้าไม่ขอเชื่ออีกต่อไป เพราะข้าพเจ้าได้ธรรมะทั้ง 5 ข้อนี้ พระองค์ทรงมีพระเมตตาให้ข้าพเจ้าตีธรรมะทั้ง 5 ข้อ เพราะธรรมะทั้ง 5 ข้อนี้ ข้าพเจ้าไม่เคยรู้มาก่อนและไม่เคยดูหนังสือมาจากที่ใดเลย เมื่อข้าพเจ้าได้ตีธรรมะทั้ง 5 ข้อนี้แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงพระเมตตา แสดงปาฏิหาริย์ให้ข้าพเจ้าได้สัมผัสแจ่มแจ้งชัดเจนพร้อมด้วยพระอัครสาวกเบื้องขวา เบื้องซ้ายทั้งสองพระองค์และเห็นชัดเจน พระนิพพานของพระองค์ พระประทีปแก้ว พระองค์ทรงดับไม่มีเชื้อของตัณหาที่จะเกิดอีกต่อไป แต่จิตของพระองค์ยังทรงมีอยู่ ข้าพเจ้าจะไม่พูดอีกต่อไป ประเดี๋ยวผู้รู้ตามตำราจะหาว่าข้าพเจ้าเป็นบ้าไปแล้ว แต่ถ้าใครอยากบ้ากับข้าพเจ้าโปรดตั้งใจมั่นคงและเอาจริง ยอมถวายชีวิตเพื่อพระศาสนาจนตลอดชีวิต การปฏิบัติของข้าพเจ้าไม่มีตำราดูเพราะสมัยที่ข้าพเจ้าปฏิบัตินั้นไม่มีใครออกตำรา ข้าพเจ้าปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ไม่ต้องการเกิดอีกต่อไป เมื่อข้าพเจ้าคลายออกจากสมาธิข้าพเจ้าอุทิศส่วนกุศลไปทั่วโลกธาตุไม่มีที่ประมาณ

เป็นฆราวาสแต่มีธรรมะสูง

ครั้นต่อมา วันนั้นเป็นวันพระ 8 ค่ำ ข้าพเจ้าและแม่ชีทองสุขต่างเจริญพระกรรมฐานอยู่ของช่วงเวลาบ่าย 3 โมง ข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่ ได้ยินเสียงแม่ชีทองสุขร้องโอยช่วยด้วย ข้าพเจ้าตกใจออกจากสมาธิลุกออกจากห้องมาดูแม่ชีทองสุข เมื่อออกมาพบคุณแม่ชีทองสุข เห็นแม่ชีทำท่าลนลานเหมือนกลัวอะไรสักอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงได้ถามคุณแม่ชีขึ้นว่า "คุณแม่ชีเป็นอะไร ใครทำร้ายคุณแม่" คุณแม่ชีตอบขึ้นว่า "ฉันนั่งเจริญพระกรรมฐานอยู่ตรงที่ฉันนั่งอยู่นี้พอดี พอนั่งได้สักพักใหญ่ มีชายคนหนึ่งรูปร่างล่ำสันมาอุ้มฉันจะทุ่มลงหน้าต่าง ฉันตกใจกลัวจึงร้องโอยช่วยด้วยนี่แหละค่ะ" แม่ชีทองสุขพูดเหมือนน้อยใจและแกมสงสัยข้าพเจ้าขึ้นว่า "บ้านหลังนี้ฉันอยู่มานานหลายเดือนไม่เคยมีเหตุการณ์อะไรเลย ตั้งแต่คุณประทุมมาอยู่ด้วย ฉันโดน 3 ครั้งเข้านี่แล้ว" ข้าพเจ้าได้ยินแม่ชีทองสุขพูดตัดพ้อขึ้น ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าจึงได้บอกกับคุณแม่ชีทองสุขเพื่อให้ท่านสบายใจขึ้นว่า "คุณแม่ชีทราบตามนี้นะคะ ที่ดิฉันได้เดินทางออกจากจันทบุรีมาเพื่อต้องการตามหาหลวงพ่อฤาษี ลูกชายของดิฉันเขารับว่าเขาจะสืบเรื่องหลวงพ่อฤาษีนี้ให้ดิฉันอยู่รอลูกชายเท่านั้นเอง ดิฉันไม่คิดอยู่ที่นี่ตลอดไป และไม่นึกเลยว่าดิฉันจะมาทำความเดือดร้อนให้คุณแม่ ดิฉันกราบขอโทษท่านด้วย" ว่าแล้วข้าพเจ้าก็กราบคุณแม่ชีทองสุขและข้าพเจ้าได้พูดต่อกับคุณแม่ชีทองสุขขึ้นว่า "คุณแม่ ดิฉันขอโทษคุณแม่อีกครั้ง ดิฉันอยากทราบว่า ระหว่างก่อนนั่งทำสมาธินั้นคุณแม่เจริญเมตตาไปในทิศทั้งปวงและอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรเขาก่อนบ้างไหมคะ" เมื่อแม่ชีทองสุกได้ฟังข้าพเจ้าถาม แม่ชีตอบอ้อมแอ้มไม่เต็มคำพูดว่า "ทำเหมือนกัน" ข้าพเจ้าถามว่า "คุณแม่

ปฏิบัติใช้คำภาวนาอย่างไรคะ" คุณแม่ชีตอบว่า "ใช้พองยุบเป็นองค์บริกรรม" ข้าพเจ้าถามต่อไปอีกว่า "ก่อนเจริญพระกรรมฐาน คุณแม่พิจารณาธรรมข้อใดบ้าง และคุณแม่พิจาณาข้อศีลทั้ง 8 ข้อบ้างไหมคะคุณแม่พิจารณาธาตุทั้งสี่ที่อยู่ที่กายของเราบ้างหรือเปล่าคะ" คราวนี้แม่ชีทองสุขจ้องหน้าข้าพเจ้าด้วยดวงตาที่เป็นมิตร แม่ชีทองสุกตรงมาหาข้าพเจ้าแล้วกราบข้าพเจ้า 3 ครั้ง ท่านพูดขึ้นว่า "ดิฉันไม่เคยนึกเลยว่าคนที่ยังไม่ได้บวชจะได้ธรรมะสูงถึงขนาดนี้" ข้าพเจ้าจับมือคุณแม่ชีแล้วพูดว่า "คุณแม่อย่ากราบดิฉันเลยเพราะดิฉันมิได้เป็นแม่ชี ดิฉันจะบาปกรรม" คุณแม่ชีทองสุขพูดขึ้นว่า "ไม่เป็นไร ดิฉันกราบธรรมะที่เกิดมีขึ้นในตัวคุณ ดิฉันเองอาจจะเป็นผู้ที่บาปที่ยังไม่เกิดธรรมและไม่ยอมรับฟังธรรมะ" ข้าพเจ้าถามแม่ชีต่อไปว่า "คุณแม่ชีถูกทำร้ายขึ้น 3 ครั้งแล้วใช่ไหมคะ" แม่ชีตอบว่า "ใช่แล้ว" ข้าพเจ้าพูดต่ออีกว่า " 3 ครั้งแล้วแต่นี้ไปเหตุการณ์อย่างนี้จะไม่เกิดขึ้นกับคุณแม่ชีอีกแล้ว" แม่ชีทองสุขยกมือขึ้นสาธุ แล้วต่างคนก็ต่างแยกกันเข้าที่นอนของตน หลังจากที่ข้าพเจ้าได้พูดกับท่านแม่ชีแล้ว ข้าพเจ้าเกิดกังวลใจขึ้นว่า เราไม่ควรพูดเรื่องว่าต่อไปนี้คุณแม่ชีจะไม่ถูกทำอันตรายแล้วเพราะ 3 ครั้งแล้ว ถ้าคุณแม่ชีไปถูกทำร้ายเข้า แม่ชีอาจจะติเตียนหาว่าเป็นคนไม่สำรวมในศีล นึกเสียใจว่าตัวเองไม่น่าเป็นคนพูดพล่อยเกินไป ไม่สำรวมระวังในองค์ของศีล

พิจารณาจนเห็นโครงกระดูก

ครั้นต่อมา ในเช้าวันหนึ่งข้าพเจ้ามีความจำเป็นต้องไปตลาดศรีราชา ข้าพเจ้าเดินจากวัดพุทธโคดมไป ข้าพเจ้าออกจากวัดต้องผ่านกุฏิพระ พอดีได้พบกับหลวงพ่อเซ็ง หลวงพ่อทักข้าพเจ้าว่า "โยมจะไปไหน" ข้าพเจ้ากราบท่านพร้อมกับบอกท่านขึ้นว่า "ดิฉันจะไปซื้อของที่ตลาดศรีราชาค่ะหลวงพ่อ" "รถโดยสารมี ทำไมโยมไม่ขึ้นรถโดยสารไปเล่า" ข้าพเจ้าตอบท่านขึ้นว่า "เดินทางเท้าได้ธรรมะดีค่ะหลวงพ่อ" หลวงพ่อท่านเป็นนักปฏิบัติเช่นกัน ท่านพูดขึ้นว่า "ดีแล้วโยม เดินอย่างนี้ดีมาก" ว่าแล้วข้าพเจ้าก็ลาท่านเดินต่อไป ข้าพเจ้ากำหนดรูปกายสังขารตลอดไป เดินจนตัวเบา ข้าพเจ้าเห็นคนทั้งตลาดศรีราชาเป็นกระดูกทั้งหมด เป็นธาตุทั้งหมด โครงนั้นคือดินทั้งหมดมีจิตวิญญาณเข้าไปอาศัยเท่านั้น เมื่อไม่มีจิตและวิญญาณ ร่างกายก็เป็นโพรง ตาโบ๋ จมูกโบ๋ ร่างกายเหมือนโครงสร้างจะเห็นส่วนคอต่อเห็นส่วนหัวไหล่เห็นส่วนข้อศอก เห็นส่วนข้อมือ เห็นซี่โครง เห็นสะเอว เห็นส่วนสะโพก เห็นส่วนหัวเข่า เห็นส่วนข้อเท้าไม่มีเนื้อหนัง ไม่มีเส้นเอ็น ไม่มีน้ำเลือดน้ำเหลือง ไม่มีกระเพาะ ไม่มีน้ำปัสสาวะ ไม่มีอุจจาระ เห็นโครงกระดูกเดินได้ เห็นผู้ใหญ่โครงกระดูกก็ใหญ่ ส่วนเด็กโครงกระดูกก็เล็กลงตามส่วนของร่างกายข้าพเจ้ายืนพิจารณาอยู่นาน แล้วน้อมดูตัวเองก็เป็นโพรงเช่นเดียวกัน คิดว่าโอหนอ ร่างกายของเราก็ดีร่างกายของผู้อื่นก็ดี จะมีเงินเป็นเศรษฐีผู้ดี ไพร่ยาจกเข็ญใจอย่างไรก็ตาม ย่อมเหมือนกันอย่างนี้ทั้งหมดไม่มีใครที่ไหน จะเป็นอย่างอื่นก็หาไม่ ข้าพเจ้าเห็นภาพโครงกระดูกและดูจนกระทั่งโครงกระดูกป่นเป็นธาตุดินทั้งหมด ภาพเช่นนี้ปรากฏอยู่หลายวัน

ท่องนรก

ครั้นต่อมาในคืนวันหนึ่ง ในระหว่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอยู่เป็นเวลาประมาณ 5 ทุ่มเศษ เมื่อปฏิบัติอยู่มีความรู้สึกทางจิตขึ้นว่า ไหนลองไปดูนรกสักหน่อยซิ พอจิตรู้สึกจะดูนรกเท่านั้น ทันใดนั้นก็เห็นเมืองนรก แต่ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่านั่งอยู่ที่ประตูนรกเสียแล้ว ทันใดนั้นได้มองเห็นพระภิกษุ 2 รูป เดินตามกันมาเพื่อจะไปในห้องสอบสวน ข้าพเจ้าเฝ้าดูพระ 2 องค์ว่าจะออกมาเมื่อไร นานเท่าไรก็ไม่เห็นออกมาสักที ทันใดข้าพเจ้ามองไปที่ข้างหน้า ข้าพเจ้าเห็นประตูนรกและสุนัขตัวหนึ่งอ้วนพี สีน้ำตาลมันเลื่อมนอนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าพอดี ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่าเจ้าสุนัขตัวที่มองเห็นอยู่นี้เคยเป็นคู่เวรติดตามมา ข้าพเจ้าจึงกำหนดจิตขึ้นทันทีว่า "เอาละวันนี้เป็นวันที่เราได้พบกันพอดี ฉันจะใช้หนี้เธอให้หมดกันเสียที เอาละนะ ฉันเคยทำร้ายเธอตรงไหน ขอเชิญท่านมาทำร้ายเราตรงนั้น เราจะไม่ร้องขอชีวิตเธอเลยแม้แต่คำเดียว เพราะเรามาในวันนี้เราถวายชีวิตเป็นพุทธบูชาต่อองค์พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว อะไรจะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าในวันนี้ เราจะไม่หวั่นไหวต่อเหตุการณ์ทั้งปวง ขอเชิญท่านจงลุกมาได้แล้ว" ในทันใดนั้น สุนัขอ้วนพีสีน้ำตาลเป็นมันเลื่อมตัวใหญ่ก็ลุกเดินมาที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ มายืนอยู่ข้างหน้า เอาจมูกเขาดมตามหน้าตักของข้าพเจ้า ในระหว่างนั้นจิตของข้าพเจ้ามั่นคง ไม่หวั่นไหว และมิได้กลัวตายเลยแม้แต่นิดเดียว เมื่อสุนัขดมที่หน้าตักข้าพเจ้าอยู่พักหนึ่ง สุนัขก็ถอยไปอยู่ที่เดิมของเขา ในทันใดนั้นแผ่นดินก็ค่อย ๆ แยกจนสุดหัวสุดหางของสุนัข ในที่สุดสุนัขก็หล่นล่วงลงไปในดิน เมื่อสุนัขจมดินแล้ว แผ่นดินที่แยกก็ค่อย ๆ เคลื่อนเข้าปิดกันสนิทเหมือนเดิม ส่วนข้าพเจ้านั่งดูสุนัขเฉย ไม่ได้แสดงความดีใจและเสียใจกับสุนัข แต่อย่างไร ในที่สุดข้าพเจ้าได้มองไปรอบ ๆ ตัว ทันทีได้เห็นแม่ชีมากมายนับไม่ถ้วนอยู่ในมุ้งหลังใหญ่ และอีกด้านหนึ่งมีคณะถือศีลอุโบสถวันพระ 8 ค่ำ 15 ค่ำ ทั้งหมดนี้มาคอยกันเข้าห้องสอบสวนเรื่องศีลไม่บริสุทธิ์หรือไม่บริบูรณ์คือบกพร่องในศีล เมื่อข้าพเจ้ารู้เหตุการณ์เช่นนั้นเกิดสงสาร จึงตั้งใจสงเคราะห์เขาเหล่านั้นทันที ข้าพเจ้าลุกเดินเข้าไปเที่ยวแนะนำให้เขาทั้งหลายภาวนาพุทโธ ให้ท่องพุทโธจนขึ้นใจ เมื่อเขาเรียกเข้าห้องสอบสวน บุคคลใดใช้คำภาวนาพุทโธอยู่ทุกขณะ ลมหายใจเข้ารู้ว่าพุท ลมหายใจออกรู้ว่าโธอยู่ทุกลมหายใจ เวลาเดินเข้าไปห้องชำระคดีความก็ดี นายประตูเขาจะไม่ยอมให้คนที่ภาวนาพุทโธเข้าไป ถ้านายประตูท่านใดนำบุคคลที่ภาวนาพุทโธเข้าไป นายประตูท่านนั้นจะมีโทษหนัก ข้าพเจ้าจึงเที่ยวบอกให้ทุกคนตลอดจนแม่ชีให้กำหนดคำภาวนาพุทโธ เมื่อระหว่างที่ข้าพเจ้าได้เที่ยวแนะนำอยู่นั้น ทุกคนรับฟังได้หมด มีอยู่คนเดียวที่ไม่ได้ยินคำแนะนำของข้าพเจ้าได้ คือเป็นผู้หญิงรับศีลอุโบสถวันพระ 8 ค่ำ 15 ค่ำ พยายามบอกติดที่หูก็ยังรับฟังไม่ได้ เธอบอกกับข้าพเจ้าขึ้นว่าเธอไม่ได้ยินคำพูดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสงสารเธอมาก พยายามพูดติดที่หูของเธอ เธอก็รับฟังไม่ได้ เธออายุอยู่ในราว 30 ปี ผิวเนื้อสองสี รูปร่างสูงโปร่ง ข้าพเจ้าสลดใจมาก ในขณะที่ข้าพเจ้าเฝ้าบอกพุทโธ เกิดมีเสียงดังก้องกังวานมาจากทางห้องบัญชาและพูดเสียงนิ่มนวลขึ้นว่า "เธอมิต้องบอกเขาหรอก บุคคลใดทำกรรมอย่างไร ขอให้เขาเหล่านั้นรับกรรมไปเถิด" แต่ว่าถึงจะมีเสียงห้ามปรามข้าพเจ้า แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ามีความสงสารเขาเหล่านั้นจะลงนรก จึงไม่ยอมเชื่อฟังเสียงที่ห้ามนั้น ในที่สุดข้าพเจ้าคลายออกจากสมาธิ คราวนี้เป็นชั่วโมงนานพอดู แล้วอุทิศส่วนกุศลไปทั่วโลกธาตุ

นิมิตอาฉลวยมาให้เงิน

ในเช้าวันหนึ่งข้าพเจ้าเตรียมของใส่บาตรตอนเช้า พระที่วัดพระพุทธโคดมส่วนมากท่านเป็นพระปฏิบัติ เมื่อเตรียมของแล้ว ข้าพเจ้านำของที่เตรียมนำไปใส่บาตร ในระหว่างที่ข้าพเจ้ายืนตักข้าวใส่บาตร พระคุณท่านให้พร ก่อนที่ท่านจะเดินจากไป พระคุณท่านได้พูดกับข้าพเจ้าว่า "คุณโยม คุณโยมไม่ต้องใส่บาตรได้แล้ว" พอพูดจบท่านก็เดินจากไป ข้าพเจ้ามองตามดูท่าน เห็นกิริยาท่าเดินของท่านงดงาม เหมือนเท้าของท่านไม่ถึงดิน เหมือนอยู่บนผิวดินฉะนั้น คืนวันหนึ่งข้าพเจ้าวิตกเรื่องหลวงพ่อฤาษีว่าจนป่านนี้ยังไม่พบท่านเลย จะพบหรือไม่พบก็ยังไม่รู้ข่าว ข้าพเจ้าเกิดกังวลใจขึ้นและนึกต่อไปอีกว่า ถ้าไม่พบหลวงพ่อฤาษี เราจำเป็นต้องเดินทางติดตามหา เราต้องมีเงินติดตัวให้มากสักหน่อย เท่าที่มีอยู่กลัวไม่พอ คิดไปคิดมาอยู่เช่นนี้ ในที่สุดก็ตัดใจว่าเมื่อหาพบก็พบ เมื่อหาไม่พบก็ตามใจ เราได้พยายามทำดีถึงที่สุดแล้ว ในที่สุดก็ล้มตัวลงนอน ภาวนาจับพุทโธบ้าง อานาปานสติบ้าง ในที่สุดได้นิมิตเห็นอาผู้หญิงชื่อ อาฉลวย ซึ่งเป็นภรรยากำนันเลี่ยม สุขเจริญ ซึ่งตายไปนานแล้ว มาบอกข้าพเจ้าว่าจะให้เงิน 5,000 บาทก่อน แล้วจะให้อีกทีหลัง จิตแวบไปเดี๋ยวเดียว ครั้นพอวันรุ่งขึ้นของเวลาบ่าย แม่ชีชุ้นได้มาเรียนและบอกข้าพเจ้าขึ้นว่า เขาได้พบกับลูกชายของข้าพเจ้า และลูกชายของข้าพเจ้าได้ฝากเงินมาให้กับข้าพเจ้าจำนวน 5,000 บาท เมื่อข้าพเจ้าได้รับเงินที่ลูกชายฝากมา ข้าพเจ้าก็ขอบคุณแม่ชีชุ้น คุณแม่ชีกลับไปแล้ว ข้าพเจ้านึกทบทวนเรื่องได้สัมผัสในนิมิตเมื่อตอนนอนภาวนาอยู่เมื่อคืนนี้ ทำไมเงิน 5,000 บาทตรงกับนิมิตได้อย่างไร

ปลงอนิจจัง

ครั้นต่อมาตอนเย็นของวันหนึ่ง ลูกชายของข้าพเจ้าได้มาบอกข้าพเจ้าขึ้นว่า เขาได้พบกับลูกค้าสองสามีภรรยา เขาเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อฤาษี (ลิงดำ) เขารับอาสาจะเป็นผู้นำพาไป นัดกันเดินทางในวันเสาร์อีก 3 วันข้างหน้านี้ เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังลูกชายมาส่งข่าว ก็รู้สึกดีใจว่าจะได้พบหลวงพ่อเพื่อจะดูหน้าท่าน หลังจากนั้นแล้วได้เวลาปฏิบัติพระกรรมฐาน สมาทานศีล สมาทานพระกรรมฐานแล้วทวนดูศีล ตั้งแต่ข้อที่ 1 ถึง ข้อที่ 8 ว่าศีลของเราในวันนี้ บกพร่องข้อไหนบ้าง และระงับความชั่วได้มากน้อยขึ้นกับความชั่วยึดพระธรรมคำสอนหรือไม่ ดูความชั่วของตัวเองพิจารณาความตายเนือง ๆ เสมอ ไม่ส่งจิตไปอื่น ทำจิตใคร่ครวญข้อธรรมะให้เกิดกำลังต่อต้านความชั่วที่เข้ามาให้ออกไป ให้จิตมีแต่ดวงธรรมสะอาด ผ่องใส แล้วแผ่เมตตาไปในทิศทั้งปวงทั่วโลกธาตุ ให้คู่เวรคู่กรรมอนุโมทนา แล้วนั่งเจริญพระกรรมฐาน ใช้คำบริกรรมภาวนาพุทโธ

ครั้นนั่งไปประมาณ 20 นาที เกิดนิมิตเห็นตัวเองยืนแบกเด็กไว้ที่ไหล่ซ้าย มือซ้ายโอบกอดเด็กผู้ชายไว้ ส่วนมือขวาประคองที่ก้นของเด็ก มีคนนั่งล้อมเป็นวงประมาณเกือบ 20 คน เธอเหล่านั้นนั่งรอคอยเพื่อรับเลี้ยงเด็กจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเดินเข้าไปหาคนที่หนึ่ง คนที่หนึ่งยกมือขึ้นรับอาสาและพูดขึ้นว่า "คุณแม่ส่งเด็กมาให้ดิฉัน ดิฉันจะทะนุถนอมให้เป็นอย่างดี" ข้าพเจ้าไม่ยอมส่งเด็กให้เขาเลี้ยง เกรงว่าเขาจะเลี้ยงไม่ดี แล้วข้าพเจ้าเดินไปหาคนที่สอง คนที่สองก็อ้ามือรับเด็กและพูดขึ้นว่า "คุณแม่ส่งเด็กมาให้ดิฉัน ดิฉันจะป้อนข้าวให้อิ่ม" ข้าพเจ้าไม่ยอมส่งเด็กให้ก็เพราะเกรงว่าเขาจะไม่ใส่ใจเด็ก แล้วถอยไปหา

คนที่สาม คนที่สามก็อ้ามือมารับเด็กแล้วพูดขึ้นว่า "ดิฉันจะอาบน้ำให้เด็กเป็นอย่างดี" ข้าพเจ้าไม่ส่งเด็กให้เกรงว่าเขาจะไม่สนใจเด็กตามที่พูด ข้าพเจ้าถอยไปหาคนที่สี่ คนที่สี่อ้ามือมาขอรับเด็กและได้พูดว่า "ดิฉันจะทาแป้งให้เป็นอย่างดี" ข้าพเจ้าไม่ยอมส่งเด็กให้ ข้าพเจ้าเดินถอยไปหาคนที่ห้า คนที่ห้าพูดขึ้นว่า "ดิฉันจะให้นอนอย่างดี" ข้าพเจ้าไม่ยอมให้เด็กเกรงจะไม่ใส่ใจเด็ก ข้าพเจ้าเดินไปหาคนที่หก คนที่หกพูดขึ้นว่า "ดิฉันจะให้นอนเปลอย่างดี" ข้าพเจ้าไม่ยอมให้เด็ก ข้าพเจ้าเดินไปหาคนที่เจ็ด คนที่เจ็ดพูดขึ้นว่า "ดิฉันจะไกวเปลให้เป็นอย่างดีที่สุด" ข้าพเจ้าไม่ให้แล้วข้าพเจ้าถอยไปหาคนที่แปด คนที่แปดอ้ามือรับเด็กพร้อมกับพูดว่า "คุณแม่ขอให้ดิฉันเถอะ ดิฉันจะร้องเพลงกล่อมให้เพราะที่สุด" และข้าพเจ้าถอยไปจนถึงบุคคลที่เก้า คนที่เก้าพูดขึ้นว่า "คุณแม่ส่งเด็กให้ดิฉันเถอะ ดิฉันจะไกวเปลให้นานที่สุด จนกว่าเด็กจะตื่นขึ้นมาเอง" ข้าพเจ้าเดินถอยไปถึงคนที่สิบ คนที่สิบพูดขึ้นว่า "คุณแม่ส่งเด็กให้ดิฉันเถอะ ดิฉันจะดูแลยุง-ลิ้นไม่ให้กัด ดูให้เป็นอย่างดี" ข้าพเจ้าไม่ยอมส่งเด็กให้ใครเลยจนรอบวงเพราะเกรงว่าเขาจะเลี้ยงไม่ดีเท่ากับตัวเองเลี้ยง

ในที่สุดข้าพเจ้าเกิดความเหนื่อยเมื่อยล้าจึงหยุดยืน ภายในจิตก็คิดว่าเราอุ้มเด็กคนนี้มานานแล้วจนเหนื่อย เราเองก็ยังไม่รู้ว่าเด็กที่เราอุ้มคนนี้เป็นหญิงหรือเป็นชาย อย่าเช่นนั้นเลยเราจะดูหน้าเด็กที่อุ้มอยู่ แต่ว่าเด็กที่อุ้มอยู่นั้น คอพับไปไม่มีลมหายใจเสียแล้ว ข้าพเจ้าอุ้มเด็กยืนอยู่สักครู่ ความรู้สึกเกิดขึ้นว่านี่เรามัวแต่มาอุ้มเด็กเดินตระเวนอยู่เช่นนี้เป็นเหตุอันไม่สมควรเพราะเด็กคนนี้ได้ตายไปแล้ว ขณะนี้ไม่มีลมหายใจ มีแต่เพียงหนังหุ้มกระดูกเท่านั้น ในที่สุดข้าพเจ้าก็เกิดสังเวชขึ้นเป็นอันมาก จึงได้ตัดสินใจโยนเด็กทิ้งโดยไม่ห่วงใยหนังหุ้มกระดูกอีกต่อไป ข้าพเจ้าคลายออกจากสมาธิ อุทิศส่วนกุศลไปทั่วโลกธาตุ ไม่มีที่ประมาณ เสร็จแล้วนั่งนึกภาพนิมิตถึงเรื่องเด็กที่แบกอยู่ เอามาคิดเป็นหัวข้อธรรมะ คิดได้ว่าเด็กน้อยที่แบกอยู่นั้นคือหลานชายที่ข้าพเจ้าเลี้ยงมาตั้งแต่คลอด ข้าพเจ้าห่วงใยหลานชายมาก ข้าพเจ้าคิดถึงเขามาก และคิดที่จะกลับบ้านเพราะห่วงหลานมากคิดหลายครั้ง ครั้นนิมิตเกิดขึ้นทำให้ข้าพเจ้ามีปัญญาจึงตัดออกจากการผูกพัน ในรูปที่เป็นห่วงผูกพันออกได้ อันเป็นธรรมะชัดเจนว่าไม่ติดทั้งกายตนเองและไม่ติดในกายผู้อื่น ไม่เป็นสาระแก่นสารอะไรเลย เพราะทุกอย่างในโลกนี้ล้วนเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา คือไม่มีอะไรเที่ยง เมื่อไม่ยึดถือ เป็นอนัตตา ทุกสิ่งย่อมสลายไปในที่สุด เมื่อรู้เหตุเช่นนี้แล้ว ทำให้สบายใจ คลายจากความผูกพันได้เด็ดขาด ข้าพเจ้าได้พิจารณาถึงข้อธรรมที่เป็นทุกขัง อนิจจัง และอนัตตา ในระยะวันเวลาพอประมาณ

มุ่งสู่วัดท่าซุง

พอดีลูกชายไปหา พบคุยกันเรื่องที่จะไปวัดท่าซุง ก็เป็นอันว่าเอารถตู้ไปกัน ไปกันหลายคนประมาณ 10 คน มีข้าพเจ้า ลูกชาย และเพื่อนๆ ของลูกชาย และญาติสองสามีภรรยา ออกจากวัดพระพุทธโคดม ศรีราชา เวลา 06.30 น. มุ่งปลายทางคือวัดท่าซุง อุทัยธานี ในขณะที่รถได้วิ่งไปเรื่อยๆ นั้นคนอื่นจะคิดอย่างไรก็เรื่องของเขา แต่ส่วนตัวของข้าพเจ้าได้นั่งทำสมาธิและแผ่เมตตาไปตลอดทาง ผ่านอ่างทอง อินทร์บุรี ข้าพเจ้าเห็นคนนั่งข้างถนนกันเต็มไปหมด รูปร่างผ่ายผอม เสื้อผ้าไม่มีติดกาย หนังหุ้มกระดูก คอยรับอนุโมทนาบุญ ข้าพเจ้าเห็นแล้วสงสารมาก จึงแผ่เมตตาไปตลอดเส้นทางที่รถผ่าน

และในขณะที่รถวิ่งข้าพเจ้าได้เจริญสมาธิ แผ่เมตตาไปตลอดทางจนถึงอำเภอมโนรมณ์ ได้จอดรถทานข้าวกันก่อนที่รถจะข้ามฝากไปวัดท่าซุง ดูเวลาเกือบ 11.00 น. เมื่อทุกคนทานข้าวกันเป็นที่เรียบร้อยแล้วก็นำรถข้ามฟากไปวัดท่าซุง ถึงวัดท่าซุงเที่ยงกว่า และเมื่อถึงวัดท่าซุง รถก็เลี้ยวเข้าไปจอดที่หน้าพระอุโบสถ ข้าพเจ้าดีใจ ตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ไม่ได้คิดมาก่อนว่าวัดท่าซุงจะใหญ่โตถึงขนาดนี้ เกิดปลื้มใจอิ่มใจเป็นอย่างมาก แล้วก็ต้องตื่นเต้นดีใจไปกว่านั้นหลายเท่าที่ได้มองเห็นป้ายบอกว่า

" มูลนิธิหลวงพ่อปาน และพระมหาวีระ ถาวโร (ฤาษีลิงดำ)
ศูนย์สงเคราะห์ผู้ยากจนในถิ่นทุรกันดาร
ในพระบรมราชูปถัมภ์ ของ ร. 9 "

ย้อนระลึกถึงหลวงปู่ปาน

ข้าพเจ้าสะท้อนใจ หวนนึกถึงอดีตคือบ้านเกิดของข้าพเจ้า นึกถึงวัดบางนมโคที่ข้าพเจ้ามาวิ่งเล่นสมัยเป็นเด็ก และหวนนึกถึงหลวงพ่อปานที่ข้าพเจ้าเข้าไปหาตอนเป็นเด็ก ๆ ข้าพเจ้าหันหน้ามองเข้าไปทางหน้าโบสถ์ เห็นมีพระพุทธรูปจึงเดินเข้าไปใกล้ และมองไปทางขวามือ มองอยู่นอกกำแพง และข้าพเจ้าก็เดินไปถึงกำแพง มองไปในตู้กระจกจำได้ว่าเป็นรูปของหลวงพ่อปานแน่นอน ข้าพเจ้านั่งนอกกำแพงกราบหลวงพ่อปานด้วยน้ำตานองหน้าและพูดในลำคอว่า "หลวงปู่คะ ลูกไม่นึกเลยว่าจะได้มาพบกับหลวงปู่ ลูกขอกราบขมาโทษหลวงปู่ด้วย หลวงปู่มรณะลูกไม่ทราบ เพราะลูกไปอยู่ที่กรุงเทพฯ เมื่อตอนเด็ก ๆ อายุของได้ลูกประมาณ 12-13 ปี ลูกได้ป่วย พ่อพามาหาหลวงปู่ หลวงปู่มีเมตตาให้ยาไปต้มกิน 1 หม้อ ลูกก็จำได้ ลูกมาวันนี้ ลูกมาสืบหาหลวงพ่อฤาษีตามนิมิต การนิมิตของลูกไม่ทราบว่าจะเป็นจริงหรือเปล่าก็ไม่ทราบ ขอหลวงปู่ได้โปรดทราบเรื่องของลูกด้วย คือว่าลูกได้ปฏิบัติธรรม ทำไมจึงได้เห็นอะไรมากมายหลายอย่างคะหลวงปู่ เขาว่ากันว่าการปฏิบัติเมื่อเห็นอะไรมากมาย หรือเห็นอะไรต่าง ๆ ระวังจะเป็นบ้า การปฏิบัติของลูกเป็นทางผิดถูกอย่างไรลูกก็ไม่ทราบ ถ้าการปฏิบัติของลูกผิดขอหลวงปู่ช่วยลูกอย่าให้ลูกเห็นอะไรเลยนะคะ หลวงปู่โปรดเมตตาลูกด้วย ลูกไม่มีที่พึ่งที่ไหนแล้ว และหลวงปู่โปรดเมตตาช่วยลูกให้ลูกเห็นหลวงพ่อฤาษีด้วย" เมื่อเสร็จธุระกับหลวงปู่ ข้าพเจ้ากราบหลวงปู่แล้วพากันเข้าไปที่ศาลานวราช เมื่อเข้าไปในศาลาข้าพเจ้าและคณะได้พบกับพระคุณท่านชัยศรี ข้าพเจ้าเรียนถามท่านขึ้นว่า "ดิฉันมาจากจังหวัดจันทบุรี ต้องการมากราบหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านลงรับแขกตอนกี่โมงคะ" ท่านชัยศรีได้ตอบขึ้นว่า "วันนี้หลวงพ่องดรับแขกเพราะท่านป่วย" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังท่านชัยศรีบอกว่าหลวงพ่องดรับแขก ข้าพเจ้ารู้สึกเสียกำลังใจ นึกย้อนถึงก่อนเดินทาง ข้าพเจ้าได้อธิษฐานว่า ถ้าข้าพเจ้ามีบุญวาสนาขอให้ข้าพเจ้าพบกับหลวงพ่อในวันนี้ อยากพบหน้าตาท่านว่าจะเหมือนในนิมิตไหม เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้แสดงว่าไม่มีบุญ ทำอะไรขัดข้อง ในระหว่างที่ข้าพเจ้ายืนเสียกำลังใจอยู่นั้น โทรศัพท์ที่ศาลานวราชก็ดังขึ้น ท่านชัยศรียกหูโทรศัพท์ขึ้นพูด เสร็จแล้วท่านก็วางหูโทรศัพท์ลง แล้วท่านก็หันหน้ามาทางข้าพเจ้าพูดขึ้นว่า "คุณโยม เดี๋ยวบ่ายโมงนี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านจะลงรับแขก เมื่อครู่นี้ท่านโทรมาบอก" แล้วท่านชัยศรีก็พูดขึ้นว่า "วันนี้คงจะมีอะไรที่ประหลาดเกิดขึ้นอย่างแน่นอน พระเดชพระคุณท่านพูดว่าไม่ลงรับแขกก็ไม่ลง แต่เห็นทีคราวนี้จะต้องมีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้นในวันนี้แน่นอน" ข้าพเจ้าไม่ได้ยึดถือคำ

พูดของท่านชัยศรี เพียงแต่ให้หลวงพ่อลงรับแขกก็พอใจแล้ว เพราะข้าพเจ้าไม่นึกว่าความมหัศจรรย์จะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าหรือใครก็หาทราบไม่ เพราะข้าพเจ้าไม่ทราบว่าการปฏิบัติของข้าพเจ้าได้ผลหรืออย่างไรข้าพเจ้าไม่ทราบ เพราะกลัวว่าการปฏิบัติของข้าพเจ้าจะไม่มีผลพบหลวงพ่อในนิมิต

ตรงกับหลวงพ่อฤาษีในนิมิต

ครั้นได้เวลาบ่ายโมง พระเดชพระคุณหลวงพ่อลงรับแขก ในวันนั้นมีประชาชนประมาณเกือบ 200 คนมารอคอยกราบหลวงพ่อ ข้าพเจ้านั่งข้างหน้าใกล้กับหลวงพ่อ ตั้งใจว่าวันนี้เป็นวันตัดสินของข้าพเจ้าว่าจะปฏิบัติถูกหรือผิดก็รู้กันในวันนี้ หลวงพ่อเดินออกมาทางประตูหลังของห้องรับแขก ข้าพเจ้าจับตาดูท่าน พอเห็นท่าน ข้าพเจ้าจำได้ทันทีว่าหลวงพ่อฤาษีลิงดำองค์นี้ได้ไปหาข้าพเจ้า ได้พบในนิมิต แต่ทำไมหลวงพ่อไม่บอกชื่อเต็มกับเรา บอกแต่เพียงว่าชื่อหลวงพ่อฤาษี ครั้นหลวงพ่อนั่งลงที่เก้าอี้รับแขกข้าพเจ้ากราบหลวงพ่อ พอเงยหน้าขึ้น หลวงพ่อได้ถามข้าพเจ้าว่า "โยมมาจากไหน" ข้าพเจ้าตอบว่า "ดิฉันมาจากจังหวัดจันทบุรีเจ้าค่ะ หลวงพ่อ ดิฉันมากราบหลวงพ่อในวันนี้เพื่อต้องการรู้เรื่องการปฏิบัติธรรม เพราะดิฉันเองไม่มีครูบาอาจารย์แนะนำ ดิฉันทำไปด้วยใจรักการปฏิบัติ เมื่อปฏิบัติไปแล้ว มันเกิดเห็นอะไรต่าง ๆ มากมาย บางคนหาว่าดิฉันเป็นบ้าหรือเสียสติเพราะการปฏิบัติ" เมื่อหลวงพ่อได้ฟังข้าพเจ้า หลวงพ่อได้พูดขึ้นว่า "เอาละนะโยม เรื่องของโยมมันเยอะ เรื่องของโยมมันมาก โยมหยุดไว้เดี๋ยวก่อนนะโยม" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังหลวงพ่อพูดจบแล้ว ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเสียใจและเข้าใจว่าหลวงพ่อว่าข้าพเจ้าเรื่องมาก ข้าพ-เจ้าหันมาถามพวกที่มาด้วยกันขึ้นว่า "พวกเราเมื่อตะกี้ที่ฉันพูดให้หลวงพ่อทราบ เรื่องที่ฉันพูดมันนอกเรื่องนอกราวอะไรบ้าง" ผู้ที่มาด้วยกันพากันตอบว่า "ไม่เห็นพูดเรื่องอะไรนอกเรื่อง นอกจากเรื่องการปฏิบัติเท่านั้น" "ก็นั่นนะสิ หลวงพ่อทำไมว่าเรื่องเยอะ" ในทันใดเมื่อหลวงพ่อทักทายญาติโยมที่มาทั้งหมดแล้ว หลวงพ่อหันมาทางข้าพเจ้าพูดขึ้นว่า "เอาว่ามา เรื่องของโยมมีอะไร ว่ามานะโยม ว่ามาทีละข้อ อย่าให้มันปนกัน" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังหลวงพ่อพูดจบลง หัวใจของข้าพเจ้าเหมือนถูกไฟฟ้าช็อกปลาบที่หัวใจ ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่าหลวงพ่อรู้เรื่องของเราที่จดใส่กระดาษมาเพื่อจะเรียนถามท่านทั้ง 4 ข้อ วันนี้เราพบองค์แท้เข้าแล้ว เป็นทองร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้าเป็นเพชรก็เป็นเพชรชั้นหนึ่ง ข้าพเจ้าจะเรียนถามเพียงข้อเดียวก็พอ พระอย่างนี้เราไม่ควรถามจุกจิกมาก และเรามิต้องถามเพื่ออวดใครว่าเก่ง

ในที่สุดข้าพเจ้าจึงกราบเรียน ถามหลวงพ่อว่า "โยมกราบเรียนหลวงพ่อว่า ดิฉันปฏิบัติธรรมอยู่ในระหว่างนั้นเป็นเวลา 5 ทุ่มเศษ อยู่ในท่านอนไสยาสน์ตะแคงขวา พอนอนได้ไม่ถึง 10 นาที ก็เกิดแสงสว่างขึ้นที่หัวนอน ดิฉันเห็นพระสงฆ์รูปหนึ่งรูปร่างสันทัด ผิวเนื้อสองสี ครองจีวรสีเหลืองมีผ้ารัดอกยืนอยู่และท่านได้พูดกับดิฉันว่า "อดีตชาติเธอก็ปรารถนาเช่นนี้ เธอเหลือเพียงชาติเดียว" เมื่อท่านพูดจบดิฉันมีความรู้สึกทางจิตขึ้นว่า "เอพระที่ไหนช่างรู้เรื่องที่ดิฉันไม่ต้องการเกิดอีกต่อไป" หลวงพ่อที่ยืนที่หัวนอนตอบดิฉันขึ้นว่า "ฉันคือหลวงพ่อ ฤาษีไงล่ะ" ในระหว่างที่พูดกันอยู่นั้นมิได้อ้าปากพูดเหมือนคนพูดกันเอาจิตพูดกัน ดิฉันนิมิตเห็นตั้งแต่ ปลายปี พ.ศ. 2526 ดิฉันพยายามติดตามหาหลวงพ่อฤาษีมานาน มีคนแนะนำให้ดิฉันมาหาหลวงพ่อ ดิฉันไม่มาเพราะหลวงพ่อชื่อหลวงพ่อฤาษีลิงดำ ตามนิมิตไม่บอกหลวงพ่อ

ฤาษีลิงดำ บอกแต่ว่าท่านชื่อฤาษี แต่วันนี้ดิฉันเห็นตัวจริง ดิฉันจำได้แม่นยำท่าเดิน ท่ายืน ทุกๆส่วนเหมือนหมด ในภาพนิมิตของดิฉัน ดิฉันขอกราบหลวงพ่อ และอยากทราบว่าที่เห็นนั้นจริงหรือเปล่า และที่ดิฉันเห็นหลวงพ่อที่บ้านจริงหรือไม่หรือดิฉันเพ้อเจ้อไปเอง แม้คนในบ้านก็หาว่าดิฉันบ้า หลวงพ่อไปจริงไหม ดิฉันบ้าหรือเปล่าคะหลวงพ่อ หลวงพ่อเมตตาดิฉันด้วย ดิฉันปฏิบัติถูกผิดอย่างไร หลวงพ่อโปรดแนะนำสั่งสอนดิฉันด้วย ดิฉันอยากทราบเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น" ครั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ฟังข้าพเจ้าพูดจบ หลวงพ่อได้เอ่ยขึ้นว่า "เออเรื่องของโยมที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องจริงทั้งหมดไม่คลาดเคลื่อน โยมไม่ได้บ้า คนที่มันว่าโยมนั่นแหละมันบ้า และบ้านของโยมฉันก็ไป" ท่านบอกเรื่องภายในบ้านถูกทั้งหมด หลวงพ่อกล่าวต่อไปอีกว่า "เออนักปฏิบัติธรรม มันต้องเด็ดขาดอย่างนี้ มันต้องติดบ้าๆ อย่างนี้มันถึงจะได้กิน มัวแต่อ้อแอ้อยู่ไม่ได้กินแน่ๆ มันต้องอย่างนี้ เออปฏิบัติถูลู่ถูกังเอาจนได้นะโยมดีแล้ว" ข้าพเจ้ากราบเรียนหลวงพ่อขึ้นว่า "ดิฉัน จะขออยู่เพื่อปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อด้วยค่ะ หลวงพ่อจะให้อยู่กี่วันละคะ ดิฉันจะขออยู่สัก 7 วันค่ะ หลวงพ่อ" หลวงพ่อถามว่า "อยู่ 7 วันเหรอ เออออยู่นะโยม" ครั้นพอหมดเวลารับแขก หลวงพ่อลงจากศาลา ทุกคนพากันแยกย้ายไปเข้าห้อง

หลวงพ่อมีหูทิพย์

ข้าพเจ้าพักอยู่ห้องเบอร์ 9 ข้างโบสถ์ ครั้นตอน 5 โมงเย็นทำวัตรเย็น ตอน 6 โมงกว่า เตรียมตัวไปเข้าห้องพระกรรมฐาน 1 ทุ่ม ในระหว่างที่นั่งรอเวลาช่วงนั้นหลวงพ่อยังสอนอยู่ ข้าพเจ้าและแม่ชีได้นั่งอยู่หลังเขาเพราะไปช้า พอสักครู่หลวงพ่อได้บรรยายธรรมการปฏิบัติ หลวงพ่อพูดถึงเรื่องมโนมยิทธิว่ามีฤทธิ์ทางใจ เมื่อได้ยินหลวงพ่อพูดถึงเรื่องฤทธิ์ ข้าพเจ้าได้พูดขึ้นกับแม่ชีที่ตามข้าพเจ้ามาด้วยขึ้นว่า "แม่ชีจะฝึกเรื่องฤทธิ์ไหมคะ" แม่ชีตอบข้าพเจ้าว่า "ไม่ฝึกเพราะดิฉันไม่ชอบ" แล้วแม่ชีก็ได้ถามข้าพเจ้าขึ้นว่า "แล้วคุณประทุมล่ะจะฝึกเรื่องฤทธิ์ไหม" ข้าพเจ้าตอบว่า "ดิฉันไม่ชอบเรื่องฤทธิ์เรื่องเดช ชอบแต่วิปัสสนาเท่านั้น ฉันไม่ฝึกหรอก" ข้าพเจ้าและแม่ชีพูดกันเสียงเบาที่สุด มิได้พูดเสียงดังกันเลย ทันใดนั้นเมื่อข้าพเจ้าพูดว่าไม่ชอบเรื่องฤทธิ์จบลง เสียงหลวงพ่อตวาดดังขึ้นว่า "ทุกคนในที่นี้ เมื่อเข้ามาอยู่ในที่นี้แล้วสั่งให้ทำอะไรก็ต้องทำตามฉัน ถ้าไม่เชื่อ จงออกไปให้พ้นในที่นี่เดี๋ยวนี้เลย โน่นประตูอยู่โน่น" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังเสียงหลวงพ่อต่างคนต่างมองหน้ากันเงียบ ดูตากัน หลวงพ่อได้อธิบายธรรมขึ้นอีกว่า "การที่ฝึกมโนมยิทธิเขาเรียกว่ามีฤทธิ์ทางใจ คือใจเป็นทิพย์ มิใช่เอาลูกตาเห็น และเมื่อรู้แล้วอย่าเอาจิตเข้าไปติด เมื่อทำได้แล้วจะท่องไปไหนก็ได้ สามารถเห็นนรก เห็นสวรรค์ เมื่อเห็นแล้วรู้แล้วให้เอาจิตตัดออกไป อย่ามัวไปหลงดูเทวดาวิมานโน้น วิมานนี้ นั้นเป็นทางเข้านรก เข้าใจไว้ด้วย"

เริ่มฝึกมโนมยิทธิ

พอถึงเวลาฝึก ครูฝึกเข้ามาแนะนำให้นั่งล้อมวงหลับตาเล็กน้อย อย่าบังคับตาจนเกินไป และนั่งภาวนานะมะ พะทะ รู้สึกหายใจเข้านะมะ หายใจออกพะทะ ทำใจเบาๆ คุมอารมณ์เอาไว้เท่านั้น ประมาณ 10 นาที ครูจะบอกให้หยุดคำภาวนา คุมอารมณ์ไว้ ไม่ต้องอยากรู้อยากเห็นอะไรทั้งหมด ในที่สุดครูจะ

แนะนำให้ตัดร่างกายหรือตัดสักกายทิฐิ คือตัดที่กายไม่ให้ติดที่กายเราก็ดี กายคนอื่นก็ตาม แม้แต่สมบัติวัตถุในโลกก็ดี ของตัวเองก็ดี ของคนอื่นก็ดี ให้ถือว่าทุกสิ่งที่เห็นเป็นอนิจจัง ไม่ช้าก็พังทลายในที่สุด แม้แต่ตัวเองก็ไม่ติด ไม่ติดทรัพย์สิน ไม่ติดพ่อติดแม่ ไม่ติดภรรยา ไม่ติดบุตรหญิงชาย ทำใจไม่ติดสิ่งใดเลย ให้ละวางเสีย เมื่อจิตรู้ตามธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจิตก็สะอาด ธรรมะที่จิตละกิเลสได้ก็เป็นจิตที่สะอาดบริสุทธิ์ ดวงธรรมเกิดมีขึ้น จิตสว่างไสว ต้องเชื่อครูผู้สอนด้วยจริงใจ อย่าฝืนคำสอนครูให้ทำอะไรทำตาม ครูจะถามว่า "ถ้าตายครั้งนี้จะไปไหน" ทุกคนจะตอบว่า "ขอไปพระนิพพาน" เมื่อครูเห็นจิตสว่างดีแล้ว ครูจะถามต่อไปอีกว่า "เวลานี้มีใครมายืนอยู่ข้างหน้า" ข้าพเจ้าเห็นคนยืนอยู่ แต่งตัวไม่เหมือนพวกมนุษย์ แต่งตัวสวยทรงเครื่อง มีรัศมีแพรวพราว ครูแนะนำให้ทุกคนรู้ว่านี่คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูฝึกพาไปพระจุฬามณี พระนิพพาน ไปพรหม ไปเทวดา ไปนรก ครูฝึกสอนให้ระลึกชาติว่ามาจากไหนก็จะรู้ จะเห็นภาพขึ้นเอง เมื่อจบการฝึกแล้วครูฝึกได้ถามข้าพเจ้าว่า "คุณป้าปกติคุณป้าถือศีลอะไร" ข้าพเจ้าตอบว่า "วันธรรมดาป้าถือศีล 5 ถ้าวันพระ 8 ค่ำ 15 ค่ำ ไปรักษาศีล 8 อยู่วัด" ครูฝึกพูดต่อขึ้นว่า "คุณป้าจิตดีมาก ไปได้ตลอดเก่งจังนะคะ" ข้าพเจ้ามีความข้องใจเพราะอยากจะรู้จึงพูดกับครูฝึกขึ้นว่า "ที่ป้ามีจิตดีและเก่ง อะไรที่เรียกว่าดีว่าเก่ง" ครูฝึกตอบว่า "ก็ที่คุณป้าเห็น ที่ตอบได้ตามความเป็นจริงทั้งหมดนั่นแหละค่ะคุณป้า" "ถ้าเช่นนั้นเรื่องการเห็นนรกสวรรค์อะไรมากมาย ป้าเห็นมานานแล้ว เขาหาว่าป้าเสียสติเพราะว่าการปฏิบัติ เขาว่า เขาลือกันมากมาย" ข้าพเจ้านึกในใจว่า "อย่างนี้การปฏิบัติของเราไม่ผิดแน่นอนเพราะมีพระเดชพระคุณหลวงพ่อยืนยันหนักแน่น หลวงพ่อผู้มีพระคุณมาก หลวงพ่อรู้หมดทุกอย่างแม้แต่ข้าพเจ้าพูดเรื่องจะไม่ฝึกมโนมยิทธิ พูดกันค่อย ๆ ท่านยังได้ยิน ท่านมีหูทิพย์ ทีแรกข้าพเจ้าคิดว่าเขาเอาสายรับฟังเสียงติดไว้ที่เสาที่ข้าพเจ้านั่ง แต่เมื่อมองดูที่เสาไม่เห็นมีสายรับฟังเลย หลวงพ่อพระราชพรหมยานมีพระคุณแก่ข้าพเจ้ามากมายไม่มีอะไรจะมาเปรียบได้ หลวงพ่อรู้แจ้ง รู้จริง รู้แท้ ข้าพเจ้าได้กราบเรียนต่อหน้าพระองค์ท่านว่า ดิฉันขอเคารพบูชาหลวงพ่อรองมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นองค์ที่สองรองลงมาจากพระองค์ตลอดชีวิต เมื่อเสร็จจากการสอบจิตแล้ว อุทิศส่วนกุศล ต่างคนต่างพากันมาที่พัก

ผ่านบทพิสูจน์ "กามฉันทะ"

ตอนก่อนทำวัตรเย็นในวันนั้นข้าพเจ้าได้ยินเสียงพระเดชพระคุณหลวงพ่อพูดตามสายออกมาตามห้องหลวงพ่อพูดขึ้นตอนหนึ่งว่า "วันนี้ผู้ที่ได้ฌาณสี่ ระวังกามฉันทะเกิด" ข้าพเจ้านึกในใจขึ้นว่า กามฉันทะคืออะไรกันหนอ เราไม่เข้าใจเลย ฌาณสี่ก็ไม่เข้าใจ ฟังแล้วก็ปล่อยไป ไม่รู้จะให้รู้ได้อย่างไร ครั้นฝึกมโนมยิทธิแล้วกลับถึงห้องก็เตรียมตัวเจริญพระกรรมฐานต่อ เดินบ้าง นั่งบ้าง สลับกันไปจนถึง 4 ทุ่มเศษอยู่ในท่านั่ง ทันใดก็ได้นิมิตเห็นคุณสว่างซึ่งเป็นสามีของข้าพเจ้าได้เดินตรงมาหา แต่ข้าพเจ้ายืนอยู่นอกห้องหน้าประตู คุณสว่างเดินมากอดปล้ำข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต่อว่าคุณสว่างขึ้นว่า "ฉันอุตส่าห์หนีมาอยู่วัดแล้ว คุณยังจะมาตามฉันอีกทำไมกัน ที่นี่ก็เป็นเขตของอารามของผู้มีศีลบำเพ็ญเพียร คุณไม่น่าจะมาทำสิ่งที่น่าเกลียดเช่นนี้ คุณถอยออกไป อย่าเข้ามาใกล้ฉัน ฉันเบื่อคุณ เหม็นคุณ คุณออกไปจากฉันเดี๋ยวนี้ ฉันไม่ต้องการคุณ" คุณสว่างมิได้พูดอะไร พยายามจะปล้ำข้าพเจ้าให้ได้ ข้าพเจ้าสู้และต่อว่า "คุณ

ได้บวชได้เรียนมาแล้ว และเป็นถึงมหาเปรียญ ทำไมคุณไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษบ้างเลย แม้แต่ที่บ้านฉันก็ไม่เคยร่วมนอนมุ้งเดียวกันมากี่ปีแล้ว ออกไปเดี๋ยวนี้ ฉันไม่ต้องการเห็นหน้าคุณอีก ฉันบอกตั้งนานแล้วว่าฉันเบื่อและเอียนคุณมาก ออกไปเดี๋ยวนี้ อย่าแตะต้องตัวฉัน ประเดี๋ยวศีลฉันขาด ฉันอุตส่าห์ทำความดีมาจนกระทั่งได้พบกับหลวงพ่อในวันนี้เอง คุณก็ตามมาทำลายความดีของฉัน ออกไปให้เร็วที่สุด และจำไว้ด้วยว่าฉันไม่ต้องการคุณตลอดไป” ในที่สุดคุณสว่างก็จากไปโดยมิได้พูดอะไรเลย

หลวงปู่ปานมาสอนธรรม

ข้าพเจ้าคลายจากสมาธิเกิดความเสียใจมากถึงกับน้ำตาร่วงกลัวศีลขาด นั่งนึกตรึกตรองเหตุการณ์ว่าคราวนี้ความดีของเราคงพังหมด ถึงแม้นเขาจะไม่ทำอะไรเราก็จริง แต่เขาจะปล้ำเรา เราสู้เขาถูกเนื้อตัวกันศีลอาจจะขาดก็ได้ ครั้นจะปลุกแม่ชีแล้วเล่าเรื่องให้ฟังก็อายแม่ชีและกลัวแม่ชีจะคิดว่าข้าพเจ้าคงนึกถึงคุณสว่างจึงนั่งเห็นเขา ที่จริง ๆ แล้วจิตไม่ได้นึกถึงเลย ทำไมไปนิมิตเห็นเขาทำไม นั่งคิดมาคิดไปก็นึกถึงเสียงของหลวงพ่อที่มาตามสายว่า ให้ระวัง ผู้ที่ได้ฌาณสี่กามฉันทะมันจะเกิด ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องกามฉันทะมาคิดได้ตอนนี้เอง หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเราครั้งนี้อาจจะเป็นกามฉันทะ อย่าเช่นนั้นเลย เราจะต้องเจริญพระกรรมฐานใหม่ ดูซิว่าถ้าศีลไม่ขาด สมาธิทรงตัวอย่างเก่า แสดงว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ต้องเป็นกามฉันทะตามคำบอกเล่าของหลวงพ่อที่พูดมาจากเสียงตามสายมานั้นเป็นแน่ และข้าพเจ้าก็เข้าห้องน้ำ ล้างหน้าล้างตา ทำความสะอาดเรียบร้อยก็นั่งเจริญพระกรรมฐาน อธิษฐานระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นึกถึงหลวงปู่ปาน หลวงพ่อฤาษี หลวงพ่อสมเด็จโตพรหมรังษี และครูบาอาจารย์ทั้งหมด เทวดา เจ้าที่ที่ปกปักรักษาวัด หลวงพ่อจงช่วยลูกด้วย แล้วก็แผ่เมตตาไปในทิศทั้งปวง ทั่วโลกธาตุไม่มีที่ประมาณ ขอให้ท่านทั้งหลายจงโมทนาในส่วนความดีของข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วย

ข้าพเจ้าเจริญพระกรรมฐานนั่งไปประมาณ 10 กว่านาทีก็เกิดแสงสว่างขึ้น ข้าพเจ้าได้เห็นหลวงปู่ปานลอยละลิ่วตรงมาที่ข้าพเจ้า และพระเดชพระคุณพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) ลอยตามติดมากับหลวงปู่ปาน ครั้นหลวงปู่ปานลอยเข้ามาใกล้ พอใกล้ตัวข้าพเจ้า หลวงปู่ปานลอยช้าลงนิด พอใกล้เข้ามา หลวงปู่ปานก็สอนธรรมะกับข้าพเจ้า ส่วนพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยานมิได้พูดอะไร ลอยตามหลวงปู่ปานแล้วหายไป พอหลวงปู่ปานและหลวงพ่อหายไปแล้ว ข้าพเจ้าก็คลายจากสมาธิแล้วกราบพระรัตนตรัยคือพระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ พระสังฆรัตนะ ยังรักษาข้าพเจ้าอยู่ คือสมาธิของข้าพเจ้ายังไม่เสื่อม ถ้าเสื่อม สมาธิของข้าพเจ้าคงไม่เห็นหลวงปู่ปานมาสอนธรรมะและหลวงพ่อพระราชพรหมยาน ข้าพเจ้ามีความอิ่มใจมาก ข้าพเจ้าพิจารณาธรรมะเรื่องกามฉันทะที่เกิดขึ้นว่า เหตุนี้นิมิตที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าครั้งนี้ ภาษาธรรมเขาเรียกว่ากามฉันทะ ข้าพเจ้ารู้แจ้งในพระธรรมคำสอนขององค์-สมเด็จพระชินวรพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ข้าพเจ้าหมั่นฝึกฝนอารมณ์ให้เป็นหนึ่ง พยายามดูตัวเองไม่ชอบดูใครและจิตใคร ระมัดระวังจิตของตัวกลัวจะเลยไปติดสิ่งที่ชั่วซึ่งทำให้จิตตัวเองเศร้าหมอง พยายามเก็บอารมณ์ในคำพูด กลัวจะเผลอพูดเพ้อเจ้อไป

ชอบใจบทสวดชุมนุมเทวดา

ข้าพเจ้ามีเวลาดูหนังสือ หาซื้อหนังสือเล่มที่ถูกใจที่หลวงพ่อออกให้บูชา ทั้งเทปและหนังสือรวมแล้วสองกล่องหิ้วแทบไม่ไหว สิ่งที่ข้าพเจ้าชอบมากที่สุดคือเทปสมาทานพระกรรมฐานที่หลวงพ่อสวดนำเป็นคำบวงสรวงหรือชุมนุมเทวดาที่หลวงพ่อสวดหัวข้อแรก

"ปุริมัญจะ ทิสัง ราชา ธะตะรัฏโฐ ปะสาสะติ คันธัพพานัง อาธิปะติ มะหาราชา ยะสัสสิโส ปุตตาปิตัสสะ พะหะโว อินทะนามา มะหะพะลา อิทธิมันโต ชุติมันโต วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อัฏฐังสุ

ทักขิณัญจะทิสัง ราชา วิรุฬโห ตัปปะสาสะติ กุมภัณฑานัง อาธิปะติ มะหาราชา ยะสัสสิโส ปุตตาปิตัสสะ พะหะโว อินทะนามา มะหัพพะลา อิทธิมันโต ชุติมันโต วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อัฏฐังสุ

ปัจฉิมัญจะ ทิสัง ราชาวิรูปักโข ปะสาสะติ นาคานัง อาธิปะติ มะหาราชายะสัสสิ โส ปุตตาปิ ตัสสะพะหะโว อินทะนามา มะหัพพะลา อิทธิมันโต ชุติมันโต วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อัฏฐังสุ

อุตตะรัญจะ ทิสังราชา กุเวโร ตัปปะสาสะติ ยักขานัง อาธิปะติ มะหาราชา ยะสัสสิ โส ปุตตาปิตัสสะ พะหะโว อินทะนามา มะหัพพะลา อิทธิมันโต ชุติมันโต วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อัฏฐังสุ

ปุริมะทิสัง ธะตะรัฏโส ทักขิเณนะ วิรุฬหะโก ปัจฉิเมนะ วิรูปักโข กุเวโร อุตตะรัง ทิสัง จัตตาโรเต มหาราชา สะมันตา จะตุโร ทิสา ทัททัลละมานา อัฏฐังสุ

สัคเค กาเม จะรูเป คิริสิขะระตะเฏ จันตะลิกเข วิมาเน ทีเป รัฏเฐ จะ คาเม ตะรุวะนะคะหะเนเคหะวัตถุมหิเขตเต ภุมมา จายันตุ เทวา ชะละถะละ วิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา ติฏฐันตา สันติเกยังมุนิวะระวะจะนัง สาธะโว เม สุณันตุ

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา
ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา
ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา

ธะตะรัฏโฐ คือ ท้าวธตรฏฐ

ข้าพเจ้าเมื่อได้ฟังเทปสมาทานของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) ข้าพเจ้ามีความรู้สึกซาบซึ้งในมนต์บทนี้ มีอยู่ตอนหนึ่งทำให้ข้าพเจ้าระลึกนึกถึงย้อนหลังไปเมื่อปี พ.ศ. 2514 ที่แล้วมา ข้าพเจ้าได้พบท่านองค์หนึ่ง ซึ่งท่านมาบอกกับข้าพเจ้าว่าท่านชื่อ ท้าวธตรฐ ถ้าข้าพเจ้ามีความทุกข์ร้อนอะไรให้นึกถึงชื่อท่าน ท่านจะมาสงเคราะห์ข้าพเจ้า แต่ในชื่อบทบวงสรวงหรือชุมนุมเทวดาในเทปของหลวงพ่อ ท่านชื่อธะตะรัฏโฐซึ่งคล้ายกันมาก จึงทำให้ข้าพเจ้าสงสัยขึ้นว่าอาจจะเป็นองค์เดียวกันกันท่านท้าวธตรฏฐก็เป็นไปได้ ในที่สุดข้าพเจ้าได้ถามท่านท้าวธตรฐ ท่านบอกว่าองค์เดียวกันถูกต้องแล้ว และข้าพเจ้าได้อธิษฐานถามหลวงพ่อ เวลาท่านลงรับแขกพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้พูดขึ้นว่า "ไม่ต้องสงสัย เขาว่าจริง มันต้องจริงขึ้นอย่างชัดเจน"

คำสอนก่อนกราบลา

เมื่อข้าพเจ้าอยู่ครบ 7 วันจึงได้ลาหลวงพ่อกลับ แต่ข้าพเจ้าลาแต่ตอนจวนหลวงพ่อเลิกรับแขก หลวงพ่อได้บอกให้ข้าพเจ้าให้แนะนำผู้ปฏิบัติธรรม พอตอนกลางคืนข้าพเจ้าเจริญพระกรรมฐาน 5 ทุ่มเศษ หลวงพ่อได้มาหาและถามข้าพเจ้าว่า "จะกลับบ้านแล้วหรือ" ข้าพเจ้าตอบว่า "เจ้าค่ะหลวงพ่อ" หลวงพ่อพูดต่อว่า "ก่อนจะไป บอกเขาให้หมดนะในเขตวัดนี้" ข้าพเจ้าตอบว่า "เจ้าค่ะ" หลวงพ่อพูดต่ออีกว่า "เออ ไปเถอะ ถ้ามีเวลาค่อยมาใหม่" ข้าพเจ้าตอบว่า "เจ้าค่ะ โยมเลยขอกราบลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อ" ในที่สุดหลวงพ่อก็หายไป ข้าพเจ้าคลายจากสมาธิ อุทิศส่วนกุศลไปทั่วโลกธาตุ และก่อนที่ข้าพเจ้าจะเดินทางกลับ หลวงพ่อบอกว่า "เออโยม กลับไปแนะนำเขาได้นะโยม ช่วยกันเข้า แต่ว่าฉันจะบอกให้รู้นะโยม ระวังไอ้คนที่มันทำไม่ได้มันจะอิจฉาโยม คนพวกนี้ชอบอิจฉานักปฏิบัติ ยิ่งไอ้หัวโล้นๆ ไม่ได้เชียว ชอบอิจฉานักปฏิบัติ โยมฟังฉันนะ สมัยที่ฉันมาอยู่ที่วัดท่าซุงใหม่ๆ ฉันมาปลูกเพิงอยู่หลังคาก็รั่ว นอนเห็นดาว มันยังจะพากันมารื้อหลังคาฉันเลย ข้าวฉันยังต้องผูกปิ่นโตกินเดือนละ 300 บาท โยมจำฉันไว้ให้ดี เมื่อโยมปฏิบัติธรรมได้แล้ว จงทำความดีต่อไป" ข้าพเจ้ารับคำสอนของหลวงพ่อด้วยความเคารพและขอจำคำสอนของครูอาจารย์จนวันสุดท้ายแล้วกราบลาหลวงพ่อด้วยหัวใจตื้นตัน

หลังจากนั้นกลางคืนพอข้าพเจ้าเจริญกรรมฐาน ในราว 5 ทุ่มเศษหลวงพ่อได้มาหาข้าพเจ้า พร้อมด้วยแสงสว่างไสว หลวงพ่อพูดกับข้าพเจ้าว่า "ก่อนจะไปให้บอกกับเทวดาที่อยู่ในเขตวัดให้หมด" ข้าพเจ้าตอบว่า "เจ้าค่ะ" หลวงพ่อพูดต่ออีกว่า "ไปเถอะ มีเวลาค่อยมาใหม่นะ" พร้อมกับหายวับไป ข้าพเจ้าคลายจากสมาธิ อุทิศส่วนกุศลไปทั่วโลกธาตุไม่มีประมาณ

แนะนำธรรมแก่แม่ชีอาจารย์

พอสว่างข้าพเจ้าก็เดินทางกลับพร้อมด้วยคณะ ข้าพเจ้าแวะลงที่วัดพระพุทธโคดมเป็นหนที่สอง คราวนี้ไม่ได้พักกับแม่ชีทองสุก หลวงพ่อเซ็งมีความเมตตาให้ข้าพเจ้าอยู่กุฏิบนเขา อยู่คนเดียวสั่งห้ามใครก็ตามห้ามเข้าไปยุ่งในที่พักของข้าพเจ้า หลวงพ่อเซ็งวัดพระพุทธโคดม ท่านเป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ น่าเคารพยิ่งองค์หนึ่ง ในคืนวันนั้นประมาณ 2 ทุ่มเศษ ในระหว่างที่ข้าพเจ้ากำลังปฏิบัติพระกรรมฐานอยู่นั้นก็ได้ยินเสียงเรียกข้าพเจ้าที่หน้าประตูว่า "คุณประทุมช่วยดิฉันด้วย คุณประทุมช่วยดิฉันด้วย" เป็นเสียงของผู้หญิง ข้าพเจ้าถอยออกจากพระกรรมฐาน เดินออกไปดูเห็นแม่ชีชื่ออาจารย์ละออ ท่านเป็นอาจารย์เคยสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัย ข้าพเจ้าได้เรียกแม่ชีละออเข้ามาและถามว่ามีธุระอะไร แม่ชีบอกกับข้าพเจ้าว่า "ดิฉันเกิดฟุ้งซ่านขึ้น ไม่ทราบจะแก้ไขอย่างไร คุณประทุมกรุณาช่วยดิฉันด้วยค่ะ ช่วยแนะนำข้อธรรมให้กับดิฉันบ้าง" ข้าพเจ้าเลยแนะนำแม่ชีละอออว่าควรทำตัวตามสบาย อย่ากดดันมากเกินไป คือพิจารณาธรรมให้มากแล้วค่อยนั่งหลับตาภาวนา การนั่งก็ควรมีขอบเขตว่าจะนั่งนานเท่าไร ต้องหาความชินก่อนเพราะทำใหม่ๆ สมาธิยังน้อย ยังไม่เกิดกำลังของฌาณ อย่าไปบังคับร่างกายมากไปจะเป็นอันตรายกับสุขภาพคือจะเป็นอัมพาตหรืออัมพฤตได้ แม่ชีละอออได้บอกข้าพเจ้าว่า ที่เธอปากเบี้ยวอยู่เพราะเป็นอัมพฤต ข้าพเจ้าเห็นว่ายังพอมีเวลาปฏิบัติจึงได้ชวนให้ปฏิบัติด้วยกัน ข้าพเจ้าให้แม่ชีตั้งใจสมาทานศีล

สมาทานพระกรรมฐาน และได้แนะนำให้ทวนศีลทั้ง 8 ข้อ เคารพพระรัตนตรัยทั้ง 3 ประการด้วยความมั่นคง ไม่ประมาทในชีวิต นึกเสมอว่าเราอาจจะตายได้ทุกขณะตลอดลมหายใจเข้าออก ตั้งใจว่าเราทำความดีทั้งหมดก็เพื่อพระนิพพาน ทำใจไม่ติดเกาะในตัวเองและบุคคลอื่นๆ และไม่ติดใจในวัตถุธาตุใดๆ ในโลก มุ่งตรงพระนิพพานเพียงจุดเดียวแล้วก็แผ่เมตตาไปทั่วโลกธาตุ นึกถึงความดีที่ได้สมาทานศีล สมาทานพระกรรมฐาน ไม่ประมาทในความตายและไม่ติดเกาะใดๆ ในโลกทั้งหมด ขอแผ่เมตตาจิตไปทั่วทั้งโลกธาตุไม่มีที่ประมาณ ตลอดจนเจ้ากรรมนายเวรที่ติดตามในอดีตชาติ และท่านทั้งหลายที่กล่าวนามแล้วก็ดี มิได้กล่าวนามแล้วก็ดี จงโมทนาในส่วนกุศลของข้าพเจ้าตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปจนตราบเข้าสู่พระนิพพาน เสร็จแล้วจึงเริ่มภาวนา แม่ชีละออถามข้าพเจ้าว่า "คุณแม่ประทุมไม่มีนาฬิกาปลุกหรือคะ" ข้าพเจ้าบอกว่าไม่มี

พอดีเสียงนาฬิกาของกุฏิอีกหลังที่ติดกันดังขึ้นซึ่งเป็นเวลา 3 ทุ่มตรง ข้าพเจ้าบอกกับแม่ชีละออว่าให้นั่งต่ออีกสักชั่วโมง แม่ชีก็ตอบตกลง ข้าพเจ้าบอกให้แม่ชีละออออธิษฐานจิตก่อนนั่ง ให้นอบน้อมจิตระลึกถึงพระพุทธเจ้าขอบารมีพระองค์ท่านว่า "ข้าแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าขอเจริญพระกรรมฐานและวิปัสสนาญาณเป็นเวลา 1 ชั่วโมง ขอขณิกสมาธิของข้าพเจ้าพึงบังเกิดขึ้นตามความประสงค์ของข้าพเจ้า เมื่อครบตามความประสงค์แล้ว ขอขณิกสมาธิของข้าพเจ้าจงคลายออกตามความต้องการของข้าพเจ้า ณ บัดนี้ด้วยเถิดพระเจ้าข้า" แล้วจึงนั่งต่อไป พอถึงเวลาอันสมควรข้าพเจ้าได้กราบพระรัตนตรัย 3 ครั้ง พอข้าพเจ้าก้มลงกราบ นาฬิกาตีบอกเวลา 22 นาฬิกา ครบ 1 ชั่วโมงพอดี เมื่ออุทิศส่วนกุศลเสร็จแม่ชีละออได้เข้ามากราบข้าพเจ้าที่ตักและพูดขึ้นว่า "ฉันนึกไม่ถึงเลย ตื่นตันใจมากจนบอกไม่ถูกว่าจะพูดอย่างไรดีว่าคุณประทุมได้คุณธรรมถึงปานนี้ แม่ชีปฏิบัติเป็นเวลา 17 พรรษายังปฏิบัติไม่ได้ขนาดนี้ ฉันนับถือคุณประทุมจริงๆ และในระหว่างที่คุณประทุมนำให้ฉันเอาจิตตามในธรรมะที่กล่าวนำอยู่นั้น ทำให้จิตใจของฉันสบายและไม่ฟุ้งซ่านเหมือนนั่งปฏิบัติคนเดียว ฉันขอกราบคุณธรรมที่คุณประทุมได้แล้ว" ข้าพเจ้าไหว้ตอบแม่ชีและพูดขึ้นว่า "ดิฉันยังไม่เก่งกาจอะไรนัก ยังรู้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ต้องศึกษาต่อไปอีก" แม่ชีละออก็ถามว่าข้าพเจ้าจะไปอยู่ที่ไหน เธออยากติดตามไปด้วย ข้าพเจ้าก็บอกเธอว่า ยังไม่ทราบ ถึงเธอจะอยู่ที่ใด เวลาปฏิบัติต่อไปอย่าทำให้ร่างกายเครียดจะเป็นการทรมานตัวเองและจะไม่ได้ผล

ตั้งจิตปณิธาน

บ่ายวันหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ที่ชายคา ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงผู้ชายดังมาจากหลังคาว่า "เอาผมไว้ทำไม" ครั้งแรกข้าพเจ้าก็ไม่ได้สนใจ คิดในใจว่าช่างมันเถอะ ต่อมาอีก 7 วันข้าพเจ้าก็ได้ยินอีกและพูดถึง 3 ครั้ง ข้าพเจ้านึกในใจว่าหนที่ 3 แล้วจะต้องตอบไปจะได้รู้ว่าเป็นเสียงใคร ถ้าเสียงนั้นต้องการให้ข้าพเจ้าทำตาม จงไปหาคนดี มีศีลธรรม มือสะอาด ศีลบริสุทธิ์มาทำพิธีผมของเราก่อน เราจึงจะเอาผมออก ถ้าหาตามนี้ไม่ได้เราจะไม่เอาผมออก แล้วเราจะไม่ฟังคำท่านอีกต่อไป

วันออกพรรษาข้าพเจ้าไปตลาดศรีราชาเพื่อซื้อน้ำตาลทรายขาว ข้าวสาร ยางรัดถุงและถุงใส่ข้าวสาร เมื่อกลับมาถึงข้าพเจ้าเตรียมยาง น้ำตาล ข้าว วางไว้ใกล้ตัว ข้าพเจ้าตั้งใจใส่บาตร 19 ชุด เมื่อ

ข้าพเจ้าหยิบยางและถุงออกมากองไว้ ขณะตักข้าวสารใส่ถุงไป ก็พิจารณาไปตลอด เมื่อใส่ข้าวสารครบ 19 ถุงแล้วใส่น้ำตาลต่อไปอีก ข้าพเจ้ากำหนดคำภาวนาตลอด นึกถึงศีล นึกถึงหัวข้อธรรม ไม่ติดร่างกายใด ๆ พิจารณาให้เกิดสังเวชเบื่อหน่ายกับสิ่งทั้งปวง เห็นความทุกข์ของการเกิด พิจารณาแล้วย้อนไปย้อนมา ในที่สุดก็หมดทั้งยางทั้งถุง และได้ครบพอดี 19 ชุด ข้าพเจ้าเกิดประหลาดใจตัวเอง ทำไมถึงเป็นเช่นนี้ ทำไมของเหล่านั้นจึงพอดีกัน ข้าพเจ้าจึงยกมือจรดศรีษะและพูดขึ้นว่า "พระธรรมขององค์พระประทีปแก้วได้ประสบกับตาของข้าพเจ้าแล้วเจ้าค่ะ ข้าพเจ้าขอคารวะพระธรรมและพระองค์ และพระอริยสงฆ์ตลอดชีวิต ข้าพระพุทธเจ้าจะไม่ท้อถอยแม้อุปสรรคใด ๆ จะเกิดขึ้นก็ตาม ข้าพระพุทธเจ้าจะช่วยพระศาสนาตลอดชีวิต อะไรจะเกิดขึ้นก็ตามจะขอสร้างความดีตามพระธรรมคำสอนของพระองค์ตลอดชีวิต ข้าพเจ้าจะปฏิบัติด้วยความมั่นคง มีความมานะในการปฏิบัติมากขึ้น"

การที่ข้าพเจ้าเขียนมาให้ทุกคนได้รู้เรื่องราวของข้าพเจ้าไม่ใช่จะอวดเก่งหรืออวดความวิเศษ ข้าพเจ้ามิใช่นักเขียน การศึกษาก็จบแค่ ป.4 โรงเรียนวัด ข้าพเจ้าไม่ต้องการขายหนังสือกิน แต่ที่เขียนก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายที่รักการฏิบัติจะได้มีกำลังใจในการปฏิบัติยิ่ง ๆ ขึ้น จะได้ไม่ท้อถอยต่อความดีซึ่งคอยอยู่ตรงหน้าท่านแล้ว ขอให้เราชาวพุทธที่เกิดมาพบพระพุทธศาสนาจะได้ไม่เสียชาติเกิด การที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์นับว่าเป็นบุญใหญ่ที่พระองค์ทรงเมตตาถากถางให้พวกเราเดิน เป็นทางที่สะอาด บริสุทธิ์ เป็นหนทางของคนคนเดียว

ครั้นเมื่อออกพรรษาแล้ว ข้าพเจ้ากราบลาหลวงพ่อเข็งวัดพระพุทธโคดมเดินทางกลับบ้านที่จันทบุรี ถึงบ้าน 5 โมง ข้าพเจ้าไม่พูดไม่เล่าบอกใคร เพราะกลัวเขาจะไม่เชื่อ ครั้นอยู่ต่อมามีคนมาหาข้าพเจ้าให้ช่วยเขาหน่อยเพราะเขาป่วยเป็นมะเร็งในเม็ดเลือด เขาบอกกับข้าพเจ้าว่าเขามีอาชีพรับราชการตำรวจตระเวนชายแดน เขาชื่อส.ต.อ.ประทิน นามสกุลข้าพเจ้าจำไม่ได้ เพราะไม่คิดว่าจะเขียนเรื่องจึงไม่ค่อยสนใจเท่าไรนัก เขามาพร้อมกับภรรยาและเพื่อนอีกคน ภรรยาของส.ต.อ.ประทินได้หยิบของในกระเป๋าถือของเธอส่งมาให้ข้าพเจ้าช่วยดูให้เขาด้วย เธอบอกว่าคนทรงให้เธอมาและถามข้าพเจ้าว่า "คุณแม่มีวิญญาณไหม" ข้าพเจ้าไม่ตอบเพียงแต่ยิ้มให้เธอ และเธอได้เล่าต่อไปอีกว่า "ก่อนที่จะมาพบคุณแม่ หลวงพ่อวัดมะทายได้แนะนำให้มาหาคุณแม่เพราะสามีของดิฉันป่วย ที่สามีดิฉันได้เล่าให้คุณแม่ฟังแล้วนั่นแหละค่ะ" ทันใดนั้น ส.ต.อ.ประทินได้พูดเป็นเชิงขอร้องให้ข้าพเจ้าช่วยสงเคราะห์เขาเรื่องโรคของเขา ข้าพเจ้ามองหน้าคุณประทินแล้วพูดว่า "แม่ไม่เคยรักษาโรคใครเลย แม่ไม่มียา" แต่ในทันทีที่ข้าพเจ้าพูดกับส.ต.อ.ประทินอยู่ก็มีเสียงหนึ่งได้พูดที่หูขวาของข้าพเจ้าว่า "โรคที่เขาเป็นนั้นไม่ใช่โรคมะเร็งในเม็ดเลือด เมื่อประมาณ 12 ปีก่อนโน้นเขาถูกสั่งกินยาขับพิษ ยาออกยังไม่หมดจึงเป็นเหตุให้ป่วย และส.ต.อ.ประทินคนนี้เคยเป็นลูกของเธอมาตั้งแต่เมื่อแปดชาติที่แล้วมา เธอจงช่วยเขา กำลังของความเป็นแม่ลูกกันมา เธอจะช่วยลูกของเธอได้ เธอเท่านั้นที่จะช่วยเขา เธอจงไปเก็บใบยามาต้มเอาน้ำสามส่วน ต้มแล้วให้เหลือส่วนเดียว ยาขนานนี้เป็นเพียงบรรเทาเท่านั้น เมื่อกินยาขนานนี้แล้วให้นอนพักสักครู่เขาจะเบา แต่ก่อนจะตกลงรักษาต้องให้เขารับปากว่าต้องรักษาศีล 5 ตลอดชีวิต แล้วค่อยรักษาให้ ถ้าไม่รับปากรักษาศีล 5 จงอย่ารักษาให้เด็ดขาด ปล่อยมันไป และข้อสองต้องมาปฏิบัติธรรม เธอจงฝึกให้เขาทุกวัน จนกว่าเธอจะสั่งหยุด

ให้เขาทำที่บ้าน"

เมื่อข้าพเจ้าได้รู้เรื่องแล้ว ข้าพเจ้าเฉยไม่บอกใคร เพียงแต่ข้าพเจ้าได้ถาม ส.ต.อ.ประทินว่า "เมื่อ 10 กว่าปีไปถูกยาสั่งที่ไหนมา" ส.ต.อ.ประทินมองหน้าข้าพเจ้าแล้วค่อย ๆ ตอบว่า "ผมถูกยาสั่งตอนที่ไปชายแดน แต่ผมได้กินยาขับออกแล้วครับคุณแม่" ข้าพเจ้าบอกว่า "ยังไม่หมดจึงทำลายเส้นเลือด ที่จริงคุณไม่ได้เป็นโรคมะเร็ง ถ้าเป็นโรคมะเร็งแล้วคุณอยู่ไม่ถึงป่านนี้ 2-3 ปีก็ตาย นี่คุณเป็นมานานเกือบ 7-8 ปีแล้วใช่ไหม คุณประทินรับว่า "ใช่แล้วครับ" "เอาอย่างนี้ก็แล้วกันคุณ ฉันจะรักษาโรคของคุณ แต่คุณต้องรับปากกับแม่ก่อนว่าข้อที่หนึ่งคุณต้องรักษาศีลห้าจนตลอดชีวิตจะได้ไหม ถ้าคุณรับปากตามนี้ ฉันรับรองว่าโรคของคุณต้องหายแน่นอน" คุณประทินรับรองว่าจะรับศีลห้าตลอดชีวิต "ข้อที่สอง ต้องนั่งฝึกสมาธิทุกวัน จนกว่าแม่จะสั่งให้คุณหยุดทำที่บ้านได้" คุณประทินยอมรับข้อตกลงทั้งสองข้อ ในระหว่างที่ข้าพเจ้าพูดอยู่กับคุณประทินเรื่องรักษาโรคให้คุณประทิน คุณสว่างนั่งฟังข้าพเจ้าพูดกับคุณประทิน ว่าจะรักษาโรคให้คุณประทินแน่นอน คุณสว่างมองหน้าข้าพเจ้าเหมือนจะกิน เขาพูดกระชากเสียงขึ้นว่า "นี่คุณเคยเป็นหมอเสียเมื่อไหร่ คุณจะเอาอะไรให้เขากิน ประเดี๋ยวกินเขาเกิดตายจะทำอย่างไร ลูกของเราจะพากันเดือดร้อน ฉันดูว่านี่จะไปกันใหญ่" ข้าพเจ้าไม่ฟังคุณสว่างห้ามปราม ครั้นจะบอกเรื่องราวก็บอกไม่ได้ เพราะเขาไม่เชื่อถือการปฏิบัติของข้าพเจ้านัก เขาว่าข้าพเจ้าเป็นโรคคิดมาก

ในที่สุดข้าพเจ้าก็เดินลงบันไดเพื่อจะเก็บใบยา ทันใดนั้น คุณสว่างก็เดินตัดหน้าข้าพเจ้าตามลงมาเพื่อขัดขวางไม่ให้ข้าพเจ้าเก็บใบยา ในที่สุดข้าพเจ้าก็ยืนเฉยคิดถึงคำพูดของคุณสว่าง และคุณสว่างก็บังคับข้าพเจ้าไม่ให้เก็บใบยาที่จะเอาไปต้มให้คุณประทิน เมื่อข้าพเจ้ายืนนิ่งสงบว่าจะตัดสินใจอย่างไรดีอยู่นั้น ขณะนั้นข้าพเจ้าได้เห็นต้นไม้ขึ้นที่ดินตรงหน้าข้าพเจ้ามากมาย เป็นเถาก็มี บางต้นมีดอกสีเหลือง สีม่วง สีชมพู แดงเรื่อ ๆ ก็มี มีหลากสีต่าง ๆ มากมายข้าพเจ้าเอามือขยี้ตาตัวเองแต่ก็ยังเห็นอยู่ และมีเสียงพูดที่หูข้าพเจ้าว่า "นี่ต้นไม้ทุกชนิดเป็นตัวยาทั้งหมด จงเก็บใบยาเดี๋ยวนี้ คนโบราณเขากินอะไรกัน เขาใช้ใบไม้ทำยาทั้งนั้น จงเก็บใบยาเดี๋ยวนี้" คุณสว่างคอยคุมข้าพเจ้าไม่ให้เก็บ เสียงที่หูก็บอกให้เก็บ ในที่สุดข้าพเจ้าก็ตัดสินใจเดินไปเก็บใบไม้ที่ท่านสั่ง คุณสว่างเคืองข้าพเจ้ามาก เมื่อเก็บใบยาแล้ว ข้าพเจ้าก็นำใบไม้ไปต้มให้เหลือน้ำยาเพียงส่วนเดียว ตอนระหว่างที่เก็บต้องถ่องคาถาด้วย ต้มก็ว่าคาถา พอตัวยาเย็นข้าพเจ้า ก็ให้คุณประทินกิน และให้นอนพักผ่อน คุณประทินก็นอน สักครู่ก็ตื่นขึ้น คุณประทินบอกว่ารู้สึกดีขึ้น คราวนี้คุณสว่างหายเครียดลงเมื่อได้ยินคำพูดของคุณประทินกล่าวจบลง

ครั้นต่อมาท่านสั่งยาหม้อใหญ่เป็นยาที่ขับสิ่งมีพิษที่ค้างอยู่ในร่างกายให้หมดไป ข้าพเจ้าได้กราบเรียนให้ท่านทราบว่า "ยาหม้อใหญ่มีตัวยาหลายชนิด เพราะถ้าดิฉันไม่ชำนาญในเรื่องตัวยาที่จะมาต้ม ขอให้ท่านปู่เมตตาไปเอายาหม้อที่วัดจันทร์แสงศรีซึ่งเป็นวัดที่หลวงพ่อสวัสดิ์ จันทร์แสงศรี (หลวงพ่อลิงขาว) ท่านสร้างเป็นวัดท่านได้ไหมคะท่านปู่" ท่านปู่เมตตาตอบว่า "ได้" ข้าพเจ้าได้แนะนำให้คุณประทินไปวัดจันทร์แสงศรีและได้แนะนำให้เขาไปกราบท่านเจ้าอาวาสพระอธิการบุญธรรม แต่ปัจจุบันท่านเป็นพระครู คุณประทินกินยาหม้อใหญ่จนหายเลือดปกติ คุณประทินเล่าว่าได้ไปเช็คเลือดที่โรงพยาบาลศิริราชเสมอ

จนหมอที่โรงพยาบาลชี้แจงว่าเลือดปกติ ร่างกายของคุณประทินเริ่มสมบูรณ์ขึ้น

หลวงพ่อตอบคำถามทางจิต

ครั้นต่อมาข้าพเจ้าได้ขึ้นไปกราบหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) วัดท่าซุง ข้าพเจ้าฟังดูว่าอาจจะมีคนใดคนหนึ่งอาจจะเรียนถามพระเดชพระคุณหลวงพ่อเช่นเดียวกับเรื่องที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าบ้าง แต่นั่งดูแล้วไม่เห็นมีใครสักคนเลยที่ถาม ข้าพเจ้าอยากรู้เรื่องของตัวเองที่เกิดขึ้นด้วยหัวใจกระวนกระวาย ครั้นจะถามหลวงพ่อก็กลัวท่านจะติเตียนว่าเอาเรื่องอะไรมาถาม เรื่องที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าอาจไม่เป็นข้อธรรมก็ได้ จึงนึกกลัวหลวงพ่อ นั่งคิดมาคิดไป ทันใดนั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่อผู้ประเสริฐได้พูดขึ้นว่า "ใครก็ตามเมื่อปฏิบัติไป จิตมีสมาธิแก่กล้ามีกำลังมาก ลมของฌาณออกทางจมูก ถ้าผู้ใดปฏิบัติได้เป็นเช่นนี้ ท่านผู้นั้นมีกำลังของฌาณแก่กล้ามาก" เมื่อข้าพเจ้าฟังหลวงพ่อกล่าวจบลง ข้าพเจ้าได้กราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อที่ให้ความรู้ ความสว่าง ข้าพเจ้าภูมิใจที่ได้พบพระแท้ ๆ ในพระพุทธศาสนา และสิ่งที่เกิดกับข้าพเจ้ามิใช่เป็นเรื่องเหลวไหลเป็นธรรมะแท้ ๆ ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ถึงธรรมะมาแล้ว ผู้ที่ซึ่งไม่ผ่านมาจะแนะนำและบอกไม่ถูกจึงได้พากันว่าเราบ้า เขายิ่งกว่าเราเพราะเขาไม่รู้เรื่องเลย พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านรู้อารมณ์จิตโดยที่ไม่ต้องเรียนถาม นึกอยากจะรู้เรื่องอะไรในสิ่งที่เป็นประโยชน์เป็นแก่นสาร หลวงพ่อก็ตอบให้รู้ได้เลย

ครั้นต่อมาข้าพเจ้าไปกราบหลวงพ่ออีก ข้าพเจ้ามีเรื่องหลายอย่างที่จะเรียนรู้กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อ เมื่อข้าพเจ้ากราบหลวงพ่อแล้ว วันนั้นแขกมามาก ข้าพเจ้านั่งห่างจากท่านมาก นั่งกำหนดจิตตามเคย เพราะต้องการรู้ว่าเหตุที่เกิดขึ้นมานานกับตัวเองจะเป็นเรื่องจริงหรือเป็นสิ่งที่หลอนเรา เมื่อข้าพเจ้านั่งไปสักครู่เพื่อรอให้คนอื่นไถ่ถาม เผื่อจะตรงกับเรื่องของข้าพเจ้าบ้าง ก็ไม่มีใครถามเลยสักคนเดียว ในที่สุดพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้เอ่ยขึ้นว่า "ใครก็ตามเมื่อปฏิบัติพระกรรมฐานวิปัสนาญาณก็ดี จิตสงบสงัดจนสมาธิกล้า อุทิศส่วนกุศลไปในฌาณถือว่าผู้นั้นเลิศ มีฌาณแก่กล้าดีมาก มีอานิสงส์ใหญ่ เพราะอุทิศส่วนกุศลในฌาณ" ข้าพเจ้ากราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อ พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านมองมาที่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าดีใจเป็นที่สุด หลวงพ่อรู้เรื่องข้าพเจ้าหมด แต่ยังมีข้อหนึ่งควรจะรู้ ก็ควรจะรู้เสียวันนี้เลยจะได้หมดข้อสงสัย เพราะถือว่าได้พบผู้รู้จริง ผู้รู้แจ้ง ผู้รู้จบ จะได้ให้รู้เสียเลย

ครั้นเมื่อข้าพเจ้าไปกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อและได้อธิษฐานจิตขอถามอีกเป็นวาระที่สาม หลังจากนั่งฟังหลวงพ่อบรรยายธรรมกับญาติโยมและถามทุกข์สุขแล้ว ข้าพเจ้านั่งฟังเฉยเพื่อจะฟังหลวงพ่อตอบคำถาม ทันใดนั้นหลวงพ่อก็พูดขึ้นว่า "ใครก็ตาม จะเป็นหญิงก็ดี จะเป็นชายก็ดี เมื่อปฏิบัติได้แล้วบางคนจะได้ยินเสียงที่ไกลเขาคุยกัน บางครั้งคุยกับเสียงที่เขาพูดคุยไปด้วยกัน เขาคุยกันไปพรหมโลกก็ได้ยิน เขาเรียกว่าหูทิพย์ นี่นะเขาเรียกว่าของเก่ามาส่งผล" ข้าพเจ้ากราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อผู้หาที่เปรียบมิได้ นึกกำหนดจิตขึ้นว่า "หลวงพ่อรู้แจ้ง รู้จริง รู้จบ ครบสามข้อโดยมิต้องถามทางปาก เพียงแต่เอาจิตถามหลวงพ่อก็รู้วาระจิต หลวงพ่อเป็นพระเนื้อนาบุญของโลกควรแก่การกราบไหว้ ควรแก่การถวาย

ทาน เป็นเนื้อนาบุญโดยแท้ของโลก ข้าพเจ้าขอกราบเคารพบูชาตลอดชีวิตรองลงมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า" พวกเราทั้งหลายไม่ต้องสงสัยหลวงพ่อของเรา ขอพวกเราจงพากันไปกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อที่พระวิหารร้อยเมตร ภาพที่หลวงพ่อนอนสงบ หลวงพ่อของเรา ท่านไม่ได้ตายอย่างผู้อื่นหรือชาวบ้านตายกัน หลวงพ่อท่านมีจิตอยู่ที่นิพพาน เป็นแดนอันสงบไม่ต้องมาเวียนว่ายอีกต่อไป กราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อนึกถึงมรณานุสสติกันไว้จะทำให้จิตสงบดี ถ้าข้าพเจ้าไม่พบพระเดชพระคุณหลวงพ่อผู้มีพระคุณใหญ่ แล้วคงไม่มีสำนักส่งเสริมปฏิบัติธรรมเกิดขึ้นมาเพราะทุกคนไม่ยอมรับความจริงที่ข้าพเจ้าปฏิบัติมา มีพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) เท่านั้นที่รับรองข้าพเจ้า ปฏิบัติธรรมจริงถูกต้องตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระเดชพระคุณหลวงพ่อทำพิธีผมให้

ในที่สุดเห็นว่าจวนใกล้เวลาที่หลวงพ่อจะหมดเวลารับแขกแล้ว และข้าพเจ้าจะลาหลวงพ่อกลับบ้านในระหว่างที่นั่งอยู่ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องเสียงที่สั่งให้ข้าพเจ้าเอาผมออก พูดว่าเอาไว้ทำไม ในขณะนั้นข้าพเจ้าก็นึกขึ้นว่า "ถ้าเราได้หลวงพ่อทำพิธีผมให้" เราจะเอาผมออกเพราะหลวงพ่อเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์เป็นพระแท้และเป็นที่เคารพมากของเรา แต่เป็นไปไม่ได้เพราะเราเป็นผู้หญิงจะให้หลวงพ่อมายุ่งกับเรามันน่าเกลียด ใจนึกต่อไปอีกว่า เอาซิเจ้าของเสียงที่ท่านเตือนเรา ท่านจะจัดการอย่างไรท่านก็จัดการเสียถ้าท่านไม่จัดการต่อไป ท่านอย่ามาเตือนเราอีกเป็นอันขาด ในใจก็คิดสับสน ถ้าบุญเราเคยบวชมาแต่ชาติปางก่อนจริง ชาตินี้ก็คงได้บวชและมีคนดีมีคุณธรรมทำพิธีผมให้ พอเห็นว่าใกล้เวลาบ่าย 4 โมง หมดเวลารับแขกของหลวงพ่อ ข้าพเจ้าก็คลานเข้าไปกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อ และกราบเรียนท่านว่า "ดิฉันขอกราบลาหลวงพ่อก่อน พรุ่งนี้ดิฉันจะกลับบ้านแล้วค่ะ ดิฉันถือโอกาสลาหลวงพ่อแต่เย็นวันนี้เสียเลยค่ะหลวงพ่อ" หลวงพ่อว่า "เอ้อ พรุ่งนี้เช้าหรือโยม" "เจ้าค่ะหลวงพ่อ" แล้วข้าพเจ้าก็ยังนั่งอยู่เพื่อให้หลวงพ่อลุกก่อน ครั้นจะลุกก่อนพระเดชพระคุณหลวงพ่อเกรงจะเสียมารยาท เพราะเวลาเหลืออีกไม่กี่นาที ในที่สุดเวลา 4 โมงหมดเวลาของหลวงพ่อ ข้าพเจ้านั่งประนมมือเคารพหลวงพ่อด้วยใจซาบซึ้ง ทันใดนั้นหลวงพ่อก็ลุกเดินแทนที่ท่านจะเดินออกทางประตู หลวงพ่อกลับเดินมาหาข้าพเจ้า แล้วหยุดยืนยกไม้เท้าของท่านขึ้นมาเขี่ยผมข้าพเจ้าวนไปวนมาเมื่อปี พ.ศ. 2527 วันที่เท่าไรนั้นข้าพเจ้าจำไม่ได้ เพราะไม่นึกว่าจะเขียนประวัติ เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อทำพิธีให้แล้ว ข้าพเจ้ากราบหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านให้พร ข้าพเจ้ารู้สึกปลื้มปีติเป็นที่สุด

พิธีบวชชีที่วัดมะทาย

ครั้นพอรุ่งเช้าข้าพเจ้าก็กลับบ้านจันทบุรี ถึงบ้าน 5 โมงเย็นเศษ พอไปถึงข้าพเจ้าให้คุณสว่างพาข้าพเจ้าไปที่วัดมะทาย ครั้นพอถึงวัดข้าพเจ้าได้ไปกราบท่านพระครูประสาทพัฒนกิจ เจ้าคณะตำบลปถวีซึ่งข้าพเจ้านับถือท่านมานานแล้ว ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถึงเรื่องราวทั้งหมดให้ท่านทราบ เมื่อท่านพระครูประสาทพัฒนกิจได้ทราบเรื่องแล้วท่านก็ยกมือโมทนากล่าวขึ้นว่า "คราวนี้เป็นบุญใหญ่แล้วที่หลวงพ่อ

ใหญ่ซึ่งเป็นพระบริสุทธิ์ทำพิธีผมให้ เอาอย่างนี้นะโยม ได้ฤกษ์ดีแล้ว พรุ่งนี้เช้าออกจากพระกรรมฐานแล้ว โกนผมบวชเลย นิมนต์พระสวดชยันต์โตเลยนะโยม" ข้าพเจ้าเตรียมตัวบวชในวันรุ่งขึ้น ในตอนที่ข้าพเจ้าปลงผมอยู่ คุณสว่างได้เข้ามาอนุโมทนาบุญขอโกนผมให้ข้าพเจ้า คุณสว่างคิดว่าข้าพเจ้าบวชเพียงพรรษาเดียว แต่ข้าพเจ้าเตรียมตัวเตรียมใจแล้วว่า บวชครั้งนี้ คำว่าสึกจะไม่มีกับข้าพเจ้าจนตลอดชีวิต ในระหว่างที่ข้าพเจ้าโกนผม ข้าพเจ้าเห็นคุณสว่างกำลังมีจิตศรัทธาสูง ข้าพเจ้าจึงได้บอกคุณสว่างขึ้นว่า "ฉันอนุญาตให้คุณมีภรรยาใหม่ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ถ้าเห็นว่าพอจะพึ่งพากันได้ ฉันอนุญาต และคุณไม่ต้องมาขออนุญาตฉัน บวชครั้งนี้คำว่าสึกจะไม่มีสำหรับฉัน คุณจงดูแลทรัพย์สินบ้านเรือนที่อยู่ต่อไป" คุณสว่างยกมืออนุโมทนา เมื่อบวชแล้วข้าพเจ้าอยู่ที่วัดมะทาย ต.ปถวี อ.มะขาม จ.จันทบุรี ข้าพเจ้าบวชที่โบสถ์วัดมะทาย หลวงพ่อพระครูประสาทพัฒนกิจ (หลวงพ่อฝ้าย) ได้ทำพิธีเอากรรไกรขลิบผมให้ก่อนโกนผมและพระสวดชยันต์โตให้ในโบสถ์ ในระหว่างนั้นมีแม่ชีสำเนียงบวชวันเดียวกับข้าพเจ้าด้วย พรรษาแรกที่ข้าพเจ้าอยู่ที่วัดมะทายนั้น มีญาติโยมหลั่งไหลเข้ามาปฏิบัติธรรมและได้เข้าบวชชีพราหมณ์กันมากมาย

ข้าพเจ้าได้บูชาเทปของพระเดชพระคุณหลวงพ่อเป็นม้วนสมาทานพระกรรมฐาน ท่านกล่าวชุมนุมเทวดารู้สึกประทับใจมาก ไม่มีที่ไหนนำมาใช้เหมือนพระเดชพระคุณหลวงพ่อเลย ข้าพเจ้าฟังแล้วทำให้ข้าพเจ้าระลึกถึงเหตุการณ์ได้หลายอย่าง อยู่มาวันหนึ่งข้าพเจ้าคิดถึงเมื่อปี พ.ศ. 2514 ข้าพเจ้าได้นิมิตถึงเทวดาองค์หนึ่ง ท่านชื่อท้าวธตรฐ (ทะ-ตะ-รด) ท่านบอกว่าถ้ามีเรื่องทุกข์ร้อนอะไรจะให้ช่วยเหลือให้นึกถึงชื่อท่าน นามของท่านตรงกับบทชุมนุมเทวดาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกมหัศจรรย์เป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าพยายามท่องบทชุมนุมเทวดาและใคร่ครวญด้วยสติปัญญา ทบทวนดูว่าท่านจะเป็นองค์เดียวกันหรือไม่กับท่านท้าวมหาราชทั้งสี่พระองค์ ในที่สุดข้าพเจ้ารู้ได้ว่า ท้าวธตรฐเป็นองค์หนึ่งในท้าวมหาราชทั้งสี่

ข้าพเจ้ากราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบพระธรรม และพระอริยสงฆ์ กราบครูบาอาจารย์ทั้งหมด และได้กล่าวน้อมขอขมาโทษต่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อและเทวดาท้าวมหาราชทั้งสี่ มีท่านท้าวธตรฐ เป็นต้น ข้าพเจ้าขอจดบทสวดบทชุมนุมเทวดาเพื่อต้องการจำให้ได้ เมื่อไปอยู่ป่าอยู่ดง ไม่ต้องหิ้วเทปไปรุงรัง ในขณะนั้นข้าพเจ้าได้เปิดเทปบทชุมนุมเทวดาเบา ๆ แล้วจดไปบริบูรณ์ทั้งสี่พระองค์ เมื่อจดเสร็จแล้วนั่งสวดอยู่ในโบสถ์วัดมะทายอยู่คนเดียว พอท่องไปไม่ทันจบได้ยินเสียงหลวงพ่อพูดดุขึ้นว่า "ทำอะไร ทำเสียให้มันถูกต้อง เราเป็นครูบาอาจารย์เขา เมื่อเราผิดคนหนึ่งก็จะทำให้คนอื่นผิดด้วย จำไว้ให้ดี" เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงหลวงพ่อ ข้าพเจ้าหยุดสวดทันที รู้ตัวว่าเราทำผิดอย่างหนึ่งอย่างใดขึ้นแล้ว ก็ตรวจดูความผิดของตัวเอง ดูศีลก็ไม่บกพร่อง นึกมานึกไปหรือเราจดบทสวดชุมนุมเทวดาผิด ปรากฏว่า ข้าพเจ้าจดผิดสลับกัน คือ อินทะนามา จดผิดเป็นอินทะมานา เมื่อตรวจพบ ข้าพเจ้ากราบขอขมาพระรัตนตรัย ตลอดจนครูบาอาจารย์ มีหลวงพ่อ และเทวดาทั้งหลาย

ครั้นต่อมาข้าพเจ้าได้ไปที่วัดหลวงพ่อ พอได้เวลาได้เข้าไปกราบหลวงพ่อ และได้กราบเรียนให้พระคุณท่านทราบตามที่เป็นมาว่า "โยมได้ขอลอกบทบวงสรวงชุมนุมเทวดา โดยขออนุญาตหลวงพ่อ

ทางจิตเจ้าค่ะหลวงพ่อ" หลวงพ่อว่า "เออสวดไป สวดไป" ข้าพเจ้าพูดต่อว่า "ไม่ใช่เช่นนั้นซิคะหลวงพ่อ โยมเปิดเทปลอกตามเสียงหลวงพ่อในเทป โยมจดไปแล้วสวด พอสวดยังไม่ทันจบ เสียงหลวงพ่อก็ตวาดว่าโยมที่กำลังสวดว่า เราเป็นครูบาอาจารย์เขาทำอะไรให้มันถูกต้องให้มันดี เราผิดเข้าคนเดียวจะทำให้คนอื่นๆ พลอยผิดด้วย เมื่อโยมได้ยินเสียงหลวงพ่อ โยมหยุดทันทีเลยค่ะหลวงพ่อ" หลวงพ่อพูดขึ้นว่า "เออดีที่หยุดเสียเร็ว จำไว้ จำไว้ให้ดี ฉันจะถามโยมว่า โยมเป็นลูกศิษย์ฉันหรือเปล่า" ข้าพเจ้ารีบตอบว่า "เป็นเจ้าค่ะ" หลวงพ่อว่า "เออ ถ้าเช่นนั้นจำไว้ให้ดี ถ้าโยมไปที่ไหน ฉันจะคอยตามไปดู จำไว้" เมื่อข้าพเจ้าฟังคำพระเดชพระคุณหลวงพ่อทำให้ข้าพเจ้าระวังตัวกลัวผิดอยู่ตลอดเวลา เพราะหลวงพ่อไม่เหมือนพระอื่นๆ ที่ข้าพเจ้าเคยพบมา ท่านเป็นพระแท้ที่รู้สิ่งลึกล้ำที่ผู้อื่นไม่สามารถรู้ได้ พอเวลาครบ 7 วันข้าพเจ้าก็ลาหลวงพ่อกลับ

รักษาคนด้วยธรรมะ

ในช่วงที่ข้าพเจ้าอยู่ที่วัดมะทายนี้มีญาติโยมมาปฏิบัติกันมาก ครั้นอยู่ต่อมาวันหนึ่งได้มีผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านชื่อทวีได้พาลูกชายอายุประมาณ 6 ขวบมาหาข้าพเจ้า เขาเล่าว่า "ผมพาลูกชายไปรักษาหลายแห่งแล้ว และได้พาไปให้เจ้าที่เข้าทรงดู ท่านบอกว่า ลูกผมถูกเจ้าป่าเจ้าเขา เพราะไปทำผิดทำให้ลูกผมชักวันละ 6-7 ครั้ง จนหน้าตาของลูกชายฟกช้ำไปหมด ผมสงสารลูกมาก เจ้าพ่อที่ท่านเข้าทรงนั้นบอกให้ผมเอาหัวหมูไปแก้บนแล้วจะหาย ผมทำพิธีเอาหัวหมูไปแก้บนไม่รู้เท่าไรก็ไม่เห็นหายเลยครับ ถ้าคุณแม่ชีมีทางไหนช่วยลูกผมได้ ช่วยเมตตาลูกผมด้วยเถิดครับ" เรื่องรักษาโรคนี้ข้าพเจ้าไม่ชำนาญและไม่รู้เรื่องแต่คิดในใจเกิดความสงสารน่าสงเคราะห์ เขาเป็นคนจน ข้าพเจ้าจึงบอกว่า "เอาเถอะแม่จะลองดู แต่ลูกเธอมิได้ถูกเจ้าป่าเจ้าเขา อย่าไปโทษเดี๋ยวจะบาป ลูกของเธอถูกเวรถูกกรรมเล่นงาน การรักษาของแม่ไม่ต้องเสียเงินเสียทองอะไรเลย แต่ถ้าเชื่อแม่ชีแล้วให้ไปจุดธูปเทียนในโบสถ์ ขอบวชพราหมณ์ ถือศีล 8 เป็นเวลา 1 เดือน นุ่งขาว ห่มขาว และเอาลูกมาอยู่เสียด้วยกันที่วัด โรคนี้อาจจะเบาบางลงได้ ถ้าเชื่อแม่ก็ลองดูนะเผื่อว่าชาติก่อนอาจจะช่วยกันมา" ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านทวีก็ยอมทำตามคำแนะนำของข้าพเจ้าทุกประการ การรักษาของข้าพเจ้าไม่มีอะไรมาก เพราะข้าพเจ้าไม่ใช่หมอวิเศษมาจากไหน

ข้าพเจ้าใช้เมตตาเข้าช่วย ใช้ธรรมะที่ปฏิบัติมาปัดเป่า สอนให้เขาปฏิบัติเจริญพระกรรมฐาน เวลาเช้ามืดและหัวค่ำตอน 4 ทุ่ม ลาออกจากพระกรรมฐานแล้ว ข้าพเจ้าจะนำพ่อลูกที่ป่วยอุทิศส่วนกุศลให้เฉพาะเจ้ากรรมนายเวรเท่านั้น ทำเช่นนี้ทุกๆ วัน บางวันข้าพเจ้าเก็บใบไม้ให้เด็กต้มกิน อยู่ต่อมาประมาณไม่ถึง 10 วัน เด็กคลายจากความชักลง เคยชักวันละ 6 ถึง 7 ครั้ง เหลือ 5 ครั้ง 4 ครั้ง เหลือ 3 ครั้ง ผลสุดท้ายก็หายไม่ชักอีกต่อไป ปัจจุบันนี้เด็กลูกชายผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านโตเป็นหนุ่มแล้ว ด้วยอานิสงส์ของคุณพระรัตนตรัย

เมื่อผู้ใดเข้าถึงพระธรรมแล้วผู้นั้นจะมีแต่ความสุขร่มเย็น "พระธรรมช่วยโลก" ขอให้ทุกท่านเชื่อพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วพวกเราจะพ้นภัย จงรักษาศีลให้มั่นคง อย่าทำลายความดีของตัวท่านเอง จงมีเมตตาทั้งสัตว์และบุคคลที่เป็นญาติและมิใช่ญาติ เราควรช่วยเหลือใน

สิ่งที่ควรช่วยที่ไม่ให้ตัวเราเองเดือดร้อน เคารพพระรัตนตรัยทั้งสามประการด้วยความมั่นคง อย่าประมาท ว่าตัวเองยังไม่ตาย ต้องนึกเสมอว่าเราอาจจะตายอยู่ขณะนี้และเดี๋ยวนี้ เราจะทำความดีทั้งหมดนี้เพื่อไม่ต้องการเกิดอีกต่อไป ชาตินี้ถือว่าเป็นชาติสุดท้าย เราจะมีขันติ อดทน อดกลั้นต่ออุปสรรคที่จะเกิดขึ้นทั้งปวง เราจะไม่ประมาทในชีวิต ถ้าความตายเกิดขึ้นกับตัวเราเวลาใดก็ดี เราขอไปพระนิพพานทันที เอาจิตติดความดีนี้ไว้บ่อย ๆ ต่อไปจิตจะชินไปเอง

พออธิษฐานจิตหรือใคร่ครวญธรรมะจบลงแล้ว ให้แผ่เมตตาไปในทิศทั้งปวง สี่ทิศ แปดทิศ ทั่วโลกธาตุ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรหรือคู่เวรคู่กรรมที่ติดตามกันมาก็ดี ให้ท่านโมทนาและอดโทษให้ด้วย และแผ่ให้ท่านทั้งหลายผู้เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ไม่มีที่ประมาณ ตลอดจนเทวดาที่รักษาตัวเราก็ดี รักษาราศีเราก็ดี จงโมทนาในส่วนผลบุญของข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วยเถิด หมั่นเจริญเมตตาเสมอ

คำสั่งให้เดินทาง

ครั้นต่อมาในคืนวันหนึ่ง ในระหว่างที่ข้าพเจ้ากำลังปฏิบัติธรรมอยู่ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงเรียกว่า "อธิกะกุลบุตร เธอจงเดินทางไปตามสถานที่ที่บุคคลยังต้องการธรรมะอีกมากนัก" เมื่อข้าพเจ้าได้ยินได้ฟังครั้งแรก ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านเรียกใคร เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ชื่อนั้นจึงนิ่งเสีย แต่มีความรู้สึกหนึ่งอยากจะรู้ว่าเจ้าของเสียงต้องการพูดกับใคร จึงตัดสินใจพูดขึ้นว่า "จะให้ดิฉันเดินทางไปในสถานที่ต่าง ๆ ดิฉันไม่มีความรู้อะไรที่จะไปสอนเขาเหล่านั้นได้ เพราะดิฉันยังไม่เก่งกล้า สามารถนำพระธรรมคำสอนของพระองค์ไปแนะนำเขาเหล่านั้นได้ ดิฉันยังไม่เก่งพอ" พอข้าพเจ้าหยุดพูดก็มีเสียงเดิมพูดขึ้นว่า "พระธรรมคำสอนที่เธอรู้แล้วนั่นแหละ เธอจงนำไปแนะนำเขา พระธรรมใดที่เธอไม่รู้เดี๋ยวเธอจะรู้ขึ้นเอง เธอจงเดินทางไปตามที่ฉันสั่ง" พูดแค่นี้เสียงนั้นก็หายไป ข้าพเจ้าคลายจากสมาธิ อุทิศส่วนกุศลไปในทิศทั้งปวงทั่วโลกธาตุ

ไปงานไหว้ครู

ครั้นอยู่ต่อมาของเช้าวันหนึ่ง หลวงพ่อประสาทพิพัฒนกิจ (หลวงพ่อฝ้าย) ได้บอกข้าพเจ้าว่า "วันนี้โยมมานิมนต์ไปฉันที่บ้านงานไหว้ครู พระสงฆ์ แม่ชีและทั้งพราหมณ์ไปกันหมด ให้ทุกคนเตรียมตัว เจ้าของงานจะนำรถมารับ" ข้าพเจ้ารับคำหลวงพ่อ ได้เวลาแล้วรถก็มารับ พอถึงบ้านงานพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์แล้ว เจ้าภาพได้ถวายภัตตาหารแด่พระภิกษุสงฆ์ทุกรูป และจัดอาหารถวายชีและพราหมณ์ทั้งหมด เมื่อฉันอาหารแล้วก็ให้พรกับเจ้าภาพ เจ้าภาพผู้หญิงถือพานเอาซองถวายปัจจัยแด่พระทุกรูป แม่ชีและพราหมณ์ทั้งหมด ในขณะที่เจ้าภาพหญิงนั้นกราบพระ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกสะดุดใจว่าเขาทำท่าเหมือนจะเข้าทรง ข้าพเจ้ารู้ในจิตทันทีว่าไม่ใช่เทพเทพารักษ์อะไร เห็นเป็นภาพดำมะเมื่อมคุมอยู่ข้างหลังเขา ข้าพเจ้าไม่เคยดูใครและใส่ใจกับคนอื่น ๆ เพราะพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยานได้สั่งกำชับไว้ว่าไม่ให้ไปเป็นหมอดู เมื่อใครอยากรู้ให้เจ้าตัวเข้ามาฝึกปฏิบัติเองไม่ต้องดูให้ใคร ข้าพเจ้าจดจำ

คำสั่งสอนของครูบาอาจารย์ถือคำสั่งด้วยความเคารพเสมอมา

เมื่อข้าพเจ้าเห็นภาพดำมะเมื่อมนั้นมิใช่เทวดาหรือพรหม แต่เป็นภาพของผู้อดอยากเที่ยวสิงให้เจ้าของเข้าใจผิด คิดว่าเป็นเทวดาหรือองค์เทพเสด็จมาประทับทรง คราวนี้เราจะลองดูว่าภาพที่เห็นอยู่นี้จริงหรือไม่ ข้าพเจ้าจึงตั้งจิตกราบขอบมาพระเดชพระคุณหลวงพ่อที่ได้สั่งสอนไว้แต่เดิม และข้าพเจ้าเอาจิตกราบขอบมาแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ข้าพเจ้าทำการครั้งนี้มิใช่อยากจะโด่งดัง และเพื่อประโยชน์ตัวเอง ข้าพเจ้าทำการครั้งนี้เพื่อต้องการทดสอบความรู้ของข้าพเจ้าเองว่าจะรู้จริง หรือว่าจิตของข้าพเจ้าเฝือไป ขอพระองค์จงอดโทษให้แก่ข้าหม่อมฉัน พร้อมทั้งพระเดชพระคุณหลวงพ่อด้วย แล้วข้าพเจ้าจิตเพ่งไปที่คนทรง และได้อธิษฐานจิตขึ้นว่า "ถ้าเป็นเทพเทวา ข้าดิฉันขอเชิญเข้าประทับทรง ถ้าเป็นวิญญาณ อสุรกาย เปรต หรือเป็นพวกวิญญาณสัมภเวสีจงอย่าได้แสดงอะไรเป็นอันขาด" คนทรงซึ่งกำลังจะประทับทรงก็คลายจากกิริยาที่จะประทับทรงนั้นทันที และไม่ยอมสบตามองหน้าข้าพเจ้า

ครั้นพอได้เวลากลับมาถึงวัดแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังไม่หายข้องใจ ข้าพเจ้าได้เดินตามหลวงพ่อฝ้ายขึ้นไปบนศาลาและได้กราบเรียนถามหลวงพ่อ "ที่บ้านงานเขาทำบุญกันวันนี้ เขานิมนต์หลวงพ่อไปทุกปีหรือเปล่าคะ" หลวงพ่อตอบว่า "เขานิมนต์ทุกปีแหละโยม โยมถามทำไมหรือ" "คืออย่างนี้ค่ะหลวงพ่อ โยมอยากทราบว่า ทุกปีที่เขานิมนต์หลวงพ่อไป คนทรงเขาประทับทรงหรือเปล่าหลวงพ่อ" หลวงพ่อตอบว่า "เขาเข้าทรงทุกครั้งเมื่อเขาไหว้ครูเสร็จ" ข้าพเจ้าพูดต่อไปว่า "แล้วปีนี้เขาไม่เข้าทรงเล่าคะหลวงพ่อ" หลวงพ่อตอบ "เออนั่นซิ ฉันก็แปลกใจว่าเขาทำไมไม่เข้าทรง มีอะไรหรือโยม" ข้าพเจ้ากราบเรียนหลวงพ่อว่า "โยมเห็นว่าไม่ใช่เทวดาอารักษ์อะไร โยมเลยลองใช้กระแสจิตเพ่งสกัดไม่ให้เข้าเพราะผิดศีลผิดธรรม ไม่เป็นความจริงเพราะคนทรงเขาไม่รู้คิดว่าเป็นเทพเทพารักษ์" เมื่อหลวงพ่อได้ฟังข้าพเจ้าเล่าเช่นนั้น หลวงพ่อก็สนใจ

ข้าพเจ้าจึงได้เล่าความเป็นมาของข้าพเจ้าให้หลวงพ่อฟังว่า "ตอนที่โยมหายไปเป็นเดือน บางคนก็วิพากษ์วิจารณ์กันหาว่าโยมเป็นบ้าเพราะการปฏิบัติ ที่จริงแล้วโยมไปหาความจริงและความจริงได้ปรากฏขึ้นมา เพราะโยมได้พบกับหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง) หลวงพ่อท่านได้รับรองโยมแล้ว ตอนก่อนโยมไม่มีเวลาเรียนให้หลวงพ่อได้ทราบ เพราะกลัวหลวงพ่อจะไม่ศรัทธาหลวงพ่อฤาษีลิงดำ จึงไม่กล้าเล่าให้หลวงพ่อฟัง" ข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องระหว่างข้าพเจ้ากับหลวงพ่อฤาษีลิงดำ ให้หลวงพ่อฝ้ายฟังตั้งแต่ต้นจนจบ เมื่อหลวงพ่อฝ้ายได้ฟังข้าพเจ้าเล่าจบลง หลวงพ่อฝ้ายจึงได้เอ่ยขึ้นว่า "โยมจะไปกราบหลวงพ่อฤาษีเมื่อใด ถ้าโยมขึ้นไปเมื่อไรบอกด้วยนะ อาตมาจะไปกราบท่านด้วย"

ความแตกแยกของวัดบ้านอ่าง

ครั้นอยู่ต่อมามีโยมมาหาข้าพเจ้าบอกว่าวัดบ้านอ่างไม่มีพระเหลือเพียงเจ้าอาวาสองค์เดียว ข้าพ-เจ้าคิดดูว่าคงจะสงบดี ที่วัดมะทายนี้ทำวัตรเย็นตอนหนึ่งทุ่มครึ่ง กว่าจะได้ปฏิบัติพระกรรมฐานก็ดึกมาก

ครั้นจะบอกหลวงพ่อท่านก็ไม่เหมาะ อยู่ไปก็ขัดกับการปฏิบัติที่ข้าพเจ้าเคยปฏิบัติมาแต่เดิม คือเริ่มปฏิบัติพระกรรมฐาน 1 ทุ่มตรง เลิก 4 ทุ่ม เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงเดินทางไปอยู่วัดบ้านอ่าง ซึ่งวัดนี้ข้าพเจ้าเคยไปถือศีลสมัยเป็นฆราวาส เป็นวัดที่อยู่ใกล้บ้านข้าพเจ้า มาอยู่ใหม่คิดว่าคงจะราบรื่นดีเพราะคนในหมู่บ้านก็คุ้นเคยกันทั้งนั้นและนับถือกันก็มีมาก พอมาอยู่วัดบ้านอ่างก็มีเหตุ พระกับชาวบ้านไม่ถูกกัน ส่วนข้าพเจ้ามิคิดที่จะเป็นฝ่ายใคร ถือการปฏิบัติด้วยความเคร่งครัด ไม่สนใจกับฝ่ายใดถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของชาวบ้านเขา ข้าพเจ้าได้รับกรรมหนัก เมื่อมาอยู่วัดบ้านอ่าง ชาวบ้านอ่างแตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งเป็นฝ่ายธรรมยุติ อีกฝ่ายเป็นฝ่ายพระมหานิกาย เรื่องนี้เกิดขึ้นก่อนที่ข้าพเจ้ามาบวช ข้าพเจ้ามิได้ต้องการเป็นฝ่ายใดตลอดมา

เมื่อข้าพเจ้าบวชชีแล้วอยู่ที่วัดมะทาย 1 พรรษา แล้วเดินทางมาพึ่งวัดบ้านอ่างเพื่อปฏิบัติธรรม เห็นว่าไม่มีพระและต้องการความสงบเท่านั้น มิได้เข้ากับฝ่ายใดเลย พอข้าพเจ้ามาอยู่วัดบ้านอ่าง ชาวบ้านแตกเป็น 3 พวก ส่วนพวกข้าพเจ้าน้อย ข้าพเจ้าอึดอัดใจมาก ข้าพเจ้ามาไตร่ตรองดูพิจารณาเหตุการณ์ รู้ในจิตว่าเราได้ทำกรรมไว้แต่ชาติก่อนนี้ เราจะอดทนอยู่เพื่อชดใช้หนี้กรรมให้หมด

ครั้นต่อมามีพ่อค้าชาวจันทบุรีได้เดินทางไปเจริญพระกรรมฐานกันมากมาย การฝึกพระกรรมฐานใช้เวลา 1 ทุ่มตรง พอ 4 ทุ่มเลิกฝึก ทำอย่างนี้มาตลอด

เรื่องราวของโยมอุ้น

เรื่องราวยิ่งเกิดขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนเงาตามตัว ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง มีโยมผู้ชายสูงอายุ ท่านชื่อโยมอุ้น อายุประมาณ 80 ปีเศษได้มาหาข้าพเจ้า และได้บอกว่าจะมาปฏิบัติธรรมกับข้าพเจ้า และได้สนทนากันอยู่พอสมควร ข้าพเจ้าได้ถามโยมอุ้นขึ้นว่า "คุณโยมเคยปฏิบัติที่ไหนมาก่อนบ้างหรือไม่" โยมอุ้นตอบว่า "เคยไปฝึกกับพระที่คลองมะลิ เป็นวัดธรรมยุติมาประมาณ 8 ปีแล้ว ผมยังไม่เข้าใจอะไรเลย ผมมาวันนี้ผมอยากมาขอฝึกกับแม่ชีดูบ้าง" ข้าพเจ้าตอบว่า "เชิญซิโยม เผื่อเราอาจจะเคยได้สะสมบุญกันมาตั้งแต่อดีตนะโยมนะ เย็นวันนี้โยมมาก่อน 1 ทุ่ม อย่าให้เลยเวลานี้ไปเพราะว่าแม่ชีถือเวลา ถ้าใครมาเลย 1 ทุ่ม แม่ชีจะปิดประตูไม่เปิดรับใครเป็นอันขาด ขอให้ทุกคนมาตรงเวลา" โยมอุ้นจึงถือเวลาที่แม่ชีกำหนดไว้อย่างเคร่งครัด

โยมอุ้นตั้งแต่เข้ามาฝึกวันแรก โยมอุ้นได้สัมผัสกับองค์สัมมาสัมพุทธเจ้า โยมอุ้นได้เล่าว่าในระหว่างที่นั่งปฏิบัติฟังคำบรรยายธรรมที่ข้าพเจ้าแนะนำก่อนนั่งเจริญพระกรรมฐาน

ข้าพเจ้าแนะนำเน้นในเรื่องศีลห้า ข้อที่ 1 ปาณาติปาตา เวรมณีสิกขาปะทัง สมาทิยามิ ข้อที่หนึ่งเว้นจากการฆ่าสัตว์ด้วยตนเองหรือยุให้ผู้อื่นฆ่า ข้อที่ 2 อทินนาทานา เวรมณีสิกขาปะทัง สมาทิยามิ ข้อที่สองนี้เว้นจากการลักทรัพย์ ไม่หยิบของที่เจ้าของเขาไม่อนุญาต ข้อที่ 3 กาเมสุมิจฉาจารา เวรมณีสิกขาปะทัง สมาทิยามิ ข้อที่สามเว้นจากการนอกใจสามีและนอกใจภรรยา ข้อที่ 4 มุสาวาทา เวรมณีสิกขา

ปะทัง สมาทิยามิ ข้อที่สี่เว้นจากการพูดปด พูดไม่จริง พูดเพ้อเจ้อ พูดส่อเสียด พูดล่อลวง ข้อที่5 สุราเมรยมัชชะปะมาทัฏฐานา เวรมณีสิกขา ปะทัง สมาทิยามิ ข้อที่ห้าเว้นจากการดื่มสุราเมรัย ศีลทั้งห้าข้อนี้ต้องเว้นให้ได้โดยเด็ดขาด อย่าได้ละเมิดศีลทั้ง 5 ข้อแรก และขอให้ทุกคนเคารพพระรัตนตรัยทั้งสามประการด้วยความมั่งคงว่า เราจะไม่ถอนจากความดีนี้เป็นอันขาด และไม่ประมาทในความตาย ให้ทำความรู้สึกอยู่เสมอว่าเราอาจจะตายทุกขณะ เราไม่ขอเกิดอีกต่อไป ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา

ครั้นต่อมาพอได้เวลาก็นำอุทิศส่วนกุศล เป็นอันว่าสิ้นสุดลง คุณโยมอุ้นได้เล่าต่อไปว่า ตอนที่แม่ชีพูดบรรยายธรรมอยู่ได้เอาจิตตามคำบรรยายไปในทันที โยมอุ้นได้พบแสงสว่างมากพร้อมกับได้เห็นพระพุทธรูปองค์ใหญ่เหลืองอร่าม ลอยอยู่ที่ข้างขวามือของข้าพเจ้า โยมอุ้นเล่าว่า “ผมไม่เคยเห็นเลยตั้งแต่ปฏิบัติมา 8 ปีแล้ว ผมเพิ่งเห็นครั้งนี้เป็นครั้งแรก”

โยมอุ้นเล่าให้ฟังด้วยความภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง รู้สึกโยมอุ้นดีใจจนออกนอกหน้า เมื่อเหตุการณ์ได้เกิดกับโยมอุ้นอย่างชัดแจ้งเช่นนี้ โยมอุ้นได้เล่าให้เพื่อนฝูงรุ่นเดียวฟัง ก็ยิ่งทำให้เพื่อนโยมอุ้นมาปฏิบัติธรรมกับข้าพเจ้ามากขึ้น สำหรับตัวโยมอุ้นพยายามมาปฏิบัติตรงเวลาไม่เกิน 1 ทุ่ม เพราะกลัวไม่ทันเข้าห้องปฏิบัติ โยมอุ้นปฏิบัติตัวตรงเวลาอย่างสม่ำเสมอมา

โยมปอมตามมาสืบเรื่องราว

ครั้นอยู่ต่อมาในวันหนึ่ง มีเพื่อนของโยมอุ้นชื่อโยมปอม ได้มาหาข้าพเจ้าในตอนบ่าย ได้เข้ามาถามเรื่องการปฏิบัติธรรม โยมปอมว่า “แม่ชีแนะนำธรรมะดีมาก ผมอยากมาฟังคำแนะนำกับแม่ชีบ้าง ผมเองยังไม่เคยปฏิบัติที่ไหนมาเลย” ข้าพเจ้าพูดว่า “โยมลองมาปฏิบัติดูบ้าง เราก็อายุมากด้วยกันแล้ว มาฝึกหนทางเอาไว้ เผื่อตายไปจะได้ไม่ไปลงนรก ใครทำใครได้ เราเกิดมานะโยม เรามัวแต่ทำให้ผู้อื่น รักผู้อื่น สงสารผู้อื่น ห่วงผู้อื่น วันหนึ่งๆ ไม่เคยคิดสงสารตัวของตัวเองเลย เอาชีวิตจิตใจมอบให้ผู้อื่นหมด เวลาตายไป ไม่มีความดีติดตัวไปเลย คิดได้ก็สายเกินแก้เสียแล้ว”

“เอาล่ะนะโยม โยมยังไม่สายเกินไป หันหน้าเข้าหาพระธรรมคำสอน ยึดหลักธรรมของพระองค์ เราทั้งหลายจะปลอดภัยจากนรกนะโยมนะ ให้นึกเสมอว่าเราต้องตายอยู่ขณะนี้ อย่าไปคิดว่าเราจะยังไม่ตาย ความตายนั้นไม่มีเครื่องหมาย หายใจเข้าไม่หายใจออกเราก็ตาย หายใจออกไม่หายใจเข้าเราก็ตาย เตรียมตัวตายทุกลมหายใจทั้งเข้าและออก หมั่นนึกถึงความตายเอาไว้ คนเรานะโยมกำลังพูดก็ตาย กำลังเอาข้าว เข้าปากก็ตาย กำลังเคี้ยวข้าวก็ตาย กำลังกลืนข้าวก็ตาย ข้าวถึงกระเพาะก็ตาย อิ่มแล้วก็ตาย หิวอยู่ก็ตาย เดินก็ตาย นอนอยู่ก็ตาย อาบน้ำก็ตาย ล้างหน้าก็ตาย นั่งส้วมก็ตาย ความตายนั้นเกิดกับสัตว์โลกทุกขณะ จงอย่าประมาทเป็นอันขาด ปู่ ย่า ตา ทวด พ่อ แม่ตาย ตัวเราก็ตาย เด็กเล็กเกิดทีหลังก็ตาย มิใช่ใครเกิดก่อนตายก่อน เกิดทีหลังตายทีหลัง หาเป็นเช่นนั้นไม่ พญามัจจุราชท่านไม่ปรานีใคร เร่งทำความดีกันเสียเดี๋ยวนี้ การกระทำความดีไม่ต้องผลัดเพี้ยน เพราะความตายผลัดเขา

ไม่ได้เช่นเดียวกัน

ศีลทั้งห้าข้อรักษาไว้ให้ดี อย่าให้ศีลขาด อย่าให้ศีลด่าง อย่าให้ศีลทะลุ หมั่นสำรวจศีลทั้งห้าข้อเอาไว้ให้ดี ๆ จงตั้งใจเคารพพระรัตนตรัยทั้ง 3 ประการคือ คุณพระพุทธรัตนะ คุณพระธรรมรัตนะ คุณพระสังฆรัตนะ ตั้งใจเลยว่า เราจะเคารพพระพุทธเจ้าจริงตลอดชีวิต เราจะเคารพพระธรรมคำสอนตลอดชีวิต เราจะเคารพพระอริยสงฆ์ตลอดชีวิต

พระพุทธองค์ท่านมีคุณอย่างมหาศาล ที่พระองค์ทรงตรัสเป็นพระสัจธรรมไว้ ถ้าพวกเราไม่มีองค์พระประทีปแก้วแล้ว พวกเราจะรู้จักพระธรรมของพระองค์กันไหม ฉะนั้นให้พวกเราจงนำพระสัจธรรมมาปฏิบัติตามพระธรรมคำสอน พระอริยสงฆ์มีคุณมหาศาลที่ท่านได้นำพระสัจธรรมคำสอนของพระพุทธองค์มาเผยแพร่ให้พวกเราชาวพุทธได้รู้แจ้งว่า พระสัจธรรมขององค์พระประทีปแก้ว เมื่อผู้ใดได้นำเอามาปฏิบัติตามแล้ว จะมีแต่ความร่มเย็นเป็นสุข

โยมปอมซาบซึ้งธรรม

พอสนทนาธรรมจบลง โยมปอมได้ยกมือขึ้นโมทนาพูดขึ้นว่า "ผมฟังแม่ชี ผมอิ่มใจและชื่นใจ ผมซาบซึ้งในพระธรรมของพระองค์มาก ผมบอกตรง ๆ ว่า ผมมิได้เยินยอแม่ชีเลย ผมไปมาก็หลายแห่ง ไม่มีใครบรรยายละเอียดละอออย่างนี้เลย ผมจะเล่าให้แม่ชีฟัง ที่ผมมาหาแม่ชีวันนี้ คือลูกสาวของอุ้นเพื่อนผม เขาใช้ผมให้มาตามอุ้น และมาดูว่าอุ้นพ่อของเขาว่าทำไมจึงมาหลงแม่ชี วัดมีไม่ยอมไป พระศีล 227 ข้อ ไม่ไปไหว้ ไม่ไปทำบุญ ไปทำบุญไปปฏิบัติธรรมอะไรกับแม่ชี แม่ชีมีศีลเพียง 8 ข้อจะดีกว่าพระไปได้อย่างไร" โยมปอมพูดต่อขึ้นอีกว่า "แหม ผมได้ฟังแม่ชีพูดบรรยายธรรมะเมื่อสักครู่ ผมยังชื่นใจ อย่างนี้อุ้นเพื่อนผมจึงได้มาหาและมาปฏิบัติทุกวัน"

ข้าพเจ้าว่า "เอาละนะโยม ใครจะมองในแง่ดีแง่ร้ายสุดแต่จะเห็นดีเห็นชอบ แม่ชีไม่ได้ตั้งตัวเป็นครูเป็นอาจารย์ใหญ่โตอะไร แม่ชีปฏิบัติตัวเองให้พ้นทุกข์ เมื่อใครจะมาขอให้แม่ชีแนะนำ แม่ชีก็จะสงเคราะห์เท่านั้น เพราะสงสารพวกที่เกิดแก่ด้วยกัน มิได้หวังทรัพย์สินหรือรางวัลอะไรกับผู้เข้ามาฝึกปฏิบัติธรรม บุญของใครก็บุญของผู้นั้น ใครทำใครได้ ตัวใครตัวมัน อย่าพูดเรื่องศีลมากศีลน้อยเลยโยมปอม ศีลนี้อยู่ที่คนรักษาได้นั่นคือศีล ถ้ารักษาไม่ได้ก็ไม่ใช่ศีล"

โยมปอมพูดต่อขึ้นว่า "ลูกสาวอุ้นเพื่อนผม เขาเล่าให้ฟังว่า พ่อเขาหลงใหลแม่ชีมาก แม้แต่ข้าวเย็นก้นหม้อกับน้ำพริกพ่อเขาก็รีบกิน ไม่รอข้าวร้อน ลูกสาวเขาสงสัยพ่อเขาเปลี่ยนแปลงไปมากตั้งแต่ไปหาแม่ชี เขาใช้ให้ผมมาดูแม่ชี และให้ผมตามพ่อเขากลับบ้านให้ได้ เขาคิดว่าแม่ชีคงทำอะไรให้พ่อเขาหลงใหล เมื่อผมได้มาเห็น ได้มาฟังแม่ชี ผมก็ชอบพระธรรมที่แม่ชีบรรยายให้ฟัง ผมจะมาหาปฏิบัติธรรมกับแม่ชีด้วยครับ"

ข้าพเจ้าว่า "เชิญโยม ขอให้มาตรงเวลา ที่โยมอุ้นต้องรีบมา ยอมกินข้าวเย็นกับน้ำพริกตามที่โยมปอมเล่านั้น คือโยมอุ้นต้องรีบมาที่แม่ชีเพราะโยมอุ้นกลัวเข้าห้องปฏิบัติธรรมไม่ทัน จึงรีบมากลัวแม่ชีจะปิดประตูตามเวลา" โยมปอมได้ยินข้าพเจ้าเล่าเรื่องโยมอุ้นให้ฟังแล้ว โยมปอมหัวเราะก๊ากใหญ่และพูดว่า "อ๋อเช่นนั้นหรือครับ" ข้าพเจ้าพูดต่อขึ้นว่า "โยมเรื่องชู้สาวไม่ต้องคิด ถ้าแม่ชีตัดไม่ได้ แม่ชีไม่ต้องบวช โยมสว่างยังหนุ่มกว่าโยมอุ้นเยอะแยะ แม่ชียังไม่ต้องการ ขอให้โยมทราบว่าถ้าลูกสาวเขาหึงหวง กลัวว่าพ่อเขาจะมาหลงรักแม่ชี บอกลูกสาวเขาด้วยและอย่าได้คิดเลย มันเป็นกรรมกันเปล่า ๆ นะโยม"

แนะนำกรรมฐาน

ในที่สุดโยมปอมก็มาปฏิบัติธรรมทุกวัน ตอนนี้มีผู้มาร่วมปฏิบัติหลายคนด้วยกัน ชาวตลาดจันทบุรีพากันขับรถมาปฏิบัติทุกคืน พอ 4 ทุ่มจะพากันกลับ ปฏิบัติเช่นนี้เป็นประจำ ครั้นต่อมาลูกสาวของโยมอุ้นไหว้วานให้เพื่อนของโยมอุ้นอีกท่านหนึ่งชื่ออะไรจำไม่ได้มันนานหลายปีมาแล้ว และอีกอย่างไม่เคยคิดที่จะเขียนเป็นประวัติอะไรขึ้น จึงมิได้จดข้อความเอาไว้ โยมท่านนี้มาหาข้าพเจ้าอายุพอ ๆ กับโยมอุ้น ได้ถามข้าพเจ้าถึงเรื่องการปฏิบัติว่าทำหรือปฏิบัติอย่างไรถึงจะเป็นทางที่ถูกต้อง และใช้ธรรมะข้อใดที่จะรู้ได้เร็ว ข้าพเจ้าตอบว่า "แม่ชีไม่เก่งกาจสามารถอะไรมากมายหรอกนะ รู้เพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ เพราะกำลังศึกษาอยู่ ตามแม่ชีปฏิบัติมานะโยม ก่อนที่แม่ชีจะนั่งหลับตาภาวนา หายใจเข้า "พุท" หายใจออก "โธ" แม่ชีมิได้นั่งท่อง แม่ชีเอาจิตเข้าไปรู้ว่า "พุท" เมื่อหายใจเข้า เอาจิตรู้หายใจออก "โธ" นะโยมนะ แม่ชีไม่ท่องให้เหนื่อย ถ้าท่องออกเสียงเหนื่อยแล้วมันไม่เกิดสมาธิ สู้เอาจิตเข้าไปทำความรู้สึกจะดีมากเพราะไม่เหนื่อย สมาธิจะเกิดขึ้นกับเราเพราะจิตใจสงบดี

แม่ชีชอบแผ่เมตตาก่อน นึกถึงศีลทั้ง 5 ข้อ หรือศีล 8 ข้อที่เรารักษาอยู่ ทวนองค์ศีลไปจนครบว่าศีลข้อใดบกพร่องบ้าง ถ้าบกพร่องศีลข้อใด จงทำศีลข้อนั้นให้ดีขึ้น ตั้งใจให้เด็ดขาดขึ้นในจิตของตัวเราเองว่า เราจะรักษาศีลข้อที่ 1 คือเว้นจากการฆ่าสัตว์หรือยุให้ผู้อื่นฆ่า ศีลข้อที่ 2 เราจะเว้นจากการลักทรัพย์ของผู้อื่นหรือหยิบของผู้อื่นที่เจ้าของเขาไม่อนุญาต ศีลข้อที่ 3 เว้นจากการนอกใจสามี นอกใจภรรยา เป็นชู้สู่สาว เป็นชู้สู่ชาย ศีลข้อที่ 4 เว้นจากการพูดปด พูดเท็จ พูดหยาบ พูดส่อเสียด ศีลข้อที่ 5 เว้นดื่มน้ำเมา สุราหรือเมรัย ศีลทั้ง 5 ข้อนี้ต้องเว้นได้อย่างเด็ดขาด ถ้าอยากสุข ต้องสำรวมศีลไว้ให้ดี อย่าไปทำชั่วเข้าในข้อใดข้อหนึ่ง

สอนพิจารณาขันธ์ 5

นั่งดูตัวของตัวเองว่า ขณะนี้อายุเราเท่าไร เราทำความดีมากน้อยแค่ไหน ใคร่ครวญด้วยสติด้วยปัญญาว่าอะไรที่ทำมาแล้วไม่ดีไม่ถูกต้องกับคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โยนมันทิ้งไปเลิกกันทีความชั่ว ตั้งใจทำความดีต่อไปด้วยใจมั่นคง อายุเราเข้ามาค่อนวันคือบ่ายแล้ว อายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไปนี่เขาเรียกว่าบ่ายแล้วนะ อย่าไปหลงระเริงว่าตัวเองยังไม่แก่ ดูตัวเองเสมอว่ามันเสื่อมมันโทรมจริง

ไหม กำลังถอยลงจริงไหม

ผมที่เคยดกดำเวลานี้ มันเป็นสองสีดอกเลาคือขาวบ้าง ดำบ้างจริงไหม ดวงตาที่เคยเห็นแจ่มใสเวลานี้มันมัวจริงไหม หูที่เคยได้ยินเสียงชัดเวลานี้มันได้ยินบ้างไม่ได้ยินบ้างใช่ไหม เขาว่าหูพร่า ตาลายถูกต้องไหม หนังเริ่มเหี่ยวจริงไหม ฟันที่เคยเคี้ยวก็หักโยกคลอนหลุดไปก็มีจริงไหม หมั่นดูร่างกายของตัวเองให้เกิดสังเวชไว้จะได้ไม่หลงตัวลืมตัว จะไปไหนมาไหนก็เชื่องช้าลงเพราะสังขารขันธ์ห้ามันเสื่อม เนื้อที่มีที่ตัวที่เคยอ้วนมาแต่หนุ่มแต่สาว มันหายไปเป็นหนังหมด ที่เขาเรียกและพูดกันว่าคนแก่หนังเหนียวควายแก่ หรือวัวแก่หนังเหนียว

บางคนมีลูกตั้ง 8 คน 10 คน พึ่งพาไม่ได้เลย เขาทิ้งหมด นี่เป็นทุกข์ไหม แก่แล้วจะนั่งก็โอย จะลุกไปไหนมาไหนก็โอย ความป่วย ความชราก็คืบคลานเข้ามาครอบงำ

พระพุทธองค์ท่านทรงให้พวกเราหมั่นดูให้เห็นทุกข์ ให้เห็นความจริง เมื่อแก่แล้วในที่สุดก็ตาย เมื่อตาย ธาตุลมจะไปก่อน เมื่อธาตุลมไป ธาตุไฟก็ดับ เมื่อธาตุไฟดับ ตัวก็เย็นเพราะขาดธาตุลม ตามตัวก็จะเป็นจุดเป็นจ้ำ เป็นแดงเป็นเขียวตามตัวของผู้ตายคือตัวเราเอง

คำว่าตัวเรานี้เป็นคำพูดสมมติกันเท่านั้น ที่จริงไม่ใช่ตัวเราของเรา เพราะอยู่กันด้วยธาตุทั้งสี่ คือ ธาตุลม ธาตุไฟ ธาตุน้ำ ธาตุดิน ธาตุน้ำกำลังจะทะลักออกตามทวารเพราะแรงขึ้นอืด ตาก็จะปลิ้น ลิ้นก็จะจุกปาก หนังที่ห่อหุ้มร่างกายไว้นั้นก็ปริออก มือกาง เท้ากาง ที่เขาเอาสัปเหร่อมามัดตราสังเพื่อมิให้ผีตายดูน่าเกลียด ในที่สุดหนอนก็ทำหน้าที่กินเนื้อ กินตับ กินปอด กินเส้นเอ็น ที่สุดเส้นเอ็นก็หมด หนอนเกิดมาจากไหน ก็เกิดมาจากซากศพนั่นเอง

ทีนี้เหลือแต่กระดูก กระดูกคนเราเมื่ออยู่นานเข้า ๆ ก็ป่นเป็นธาตุดินไปในที่สุด พระพุทธองค์ท่านตรัสไว้ดังนี้

วิธีภาวนาพุทโธ

"ขอให้คุณโยมหมั่นพิจารณาไว้เสมอ ไม่จำเป็นต้องนั่งเข้าสมาธิ เดินอยู่ ทำงานอยู่ คุณโยมพิจารณาได้เลยทำให้จิตมันชิน แล้วอย่าลืมนึกถึงพระรัตนตรัยคือ พระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ พระสังฆรัตนะ พระรัตนตรัยทั้งสามประการเป็นธงชัยของพระศาสนา เราลืมไม่ได้ เราเป็นชาวพุทธ อย่าให้เสียทีที่เกิดมาพบพระศาสนา ธรรมะคู่กับงาน พระพุทธองค์ท่านสอนให้คนขยัน ไม่ได้สอนให้คนหลับตานั่งทั้งคืนทั้งวัน เราต้องทำมาหากิน ยามว่างจากงานเราค่อยนั่งเจริญภาวนา เดินให้มีสติ นั่งให้มีสติ นอนให้มีสติ พูดให้มีสติ ทำการงานให้มีสติไว้ ยามว่างนั่งสัก 5 นาที 10 นาที เดินจงกรม 5 นาที ยืน 5 นาที นอน 5 นาที คำภาวนา "พุท" ทำความรู้สึกในจิตหายใจเข้า "โธ" ทำความรู้สึกหายใจออก หายใจเข้าพร้อม

กับความรู้สึกว่า "พุท" หายใจออกทำความรู้สึกว่า "โธ" ให้ได้ส่วน สมาธิจะเกิดเร็ว ไม่ต้องท่องเดี๋ยวจะเหนื่อย เมื่อเหนื่อยจะไม่เกิดสมาธิ การปฏิบัติของท่านจะล่าช้า แต่ท่านเคยใช้คำภาวนาอย่างไหนคล่องแล้ว ให้ใช้คำภาวนาตาม ถนัดของท่าน ที่พูดแนะมานี้ เอามาจากคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์เป็นพระบรมครูของโลก"

ครั้นได้พูดคุยกับคุณโยมพอสมควร คุณโยมเพื่อนโยมอุ้นชอบใจขอปฏิบัติด้วยตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา อยู่ต่อมาคุณโยมได้มาเล่าว่า "ลูกสาวอุ้นเขาต่อว่าผม ว่าอุตส่าห์ใช้ให้ไปตามพ่อ เขากลับไม่ให้ไปที่แม่ชี กลับไปติดแม่ชีเข้าอีก ใช้ไปตามเท่าไรไปติดแม่ชีหมด นี่มันเรื่องอะไรกัน" โยมเล่าว่าเขาพูดให้ลูกสาวโยมอุ้นลองไปฟังธรรมะแม่ชีดูบ้าง ถ้าไปฟังธรรมะแม่ชีจะต้องติดและชอบใจ ไม่เคยมีใครพูดให้ได้ยินมาก่อน

เหตุเกิดเพราะหลอดไฟ

ครั้นต่อมาเรื่องราวก็ยิ่งเกิดขึ้น ในวันหนึ่งตอนบ่าย ข้าพเจ้าลองเปิดไฟดูเพื่อความเรียบร้อยเพราะ มีผู้มาฝึกปฏิบัติกันมากขึ้น ก็พอดีหลอดไฟเสีย ข้าพเจ้าได้กราบเรียนให้ท่านเจ้าอาวาสทราบ ท่านเจ้าอาวาส จึงได้เอาหลอดไฟมาเปลี่ยนให้ ท่านบอกกับข้าพเจ้าว่า "มันมีอยู่หลอดเดียวโยม เจ้าของหลอดไฟเขาถวายไว้นานแล้ว มันเป็นหลอดไฟสีเขียว" ข้าพเจ้ากราบเรียนท่านว่า "ไม่เป็นไรหรอกค่ะหลวงพ่อดีนะคะ เจ้าของหลอดไฟจะได้บุญเขาบ้าง" ตกลงหลวงพ่อติดหลอดไฟให้ ครั้นอยู่ต่อมามีโยมผู้ชายท่านหนึ่งได้มา บอกกับข้าพเจ้าว่า "ชาวบ้านเขาลือกันใหญ่แล้วแม่ชี" ข้าพเจ้าถามโยมขึ้นว่า "ลือเรื่องอะไรกันละคะโยม" โยมพูดว่า "หาว่าแม่ชีเอาหลอดไฟสีเขียวมาติดทำให้เสียชื่อวัด เพราะวัดนี้ไม่เคยเสียชื่อเสียง แม่ชีมาอยู่ทำให้ วัดเสียหาย เอาหลอดไฟมาติด พอมีดผู้คนทางตลาดพากันมาคึกคัก รถราวิ่งกันขวักไขว่" โยมเล่าต่ออีกว่า "ปฏิบัติอะไรเห็นโน่นเห็นนี่ พระบวชมาตั้งหลายพรรษา ศีล 227 ยังไม่เก่งเท่าแม่ชี กูว่ามันเป็นอีพวกโคมเขียวหาเงินนั่นแหละ มึงคอยดูนะ กูจะไล่ไม่ให้อยู่ที่วัดนี้ให้ได้" โยมอุ้นได้พูดห้ามปรามว่า "อย่าว่าแม่ชีเลย แม่ชีเป็นผู้บริสุทธิ์ เดี๋ยวจะบาปกรรมมากนักนะ โยมท่านนั้นไม่ยอมหยุดพูดว่า "มึงคอยดูต่อไป กูจะไล่อีแม่ชีประทุมนี้ให้ไปภายใน 7 วัน มึงคอยดูกูต่อไป" แม้มีคนทั้งหญิงชายห้ามปรามอย่างไร โยม ท่านนั้นก็ไม่ยอมท่าเดียว

เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังโยมอุ้นเล่าจบลงก็บอกว่าช่างเขาเถอะนะ เมื่อถึงเวลาก็ต้องยอมรับเหตุดีเหตุร้ายก็ตาม ครั้นอยู่ต่อมาได้ 3 วัน พอดีมีพระหลวงตาเดินมาหา ข้าพเจ้าได้ถามหลวงตาว่า "ท่านไปไหนมาคะ นิมนต์ท่านนั่งก่อน" หลวงตาสดตอบขึ้นว่า "ไปเยี่ยมคนป่วยที่โรงพยาบาลมา" ซึ่งโยมอุ้นได้นั่งอยู่ด้วยโยมอุ้นถามว่า "ใครครับหลวงตาที่ว่าป่วย" หลวงตาตอบว่า "อ้ายสมไงล่ะ เวลานี้มันพูดไม่ได้แล้ว มันเป็นบาดทะยัก หนามข่วนหลังเท้านิดเดียว" โยมอุ้นว่า "อ้าว หยุดพูดเสียทำไม น่าจะพูดอีกต่อไป มันว่ามันจะมาไล่แม่ชีภายใน 7 วัน นี่เพียง 3 วัน มันหยุดพูดเสียแล้วหรือ" ครั้นต่อมาอีกประมาณเดือนเศษเขาก็ตาย แต่ก่อนตายมีผู้ไปเยี่ยมเขาเล่ากันว่า มีหนอนตัวใหญ่ออกมาทางปากมากมาย จริงเท็จอย่างไรขึ้น

อยู่กับผู้เล่า ข้าพเจ้ามิได้เห็นเอง

มาขอเรียนวิชาสะกดจิต

แต่ว่าเรื่องราวของข้าพเจ้าก็หาได้หยุดเพียงแค่นี้ไม่ โปรดติดตามเรื่องของข้าพเจ้าต่อไป ครั้นต่อมาวันหนึ่งในตอนบ่าย ได้มีชายอายุประมาณ 40 เศษ ได้มาหาข้าพเจ้า เขาได้แจ้งความประสงค์ว่าเขาต้องการมาศึกษาวิชาสะกดจิต เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังเขาพูดจบลง ข้าพเจ้าได้เอ่ยกับชายแปลกหน้าขึ้นว่า "เรื่องวิชาสะกดจิตนี้ แม่ชีไม่เคยแนะนำใครนะ มีแต่แนะนำให้ฝึกพุทโธเท่านั้น" ชายแปลกหน้าพูดต่ออีกว่า "ผมอยากจะเรียนวิชาสะกดจิตนี้ เพราะมีคนร่ำลือกันว่าแม่ชีมีคาถาสะกดจิตที่สามารถทำให้ใคร ๆหลงกันมามากแล้ว ผมได้ข่าวเขาลือกัน ผมจึงเดินทางมานี่แหละครับ" ข้าพเจ้าตอบว่า "การที่บุคคลทั้งหลายพากันมาหาแม่ชี เขาเหล่านั้นมิได้หลงใหลแม่ชี ทุกคนเขาติดใจรักธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โยมเข้าใจตามความเป็นจริงนะ แม่ชีไม่มีคาถาสะกดจิตหรอก มีแต่คาถาพุทโธ คำว่า "พุทโธ" นี้มีอำนาจมหาศาล เป็นพุทธานุสสติ ระลึกนึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ ไปที่ไหนใช้ได้ตลอด นรกเขายังไม่ให้เข้าเลย นี่มีอำนาจอย่างนี้ โยมอย่าเข้าใจผิด ถ้าโยมอยากร่ำเรียน โยมท่องพุทโธไว้ในใจเสมอแล้วโยมจะสุขใจ ไปไหนก็ไม่มีคนเกลียด เพราะเรามีพระพุทธเจ้าอยู่กับเรา ตลอดทั้งเทวดาก็รัก จะไปไหนเทวดาตามคุ้มครอง ผีร้ายก็ไม่กล้ามารบกวน" ในที่สุดโยมก็ลากลับ

สัมผัสหัวหน้าเทวดา

ในคืนวันต่อมาข้าพเจ้าได้เจริญพระกรรมฐาน มีญาติโยมหลายท่านมาปฏิบัติด้วย ครั้นนั่งไปประมาณ 3 ทุ่มเศษ ได้สัมผัสกับหัวหน้าเทวดา ท่านถือไม้กระบองอันใหญ่มายืนบอกกับข้าพเจ้าว่า "เวลานี้มีคนปล่อยของมา แต่คุณไม่ต้องกลัว ฉันล้อมกรอบไว้แล้วให้ปฏิบัติไป ฉันสั่งลูกน้อง 5,000 คุมสกัดไว้มันเข้ามาไม่ได้" ข้าพเจ้าพูดคุยกันแล้วท่านก็จากกันไป ส่วนชื่อท่านขอสงวนไว้ เพราะท่านไม่ค่อยอยากจะบอกใคร ในที่สุดก็พากันคลายจากกรรมฐานแล้วอุทิศส่วนกุศล

ถูกเข้าใจว่าเก่งแข่งกับพระ

ครั้นอยู่ต่อมามีโยมผู้หญิงมาแจ้งความประสงค์จะบวชชีพราหมณ์ 2 คน ข้าพเจ้าก็รับไว้เห็นว่าที่วัดจะมีการบวชนาคอีก 2 วันข้างหน้า จะได้นิมนต์ท่านพ่อเจ้าคณะอำเภอให้ท่านทำพิธีบวชให้เสียเลย จึงนัดหมายกับผู้ที่จะบวชชีพราหมณ์ ครั้นพอถึงวันบวชนาคเสร็จในช่วงบ่าย จึงได้ขอนิมนต์ท่านพ่อเจ้าคณะ อำเภอบวชพราหมณ์ต่อ มีเจ้าคณะอำเภอเป็นประธาน มีพระลูกวัดอีก 3 รูปรวมเป็น 4 รูปรวมทั้งท่านพ่อ บวชในโบสถ์วัดบ้านอ่างเวลาบ่าย 3 โมงเศษ ทำพิธีเสร็จเรียบร้อย มีญาติของพราหมณ์หลายคนมานั่งในโบสถ์

หลังจากบวชได้ประมาณเดือนเศษ เริ่มมีข่าวไม่สู้ดีเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า คนที่ชอบรักก็ชมว่าดี คนที่เกลียดขี้อิจฉาก็หาเรื่อง แต่งเรื่องขึ้นมา เพราะวัดที่ข้าพเจ้าอยู่เป็นวัดมหานิกาย ส่วนอีกวัดหนึ่งเป็นวัดธรรมยุติ เขาไม่ถูกกันอยู่ก่อนตั้งแต่ข้าพเจ้าไม่ได้บวชเลย โยม วัดและชาวบ้านแยกเป็น 2 พวก เมื่อมีแม่ชีขึ้นอีกเลยแยกเป็น 3 พวก เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้คิดดูท่านทั้งหลายข้าพเจ้าจะรับศึกหนักขนาดไหน

หลายหนซึ่งทำให้ข้าพเจ้าท้อถอย ครั้งแรกคิดว่าบวชชีเพื่อสร้างความดีตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคงจะสบายดี เพราะสร้างแต่ความดี ยิ่งทำความดี คนอีกพวกหนึ่งเขาไม่ชอบเขาอิจฉาริษยา ดูถูกหาว่าบ้าและประสาทกินแล้ว หมดที่พึ่ง ไม่มีลูกเต้าเลี้ยงต้องพึ่งข้าวสุกพระ ร้อยแปดพันเก้าเขาสรรมาว่าข้าพเจ้า

ข้าพเจ้านั้นเป็นคนไม่เหมือนใคร เพราะข้าพเจ้าตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะบวชครั้งสุดท้าย ขอสร้างความดีจนถึงที่สุดของชีวิต ขอต่อสู้โดยยึดหลักพระธรรมคำสั่งสอนเป็นสรณะเป็นที่พึ่ง ไม่ยอมให้แก่ตายเปล่า เสียชาติที่เกิดมา เมื่อข้าพเจ้ามีทุกข์มาก ข้าพเจ้ารำลึกนึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบเรียนเรื่องราวทั้งหมดให้พระองค์ทราบตามความเป็นจริงเพื่อคลายจากการทุกข์

ในวันนั้นก็มาถึงเป็นวันสารท มีคุณชมได้มาปฏิบัติธรรมเป็นประจำทุกคืน ในคืนนั้น หลังจากปฏิบัติและอุทิศส่วนกุศลแล้ว คุณชมบอกกับข้าพเจ้าว่า "คุณแม่ พรุ่งนี้เช้าเป็นวันสารท ผมจะไปทำบุญที่วัดคลองมะลิครับ" ข้าพเจ้าว่า "ไปซิคุณ เราชอบที่ไหนก็ทำที่นั่นไม่ต้องเลือก พระสงฆ์ทุกองค์ท่านเป็นพระสาวกของพระพุทธเจ้าทั้งนั้น" ตกลงในเช้าวันนั้น คุณชมไปทำบุญที่สำนักสงฆ์คลองมะลิ

ประมาณบ่าย คุณชมกลับมาที่ข้าพเจ้าได้เล่าว่า "มีคนเขาว่าแม่ ผมฟังแล้วรำคาญ เห็นว่าพูดมากเกินเหตุไป" ในที่สุดคุณชมพูดขึ้นว่า "ผมจะเล่าให้แม่ชีฟังตั้งแต่ต้น คือว่าพอผมไปถึงพอดีใส่บาตรพอใส่บาตรเสร็จ สวดมนต์ให้พร ก็มีพระองค์หนึ่งเป็นหัวหน้าพระสงฆ์ ท่านพูดขึ้นว่า"วันนี้อาตมามีเรื่องจะเล่าให้ญาติโยมฟัง ได้รู้เรื่องแม่ชีประทุมวัดบ้านอ่าง เขาบวชชีพราหมณ์บวชแข่งกับพระ เขาเก่ง" คุณชมเล่าว่า "ผมเลยทนไม่ไหว ผมได้ลุกขึ้นยืนและถามท่านว่าเรื่องที่ว่าแม่ชีบวชชีพราหมณ์จบหรือยังครับ" พระที่พูดตอบว่า "จบแล้วโยม" คุณชมว่า "เอาละครับเมื่อจบแล้ว ผมจะพูดบ้างนะครับ ขอให้ทุกคนจงฟังผม วันที่บวชนาคกันที่วัดบ้านอ่าง ผมอยู่ที่วัดบ้านอ่างตลอด คือว่าบวชพระเสร็จแล้วจึงได้บวชชีพราหมณ์ท่านพ่อเจ้าคณะอำเภอมะขามเป็นผู้บวชให้ มีพระอันดับอีก 3 องค์ รวมทั้งท่านพ่อเป็น 4 องค์ เรื่องที่กล่าวหาว่าแม่ชีเป็นผู้บวชให้นั้นไม่จริง ผมอยู่ตลอดเวลาจนสี่โมงเย็น"

เมื่อข้าพเจ้าฟังคุณชมพูดจบลง ข้าพเจ้าได้บอกกับคุณชมขึ้นว่า "ช่างเขา ใครเขาจะว่าดีว่าร้ายเชิญให้เต็มที่ แม่ชีถือว่าใช้กรรมเก่าให้หมดไป จะได้หมดเวรกรรมเสียที แต่จำพวกนักบวชที่พระพุทธองค์ได้บัญญัติศีลไว้ถึง 227 ข้อ มีวินัยให้สำรวมอินทรีย์ พระพุทธองค์ท่านตรัสไว้ดีมากไม่ค่อยเอามาใช้ พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า เมื่อจะพูดควรไตร่ตรองให้ดีก่อนแล้วจึงพูด เมื่อพูดจบแล้วโดยที่ไม่ได้ไตร่ตรองทำให้

เสื่อมเสียแก่บุคคลอื่น ศีลเมื่อขาดบ่อยเข้าจะเอาอะไรมาต่อ

ข้าพเจ้าปลงตกนึกว่าอะไรกันนี่พระศาสนามิได้เสื่อม คนต่างหากที่เสื่อม ข้าพเจ้าเลยบอกทุกคนที่ต้องการให้ข้าพเจ้าไปต่อว่า คนที่พูดไม่จริง มุสาวาส แต่ข้าพเจ้าไม่ต่อว่า คำต่อว่ามันหมดสมัยของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ากลัวว่าความดีที่สร้างมาทั้งหมดจะหมดไปกับความชั่วครั้งนี้ มันไม่เกิดประโยชน์ เพราะเขากับเราก็ไม่เคยรู้จักกัน จะเคืองแม่ชีด้วยเรื่องอะไร นอกจากเรื่องโยมที่วัดเขามาปฏิบัติกับแม่ชี เรื่องอย่างนี้จะมาเคืองแม่ชีก็ไม่ถูก

ขอเล่าฝากไว้

ครั้นอยู่มาในวันหนึ่ง ข้าพเจ้ามีเวลาไปเยี่ยมท่านอาจารย์มนัสที่วัดทุ่งจันดำ เมื่อถึงเวลา ข้าพเจ้าได้เข้าไปกราบท่านและได้ถามถึงทุกข์สุขแก่กัน ท่านองค์นี้เก่งฌาณมาก ข้าพเจ้าถามว่าตราบใดที่ยังมีขันธ์ 5 อยู่จะสุขได้อย่างไร ท่านยิ้ม ในระหว่างนั้น ข้าพเจ้ามีความอบอุ่นขึ้นอย่างบอกไม่ถูก ข้าพเจ้าตั้งจิตอธิษฐานขึ้นว่า "ถ้าพระคุณท่านมนัสต้องการให้แม่ชีอยู่ด้วยก็ขอให้ท่านเอ่ยชวน ถ้าไม่มีคำชวนจะไม่อยู่" ในที่สุดเมื่อคุยกันมาหลายเรื่องแล้ว ท่านอาจารย์มนัสก็หันหน้ามาทางข้าพเจ้า พูดอมยิ้มขึ้นว่า "ถ้าโยมอยู่ทางวัดโน้นไม่สะดวกล่ะก็ โยมมาอยู่ที่วัดนี้เสียเถอะนะ" ท่านพูดต่ออีกว่า "อีก 3 วันขนของมาเสียเลยนะโยม" แต่ท่านพูดอีกครั้งว่า "เอาอย่างนี้ดีกว่าโยม พรุ่งนี้โยมขนของมาเลยนะ"

ในที่สุด ข้าพเจ้าก็ลาท่านมาวัดบ้านอ่าง พอวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้เตรียมข้าวของเพื่อเดินทางไปวัดทุ่งจันดำ ในระหว่างที่เก็บของอยู่ ผู้ที่เคารพนับถือร้องไห้กันเซ็งแซ่ บางคนว่า "แม่ชีอย่าจากพวกเราไปเลย ขอให้อยู่ต่อไปเถอะนะ ถ้าแม่ชีไปเราจะฝึกกรรมฐานกับใครเล่า" ข้าพเจ้าพูดต่อขึ้นว่า"จะทำอย่างไรได้เล่า ถึงคราวแล้วจะต้องจากไป ไม่ตายคงได้พบกันอีก"

ขอย้อนเรื่องสักนิด เรื่องที่จะต้องเดินทางไปจากบ้านอ่างนี้ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าได้ใช้กรรมกับคนที่ว่าข้าพเจ้าบวชชีพราหมณ์คนนี้เป็นคนสุดท้าย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องไปใช้ให้คนอื่นอีกต่อไป ในขณะกำลังขนของใส่รถจะเดินทาง พอดีมีญาติโยมกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาทักทายแม่ชีว่า "ทำไมถึงไปจากวัดบ้านอ่างเสียเล่า" และในกลุ่มนั้นได้มีคนหนึ่งเป็นฝ่ายวัดธรรมยุติ ข้าพเจ้าจึงได้พูดขึ้นว่า "วันนี้วันไหนแม่ชีก็ต้องจากไปแล้ว แม่ชีมีธรรมะขององค์สมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่เรื่องหนึ่ง จำมาตอนพระท่านเทศน์ มีใครอยากฟังไหม" ทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า "อยากฟัง!"

ข้าพเจ้าก็เริ่มต้นขึ้นว่า "ครั้งหนึ่งในสมัยพุทธกาลนานมาแล้ว มีดาบสองค์หนึ่งท่านชอบหาที่บำเพ็ญพรต ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง ท่านเดินทางมาพบจอมปลวกเข้าก็ชอบใจ จึงถือเอาจอมปลวกเป็นที่บำเพ็ญธรรม แต่ที่จอมปลวกนั้นมีเหี้ยอยู่ตัวหนึ่งก่อนแล้ว เหี้ยตัวนั้นเห็นท่านดาบสบำเพ็ญพรตเคร่งก็ชอบใจมาก รับปฏิบัติบำรุงพระดาบสเป็นอย่างดีทุก ๆ วันมิได้ขาด

อยู่มาวันหนึ่ง มีญาติโยมนำอาหารมาถวาย พระดาบสติดใจในรสชาติอาหารเป็นอย่างมาก พระ-ดาบสจึงได้ถามโยมว่า "โยมแกงด้วยเนื้ออะไรจึงได้อร่อยมากนัก" ขณะนั้นเหี้ยแอบอยู่ โยมตอบว่า "แกงที่นำมาถวายนี้คือแกงเนื้อเหี้ย" ดาบสสงบนิ่งพิจารณาว่า "อือ เนื้อเหี้ยนี่อร่อยดีเหลือเกิน อยากจะกินทุก ๆ วันไปเลย" ท่านพิจารณาอย่างนี้และคิดว่า "พรุ่งนี้เราจะฆ่าเหี้ยที่อยู่ในปลวกนี้กินดีกว่า เราแกงให้ดี กินไปได้หลายวัน พรุ่งนี้เหี้ยจะต้องมาปฏิบัติเราอีกเป็นแน่ เราจะต้องหากระบองเตรียมไว้ นั่งให้เคร่งกว่าเดิม มันต้องมาปฏิบัติเราแน่ ๆ ถ้ามันมาใกล้อย่างเคย เราจะตีมันให้ตายคามือเลย" พอถึงเวลาก็ไปนั่งตามแผนที่ได้คิดเอาไว้ เหี้ยเห็นดาบสนั่งเคร่งก็เข้าไปหาอย่างเคย แต่วันนี้ผิดสังเกต ท่านดาบสทำไมทำตายิบ ๆ ไม่หลับสนิทอย่างเช่นเคยมา ผิดสังเกตแปลกใจมาก เหี้ยก็นึกสงสัยว่า "เอ ภัยจะมีกับเราเป็นแน่แท้" เหี้ยปฏิบัติและหลับตาบ้าง แกล้งหลับตาแต่ระวังอยู่ พระดาบสเมื่อเห็นเหี้ยหลับตาก็รีบคว้าไม้ตีทันที เหี้ยไวกว่าและระวังตัวอยู่ก่อนแล้ว จึงหลบและรีบโดดหนีได้ทัน แล้วร้องตะโกนขึ้นว่า "แต่นี้ไปเราจะไม่คบท่าน เพราะท่านเป็นผู้ทุศีล"

เมื่อเล่าจบข้าพเจ้าจึงถามขึ้นว่า "มีใครอยากรู้ไหมว่าดาบสนั้นเป็นใครและเหี้ยตัวนั้นเป็นใคร" ทุกคนรับคำเป็นเสียงเดียวกันว่าอยากรู้ "เอาล่ะแม่ชีจะบอกให้นะ ดาบสนั้นคือเทวทัต ส่วนเหี้ยตัวนั้นคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทั้งหลายนั่นเอง" ทุกคนสาธุชอบใจ ข้าพเจ้าพูดต่อขึ้นว่า "จงระวังนะคนหลับตานึกว่าจะปลอดภัยสำหรับพวกเรานะ เราจงใช้สติปัญญา อย่าหลงใหลอะไรงมงายไปปลอมแปลงกันมาในคราบต่าง ๆ หลับตาที่ท่านดีก็เยอะ หลับตาเพื่อคิดชั่วก็มีเยอะ ระวังกันให้ดีลูกหลานทั้งหลาย แม่ผ่านมาจึงเตือนลูกหลานให้ระวังกันให้ดี เดี๋ยวจะไปพบกับฤาษีกินเหี้ยเข้าจะหมดเงินไปบ่อย ๆ ที่ท่านดีก็มีจะไปเหมานักก็ไม่ได้

พอเตรียมของใส่รถเสร็จ จึงได้ไปกราบลาท่านเจ้าอาวาส ท่านได้พูดว่า "โยมไม่น่าไปเลย ญาติโยมจะทำอย่างไรกัน เห็นมาฝึกปฏิบัติกับโยมก็มีมาก" ข้าพเจ้าตอบว่า "จะทำอย่างไรเล่าคะ จำเป็นจะต้องไปก็ต้องไปค่ะ โยมลาท่านนะคะ"

เดินทางไปวัดทุ่งจันดำ

ข้าพเจ้าเดินทางไปถึงวัดทุ่งจันดำเวลาบ่าย มีแม่สำเนียง แม่ชีสมรวมทั้งข้าพเจ้ารวม 3 คนด้วยกัน สำหรับพระคุณเจ้ามนัสองค์นี้ ท่านเป็นพระที่มีวินัยดีองค์หนึ่ง ข้าพเจ้าชอบปฏิปทาของท่าน ข้าพเจ้าอยู่ที่วัดทุ่งจันดำ มีแม่ชีอยู่หลายท่านด้วยกัน เมื่ออยู่กันมากก็มีเรื่องมากเพราะการเกิดเป็นทุกข์ ถึงวันแรกข้าพเจ้าได้จุดธูป 9 ดอกบูชาเจ้าที่ บอกเทวดาทั้งหมดให้ท่านคุ้มครอง

ในเช้ามืดของคืนนั้น ข้าพเจ้าได้พบกับท่านฤาษีรัตนเสนดาบส ท่านได้มาเดินจงกรมใกล้กับกุฏิของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามองดูท่านเดินจงกรม ข้าพเจ้าเห็นขาของท่านเหมือนขาของท่านอาจารย์มนัส เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกขึ้นเท่านั้น ท่านรัตนเสนดาบสตอบข้าพเจ้าทันทีว่า "ฉันคือคนคนเดียวกัน เวลานี้ฉันมาเกิด

คือท่านอาจารย์มนัสนั่นแหละ" ท่านยืนเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า "สมัยก่อนโน้นท่านเคยบำเพ็ญอยู่ที่นี่ และเธอนั่นแหละ" พร้อมกับชี้มือมาทางข้าพเจ้าว่าเคยเป็นหลานของท่าน ยังเคยตักน้ำให้ แล้วภาพตักน้ำด้วยไหเกิดขึ้น ข้าพเจ้าเห็นตัวเองกำลังตักน้ำด้วยไหอยู่ นุ่งผ้าถุงดำ และท่านได้เล่าว่า "สมัยนั้นเธอ (นี้ซึ่งหมายถึงข้าพเจ้า) ไม่ชอบการปฏิบัติของตา เธอเกลียดตาหาว่าชอบทรงเจ้า เธอหนีตาไปปฏิบัติที่อื่น ส่วนแม่ของเธอคือคนที่ชื่อน้ำค้าง ส่วนยายของเธอคือแม่ใหญ่ที่มาบวชเป็นแม่ชีนั่นแหละ" ท่านเล่าเสร็จแล้ว ท่านก็หายไป

ข้าพเจ้าคลายจากสมาธิเป็นเวลาตี 3 อุทิศส่วนกุศล อ้อ ต้องขอโทษยังเล่าไม่จบท่านบอกว่าท่านตายอยู่ที่วัดทุ่งจันดำนี่เอง ท่านบอกว่าที่ตายของท่านคือที่โคนต้นหว้า ตอนนั้นมีต้นหว้าใหญ่มาก เมื่อข้าพเจ้ารู้เรื่อง ข้าพเจ้าไม่บอกกับใครเก็บความไว้

ครั้นต่อมา ข้าพเจ้าคอยดูความจริงว่าที่นิมิตเห็นเรื่องราวนั้นจะเป็นความจริงประการใด ข้าพเจ้าจับตาดูน้ำค้างซึ่งมาปฏิบัติอยู่ที่ทุ่งจันดำ และจับตาดูแม่ใหญ่กับท่านอาจารย์มนัส แม่ใหญ่มีอายุมากแล้ว ส่วนท่านอาจารย์มนัสอายุยังน้อยอยู่ แต่ที่ดูมานั้นเห็นแม่ใหญ่ก็มีความเคารพท่านอาจารย์มาก จะขบฉันอะไรแม่ใหญ่เป็นห่วงไปหมด ที่ข้าพเจ้าติดตามดูเงียบ ๆ อยู่ เพราะเพื่อพิสูจน์ตัวเองว่าที่รู้มานั้นจะจริงเท็จแค่ไหน

เรื่องของแม่ใหญ่

ครั้นอยู่มาในวันหนึ่งเป็นวันที่ท่านอาจารย์มนัสประชุมพระและคณะแม่ชี ด้วยข้าพเจ้านั่งแถวหน้าคู่กับแม่ใหญ่ ส่วนพระคุณท่านมนัสนั่งที่อาสนะของท่านข้างหน้า วันนั้นไม่รู้จิตของข้าพเจ้าเป็นอย่างไร อยู่ดี ๆ ก็นึกถึงเรื่องแม่ใหญ่กับท่านอาจารย์มนัสขึ้นว่า "ใช้แม่ใหญ่มาหลายชาติแล้ว ชาตินี้ก็ยังตามมาใช้ยายของเราอีก จะเอาน้ำก็ต้องแม่ใหญ่ จะฉันยาก็แม่ใหญ่ ไม่ว่าอะไรต้องแม่ใหญ่ทั้งนั้น แม่ใหญ่ก็แก่แล้วไม่รู้ว่าจะใช้กันไปถึงไหน ชาตินี้น่าให้แม่ใหญ่ปฏิบัติให้เต็มที่บ้าง" ข้าพเจ้าเพลินแต่อารมณ์นี้อย่างเดียว

ในที่สุด ข้าพเจ้าก็คิดขึ้นอีกว่า "เราไม่นับถือเป็นครูบาอาจารย์ บอกเราว่าได้อภิญญาแต่ไม่ยอมบอกให้หมด ปล่อยให้เราเที่ยวตามหาหลวงพ่อฤาษีลิงดำเสียเกือบตาย เราจะนับเพียงแค่เป็นคุณตาเท่านั้น" ในระหว่างที่ข้าพเจ้ากำลังเพลิดเพลินเรื่องอดีตอยู่นั้น ท่านอาจารย์มนัสพูดขึ้นว่า "แม่ใหญ่ต่อไปนี้ไม่ต้องมารับใช้ฉัน พอแล้วนะแม่ใหญ่ ไม่ต้องมาดูแลอาตมาแล้วตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป" ท่านอาจารย์มนัสพูดขึ้นอีกว่า "ใครก็ตาม ที่จะนับถือฉันเป็นครูอาจารย์ก็นับถือ ใครไม่อยากนับถือก็ไม่ต้องมานับถือ" เมื่อได้ยินท่านพูดตรง ออกมาพอดีกับเรื่องที่คิดอยู่นี้ แสดงว่าท่านรู้เรื่องที่ข้าพเจ้านึกติท่าน ข้าพเจ้าตรึกในจิตคิดขอโทษท่านว่า วันนี้ตัวเราทำไมถึงเป็นเช่นนี้ เอาล่ะเรื่องที่เรานิมิตมาเป็นความจริง ถ้าไม่จริง ท่านคงไม่พูดเรื่องที่เรานึกอยู่

ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าไปที่โรงครัวได้เวลาแบ่งภัตร (แบ่งอาหาร) ข้าพเจ้าไม่เห็นแม่ใหญ่ รุ่งขึ้นอีกวันก็ไม่เห็นแม่ใหญ่ รุ่งขึ้นวันที่3ก็ไม่เห็นแม่ใหญ่อีก ข้าพเจ้าอดทนต่อไปไม่ได้กลัวแม่ใหญ่จะตาย จึงถามแม่ชีว่า "ใครพบแม่ใหญ่บ้าง ท่านไปไหน ฉันลงมาแบ่งภัตรไม่เห็นแม่ใหญ่หลายวันแล้ว" แม่ชีตอบว่า "แม่ใหญ่ไม่ยอมฉันข้าวมาหลายวันแล้วตั้งแต่คืนวันที่ประชุมกัน คือพระคุณเจ้าสั่งไม่ให้แม่ใหญ่เข้าไปอุปัฏฐากท่าน แม่ใหญ่เสียใจมาก ไม่ยอมฉันข้าวมาหลายวันแล้ว"

เมื่อข้าพเจ้าทราบเรื่อง จึงได้รีบเดินไปที่กุฎิของแม่ใหญ่ ข้าพเจ้าเคาะประตูเรียกแม่ใหญ่ "ขอให้เปิดประตูรับดิฉันด้วย ฉันแม่ชีประทุมต้องการพบแม่ใหญ่" ในที่สุดแม่ใหญ่จึงได้เปิดประตูรับ ข้าพเจ้าคลานเข้าไปกอดแม่ใหญ่ แล้วกราบขอโทษที่ต้องทำให้แม่ใหญ่เสียใจ ข้าพเจ้าเล่าเรื่องจริงให้แม่ใหญ่ฟังตั้งแต่ต้นจนจบ และขอร้องให้แม่ใหญ่รับประทานข้าว แม่ใหญ่รับประทานข้าวตามที่ข้าพเจ้าขอร้อง ตั้งแต่วันนั้นมา แม่ใหญ่ก็มีความเป็นอยู่ปกติ

ได้เป็นครูพระกรรมฐาน

ครั้นต่อมาได้มีญาติโยมได้พากันมาฝึกปฏิบัติกันมาก ท่านอาจารย์มนัสได้มอบให้ข้าพเจ้าเป็นครูฝึกกับผู้มาปฏิบัติ ในคืนวันหนึ่ง ในระหว่างที่กำลังนั่งปฏิบัติธรรม พอดีคืนวันนั้น พระคุณเจ้าอาจารย์มนัสท่านไม่อยู่ พระสงฆ์องค์รองจึงทำหน้าที่แทน มีเณรหลายองค์ไม่มีความเกรงกลัว สามเณรที่นั่นดื้อมาก เณรทำเสียงเอ็ดในเวลาปฏิบัติ ข้าพเจ้าไม่สบายใจเพราะกลัวว่าญาติโยมที่เดินทางมากันฝึกปฏิบัติเขาจะรำคาญ ข้าพเจ้าจะห้ามเณรก็ไม่กล้าเพราะเกรงใจรองเจ้าอาวาส รองเจ้าอาวาสไม่ห้ามปรามเณรเลย ในที่สุดข้าพเจ้าก็ตัดใจเรื่องใครเรื่องของใคร ข้าพเจ้านั่งปฏิบัติไม่สนใจใด ๆต่อไป

ครั้นพอนั่งไปประมาณ10 กว่านาที ข้าพเจ้าได้สัมผัสกับชายท่านหนึ่ง รูปร่างสะอาดภูมิฐาน สง่างามได้มาที่ข้าพเจ้าได้พูดและชี้มือไปที่กลุ่มที่ทำเสียงเอ็ด และพร้อมกับทำมือตัดคอน พูดขึ้นว่า "ตั้งแต่ตอนนี้ไปถึงปลายแถวไปนรกหมด" ท่านพูดแล้วท่านก็หายไป ในที่สุดก็พอดีได้เวลาเลิกจากการปฏิบัติทุกคนอุทิศส่วนกุศล เมื่อหมดเวลาปฏิบัติแล้ว ข้าพเจ้ามองดูหน้าผู้ที่จะต้องไปนรกที่ท่านองค์นั้นมาชี้ และทำมือตัดครึ่งของแถวพระและเณร

สะกิดขอส่วนบุญ

ครั้นต่อมาข้าพเจ้าได้เดินทางขึ้นไปวัดท่าซุงเพื่อกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยานได้ถวายสังฆทานกับหลวงพ่อ

หลวงพ่อท่านมีพระคุณกับข้าพเจ้ามาก ไม่มีที่ประมาณ ก่อนบวชข้าพเจ้าชอบใช้จิตถามมากกว่าที่จะใช้ปากพูดหรือถาม เพราะฉะนั้นคนบางคนเข้าใจว่าข้าพเจ้าและพระเดชพระคุณหลวงพ่อไม่ค่อยได้

พูดซักถามกันเหมือนคนอื่น เมื่อหลวงพ่อเห็นข้าพเจ้าไปกราบท่าน ท่านก็ทักทายเพียงว่ามาแล้วหรือ หรือว่าสบายดีหรือไยม แค่นี้ ข้าพเจ้ากราบเรียนพระคุณท่านทางวาจามีไม่กี่เรื่อง ข้าพเจ้าต้องไตร่ตรองและเห็นสมควร ถามสิ่งที่มีประโยชน์จึงกราบถามพระเดชพระคุณหลวงพ่อ พระเดชพระคุณหลวงพ่อจะบอกกับข้าพเจ้าด้วยความเมตตา พระเดชพระคุณหลวงพ่อมีพระคุณกับข้าพเจ้าไม่มีประมาณ ข้าพเจ้าไม่สามารถจะเปรียบกับอะไรหรือตีราคาก็ไม่ได้ เพราะไม่รู้ว่าจะตีราคาเท่าใด

ส่วนคนที่ติเตียนว่ากล่าวหาเรื่องกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้สนใจคนพวกนี้เลยจะระดับไหนก็ตาม ข้าพเจ้าเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เคารพพระธรรม เคารพพระอริยสงฆ์ เคารพพระเดชพระคุณหลวงพ่อเท่านั้น ส่วนคนที่เอาผ้าเหลืองมาห่มยังพูดมาก กิเลสมาก ปากมาก ไม่สำรวมในศีลข้อพระวินัย ข้าพเจ้าไม่เคารพ ไม่สนใจ จะว่าข้าพเจ้าอย่างไรก็เชิญ ข้าพเจ้าคงไม่เป็นไปตามปากของคนที่ไม่มีศีล ซึ่งไม่มีความดีเหลือเลยแม้แต่น้อย

มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีพระสงฆ์ได้มาไล่เลียงถามถึงฌาณ "ฌาณที่หนึ่ง ฌาณที่สอง ฌาณที่สาม ฌาณที่สี่ ทำอย่างไรแม่ชี" นี่พวกเรียนบาลีเขาห่มผ้าเหลืองมาถามมาไล่เบี้ยข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายิ้มตอบไปว่า "ท่านจะมาซักอะไรเรื่องฌาณ เรื่องญาณ แม้แต่ขณิกสมาธิ ท่านก็ยังไม่ได้ ท่านจะมาถามทำไม ตอบไปก็ไม่มีประโยชน์" สำหรับผู้ชอบพูดขู่ ไม่ชอบสร้างความดี พระแท้ๆ ท่านไม่จาบจ้วงในพระธรรม พระวินัย เขากลัวแม่ชีดีกว่า หมายจะซักถามให้อายธารกำนัล ต่อหน้าคนอื่นที่ได้ยินได้ฟัง เขามุ่งร้าย มีเจตนาที่ไม่มีออกมาจากจิต

พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน ท่านได้กล่าวไว้ว่า เมื่อจิตไม่ดี วาจาที่กล่าวออกมาก็ไม่ดี ก็ต้องพูดกันตรงไปตรงมาอย่างนี้ เพราะข้าพเจ้าชอบพูดตรงๆ สบายดี ไม่ต้องคิดมาก แม่ชีทุกท่านก็ดี พราหมณ์ก็ดี ผู้ที่เป็นนักปฏิบัติธรรมทั้งหลายก็ดี เราเป็นแม่ชีด้วยกัน เราเป็นนักปฏิบัติด้วยกัน ควรสังวรในศีล ข้อพระวินัย ในข้อความดีที่เราทั้งหลายพึงปฏิบัติตามพระธรรมคำสอนของพระบิดาผู้ประเสริฐแล้ว ขออย่าได้ดูถูกเหยียดหยามหมู่คณะ คำว่า ฉันดีกว่า ฉันเก่งกว่าคนนี้ คนนี้สู้ฉันไม่ได้ คนนี้จิตไม่ดี ฉันจิตดีกว่าคนอื่นๆ คนประเภทนี้เขาเรียกว่า ชมแต่ตัวเอง ฉันเป็นขั้นนั้น ขั้นนี้ ฉันมียศมากฉันต้องดีกว่า ยศถาบรรดาศักดิ์เขาใช้กันแต่เมืองมนุษย์เท่านั้น

ครั้นกลับมาจากวัดพระเดชพระคุณหลวงพ่อมาถึงวัดทุ่งจันดำเวลาเที่ยงคืนกว่า ข้าพเจ้าอาบน้ำแล้วจึงนั่งนัตถุ์ยาอยู่ที่ข้างฝาห้องตรงหน้าต่างเป็นกุฏิชั้นเดียว พอดีหน้าต่างยังไม่ปิด ข้าพเจ้านั่งนึกถึงหลวงพ่อ วัดของท่านใหญ่โต คนมากราบหลวงพ่อกันมากมาย และนึกถึงที่ข้าพเจ้าถวายสังฆทานและทำบุญอื่นในวัดหลวงพ่อ นึกเพลินไปเดือนก็มืด ข้าพเจ้ายังเปิดแผงหน้าต่างเอาไม้ค้ำอยู่ ยังไม่ได้ปิด ในทันใด ก็มีมือหนึ่งมาสะกิด และพูดขึ้นว่าไปวัดหลวงพ่อมาแล้ว ทำไมไม่อุทิศส่วนกุศลให้บ้างเลย ข้าพเจ้ารู้ว่ามีมือมาสะกิด แต่เขาไม่ทำให้ข้าพเจ้าตกใจ เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังเสียงพร้อมกับมีมือสะกิดที่ข้อมือขวาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้ว่าเขามาขอโมทนาบุญ ข้าพเจ้าบอกว่า "แหม เดี๋ยวก่อนก็ได้ เพิ่งอาบน้ำ นั่งนัตถุ์ยา

ให้สบายใจก่อน ก็ตั้งใจจะแบ่งบุญอยู่แล้ว ไม่น่าจะรีบร้อนเลย" ในที่สุดข้าพเจ้าอุทิศส่วนกุศลให้ เลยนอนสบายตลอดคืนนั้น

พบหนังสือพระไตรปิฎก

วัดทุ่งจันดำมีอะไร ๆ หลายอย่างแต่เขาไม่ทำให้กลัว ส่วนมากเขาจะขอส่วนบุญกันเป็นส่วนมาก ครั้นต่อมาท่านอาจารย์มนัสให้ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าแม่ชี แต่ข้าพเจ้าไม่ชอบควบคุมคน ดูแล้วมีแต่ดื้อ ๆ และอวดดี ข้าพเจ้าอยู่ที่วัดทุ่งจันดำไม่นาน เพราะไม่ชอบเป็นหัวหน้าคุมคนดื้อ จึงได้กราบเรียนท่านอาจารย์มนัส ขอไปอยู่วัดแจ่มวาที คลองใหญ่เป็นป่าและมีป่าช้าซึ่งเป็นสาขาของวัดทุ่งจันดำ ท่านอาจารย์มนัสท่านมีสาขาหลายแห่ง ที่วัดจันดำมีตู้พระไตรปิฎก ข้าพเจ้าเลือกอ่านเฉพาะเล่มที่กล่าวถึงภิกษุณี จึงได้เข้าใจในพระธรรมคำสอนมากขึ้นตั้งแต่ปฏิบัติมาในปี พ.ศ. 2514 เพิ่งได้พบหนังสือพระไตรปิฎกในพรรษาที่ 2

วัดแจ่มวาที

ในที่สุดได้เวลาเดินทางไปอยู่วัดแจ่มวาทีที่คลองใหญ่จันเขม ไปถึงตอนบ่าย การเดินทางไม่ค่อยสะดวกเพราะทางเป็นลูกรัง ขี้ฝุ่นแยะ ข้าพเจ้าเป็นโรคแพ้อากาศ ไม่ค่อยถูกกับขี้ฝุ่น นั่งข้างหน้าไขกระจกขึ้นค่อยยังชั่วหน่อย ข้าพเจ้าเดินทางไปอยู่ 2 คนกับแม่ชีสำเนียง ส่วนแม่ชีสมล่วงหน้าไปก่อนหลายวันแล้ว

เมื่อถึงวัดแจ่มวาทีคลองใหญ่ แยกอยู่กันคนละหลัง พอดีตกเย็นข้าพเจ้าก็จุดธูป 9 ดอก บูชาเทวดาเจ้าที่ก่อน และได้แนะนำให้แม่ชี 2 รูปจุดธูปไหว้เทวดา จะได้อยู่เย็นเป็นสุข พอ 1 ทุ่มได้พากันเจริญพระ-กรรมฐาน พอนั่งไปถึง 3 ทุ่มเศษ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงคุยกันในป่าทึบที่ไม่มีบ้านคนเลย เงียบสงัด เสียงเขาพูดคุยกัน ข้าพเจ้าได้ยินเสียงถนัดชัดมาก เสียงพูดถามกันว่ามีใครมาอยู่ใหม่ เสียงถามจบลง อีกเสียงหนึ่งตอบขึ้นว่า "ก็แม่ชีประทุมยังไงล่ะ" อีกคนพูดขึ้นว่า "อ้อ แม่ชีประทุม ดีแล้ว เหมาะสมดี" พูดเท่านี้ก็เงียบหายไป ครั้นพอได้เวลา 4 ทุ่มก็พากันคลายออกจากพระกรรมฐาน อุทิศส่วนกุศลเรียบร้อย ข้าพเจ้าไม่บอกเรื่องที่ได้ยินเสียงให้แม่ชีอีก 2 รูปฟัง เกรงว่าเขาจะกลัว ข้าพเจ้ามานึกดูว่าในป่าอย่างนี้ แล้วตั้ง 3 ทุ่มกว่าใครที่ไหนจะเข้ามาคุยกัน และแอบมารู้จักชื่อเสียงเป็นอย่างดีอีกด้วย ไม่ใช่คนแน่ แต่ก็ดีที่เขาว่าเหมาะสมคงไม่ถูกผีหลอกเป็นแน่ เพราะเขาต้อนรับเรา ตี 3 ครึ่งตื่นขึ้นเจริญพระกรรมฐาน พอตี 5 ครึ่งอุทิศส่วนกุศล

ข้าพเจ้าอยู่เขตป่าช้า ส่วนเขตพระอยู่อีกฝั่งลำธารแต่มีสะพานเดินถึงกัน เช้าพระออกบิณฑบาตรต้องเดินผ่านเขตแม่ชี พระเณรคอยฟังข่าวว่าข้าพเจ้าจะเล่าเรื่องถูกผีหลอก คือกุฏิหลังที่ข้าพเจ้าอยู่เขาลือกันว่าผีดุ หลอกกระทั่งกลางวัน แม่ชีสะอาดเล่าให้ใครหลายคนฟังว่า วันหนึ่งขณะที่แม่ชีนั่งอยู่ในกุฏิเวลากลางวัน แม่ชีเห็นหญิงสาวผมยาว มายืนหน้าขาวที่ประตูห้อง แม่ชีสะอาดอยู่ไม่ได้ ต้องกลับไปอยู่วัดทุ่งจันดำตามเดิม

เมื่อข้าพเจ้าได้เข้าอยู่กุฏิหลังเดียวกับแม่ชีสะอาด จึงมีผู้สนใจอยากรู้ว่าข้าพเจ้าถูกผีหลอกหรือไม่ อยู่มาวันหนึ่ง เณรได้ถามข้าพเจ้าว่า "โยมอยู่กุฏิหลังนี้ไม่มีอะไรมารบกวนโยมเลยหรือ" ข้าพเจ้าได้ฟังเณรก็รู้ว่าเณรอยากรู้เรื่องผีหลอก จึงได้ตอบเณรไปว่า "ผีเขาสงสารแม่ชี เขาไม่มาหลอกหลอนหรอกเณร แต่ก็มีเหมือนกัน เขาพากันมาคุยให้ฟังว่า ศพเขายังฝังอยู่ยังไม่ได้เผาเลย เขาเล่าว่าเขาตายด้วยโรคท้องร่วง เป็นผีเด็ก เป็นผีผู้ใหญ่ เขาบอกชื่อแล้วเขาชี้ให้ดูศพเขา และเขายังบอกอีกว่าแม่ชีอยู่ที่นี่ดี พวกเขาคอยโมทนาบุญด้วย ไม่เห็นเขาหลอกหลอนอะไรเลย เขาอยู่เป็นเพื่อนดีเสียอีก พวกเขาไม่เคยทำอะไรให้แม่ชีกลัว มนุษย์ที่พูดได้น่ากลัวกว่ามาก วันหนึ่ง ๆ หลอกมากมายนักร้อยแปด"

ครั้นต่อมาในวันหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ข่าวพระภิกษุรูปหนึ่งได้ถูกลากลงจากเตียง ข้าพเจ้าไม่ขอลงชื่อท่าน เดี๋ยวท่านจะอาย ทางฝั่งพระถูกผีหลอกกันแทบทุกองค์ มาในแบบต่าง ๆ กันหลายอย่าง ชักหนาหูขึ้น ส่วนฟากทางแม่ชีอยู่กับป่าช้าไม่เคยถูกผีหลอกเลยในคณะของข้าพเจ้า

ดินแดนพระอรหันต์

ครั้นต่อมาของคืนวันหนึ่ง ตี 2 เศษในระหว่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้าได้พบกับพระภิกษุรูปหนึ่ง ลักษณะท่าทางท่านยืนงามสงบ ท่านพูดกับข้าพเจ้าพร้อมกับชี้มือบอกเขตว่า "จากเขตนี้ถึงจดเขตฝั่งโน้นเป็นเขตของพระอรหันต์ทั้งหมด และขอให้คุณโยมช่วยเตือนชี 2 คนของโยมด้วย เรื่องห้องน้ำห้องส้วมระวัง เพราะเขตนี้เป็นเขตของพระอรหันต์ ให้สงวนความสะอาดไว้ให้ดี" ท่านบอกเท่านี้ ท่านก็หายไป ได้เวลาข้าพเจ้าก็คลายจากสมาธิ อุทิศส่วนกุศล ครั้นเวลาเช้า ข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้เล่าให้แม่ชีทั้งสองฟัง กลัวเขาจะหาว่าข้าพเจ้าพูดขึ้นเอง จึงเก็บเรื่องไว้ถึง 3 วัน

เมื่อครบ 3 วันข้าพเจ้ามีความรู้สึกอึดอัดใจมาก นึกถึงเรื่องที่พระท่านมาสั่งให้บอกกับแม่ชี 2 องค์นั้น นึกในใจว่าจะไม่บอกก็ไม่ได้ เพราะท่านสั่งไว้แล้วและรับคำไว้แล้วด้วย จึงตัดสินใจพูดกับแม่ชีทีละองค์ ได้ถามแม่ชีสำเนียงว่า "ที่กุฏิของแม่ชีมีความสะอาด ดีอยู่หรือ" แม่ชีสำเนียงตอบว่า "ดีค่ะ ดิฉันทำความสะอาดอยู่เสมอ" "เรื่องห้องน้ำห้องส้วมเล่า" แม่ชีบอกว่า "ทำความสะอาดบ่อยค่ะ" ข้าพเจ้าถามต่อไปอีกว่า "เวลากลางคืนเดินออกไปห้องน้ำ หรือมีกระโถนกัน" แม่ชีสำเนียงบอกว่า "ไปห้องน้ำค่ะ" ข้าพเจ้าถามต่อไปอีกว่า "มีบ้างไหมเวลาปวดท้องฉี่ไม่เข้าห้องน้ำ" เมื่อแม่ชีถูกข้าพเจ้าถามเช่นนี้ แม่ชีมีสีหน้าสลดลงแล้วตอบว่า "มีค่ะ บางครั้งปวดมากจึงนั่งฉี่นอกห้องน้ำตามป่า" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังแม่ชีสำเนียงตอบรับสารภาพแล้ว ข้าพเจ้าได้ต่อขึ้นว่า "ต่อแต่นี้เป็นต้นไปอย่าได้ทำเช่นนี้อีกเป็นอันขาด เพราะมีพระท่านมาบอกกับแม่ว่า ให้กวดขันกับเธอทั้งสอง แม่จึงถามดูก็เป็นความจริงตามที่ท่านพูดกับแม่" ข้าพเจ้าจึงเรียกแม่ชีสมมาสอบถามดู แม่ชีสมบอกว่าฉี่ใส่กระโถน แต่เวลา เททิ้งเธอสาดเข้าไปในป่า ข้าพเจ้าจึงได้ตักเตือนแม่ชีว่า "ทีหลังอย่าทำเช่นนั้น ที่นี้เป็นที่ของพระอรหันต์ มีเทวดาอารักขามาก อย่าทำสิ่งที่เป็นอัปมงคลเด็ดขาด ถ้าขืนทำเช่นนี้อีก ถ้ามีอะไรจะหาว่าฉันไม่บอกจำไว้" แม่ชีทั้งสองรับคำว่าจะไม่ทำอีกจนวันตาย

ภูมิที่ที่วัดแจ่มวาทีนี่ดีมาก ที่จริงข้าพเจ้าชอบอยู่ที่นั่นมากเพราะเป็นป่าร่มเย็นดี แต่ว่าเรื่องราวของป่าวัดแจ่มวาทียังมีอีกมาก ข้าพเจ้าจึงได้ลงในประวัติเล่มนี้เพื่อให้ลูกหลานได้อ่านดูกัน เมื่อลูกหลานคนหนึ่งคนใดมีบารมีมาแก่กล้าในอดีตชาติ คงจะจำเอาคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระ-องค์ทรงตรัสไว้ดีแล้วเอาไปปฏิบัติตามพระองค์กันบ้าง ข้าพเจ้าใช้พระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วตลอดมา จนอย่ามัวไปเที่ยวดูเขาปฏิบัติกันอยู่ ตัวของตัวเราเองจงลงมือปฏิบัติเสียแต่วินาทีนี้เลย อย่าปล่อยให้เสียเวลามีค่าอันมหาศาลนั้นหมดไปโดยเปล่าประโยชน์

เทวดาที่เป็นคู่กันในอดีต

ในการปฏิบัติของคืนหนึ่ง สมาทานศีล สมาทานพระกรรมฐาน เอาจิตนึกน้อมถึงพระคุณองค์พระ-ประทีปแก้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ระลึกนึกถึงพระธรรม ระลึกนึกถึงพระอริยสงฆ์ นึกถึงคุณบิดามารดา ระลึกนึกถึงครูบาอาจารย์ทั้งหมด คุณของเทวดาทั้งหมด นึกถึงคุณของศีลทั้งแปด นึกถึงบารมีสิบ นึกถึงความตาย นึกถึงเราอยู่ด้วยธาตุทั้งสี่ นึกถึงร่างกายมีแต่เสื่อมโทรม ไม่เที่ยงไม่คงที่ แล้วแผ่เมตตาไปทั่วโลกธาตุ ไม่มีที่ประมาณ ให้ท่านโมทนาทั้งหมด แล้วนั่งกำหนดต่อไป

ขณะปฏิบัติอยู่แวบเดียว มีชายท่านหนึ่งแต่งตัวสวยงาม มายืนตรงหน้าข้าพเจ้าและได้มีคำเชิญให้ข้าพเจ้าไปกับเขา ข้าพเจ้าบอกท่านที่มาชวนขึ้นว่า "จะพาเราไปไหน" ท่านบอกข้าพเจ้าว่า "จะพาไปดูเครื่องประดับที่จมอยู่ในเมืองของข้าพเจ้า" ข้าพเจ้าบอกว่า "เราไม่ไปกับท่าน ท่านอาจจะเป็นมารเป็นผีมาหลอกเรา เราไม่ไปกับท่าน" ชายผู้นั้นก็ชวนคะยั้นคะยอจะเอาไปให้ได้

ในระหว่างที่เถียงกันอยู่นั้น ข้าพเจ้าขึ้นนั่งหน้ารถของเขาได้อย่างไรก็ไม่ทราบ ในระหว่างที่รถวิ่งอยู่ข้าพเจ้าก็ยังพูดอีกว่า "เราไม่ไปกับท่านเพราะท่านคือผี จะพาเราไปดูสมบัติเครื่องประดับกายหรือสมบัติเก่าแก่แล้ว ถ้าดูแล้วไปนิพพานได้ ท่านจงรีบพาเราไป ถ้าดูแล้วไปนิพพานไม่ได้ ท่านอย่าพาเราไปเป็นอันขาด เราไม่ไปกับท่าน" ท่านผู้นั้นเมื่อได้ฟังข้าพเจ้าพูดเอาจริงเอาจังเช่นนั้นจึงเปลี่ยนใจ ท่านบอกว่า "ไม่ดูก็ไปเที่ยวกัน" รถก็วิ่งไปในอากาศ วิ่งไปไม่หยุด ข้าพเจ้าจึงถามขึ้นว่า "จะขับรถวิ่งทำไมนักท่านนี้คงเป็นผีจึงทำอะไรแปลก ไม่รู้จะให้เรานั่งรถเหาะในอากาศทำไม ท่านประสงค์อะไรจึงบังคับเราใส่รถ แล้วพาวิ่งอยู่อย่างนี้ จะจอด จะทำอะไรก็ไม่เห็นเป็นเรื่องอะไร" รถที่นั่งนั้นไม่มีหลังคา วิ่งไม่หยุด

ในที่สุดเมื่อท่านได้ยินข้าพเจ้าต่อว่าดังนั้น ท่านผู้นั้นจึงพูดว่า "ให้ทายมาก่อนว่าเธอและฉันเคยเป็นอะไรกันมาก่อน" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังคำถามเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงได้พูดขึ้นว่า "ท่านเป็นผีใช่ไหม" ท่านเงียบไปไม่ตอบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดต่อว่า "ผีก็อยู่ส่วนผี อย่ามายุ่งกับฉันให้มากนัก หรือว่าฉันจะกลัวแล้วรถที่วิ่งอยู่นี้จะวิ่งอีกนานเท่าไร ฉันเริ่มเวียนหัวแล้วนะ" ในที่สุดท่านก็ตอบขึ้นว่า "ถ้าตอบปัญหาไม่ถูกรถจะวิ่งอยู่อย่างนี้ ถ้าตอบถูกเราจะหยุดลงเองโดยไม่ต้องมีใครบังคับ"

ข้าพเจ้ารีบตอบทันทีว่า "อ๋อ เป็นพ่อฉันใช่ไหม" รถก็ไม่หยุด ข้าพเจ้าเลยตอบว่า "เป็นปู่ใช่ไหม" รถก็ไม่หยุด "เป็นตาใช่ไหม เป็นน้าใช่ไหม เป็นอาใช่ไหม เป็นพี่ชายใช่ไหม เป็นน้องชายใช่ไหม" ทายเท่าไรรถก็ไม่หยุด แม้อีกข้อเดียวเราจะลองทายดู ข้าพเจ้าพูดกระแทกเสียงว่า "อ๋อ โน่นก็ไม่ใช่ นี่ก็ไม่ใช่ ถ้าเช่นนั้นเป็นแฟนกันมาใช่ไหม" พอพูดเท่านั้น รถก็หยุดกึกลงทันที

พอรถหยุดกึกในกลางอากาศ ต้นไม้ต้นใหญ่ก็เกิดมีขึ้นพร้อมกับรถหยุดพอดี เมื่อรถหยุดวิ่ง ข้าพเจ้าถามขึ้นอีกว่า "ท่านเป็นผีหรือเป็นอะไร" ท่านตอบว่า "เราไม่ใช่ผี" "ไม่ใช่ผีแล้วท่านชื่ออะไร" ท่านก็บอกชื่อ แต่ชื่อของท่านข้าพเจ้าขอสงวนเอาไว้ "ถ้าเช่นนั้นท่านไม่ใช่ผี เวลาข้าพเจ้าต้องการให้ท่านช่วยเวลาข้าพเจ้าเดือดร้อน เรียกชื่อท่านจะมาสงเคราะห์ไหม" ท่านก็รับปาก "เอาละนะ ถ้าฉันเรียกท่านไม่ช่วย เราจะหาว่าท่านพูดไม่จริงและเป็นผีเที่ยวหลอกคน" เขามองดูและอมยิ้มไม่พูดอะไร

ในทันใดข้าพเจ้าก็มองไปพบวิมานเยอะแยะ พอดีมีวิมานหลังหนึ่ง เจ้าของวิมานนุ่งขาวห่มขาว เป็นชายมีอายุแล้วออกมายืนมองดูข้าพเจ้ากับท่านผู้ที่พาข้าพเจ้ามาจอดที่โคนไม้ ท่านเจ้าของวิมานพูดขึ้นว่า "อ๋อ นึกว่าใคร ที่แท้ก็ท่านเรียกชื่อท่านที่นำข้าพเจ้ามา" ท่านพูดต่อว่า "นี่ 6 โมงเช้าแล้วนะ" เมื่อข้าพเจ้าและท่านผู้นั้นได้ยินว่าเวลานี้ 6 โมงเช้าแล้ว ชายเจ้าของรถก็หายวับไปทั้งรถทั้งคน ข้าพเจ้าคลายจากสมาธิ ดูนาฬิกา 6 โมงจริง ๆ

ไฟไหม้โรงละคร

หลังจากนั้นต่อมา ข้าพเจ้าได้ยินเสียงถูกสั่งให้เดินทาง เสียงที่พูดเป็นเสียงเดียวกันกับเสียงครั้งแรกที่สั่งให้ข้าพเจ้าเดินทาง แต่ไม่ได้บอกว่าให้ไปจังหวัดไหน ตำบลใด ครั้นต่อมาเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดได้เกิดขึ้น คือที่วัดใหญ่แจ่มวาทีที่ข้าพเจ้าอยู่นั่นแหละ ได้จัดมีงานถวายผ้าไตร สำหรับกลางคืนมีการละเล่นหลายอย่าง คนงานเตรียมสร้างโรงละครโรงรำ เอากันว่าโรงเล่นโรงลำ แต่ไม่มีโรงศพก็แล้วกัน เพราะนานมาแล้วจำไม่ค่อยได้ ข้าพเจ้าเห็นการกระทำของสำนักปฏิบัติเช่นนี้แล้วรู้สึกเศร้าใจมากความรู้สึกของข้าพเจ้าเห็นว่าไม่น่าจะมีการละเล่นให้หนวกหู ไม่เหมาะสมในการปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้าเพียงแต่คิดเท่านั้น

ครั้นต่อมาในเวลาหลังเที่ยงได้ เกิดไฟป่าไหม้ลุกลามมาแต่ไกล พอดีถูกลมพัดโหมเข้ามา ไฟข้ามถนนมาฝั่งวัด ข้าพเจ้าเตรียมย้ายของออกมาที่โล่ง ไฟไหม้ใกล้เข้ามา ใกล้ศาลาสวดมนต์ของฝ่ายแม่ชี ข้าพเจ้านึกถึงเทวดาที่เคยสัญญาว่าจะช่วย ไฟไหม้เข้ามาใกล้ห้องน้ำ ข้าพเจ้ายืนสมาธิ กำหนดจิตถึงพระพุทธองค์ ครูอาจารย์และเทวดาทั้งหมดโดยเฉพาะเทวดาที่บอกชื่อที่ข้าพเจ้าหาว่าท่านเป็นผี ข้าพเจ้าเรียกชื่อท่านและยืนจงกรมกลางแจ้ง

ในทันใดเมื่อไฟลุกลามมากำลังจะใกล้ศาลาสวดมนต์และห้องน้ำ และกำลังจะลามไปฝั่งวัด พอดี

มีลมพายุพัดมาอย่างแรงมาสะกัดไฟไปทางอื่น ไฟลุกลามไปทางโรงละครลิเกที่ข้าพเจ้าไม่ชอบ ไฟลามไปเผาพวกโรงทั้งหลายไหม้มอดหมด เพราะตอนที่ข้าพเจ้าทำจิตอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้บอกกับเทวดาที่ได้สัญญาไว้ว่า ถ้าข้าพเจ้ามีเหตุอะไรที่จะให้ช่วยข้าพเจ้า จึงได้นึกถึงชื่อนี้ นึกขึ้นว่า "ข้าพเจ้ากำลังมีทุกข์หนัก ไฟป่ากำลังลุกลามเข้าที่สำนัก ทั้งที่แม่ชีและที่ทางวัดกำลังตกอยู่ในอันตราย ถ้าท่านไม่ใช่ผี เป็นเทวดาตามที่ได้บอกกับข้าพเจ้าไว้นั้น ขอให้ท่านรีบมาช่วยด่วน ส่วนเรื่องโรงละคร โรงอะไรที่ไม่ใช่ของสงฆ์จะไหม้ก็ไหม้ไป สำหรับของสงฆ์แม้แต่นิดเดียวก็อย่าให้เสียหายเป็นอันขาด" ในที่สุดไฟไม่ไหม้ลามของสงฆ์แม้แต่นิดเดียว แต่ว่าไฟคุอยู่เป็นเขต

ครั้นพอรุ่งเช้า ข้าพเจ้าเดินไปดูไฟเพราะไหม้มากมาย ที่ไหนเป็นตอก็ยังมีไฟกรุ่นอยู่ เมื่อข้าพเจ้าเที่ยวเดินดูสักครู่ พอดีพระคุณเจ้าท่านอาจารย์มนัสนั่งรถยนต์มาดู เมื่อข้าพเจ้าเห็นท่าน ข้าพเจ้ารีบเดินมาต้อนรับท่าน พอท่านเห็นหน้าข้าพเจ้า ท่านพูดยิ้มน้อยๆขึ้นว่า "ทำไมไม่ให้ไหม้เสียให้หมด ให้เหลือเอาไว้ทำไม" พูดมองหน้าข้าพเจ้า ท่านอาจารย์มนัสองค์นี้จิตดี ท่านรู้ว่าข้าพเจ้าทำอะไร ข้าพเจ้าไม่มองหน้าท่านได้แต่ยิ้มเพราะเขินท่าน เหตุที่โรงละคร โรงเต้นอะไรทั้งหลายไหม้วอดหมด

พวกตำรวจลูกศิษย์

ครั้นต่อมามีนายร้อยตำรวจมาหาข้าพเจ้า นายตำรวจท่านนี้เคยฝึกปฏิบัติกับข้าพเจ้าสมัยที่ข้าพเจ้าอยู่วัดบ้านอ่าง ตอนที่ข้าพเจ้าย้ายออกมาจากวัดบ้านอ่าง ท่านไม่ทราบว่าข้าพเจ้าไปอยู่ที่ไหน ครั้นตอนหลังท่านได้ปรึกษากับพวกที่เคยมาปฏิบัติกันว่าท่านจะติดตามหาข้าพเจ้าดูก่อนว่าอยู่ที่ไหน เมื่อพบแล้วจะได้บอกพวกที่เคารพข้าพเจ้าให้มาหา ในวันนั้นตอนบ่ายนายตำรวจอยู่ที่กะเฉด จังหวัดระยอง ได้ตามหาข้าพเจ้าจนจบ เมื่อพบท่านก็ดีใจมาก ท่านเล่าว่า "ผมจะบอกพวกหมู่ให้มาหาคุณแม่เพราะพวกหมู่เขาบ่นถึงคุณแม่กันมาก ผมจึงรีบอาสาติดตามนี่แหละ" ข้าพเจ้าได้บอกกับตำรวจขึ้นว่า "ถ้าจะพากันมาหาแม่ ขอให้มากันกลางวัน พวกคุณจะมาหาแม่ตอนกลางคืนไม่ได้ เพราะที่แม่อยู่นี้มีระเบียบวินัย แม่ขอสั่งไปถึงว่าแม่คิดถึง ขอให้ทุกท่านมีแต่ความสุขกันทั้งหมด" เมื่อพูดกันพอสมควร นายตำรวจก็ลากลับไป

ครั้นตกเย็นเวลา 6 โมงเศษ ได้มีรถวิ่งเข้ามาคนเต็มคันรถ เมื่อรถจอด คนในรถก็เดินตรงมาที่ข้าพเจ้าแล้วทุกคนเข้ามากราบ บางท่านมีของมาถวายมากมาย สำหรับนายตำรวจพูดออกตัวขึ้นว่า "เมื่อผมได้หาคุณแม่พบแล้ว ผมจึงได้เที่ยวบอก พอเขารู้เขาก็จะมาหาคุณแม่ให้ได้ ผมห้ามเท่าไรก็ไม่ฟัง เขาบอกพวกเขาคิดถึงคุณแม่กัน ผมไม่รู้จะห้ามอย่างไร ผมจำเป็นต้องพาเขามากัน" กุฏิของข้าพเจ้าเป็นไม้ฟากหลังเตี้ยๆ เมื่อคนขึ้นไปกันมากจึงทำให้ที่นั่งหักลงเสียงดังครืน ข้าพเจ้าไม่สบายใจ เพราะเกรงใจพระท่าน ส่วนมากตั้งแต่ข้าพเจ้าได้มาอยู่จะมีคนมาหาข้าพเจ้าวันหนึ่งๆก็หลายราย ครั้นพื้นชายตัวรอดหักพังลง ทุกคนที่มาหาก็ช่วยกันทำตัวรอดมาให้ใหม่ในคืนนั้น หลังจากนั้นทุกคนก็พากันกลับไป

ท่านหนู

ครั้นต่อมาในวันรุ่งขึ้นของคืนนั้น ข้าพเจ้านั่งเจริญพระกรรมฐานอยู่กุฏิประมาณ 3 ทุ่มเศษ ข้าพเจ้าเห็นท่านหนูมายืนดูข้าพเจ้าที่ประตู ไม่พูดอะไร คือท่านไม่ได้เอาร่างจริงมา เมื่อข้าพเจ้าได้สัมผัสก็วางเฉยช่างท่าน ครั้นคืนที่ 2 ท่านก็มายืนดูอีกซึ่งเป็นเวลาเดียวกัน ข้าพเจ้าก็ปล่อยวาง ไม่ติดอะไร ครั้นคืนที่ 3 ท่านก็มาปรากฏตัวอีกยืนที่เดิม ข้าพเจ้าก็เฉยไม่คิดอะไร เจริญพระกรรมฐานต่อไป ครั้นออกจากพระกรรมฐาน ข้าพเจ้าก็นึกถึงท่านหนูว่าทำไมท่านหนูมาติด ๆ กันถึง 3 คืน ผิดปกติหรือเป็นเหตุที่ชุดพวกตำรวจพากันมาที่กุฏิ ทำชานกุฏิพัง ท่านคงได้ยินและสงสัยอย่างใดอย่างหนึ่ง ท่านจึงมาดู 3 คืนติดกัน สำหรับฝ่ายแม่ชีกับฝ่ายพระอยู่กันคนละฟากคลอง จะพบกันก็ต่อเมื่อเอาอาหารไปถวายหรือทำวัตรเช้าเย็นเท่านั้น นอกนั้นไม่พบหน้ากันเลย ต่างฝ่ายต่างปฏิบัติ แต่เมื่อข้าพเจ้ากับท่านหนูพบกันตอนถวายอาหารหรือสวดมนต์เช้าเย็น ข้าพเจ้าทำไม่รู้เรื่องเฉยเสีย

ครั้นพอคืนที่ 4 ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านมาดูทำไม มาแล้วเฉย ไม่ยอมพูดอะไร จะให้พรกันบ้างก็ยังดี ข้าพเจ้านึกว่าเราควรทำอะไรบ้างสักอย่าง เพราะตั้งแต่ปฏิบัติมาไม่เคยทดลองเลย คราวนี้เราจะลองดูบ้างว่าเราจะใช้กำลังจิตดูซิว่า ตัวเองจะพอมีดีมีอะไรบ้าง

พอคิดได้เช่นนี้ จึงได้กราบขอขมาแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระ-ธรรมและพระอริยสงฆ์ ตลอดจนครูบาอาจารย์มีหลวงปู่ปาน หลวงพ่อพระราชพรหมยานและสมเด็จโตพรหมรังษีและครูอาจารย์ทั้งหมด เทวดาที่เป็นอริยเจ้าทั้งหมด พระสยามเทวาธิราช ท่านปู่พระอินทร์ ท่านแม่ย่า ท่านแม่ศรี ท่านพ่อ ท่านแม่ ตลอดจนท่านท้าวมหาราชทั้งสี่ มีท่านท้าวธตรฐเป็นที่สุดโปรดทราบ ข้าพเจ้าจะทำการครั้งนี้มิใช่ข้าพเจ้าจะอวดดี อวดวิเศษ เพื่ออยากโด่งดังก็หาไม่ ข้าพระพุทธเจ้าต้องการพิสูจน์ตัวของข้าพเจ้าเองว่าจะเป็นไปได้ไหม เมื่อข้าพเจ้าต้องการทำสิ่งนี้จะได้ผลมากน้อย หรือว่ายังไม่ถึงจุดที่พึงจะทำเพื่อพิสูจน์ตัวเองเท่านั้น ในที่สุดข้าพเจ้าใช้กำลังที่พึงมีอยู่ส่งไปที่ท่านหนู และได้อุทิศส่วนกุศลให้ท่านและขอให้ท่านได้มรรคผลในชาติปัจจุบันนี้เทอญ

ครั้นพอวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้นำอาหารไปถวายตอนเช้า ข้าพเจ้าได้พบกับท่านหนู เมื่อท่านหนูเห็นข้าพเจ้า ท่านหนูยิ้มให้แต่ไกล พูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "แหม โยมแม่ชี เมื่อคืนนี้โยมแม่อุทิศส่วนกุศลและให้พรอาตมาเพราะเหลือเกิน" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟัง ข้าพเจ้ายิ้ม แล้วพูดตอบขึ้นว่า "ถ้าแม่ชีจะไปหาใครหรือเที่ยวไปดูใครที่ไหนล่ะก็ โยมชอบอุทิศส่วนกุศลและให้พร โยมไม่ชอบไปดูอย่างเดียว ไม่รู้เรื่องว่าไปทำไม" พอข้าพเจ้าพูดจบลงท่านหนูยิ้ม ที่คลองใหญ่ วัดแจ่มวาทีมีสิ่งมหัศจรรย์หลายอย่าง

ครั้นต่อมาวันหนึ่งข้าพเจ้าป่วย จึงได้นัดให้รถมารับ ที่จริงรถของข้าพเจ้าเอามาช่วยกิจการทางวัดเพื่อความสะดวกสำหรับพระป่วยและแม่ชีป่วยที่อยู่ไกลจากตัวเมืองจันทบุรี การเดินทางไปมาลำบากมาก ถ้านั่งรถประจำทางขี้ฝุ่นท่วมหัวแดง ฉะนั้นจึงให้รถมารับเพื่อความสะดวก นัดกับโยมสว่างให้ขับรถมารับในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น

รุ่งขึ้นเช้าของวันใหม่ พอได้เวลานัดโยมสว่างขับรถมารับข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าจะเตรียมตัวไปโรงพยาบาล โยมสว่างได้เดินมาบอกข้าพเจ้าว่า "แม่ชีอย่าเพิ่งไปหาหมอในวันนี้เลย เพราะว่าท่านหนู ท่านจะไปหาหมอเหมือนกัน ท่านขอยืมรถไปใช้ก่อน" ข้าพเจ้ายินยอมให้รถรับพระไปหาหมอก่อน ข้าพเจ้าคิดดูแล้วว่า ถ้าจะไปพร้อมกัน จะให้พระท่านนั่งข้างหลังได้อย่างไร น่าเกลียด ครั้นพอเวลาบ่าย โยมสว่างกับท่านหนูกลับมาถึงวัด คุณสว่างเดินมาที่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถามขึ้นว่า "พาท่านหนูไปหาที่โรงพยาบาลหรือที่คลินิก" โยมสว่างบอกว่า "ไม่ได้ไปโรงพยาบาลหรือหมอคลินิก ไปหาหมอผีมา" ข้าพเจ้าจึงว่า "อ้าวทำไมเป็นเช่นนั้น ป่วยไข้คุณไปหาหมอผีทำไมกัน ทำไมคุณไม่ไปส่งท่านเล่า" คุณสว่างว่า "ท่านไม่ไปโรงพยาบาล ท่านไม่ได้ป่วยอย่างนั้น" ข้าพเจ้าว่า "ถ้าไม่ป่วยแล้วไปหาหมอผีทำไม" ครั้งแรกเขาจะไม่เล่า ข้าพเจ้าซักถามมากขึ้น เขาถึงได้เล่าให้ฟังว่า "เรื่องเป็นอย่างนี้คือว่า ทีแรกผมนึกว่าท่านป่วยจะต้องไปโรงพยาบาล ครั้นพอขับรถวิ่งไป ท่านบอกให้ผมจอดรถที่บ้านหมอคง พอจอดรถ ท่านหนูก็ลงจากรถเดินเข้าไปในบ้านหมอคง ผมก็ตามท่านเข้าไป ผมก็ฟังท่านหนูกับหมอคงคุยกัน ท่านหนูท่านเล่าให้หมอคงฟังว่า คืนนั้นท่านนั่งปฏิบัติอยู่ มีแมวดำเข้ามาทางหน้าต่างครั้งหนึ่ง คืนที่สองเป็นแสงไฟพุ่งเข้ามาที่กลดของท่าน ท่านไม่เป็นอันหลับอันนอนจนหน้าตาของท่านซูบซีด พอคืนที่ 3 แสงเข้ามาที่กลดและกอดคอท่านหนู ท่านหนูก็สู้กัน เรื่องมันเป็นอย่างนี้ ท่านไปถามหมอคงให้หมอคงช่วยดูทีว่ามันเป็นอะไร" ข้าพเจ้าถามคุณสว่างต่อว่า "แล้วหมอคงว่าเป็นอะไรเล่า" คุณสว่างตอบว่า "หมอคงบอว่าท่านหนูถูกลองของ เจ้าอาวาสวัดหนึ่งปล่อยของลองท่านหนูว่าจะมีของดีหรืออาคมดีอะไรป้องกันตัวบ้าง"

เมื่อข้าพเจ้าฟังคุณสว่างเล่าจบ ข้าพเจ้าก็บอกคุณสว่างว่า "ไม่ใช่ผี ท่านหนูถูกเทวดาเล่นงาน" คุณสว่างพูดขึ้นว่า "จริงหรือแม่ชี" ข้าพเจ้าว่า "จริงซิ" ข้าพเจ้าพูดเท่านั้นคุณสว่างก็จากไป แต่ข้าพเจ้าได้ข่าวว่าท่านหนูเอาใบหนาดมาหว่านรอบกลด ครั้นต่อมาคุณสว่างมาเล่าให้ฟังว่า เขาได้เล่าเรื่องที่ข้าพเจ้าบอกว่าท่านหนูโดนเทวดาเล่นงานให้ท่านหนูฟัง ท่านบอกว่าท่านอยากมาคุยกับแม่ชี

ครั้นต่อมาเป็นช่วงของทำวัตรเย็น ข้าพเจ้ามองดูท่านหนูเห็นหน้าของท่านร่วงโรยลงมากเพราะคงอดนอน และท่านหนูก็มีความรู้สึกอยากจะคุยกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นมีโอกาสจึงพูดขึ้นว่า "นักปฏิบัติทุกๆ คน ยิ่งเป็นพระด้วยแล้ว ถ้าศีลไม่ดี ไม่บริสุทธิ์ จิตปฏิพัทธ์ผู้หญิง จะถูกเทวดาเล่นงาน" ในที่สุดเป็นความจริง ท่านเอารูปสาวอีก้อออกมาดู แต่ถ้าดูแล้วจิตไม่กำเริบในภาพนั้นคงไม่มีอะไร ที่แปลกอย่างหนึ่ง พระที่อยู่ที่วัดแจ่มวาทีมักจะถูกลากถูกกดกันแทบทุกองค์ แม้แต่เณร แต่สำหรับทางฟากแม่ชีไม่มีอะไรทั้งๆ ที่อยู่ที่เผาผี

วันหนึ่งข้าพเจ้าจดบทสวดมนต์บวงสรวงชุมนุมเทวดาให้สวดกัน

ปุริมัญจะทิสังราชา ธะตะรัฏโฐ ปะสาสะติ คันธัพพานัง อาธิปะติ มหาราชา ยะสัสสิโส ปุตตา ปิตัสสะ พะหะโว อินทะนามา มะหัพพะลา อิทธิมันโต ชุติมันโต วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อัฏฐังสุ

ทักขิณัญจะทิสังราชา วิรุฬโห ตัปปะสาสะติ กุมภัณฑานัง อะธิปะติ มหาราชา ยะสัสสิโส ปุตตา ปิตัสสะพะหะโว อินทะนามา มะหัพพะลา อิทธิมันโต ชุติมัญโต วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อัฏฐังสุ

ปัจฉิมัญจะ ทิสังราชา วิรูปักโข ปะสาสะติ นาคานัง อะธะปะติ มหาราชา ยะสัสสิโส ปุตตา ปิ ตัสสะพะหะโว อินทะนามา มะหัพพะลา อิทธิมัญโต ชุติมันโต วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อัฏฐังสุ

อุตตะรัญจะ ทิสังราชา กุเวโร ตัปปะสา สะติ ยักขานัง อะธิปะติ มหาราชา ยะสัสสิโส ปุตตา ปิ ตัสสะพะหะโว อินทะนามา มะหัพพะลา อิทธิมัญโต ชุติมันโต วัณณะวันโต ยะสัสสิโน โมทะมานา อัฏฐังสุ

ปุริมะทิสัง ธะตะรัฏโฐ ทักขิเณนะ วิรุฬหะโก ปัจฉิเมนะ วิรูปักโข กุเวโร อุตตะรัง ทิสัง จัตตาโร เต มหาราชา สะมันตา จะตุโรทิสา ทักทัลละมานา อัฏฐังสุ

สัคเคกาเม จะรูเป คิริสิขะระตะเฏ จันตะลิกเข วิมาเน ทีเป รัฏเฐจะคาเม ตะรุวะนะคะหะเน เคหะวัตถุมหิเขตเต ภุมมาจายันตุเทวา ชะละถะละ วิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา ติฏฐันตา สันติเกยัง มุนิวะระวะจะนัง สาธะโวเม สุณันตุ

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา

ข้าพเจ้าจดแล้วจึงได้ให้ท่านไปท่องกัน หลังจากนั้น ท่านหนู และองค์อื่นๆก็เอาไปท่อง บทบวงสรวงชุมนุมเทวดาสวดก่อนเจริญพระกรรมฐานจะดีมาก เพราะเชิญท้าวมหาราชทั้งสี่พระองค์มาคุม อย่าคิดว่าข้าพเจ้าทำไมแนะนำให้บูชาเทวดา เทวดาท่านดี ท่านมีตาทิพย์ ท่านสามารถจะรู้อะไรก่อนมนุษย์ ถ้าเทวดาไม่ดีจริง พระพุทธองค์ท่านคงไม่ทรงกล่าวไว้ในบทสวดมนต์บางตอน

อย่าลืมเทวดาที่เป็นพระอริยเจ้ามีมากมาย เทวดาที่ท่านไปนิพพานก็มีมาก ก่อนที่ท่านจะเป็นเทวดา ท่านก็เป็นมนุษย์เหมือนเรา ท่านสร้างผลบุญตามกำลังของท่าน ท่านมีศีล มีหิริโอตตัปปะ ก็ไปเป็นเทวดาธรรมดา มนุษย์บางท่านสร้างบารมีทานรักษาศีลอุโบสถ เคารพพระศาสนามั่นคง มีบารมีสิบ พิจารณาอสุภกรรมฐาน พิจารณากายอยู่เนืองๆ พิจารณาธาตุทั้งสี่และอาการสามสิบสอง พิจารณาร่างกายว่าเป็นของเสื่อม ไม่จีรังยั่งยืน แต่เวลาตาย ท่านเข้าฌาณตาย ท่านได้ไปเกิดเป็นพรหม เป็นเทวดาก็มีแยะ เวลาท่านหมดอายุของพรหม ของเทวดาท่านไปนิพพานเลย ไม่ต้องมาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็มาก เพราะฉะนั้น เราก็ควรกราบไหว้เคารพท่าน

เมื่อเราไหว้ท่าน ท่านก็ไหว้เรา เราจะได้มีความสุข เราทำตัวเป็นมงคลคือรักษาศีล เจริญภาวนา เคารพพระรัตนตรัยทั้งสามประการ มั่นคง ดำรงอยู่ในสัจจะ อันมีธรรมะอันประเสริฐประณีตอยู่ในใจตลอดไป พูดอย่างไรทำอย่างนั้น ไม่เหลาะแหละ คลอนแคลน เรียกว่า สัตบุรุษ ศีลไม่คลอนแคลน สะอาดบริสุทธิ์ เทวดาท่านจะมารักษาเรามากขึ้น เมื่อทำให้เทวดารัก ท่านผู้นั้นเป็นท่านที่มีมงคลใหญ่ยิ่ง เราไหว้ท่าน ท่านก็ไหว้เรา เราบูชาท่าน ท่านบูชาเรา เทวดาท่านเป็นทิพย์ เหตุร้ายเหตุดีท่านรู้ก่อนเรา ไปไหนเชิญท่านไปกับเรา ถ้าเหตุไม่ถึงกับสุดวิสัย ท่านก็สามารถจะช่วยเราได้ ถ้ากรรมหนักเกินวิสัยที่ท่านจะช่วย ท่านก็ไม่สามารถจะช่วยเราได้ แม้แต่พระพุทธองค์ก็ช่วยไม่ได้เหมือนกัน ต้องรู้กฎแห่งกรรมตัวเราเองด้วย อย่าไปโทษท่านบาปเปล่าๆ

เทวดาถามปัญหา

ครั้นอยู่ต่อมา ข้าพเจ้าได้นำผู้ปฏิบัติธรรมเข้าปฏิบัติในป่า คือเอากลดผูกกับกิ่งไม้ นอนกับดินได้ธรรมะดี การอยู่แบบธุดงค์ดีมาก การนอนโคนไม้ปฏิบัติให้ผลดีมีผลที่ได้รับ ผิดกับนอนในห้องนอน ร่างกายสุขภาพอนามัยสดชื่น ในคืนวันหนึ่ง ในระหว่างที่ข้าพเจ้านั่งสมาธิอยู่ในกลด ได้มีชายท่านหนึ่งมานั่งในกลด แล้วถามปัญหาข้าพเจ้าขึ้นว่า "ผู้เป็น 'สัตบุรุษ' มีอะไรบ้างจึงเรียกว่า 'สัตบุรุษ' " ข้าพเจ้าไม่เคยเรียนภาษาบาลีมาก่อนเลย แต่ว่าตอบไปดังนี้ คำว่า สัตบุรุษ เป็นผู้มั่นคง ดำรงอยู่ในสัจจะ มีธรรมะอันประเสริฐ ประณีตอยู่ในใจตลอดไป พูดอย่างไรทำอย่างนั้น ไม่เหลาะแหละคลอนแคลน เรียกว่า "สัตบุรุษ" เมื่อข้าพเจ้าตอบ ท่านอนุโมทนาแล้วก็หายวับไป ข้าพเจ้าคิดในใจเมื่อคลายจากสมาธิแล้วว่าที่ตอบไปนั้น ไม่รู้ว่าตอบผิดหรือถูก เพราะข้าพเจ้าไม่เคยรู้มาก่อนเลย คำว่าสัตบุรุษเพิ่งจะรู้คราวนี้เอง

พบพระอรหันต์หญิง

ครั้นคืนต่อมา ประมาณตี 5 ในระหว่างที่ปฏิบัติอยู่ ข้าพเจ้าเห็นพระแต่องค์ไม่โตเท่าพระผู้ชายเหาะละลิ่วกันมาเต็มป่าที่ข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่ รูปร่างของท่านเท่ากันหมด พอมาถึงที่ข้าพเจ้าอยู่ ท่านเหาะลอย เฉยอยู่กลางอากาศ รูปร่างเท่ากันหมด ไม่มีสูงมีต่ำกัน รูปร่างสวยงามมาก ได้ยินเสียงท่านพูดขึ้นพร้อม ๆ กันว่า "องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสมณะพระพุทธโคดมเสด็จดับขันธ์เข้าสู่พระนิพพานไปนานแล้ว คิดว่าจะไม่มีพระอรหันต์หญิงอีก แต่นี่กลับมีพระอรหันต์หญิงสืบศาสนาอีกต่อไปแล้ว" ท่านทั้งหลายที่เหาะลอยอยู่กลางอากาศนั้น ท่านพร้อมกันยกมืออนุโมทนาจนเสียงก้องกังวานสนั่นป่า แล้วท่านเหล่านั้น ก็หายไป ก็พอตีห้าครึ่ง ข้าพเจ้านำอุทิศส่วนกุศลจนเสร็จกิจ

เมื่อข้าพเจ้าทำกิจปฏิบัติแล้ว ข้าพเจ้ามานั่งพิจารณาในภาพนิมิต เห็นภาพที่สวยงามลอยเต็มอากาศตรงที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอยู่ องค์ท่านกะทัดรัด การลอยในอากาศของท่านแต่ละองค์ได้ลักษณะได้ส่วน ไม่เบียดเสียด ได้ระยะแลดูงามตาอะไรเช่นนั้น เสียงโมทนาก็รวมเป็นเสียงเดียวกัน ข้าพเจ้าเห็นท่านแต่ละจุดเป็นรัศมี แสงสว่างพราวที่องค์ท่านเป็นจุดเด่นสว่างไสว ข้าพเจ้ารู้ได้ทันทีคือ พระอรหันต์หญิงแน่นอน

ตั้งแต่นั้นข้าพเจ้าเร่งปฏิบัติตัวเองยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าทำทุกอย่าง กิจหน้าที่ของสงฆ์กวาดลานวัด ทำครัว ต้อนรับญาติโยมที่มาวัด วัดที่ข้าพเจ้าอยู่เป็นวัดที่ทำการก่อสร้าง ข้าพเจ้าตั้งใจทำกิจการงานไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย ทำไปนึกถึงธรรมะ ดูทุกข์เพื่อให้เห็นทุกข์ จะได้เข็ดในการเกิด ดูความเสื่อมของสังขาร ความไม่เที่ยงของขันธ์ห้า ความแปรปรวนไม่เที่ยงแท้แน่นอน ล้วนเป็นอนิจจัง เป็นทุกขัง เป็นอนัตตา ไม่มีเขา ไม่มีเรา ทั้งหมดเป็นธาตุ พระพุทธองค์ท่านทรงตรัสไว้เป็นความจริง ทำงานคู่กับธรรมะงานก็ได้ ธรรมะก็ได้ ไม่ต้องนั่งหลับตาเข้าฌาณทั้งคืนทั้งวัน เกิดมาอย่าให้เสียชาติเกิด ตอบแทนพระคุณของพระพุทธเจ้าตอบแทนคุณของพระธรรม ตอบแทนคุณพระอริยสงฆ์ ช่วยกันรักษาความดีที่พระองค์ทรงอุตส่าห์บำเพ็ญเพียรมาสั่งสอนเรา ไม่ใช่ของง่ายด้วยความยากลำบาก กว่าพระองค์จะได้ตรัสรู้

มาสั่งสอนพวกเราไม่ใช่ของง่าย

ฉะนั้นขอให้เราชาวพุทธทั้งหลายให้ช่วยกันนึกย้อนดูให้ดี แล้วจะเห็นความสำคัญของพระศาสนา ถ้าพวกเราไม่ช่วยกันสร้างความดีแล้ว ใครจะช่วยเรา ถ้าหมั่นพิจารณาธรรมะอยู่เนือง ๆ เวลาปฏิบัติจริง ๆ รู้สึกกำลังจะแน่น จิตก็ไม่ฟุ้งซ่าน จิตจะอ่อนกำลังกับความชั่วได้ดีเป็นที่น่าพอใจ ท่านอย่าได้เข้าใจผิดว่า การปฏิบัติธรรมต้องนั่งหลับตาท่าเดียว อย่าคิดผิดอย่างนั้น ลืมตาก็ทำได้ อย่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติมา ที่พูดมานี้ข้าพเจ้ามิได้ตั้งตัวเป็นครูเป็นอาจารย์ใหญ่ อย่าคิดเดี๋ยวท่านจะบาป เพราะผู้เขียนมิได้มีเจตนาเช่นนั้น ที่เขียนประวัติขึ้นมาครั้งนี้ เพราะทุกคนมากมายต้องการอยากรู้ อยากทราบความเป็นมาการปฏิบัติของข้าพเจ้าเท่านั้น

ไปดูอดีตวัดแจ่มวาที

ครั้นต่อมาในคืนหนึ่ง เมื่อข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอยู่เวลา 5 ทุ่มเศษ ข้าพเจ้าได้พบกับฝูงชนมากมาย ถนนหนทางกว้างใหญ่สะอาดสะอ้าน ข้าพเจ้าเดินอยู่ ฝูงชนตามถนนเดินกันขวักไขว่ไปมา พากันมองดูข้าพเจ้าเป็นจุดเดียว ในทันใดมีทั้งพระสงฆ์และเณร ส่วนพระสงฆ์ได้เดินตรงมาหาข้าพเจ้า พระรูปนั้นได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “คุณโยม คุณโยม จงยื่นห่อผ้าที่คุณโยมถืออยู่นั้นให้อาตมาเถิด อาตมาจะถือให้โยมเอง” ข้าพเจ้ามองดูพระภิกษุรูปนั้นแล้วยกมือไหว้ท่านด้วยความเคารพ และได้พูดกับท่านว่า “พระคุณเจ้าผู้เจริญ ข้าดิฉันเป็นเพียงแม่ชี ไม่สามารถที่จะยื่นห่อผ้าให้พระคุณเจ้าได้ เพราะพระคุณท่านเป็นพระ แม่ชีกลัวบาปกรรมเจ้าค่ะ” พระภิกษุท่านตอบว่า “ไม่เป็นไร คุณโยมส่งห่อผ้าให้อาตมาเถิด อาตมาจะถือห่อผ้าให้” ข้าพเจ้าไม่ยอมส่งห่อผ้าให้ท่าน ในระหว่างที่พูดกันอยู่ ในทันใดทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าไม่ได้ส่งห่อผ้า แต่เหตุไฉนห่อผ้าที่ข้าพเจ้าถือไว้ในมือของข้าพเจ้า ทำไมไปอยู่ที่มือของพระภิกษุรูปนั้นได้อย่างไร ทำความแปลกใจให้ข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง เมื่อห่อผ้าที่สำหรับเอาไว้เปลี่ยนของข้าพเจ้าที่พระภิกษุรูปนั้นถือไว้ ข้าพเจ้าไม่กล้าพูดขอคืน จึงปล่อยให้เลยตามเลยไป

ในที่สุด ข้าพเจ้าก็เดินไปเรื่อยตามถนนอันสะอาดและกว้าง พร้อมทั้งฝูงชนมากมาย เป็นถนนที่ร่มรื่นและอิ่มเอิบและปลอดภัย ข้าพเจ้าเดินไป พอดีเห็นข้างทางมีบ้านอยู่หลังหนึ่ง เจ้าของบ้านนุ่งขาว ข้าพเจ้าแปลกใจว่า ตั้งแต่เดินมาตามถนน ไม่เห็นมีบ้านคนอยู่เลย เพิ่งพบบ้านหลังนี้เป็นหลังแรก และเป็นที่น่าแปลกใจเป็นอันมากคือ เห็นแต่ฝูงชนเต็ม แต่ทำไมบ้านน้อย พอข้าพเจ้าเดินไปตรงหน้าบ้านหลังนั้น เจ้าของบ้านได้เดินออกมาจากบ้านตรงมาที่ข้าพเจ้า นั่งยกมือไหว้แล้วพูดขึ้นว่า “ท่านมาแล้วหรือ” ข้าพเจ้ายิ้มและมิได้ตอบอะไร นึกในใจว่านี่เขารู้จักเราด้วยหรือนี่

ในที่สุด ข้าพเจ้าก็เดินต่อไป เมื่อเดินไปนานพอดู ก็นึกถึงห่อผ้าที่พระภิกษุท่านถือไว้ให้ ข้าพเจ้าจึงได้เหลียวหลังไปดู เพื่อต้องการห่อผ้าที่จะเปลี่ยน เมื่อเหลียวหลังดูไม่เห็นพระภิกษุ ครั้งแรกข้าพเจ้าคิดว่าท่านเดินตามมาด้วย ครั้นไม่พบพระภิกษุที่รับอาสาถือห่อผ้า ข้าพเจ้าจึงได้ดินต่อไป ทันใดนั้น

ข้าพเจ้าได้เห็นวัดหนึ่งใหญ่โตมากและร่มรื่น ข้าพเจ้าจึงเดินเข้าไปในเขตวัด พอข้าพเจ้าเดินเข้าไปในเขตวัดไม่เท่าไร ข้าพเจ้าเห็นพระภิกษุที่ถือห่อผ้าเดินสวนออกมา ข้าพเจ้าและพระภิกษุได้หยุดพูดกัน ข้าพเจ้าถามขึ้นก่อนว่า "พระคุณเจ้าเอาห่อผ้าของโยมไปเก็บไว้ที่ไหน โยมต้องการเปลี่ยนผ้าแล้วค่ะ" ท่านบอกว่า"ห่อผ้าของคุณโยมอาตมาฝากพระใหญ่ พระใหญ่ท่านกำลังคอยจะเปลี่ยนผ้าให้โยม ท่านอยู่ในพระมหาวิหารโน้น" พร้อมกับชี้มือให้ข้าพเจ้าดู บอกทางเดินเข้าไปหาพระใหญ่ ท่านพูดจบท่านเดินจากไป สำหรับข้าพเจ้าเหลียวไปเห็นโบสถ์สวยงามมากพร้อมด้วยวิหาร ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าเมื่อห่อผ้าของเรามีผู้เก็บ รักษาไว้ดีแล้ว เมื่อไรเปลี่ยนก็เปลี่ยนได้ จึงได้เดินชมโบสถ์วิหารเรื่อย ๆ ไปด้วยความสบายใจ

ครั้นต่อมาในค่ำของคืนวันหนึ่ง ในระหว่างปฏิบัติธรรมอยู่ ได้มีท่านผู้หนึ่งแต่งกายภูมิฐานมาเล่าประวัติความเป็นมาของสถานที่วัดแจ่มวาทีขึ้นว่า "สมัยเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กัสสปะพระพุทธเจ้าสมัยนั้นรุ่งเรือง" ท่านเล่าพร้อมกับเห็นภาพชัดเจน "มีคนจีนเขาสร้างเป็นวัดใหญ่โตมาก และประดับประดาด้วยของมีค่างามยิ่งนัก มีผู้คนพากันมาทำบุญสร้างกุศล เดินกันพลุกพล่านชุลมุน ขวักไขว่ไปด้วยผู้คน มีรถเทียมม้าขาว รถประดับตกแต่งสวยหรู ม้าขาวก็ถูกตกแต่งงามตา บ้านเมืองเจริญอุดมสมบูรณ์ไปด้วยธัญญาหาร" และท่านได้เล่าต่อขึ้นว่า "สมัยนั้น ข้าพเจ้าได้เกิดในสมัยพระพุทธเจ้ากัสสปะเหมือนกัน ได้เคยเป็นกษัตริย์อยู่ในเมืองนี้ สมบัติยังฝังอยู่ในที่ที่หนึ่ง" ข้าพเจ้าฟังท่านเล่า ไม่ถามท่านว่าอยู่ตรงไหน เพราะจิตของข้าพเจ้าตอนนั้นไม่ต้องการใด ๆเลย ในที่สุดท่านก็จากไป เมื่อข้าพเจ้าคลายจากสมาธิ มาคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น ที่ท่านเล่ามันช่างตรงกับท่านเทวดาที่มาชวนข้าพเจ้าไปดูสมบัติเล่าให้ข้าพเจ้าฟังคนละครั้ง แต่เรื่องที่เล่าช่างตรงกัน เป็นไปได้หรือนี่

เทวดาบอกโยมให้มาขอหวย

ครั้นต่อมาวันหนึ่ง ประมาณ 4 โมงเช้าเศษ ได้มีโยมผู้หญิงคนหนึ่งพร้อมสามีของเธอได้ขับรถกระบะเข้ามาจอดลง มานั่งที่โคนไม้ ข้าพเจ้าเห็นนั่งอยู่นาน จึงเดินไปถามเธอดูว่า "โยมมาพบใคร" เธอตอบว่า "ฉันมาคอยรับพระ ท่านจะขึ้นไปวัดน้ำเย็นด้วย" ข้าพเจ้าเห็นว่ามีอาหารมากมายจึงเรียกให้กินข้าวก่อน ประเดี๋ยวจะหิว หลังจากเธอกินข้าวแล้ว ข้าพเจ้าได้ถามเธอว่า "บ้านอยู่ที่ไหน" เธอตอบว่า "บ้านอยู่ที่เขาลูกช้าง มีสวนทุเรียนอยู่มาก" ข้าพเจ้าถามเรื่องการปฏิบัติกับเธอว่า "เคยปฏิบัติที่ไหนมาบ้าง" เธอตอบว่า "เคยปฏิบัติที่อาจารย์สมชาย วัดเขาสุกิม" ข้าพเจ้าพูดว่า "ดีมาก อุตส่าห์ปฏิบัติธรรมเป็นทางที่ถูกต้องดีมาก ถ้ามีเวลาจะมาปฏิบัติกับแม่ชีก็ได้นะคะ" ข้าพเจ้ามองกิริยาของเขา ดูไม่ค่อยสนใจคำพูดที่ข้าพเจ้าพูดเท่าใดนัก ในที่สุดเมื่อได้เวลา เธอได้รับพระเดินทางขึ้นไป ก่อนที่เธอจะจากไป ข้าพเจ้าได้ถามว่า "เมื่อขึ้นไปที่น้ำเย็น เมื่อไรจะมาลงมาเล่า" เธอตอบว่า "พรุ่งนี้บ่ายหรืออาจจะเย็นค่ะแม่ชี" แล้วเธอก็จากไป

ครั้นพอวันรุ่งขึ้นเช้าของวันใหม่ ประมาณโมงเช้า เห็นรถวิ่งเข้ามาจอด ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าใครก็ตาม คิดว่าโยม ๆ เขาคงมาทำบุญ เอาของมาถวายกระมัง ข้าพเจ้าทำงานต่อไป ครั้นแล้วเจ้าของรถคันนั้นก็ตรงมาหาข้าพเจ้าจนใกล้ เธอคลานเข้ามาไหว้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าร้อง "อ๋อ เธอเองหรอกหรือ" ข้าพเจ้า

นึกในใจว่า ผู้หญิงคนนี้มีกิริยาแปลกเป็นคนละคนได้อย่างไรเพียงข้ามคืน เมื่อวานนี้เธอแทบจะไม่อยากพูดกับเรา แทบไม่อยากจะไหว้เรา แต่วันนี้มืออ่อนคลานมาไหว้เรา กราบเราเหมือนเราเป็นพระ คิดแล้วก็ช่างเถอะ เขาจะนับถือเราหรือไม่ก็เรื่องของเขา ข้าพเจ้าถามเธอว่า "ไหนบอกแม่ชีว่าจะลงมาตอนบ่ายเธอมีอะไรจึงได้รีบลงมาแต่เช้าเล่าจ๊ะ"

เธอเล่าว่า "เมื่อคืนนี้ ดิฉันขึ้นไปนั่งทำสมาธิอยู่ประมาณ 3 ทุ่มเศษ ดิฉันได้นิมิตเห็นคนนุ่งขาวห่มขาว หนวดท่านยาวลงมากองที่หน้าตักของท่าน เมื่อท่านเห็นดิฉันเท่านั้นแหละค่ะคุณแม่ชี ท่านชี้หน้าดิฉันและพูดขึ้นว่า เอ็งผ่านของดีมาทำไม ดิฉันจึงได้ย้อนถามท่านว่าของดีไหนคะท่าน ท่านบอกกับดิฉันว่าก็ของดีที่วัดแจ่มวาทีหรือคลองใหญ่นั่นแหละ ดิฉันจึงถามต่อไปอีกว่า ของดีอะไรที่คลองใหญ่หรือวัดแจ่มวาที ท่านบอกกับดิฉันว่า แม่ชีประทุมนั่นแหละของดี เธอสมควรเข้าไปกราบไหว้ท่านได้แล้วนะในระหว่างที่ท่านพูดถึงคุณแม่ชี รูปของแม่ชีลอยอยู่อร่ามงามมาก เมื่อดิฉันเห็นคุณแม่ลอยอยู่ดิฉันก็นึกขึ้นได้ว่า แม่ชีที่เรียกให้กินข้าวและชวนคุย พอท่านพูดเรื่องของคุณแม่จบลง ดิฉันจึงได้พูดกับท่านขึ้นว่าเอาล่ะ ไหน ๆ ท่านกับดิฉันได้พบกันและได้รู้เรื่องคุณแม่ชีประทุมแล้ว ดิฉันขอซองแดงจากท่านบ้างตอนนี้ ดิฉันยากจน เมื่อท่านฟังดิฉันขอซองแดง ท่านบอกกับดิฉันว่าซองแดงไปเอาที่แม่ชีประทุมท่านเถอะ ท่านบอกอย่างนี้แหละคุณแม่ ดิฉันจึงได้รีบมา" เมื่อข้าพเจ้าฟังเธอเล่าจบลง ข้าพเจ้านึกในใจว่าคนเรามันก็แค่นี้ เวลานี้เขาคิดว่าเรามีประโยชน์สำหรับเขา เขาจึงได้ไหว้และนับถือเรา เขาไม่เข้าใจเราเห็นว่าเราเป็นแม่ชีที่ต้องอาศัยวัดกิน อีกอย่างแม่ชีเพียงศีลแปดไม่ศักดิ์สิทธิ์และศีลน้อยแค่แปดข้อ เขาจึงไม่อยากพูดกับเราเลยในวันที่พบกันวันแรก ขึ้นชื่อว่าพยาบาทอาฆาตไม่มีสำหรับเราแล้วเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ เราควรสงเคราะห์ได้ก็ควรสงเคราะห์ไป

ข้าพเจ้าพูดขึ้นว่า "ท่านสั่งมาเช่นนั้นหรือ" "ค่ะ ท่านสั่งมา" ข้าพเจ้าจึงถามว่า "วันนี้เป็นวันที่เท่าไร" เธอตอบว่า "วันที่ 13 ค่ะ" ข้าพเจ้าว่า "ถ้าใกล้ออกวันไหนเข้ามาใหม่ก็แล้วกัน" ครั้นอยู่มาใกล้วันเลขออก เธอได้มาหาข้าพเจ้า คราวนี้เคารพนบนอบดี ไม่กระด้างเหมือนครั้งแรกที่พบกัน ข้าพเจ้าถือว่าเทวดาสั่งให้มาขอเลขที่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้บอกไป ให้หาซื้อเลขท้าย 3 ตัวรัฐบาล คือเลขที่ออกมีดังนี้ 693 อย่าไปเล่นหวยใต้ดิน ให้เล่นหวยบนดิน เธอหัวเราะแล้วเธอก็จากไป

พอดีมีเด็กสาวได้เข้ามาในวัด ข้าพเจ้าเห็นลานวัดรกมาก จึงออกปากชวนเด็กให้ช่วยกันทำความสะอาดลานวัด เมื่อเข้าไปหา ข้าพเจ้าจึงได้ถามเด็กสาวว่า "บ้านอยู่ที่ไหน" เด็กสาวตอบว่า "บ้านหนูทำไร่ บ้านอยู่ห่างวัดออกไปประมาณเกือบกิโล" ข้าพเจ้าพูดขึ้นว่า "หนูอยากถูกหวยไหม" เด็กสาวรีบตอบขึ้นว่า "อยากถูกค่ะ" "เออ ถ้าอยากถูกหวย จงช่วยแม่ชีทำความสะอาดที่อยู่อาศัยเขตวัดกันก่อนจึงจะรวยคนเรานะ ต้องสร้างความดีก่อนจึงจะมีลาภ หนูช่วยแม่ชีถางหญ้า ทำความสะอาดในอารามนี้หนูจะถูกหวย และจะได้ทั้งบุญด้วย" ในที่สุดเด็กสาวช่วยกันถางหญ้า กวาดทำความสะอาดเรียบร้อย ข้าพเจ้าเห็นสมควรแก่เวลาจะให้เด็กกลับบ้านได้แล้ว ข้าพเจ้าจึงได้ถามเด็กขึ้นว่า "มีเงินคนละเท่าไรละลูก" เด็กก็บอกว่า "หนูมีเงินอยู่ 7 บาท" "เออ หนูไปซื้อตามเลขนี้นะ 693 เลขมันจะออก 3 ตัวข้างล่างนะ ได้ครั้งนี้อย่าเล่นอีก

เก็บสตางค์ไว้ซื้อขนมกินกัน” จากนั้นเด็กก็ลากลับบ้าน

ครั้นต่อมาถึงวันเลขออกแล้ว ได้มีหญิงและชายมาหาข้าพเจ้าเต็มรถกระบะ เดินมาที่กุฏิ ข้าพเจ้าจำได้ว่า เธอผู้ที่เทวดาท่านได้สั่งมาขอซองแดงที่ข้าพเจ้านั่นเอง หญิงผู้นั้นได้พากันถือของมาที่ข้าพเจ้ามากมาย ทุกคนเมื่อได้รับลาภสักการะ เขาดีใจกันมาก ต่างคนต่างยิ้มแย้มแจ่มใสร่าเริงเพราะเราทำถูกใจเขา พวกนี้จึงเสื่อมศรัทธา ข้าพเจ้าคิดเป็นธรรมะขึ้นมาในขณะนั้น แล้วย้อนคิดไปทวนนึกถึงว่า ถ้าวันใดเราให้เลขเขาไม่ถูก เขาพวกนี้คงเสื่อมศรัทธา เพราะเรื่องให้เลขนี้พระพุทธองค์ไม่ทรงสรรเสริญเป็นทางผิดพระวินัย แต่ครั้งนี้เทวดาท่านสั่งมาจึงลองดูเท่านั้น จากนั้นข้าพเจ้าก็ได้ทักทายกับพวกที่มาและได้พูดให้เขาเข้าใจในหลักธรรม คือให้เขาเคารพในศีลห้า อย่าประมาทในศีล ให้รักษาศีลยิ่งกว่าชีวิต สิ่งใดที่ไม่ดีจงละเสีย ใครจะเลวร้ายปานใดถือว่านั่นเป็นเรื่องของเขา ดูที่ตัวเราไว้ หมั่นตรวจดูจิตของเราเอาไว้ว่า เรามีจิตเลวทรามมากน้อยเท่าไร หมั่นดูตัวเองเอาไว้ให้ดี คนอื่นเลว เขาไม่ได้พาเราเลว ถ้าตัวเองเลวนี่มันเสียชาติเกิด”

หลังจากนั้นต่อมา หญิงที่ถูกเลขหวย เธอจะมาหาข้าพเจ้าในเวลาวันที่ใกล้วันออกสลากกินแบ่งรัฐบาล เธอหาซื้อของมาฝากมากมาย ข้าพเจ้าพูดอะไร ทำอะไร เขาเอาไปตีเป็นเลขหวย เธอก็ถูก คนอื่นพากันมามากมายจริง ๆ แล้วข้าพเจ้าไม่ได้บอกเลขใครอีกเลย ทุกคนที่เขามา เขามาฟังคำพูดของข้าพเจ้าแล้วเอาไปตีเป็นตัวเลขถูกกันเอง คณะจากเมืองชลถึงกับเอารถไปให้ข้าพเจ้าเจิมให้ ข้าพเจ้าบอกเขาเหล่านั้นว่า “อย่าทำให้แม่ชีต้องฝืนใจเลย พระมีหลายรูป ไปนิมนต์ท่านเถิดนะโยม” เจ้าของรถพูดกับข้าพเจ้าว่า “ผมศรัทธาคุณแม่ ผมต้องการให้คุณแม่เจิมครับ ถ้าคุณแม่ไม่เมตตาผม ผมก็ไม่เจิม”

สั่งให้อุไรเฝ้ากุฏิ

มีอยู่คราวหนึ่ง ข้าพเจ้าได้รับนิมนต์ไปสอนพระกรรมฐานที่วัดมะทาย พอได้เวลากำหนดข้าพเจ้าก็เดินทาง พอดีรถวิ่งมาถึงหน้าวัด ข้าพเจ้าสั่งให้รถชะลอลง ข้าพเจ้าได้สั่งโยมอุไรเจ้าของร้านค้าว่า “อุไร แม่ไปสอนพระกรรมฐานสัก 3 คืน อุไรช่วยดูกุฏิของแม่ให้ด้วยนะ” โยมอุไรรับคำแล้วข้าพเจ้าก็ออกรถไป เมื่อครบกำหนด ข้าพเจ้าก็กลับ พอถึงกุฏิอาบน้ำเสร็จ โยมอุไรก็เข้าไปหาพร้อมกับนำของมาถวายข้าพเจ้ามากมายหลายอย่าง ข้าพเจ้าพูดกับโยมอุไรขึ้นว่า “ของอุไรทำไมมากนัก เธอจะฝากแม่ถวายพระเช่นนั้นหรือ “โยมอุไรตอบว่า“ ของทั้งหมดดิฉันขอถวายคุณแม่ ส่วนคุณแม่จะให้ใครก็ตามใจเห็นสมควร เพราะของที่ดิฉันซื้อมาถวายคุณแม่ครั้งนี้เพราะถูกเลขที่คุณแม่ให้วันคุณแม่เดินทางไปวัดมะทาย ที่คุณแม่ร้องสั่งดิฉันให้ดูกุฏิ 3 วัน ดิฉันตีเป็นเลข 93 และ 39 เลขออก 93 ฉันรวยหลายสตางค์ ดิฉันจึงซื้อของมาถวาย คุณแม่นี่แหละค่ะคุณแม่ ตอนแรกดิฉันก็ไม่คิดมาก ฉันฟังคำพูดของคุณแม่ หวยมันออกตรงทุกที ฉันก็เลยเสี่ยงดู มันก็ออกตรงจริง ๆ” ข้าพเจ้ายิ้มพูดว่า “อุไร อย่าไปหลงงมงายกับเรื่องการพนัน ถ้าการเล่นการพนันรวยนะอุไร พระองค์คงส่งเสริมให้คนเล่น พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงส่งเสริมให้คนทำมาหากินด้วยความสุจริต พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า คนเล่นการพนันเป็นคนไม่ดี คนเที่ยวกลางคืนเป็น

คนไม่ดี เฮไหนไป เฮไหนไป เป็นคนไม่ดี อุไรฟังนะ อย่าเล่นจนหลงการพนันนะ ได้แล้วพอนะ เชื่อเถอะ หวยมันไม่ตรงไปทุกงวดหรอกลูก"

เรื่องเลขล็อตเตอรี่นี่ ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยลองสมัยวัดบ้านอ่าง สมัยที่ข้าพเจ้าโดนโจมตี ด่าว่าไล่ไม่ให้อยู่ หาว่าทำตัวแข่งกับพระ เมื่อมีข่าวไม่ดีเกิดหาว่าเป็นพวกโคมเขียว คำว่าโคมเขียวเด็กสมัยนี้คงไม่รู้จัก คำว่าโคมเขียวโบราณหมายถึงพวกผู้หญิงหาเงิน หรือผู้หญิงนักเที่ยว คือคนชั่วนั่นเอง ในเมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าชาวบ้านที่พลอยเป็นไปกับคนที่คอยหาเรื่องใส่ร้ายพลอยเห็นผิดไปด้วย กระทั่งคนเคยดีต่อกัน ชอบกันก็พลอยแตกแยกกับข้าพเจ้าหมด เหลือที่เห็นใจและเข้าใจข้าพเจ้ามีไม่เท่าไร

เมื่อเหตุการณ์เกิดเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงคิดลองดูว่าจะได้จริงตามคำขอไหม เพราะต้องการให้คนเหล่านั้นเลิกการดูถูกดูหมิ่นพระธรรมคำสอนของพระองค์ผู้ประเสริฐนั้นเสีย เพราะจะบาปกันเปล่า ๆ เกิดมาเป็นมนุษย์ดี ๆ จะกลับไปลงนรกอีก ข้าพเจ้าตั้งจิตอธิษฐานขอบารมีแด่องค์สมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้า และได้น้อมกราบขอขมาโทษแด่พระองค และได้กราบทูลให้พระองค์ทรงทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อการทดลอง ข้าพเจ้าก็ทำพิธีขอขึ้นในคืนวันนั้น ผลที่สุดข้าพเจ้าก็ได้สมความปรารถนา ครั้นพอวันถึงใกล้เลขจะออก ข้าพเจ้าเขียนเลขแล้วเก็บไว้ดูก่อน พอเลขออกก็เป็นความจริง ครั้นต่อมา ข้าพเจ้าก็ปล่อยเลขแต่ก็เป็นบางคน เลขก็ออกมาตรง ๆ

ครั้นต่อมา ข้าพเจ้าได้บอกให้ลูกสาวของข้าพเจ้าไปซื้อแต่เอาแค่ 20 บาท ครั้นพอเลขออก ลูกสาวได้บอกกับข้าพเจ้าว่าเลขออกมาตรงเป๋งตามที่ให้ซื้อ เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้เกิดขึ้น แถวโรงร้านค้าชักฮือฮาขึ้น บางคนที่ไม่เคยสนใจเรื่องการปฏิบัติอะไรเลย เขาต้องการได้เลขหวยเท่านั้น นี่วัดถึงน้ำใจของพวกเขา พวกเขาไม่นึกถึงคุณของพระพุทธเจ้าเลย เขาอยากรวย เขาอยากมีความสุข แต่เขาไม่คิด ที่จะสร้างความดี บางคนพูดว่าให้ถูกหวยก่อนถึงจะทำบุญ ข้าพเจ้าลองถึง 5 งวด แต่ดูคนพอจะให้เขาได้จึงบอกแต่พวกที่บอกเผอิญเขาไม่ชอบเล่นหวย ส่วนมากนักปฏิบัติที่หวังความหลุดพ้น แล้วเขาไม่เล่นหวย พอออกตัวตรง ๆ บางคนที่เคยพูดว่ากล่าวต่าง ๆ กลับมาตีสนิท ข้าพเจ้ารู้ทันคนพวกนี้ก็เฉยเสีย เพราะรู้ว่าเขาไม่ได้นับถือพ่อเราจริง พ่อเราก็คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่เคารพผู้นั้น

ผู้ที่เคารพย่อมได้รับเคารพตอบ

ข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟังเรื่องหนึ่งมีดังนี้ เรื่องที่จะเล่าให้ฟังนี้ไม่ใช่นิทาน เป็นเรื่องที่เกิดกับข้าพเจ้าวันหนึ่งได้มีพระภิกษุมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้านิมนต์ให้ท่านนั่ง หาน้ำมาถวาย แล้วถามที่ท่านว่า "มีธุระอะไรหรือคะ" ท่านบอกว่า "อาตมาผ่านมาก็แวะเข้ามาคุยกับโยม" ข้าพเจ้านึกว่า คุยก็คุย จะอย่างไรได้ในเมื่อท่านมาแล้วจะไล่ท่านอย่างไรกัน เริ่มต้นก็เล่าถึงเรื่องปฏิบัติ ท่านเอ่ยขึ้นว่า "พุทโธไม่ดีหรอกโยม" ข้าพเจ้ามองหน้าท่าน ข้าพเจ้าว่า "ถ้าพุทโธไม่ดีแล้วอะไรจะดีเล่าท่าน" ท่านบอกว่ายุบพองดีแล้ว ท่านก็พูดต่อไปอีกว่า "พระไตรปิฎกละคะเป็นหลักได้ไหม" ท่านว่า "พระไตรปิฎกไม่แน่นอนแล้ว อะไรถึงจะ

แน่นอนเล่าคะ แล้วพากันบวชทำไม ถ้าไม่มีอะไรแน่นอนเป็นหลักประกัน ศีลห้า ศีลแปด ศีลสิบ ศีลสองร้อยยี่สิบเจ็ด นี่จะอย่างไรกัน ในเมื่อพระไตรปิฎกไม่แน่นอน" เมื่อข้าพเจ้าพูดจบลง ท่านก็มองหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มองหน้าท่าน พระองค์นี้ท่านบอกว่าบวชหลายพรรษาแล้ว บวชมาไม่อยู่วัด ลูกชายปลูกกุฏิให้อยู่เขตบ้าน ในที่สุดท่านก็ลาไป ข้าพเจ้าไม่ไหว้ แต่ตอนมาทีแรกไหว้ แต่ตอนไปไม่ไหว้ เพราะใช้คำพูดดูถูกเนรคุณพระพุทธองค์ว่าไม่ดี

ข้าพเจ้าไม่ไหว้คนประเภทนี้ พุทธเป็นพุทธานุสสติ นึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ หาว่าพุทโธไม่ดี นี่ถ้าพบคนห่มผ้าเหลืองอย่างนี้สักร้อยองค์ พระศาสนาไม่แย่หรืออย่างไรกัน ที่พูดมานี้มิได้มีเจตนาจะให้ญาติโยมกระด้างกระเดื่องกับพระสงฆ์ไทยเรา เป็นเรื่องเผื่อญาติโยมที่ยังรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จะพลอยเบื่อหน่ายในการสร้างความดี จะพากันสร้างความชั่วกันหมด

ถ้าลูกหลานคนใดพบประเภทที่แม่เล่ามานี้ ลูกรักทุกคนอย่าได้เชื่อนะลูกนะ จงอุตส่าห์รักษาศีล เจริญภาวนา ตั้งใจมั่นคงต่อพระนิพพานเถิดลูกรักทุกคน คนเดี๋ยวนี้เพี้ยนจากความดีไปมากจึงเกิดอุทกภัยกันทั่วไปหมด เกิดพายุรุนแรงไม่เคยเห็นก็ได้เห็น เกิดน้ำท่วมพัดเอาคนไปตายจมดิน จมทราย ไฟไหม้มิหยุดหย่อน เกิดทุกข์เข็ญรถคว่ำตาย รถชนกันไม่รู้วันละเท่าไร ยิงกันตาย ฆ่ากันตายโดยวิธีหลายอย่าง ไม่มีการลดหย่อนผ่อนปรน ไม่มีการให้อภัย เหตุทั้งหมดเกิดขึ้นมาจากการกระทำเป็นเหตุ เมื่อเรารู้เช่นนี้แล้ว เราจงเอาตัวรอด มีน้อยกินน้อย พอใจในสิ่งที่เรามี อย่าไปอยากได้ของผู้อื่นที่ผิดศีล ผิดธรรม มีความเป็นอยู่ด้วยความมัธยัสถ์ อย่าฟุ่มเฟือย ตัดเอาตัวอยากที่จะต้องทำลายศีล ทำลายความดีที่เราทำกันมา แล้วเอาออกไปจากจิตที่คิดชั่วนั้นออกไปเสียให้เหลือแต่จิตที่สะอาดบริสุทธิ์ก็จะสบาย คือไม่เบียดเบียนใคร มีความเป็นอยู่แบบสันโดษ คือพอใจแค่เรามีอยู่ ที่พูดมานี้ แม่ชอบสอนตัวเองเสมอมา เอาล่ะนะ พูดมากมาเสียยืดยาว แม่พูดซ้ำ ๆ ซาก ๆ เดี๋ยวลูกหลานจะรำคาญ

ประสานสามัคคี

ครั้นต่อมาข้าพเจ้ามีความจำเป็นต้องเดินทางไปที่วัดถ้ำแรด เขาฉกรรจ์ ในระหว่างที่ข้าพเจ้าเตรียมตัวอยู่ได้มีโยมชื่อเหรียญได้มาหาข้าพเจ้า เมื่อโยมเหรียญเห็นข้าพเจ้าเอาของจัดแจงใส่เป็นบางอย่าง โยมเหรียญเข้าใจว่าข้าพเจ้าจะย้ายที่อยู่ โยมเหรียญไม่ฟังเรื่องร้องไห้โฮหาว่าข้าพเจ้าจะย้ายที่อยู่ เธอร้องไห้รำพัน ข้าพเจ้าได้บอกกับโยมเหรียญว่า "นั่นเธอร้องไห้ทำไม แม่ชีมิได้ย้ายไปอยู่ที่ไหน นี่แม่จะไปธุระสักสามคืน จะไปเยี่ยมหลวงพ่อเดช หลวงพ่อท่านป่วย" โยมเหรียญเดินมาด้วยกันสามคน มีลูกสาวและเพื่อนของลูกสาวอีกคนหนึ่ง เมื่อโยมเหรียญร้องไห้พอจะคลายจากข้าพเจ้า ก็พอดีมีพระชื่อท่านปุ้ยเดินผ่านหน้ากุฏิของแม่ชี โยมเหรียญเห็นพระจึงละจากข้าพเจ้าไปหาพระ ไม่รู้โยมเหรียญกับพระพูดอะไรกัน เห็นแต่โยมเหรียญแกร้องไห้ ครั้นลูกสาวโยมเหรียญและเพื่อนเห็นโยมเหรียญเอาแต่ร้องไห้จึงมาแอบข้างหลังกุฏิ จะอายหรือด้วยเหตุอะไรไม่ทราบ ข้าพเจ้าได้ออกรถไป ข้าพเจ้าไปอยู่ที่วัดหลวงพ่อเดชสามคืน หลวงพ่อเดชนี้ข้าพเจ้านับถือท่านมานาน เพราะไปฝึกพระกรรมฐานในครั้งแรก เมื่อข้าพเจ้า

ทราบว่าท่านป่วยจึงได้ไปเยี่ยม ถือว่าท่านเป็นครูเป็นอาจารย์เพื่อตอบแทนคุณของท่านบ้างพอที่จะตอบแทนได้

ครั้นครบสามคืนแล้วข้าพเจ้าก็กลับมาที่วัดแจ่มวาทีหรือวัดคลองใหญ่ พอข้าพเจ้าถึงวัด มีโยมผู้หญิงชื่อโยมดวงและโยมเหรียญได้มาหาข้าพเจ้าพูดขึ้นว่า "คุณแม่ไม่อยู่เกิดเรื่องใหญ่โตขึ้นในวันที่คุณแม่ออกรถไปวันนั้น" และได้พูดต่ออีกว่า "ต่อแต่นี้ไปฉันและทุกคนในครอบครัวจะไม่มาทำบุญที่วัดนี้อีก" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังเช่นนั้น เห็นว่าถ้านิ่งเฉยอยู่เช่นนี้อาจจะไปกันใหญ่ อย่างไรเราควรจะทำความเข้าใจกันก่อน พระกับโยมแตกกันไม่ดี ข้าพเจ้าจึงได้ถามโยมทั้งสองว่า "ไหนเธอลองเล่าให้แม่ฟังก่อนอย่าเพิ่งตัดรอน ออกจากวัดเลยนะ วัดเป็นเขตของพระพุทธเจ้า" ในที่สุดเธอทั้งสองได้เล่าขึ้น "วันที่แม่กำลังจะไปวัดถ้ำแรด ในวันนั้น ฉันมาพบแม่คิดว่าจะย้ายไปอยู่ที่อื่น เห็นคุณแม่เตรียมของขึ้นรถ ฉันไม่รู้ ฉันก็เลยร้องไห้เพราะไม่อยากให้คุณแม่จากไปไหน

ในระหว่างนั้นฉันเหลือบไปเห็นท่านปุ้ยเดินถือกลดสะพายบาตร ท่านจะไปธุดงค์ ฉันก็เลยร้องไห้คิดถึงท่าน แค่นี้มีคนเอาเรื่องไปฟ้องพระ หาว่าฉันร้องไห้ไม่ให้ท่านปุ้ยไป จะกันท่านปุ้ยไว้ให้ลูกสาวฉัน" โยมเหรียญหยุดพูด โยมเดือนพูดต่อขึ้นว่า "ตัวฉันเองไม่รู้เรื่องอะไร ลูกสาวเขาไปเล่าให้ฟังว่า เขาได้มาวัดด้วยกันกับหนูดาวลูกสาวโยมเหรียญเป็นเพื่อนกันมาพร้อมกับโยมเหรียญ เมื่อทั้งสองเห็นโยมเหรียญร้องไห้ เมื่อพระมาเธออาย เธอก็พากันไปหลบข้างหลังกุฏิไม่อยากพบกับพระ อายท่าน เรื่องมีเท่านี้ แต่คนเอาไปต่อเป็นเรื่องยาวหาว่าลูกสาวฉันอยากจะไปพบกับพระเสียชื่อหมด ที่จริงแล้วมันมีแค่นี้เอง แต่เรื่องหาได้หยุดแค่นี้ไม่ พระท่านเชื่อคนไปฟ้องว่าลูกสาวของฉันเป็นจริงคุณแม่ พระสององค์ได้ถามลูกสาวฉันและบังคับให้ลูกสาวฉันรับความจริงเสีย ลูกฉันได้พูดกับพระสองรูปนั้นว่าความจริงอะไรฉันไม่รู้เรื่อง เด็กมันไม่รับ เด็กมันก็ร้องไห้และประกาศว่าจะไม่เข้าวัดอีก แต่จะมาที่คุณแม่ เรื่องมันเป็นอย่างนี้"

เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังเรื่องที่โยมสองคนเล่าให้ฟัง พอดีเด็กสาวสองคนเดินมาที่ข้าพเจ้าพอดี ข้าพเจ้าเรียกเข้ามาหาจึงได้ถามเรื่องที่เกิดขึ้นตรงกับแม่ของเธอเล่าให้ฟัง ข้าพเจ้าพูดปลอบใจเมื่อเห็นเด็กสาวสองคนเล่าไปร้องไห้ไป เธอบอกว่าเธออายชาวบ้านเขาเพราะเรื่องโด่งดังไปทั่ว ข้าพเจ้ารู้เรื่องทันทีว่าใครเป็นใคร เพราะมีสามีภรรยาเขามีรถอยู่คันหนึ่งเขาต้องการมารับจ้างที่วัด แต่ว่ารถทางวัดก็มี รถของข้าพเจ้า พระจะไปไหนไม่ต้องจ้าง อีกอย่างเขาเข้าใจว่าข้าพเจ้าเก็บรักษาเงินสงฆ์ทั้งหมด คงหักเป็นค่าใช้จ่ายค่ารถได้สบาย แต่ข้าพเจ้าไม่คิดอย่างเขา ข้าพเจ้ารู้ทันสองสามีภรรยาคู่นี้ เขาคิดอะไร เขาไปที่ไหน เขาชอบสร้างเรื่อง สร้างปัญหาให้เกิดขึ้น

ครั้นต่อมาได้มีพระภิกษุคือ พระองค์นี้ท่านเป็นพระแท้ ท่านไม่ค่อยพูดอะไรเพ้อเจ้อชื่อ "ท่านห้าง" ท่านได้พบกับข้าพเจ้า ท่านได้พูดปรึกษากับข้าพเจ้าขึ้นว่า "เรื่องที่เกิดขึ้นกับวัดทั้งหมดนี้นะโยมอาตมาสลดใจมาก อีกอย่างญาติโยมพากันไม่เข้าวัด อาตมาว่าเอาอย่างนี้นะ อาตมาต้องการให้คุณโยมช่วย ถ้าคุณโยมไม่ช่วยเหลือทำความเข้าใจกับญาติโยม อาตมาว่าเรื่องคงไปกันใหญ่ อาตมาเห็นว่ามี

โยมชีเท่านั้นที่จะช่วยได้เพราะโยมๆ เขาเคารพโยมชีกันมาก อย่างไรก็ตามขอให้คุณโยมชีเห็นกับพระ-พุทธศาสนาและวัดของเราเถิดโยม เราช่วยกันนะ" เมื่อข้าพเจ้าฟังท่านห้างพูดจบลงก็ใจอ่อน ครั้งแรกๆ ไม่อยากเข้าไปยุ่งเกี่ยวเพราะเห็นว่าไม่เข้าท่า แต่ท่านห้างนี้ข้าพเจ้านับถือท่าน ท่านเป็นพระที่มีเหตุมีผล ข้าพเจ้าจึงตอบกับท่านขึ้นว่า "เอาเถอะนะคะ โยมจะพยายามพูดให้โยมๆ ชาวบ้านเข้าใจ" ข้าพเจ้าพยายามพูดให้พ่อและแม่ของเด็กและพูดกับเด็กทั้งสองคน อ้างเหตุผลต่างๆ ในที่สุดพ่อแม่ ตลอดทั้งเด็กก็เข้าวัดอีกตามปกติ

ชี้แจงในที่ประชุม

ครั้นต่อมาวันหนึ่งในตอนบ่าย คุณสว่างได้มาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า มีพระภิกษุรูปหนึ่งอย่าออกชื่อเลย เรียกคุณสว่างไปว่าและไม่ให้อยู่ที่วัด ให้เอารถกลับไปเสีย และไม่สมควรจะอยู่ ต่อไปจะมาทำความเสื่อมเสียให้แก่สำนักเพราะมีผู้ชายเข้ามาอยู่ คุณสว่างเล่าต่อไปว่า เย็นวันนี้เขาจะมีการประชุมชาวบ้านและคณะแม่ชี เมื่อข้าพเจ้าฟังแล้วก็มิได้วิตกอะไรสักนิดเดียว นึกในใจว่าคนเราอยู่ดีๆก็หาว่าเป็นคนเสีย เป็นคนที่จะทำให้สถานที่เสื่อม เอาล่ะ ดีแล้ววันนี้จะมีการประชุมเกิดขึ้นจะได้พูดกันในที่ประชุม แล้วเมื่อทุกคนฟังแล้ว จะดูซิว่าจะทำหน้ากันแบบไหน

ครั้นพอถึงเวลาเย็นหลังจากทำวัตรสวดมนต์เย็นแล้ว ญาติโยม พระ แม่ชี นั่งคอยได้เวลาประชุม พระภิกษุไม่ขอออกชื่อเป็นหัวหน้าประชุม ท่านพูดไปเรื่อยๆ และได้มีผู้ใหญ่บ้านคนหนึ่งเข้ามาประชุมด้วย พอท่านพูดไปถึงตอนหนึ่งว่า โยมคนหนึ่งเข้ามาอยู่ในสำนักซึ่งทำให้เกิดสิ่งที่ไม่ดีกับทางสำนัก เกิดเสียชื่อเสียงและไม่เหมาะสมที่จะอยู่ต่อไป เพราะทางสำนักจำเป็นต้องรักษาระเบียบรักษาพระวินัยเอาไว้ และให้ทุกคน รักษาพระวินัยที่พระตั้งกฎเอาไว้ด้วย ข้าพเจ้าฟังไป ฟังไป นี่ดูเหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดเหมือน คุณสว่างเป็นต้นเหตุ ข้าพเจ้าฟังจนจนจบการประชุมเห็นว่าท่านหยุดพูดแล้ว ข้าพเจ้ากราบท่านหัวหน้าที่ ประชุมแล้วกล่าวคำ "ขอโอกาสเจ้าค่ะ" และก่อนที่ข้าพเจ้าจะพูดและอธิบายเรื่องราวทั้งหมด ข้าพเจ้าหันหน้าตรงองค์ประธานกราบขมาโทษแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพูดขึ้นดังๆ "ให้เทวดาที่รักษา ป่านี้จงเป็นพยานให้ข้าดิฉันด้วย"

"ข้าพเจ้าขอพูดความจริงดังต่อไปนี้ เรื่องที่คุณสว่างจะมาอยู่วัดแจ่มวาทีนี้ ครั้งแรกคุณสว่างได้นำรถคันนี้มาส่งข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นคนขอพระคุณเจ้ามนัสมาอยู่วัดแจ่มวาที พระคุณท่านใหญ่ได้อนุญาตให้โยมมา โยมจึงให้คุณสว่างขับรถมาส่ง เมื่อส่งแล้วคุณสว่างก็ขับรถกลับไป ครั้นต่อมาคุณสว่างได้เล่าให้แม่ชีฟังว่า อาจารย์มนัสเจ้าอาวาสท่านได้ให้เงินไปทำหลังคาจำนวนเงิน 4,000 บาท เมื่อทำหลังคาเสร็จท่านอาจารย์มนัสให้นำรถมาใช้ที่วัดแจ่มวาที เพื่อให้พระ เณร แม่ชี ใช้ในเวลาป่วย ขอให้ทุกคนทุกท่านที่อยู่ในที่ประชุมจงฟังให้ชัดๆด้วย เมื่อฟังแล้วอย่าแปลเป็นอื่นไปเดี๋ยวเรื่องจะยาวอีก เหตุนี้โยมสว่างจึงได้อยู่ที่นี่ รถคันนี้เป็นรถของแม่ชี แม่ชีเห็นว่าไหนๆ เราก็มาบวชเป็นแม่ชีแล้วอยากจะทำบุญทำกุศลอีกอย่างก็ใกล้ตายแล้ว คิดอยากจะสร้างบารมีทานไว้ให้มาก จึงคิดตกลงกันเอารถมาใช้ในกิจของพระศาสนา

มิได้คิดเป็นค่าเช่าหรือหากินกับพระเลย ขอท่านจงทราบตามนี้"

และเรื่องที่เด็กสาวที่เกิดเป็นข่าวพระกับโยม เพราะเกิดจากการไม่สำรวมวาจา นึกจะพูดก็พูด เรา ยังใคร่ครวญไม่แน่นอนหรือพูดไม่จริง พูดออกไปแล้วทำความเสียหายให้กับคนอื่นมันดีอยู่หรือ เรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างโยมกับพระ ที่จริงแล้วท่านไม่มีอะไร ในเช้าวันที่แม่ชีจะเดินทางไปวัดถ้ำแรด ในระหว่างที่โยมเก็บของอยู่จะเดินทางไปเยี่ยมหลวงพ่อเดช พอดีโยมเหรียญเดินมาพบแม่ชีคิดว่าแม่ชีจะย้ายไปอยู่ที่อื่น เห็นเอากลดไปด้วย โยมเหรียญร้องไห้โฮนึกว่าแม่ชีย้ายสำนักไปอยู่ที่อื่น เรื่องมีเท่านี้ ทันใดโยมเหรียญกำลังร้องไห้ค้างอยู่ โยมเหรียญเห็นท่านปุ้ยเดินแบกกลดมาโยมเหรียญจึงละจากแม่ชีไป แม่ชีบอกโยมเหรียญว่า ให้ไปดูท่านปุ้ย แม่ชียุให้โยมเหรียญไปเพราะเห็นโยมเหรียญยืนเกาะรถแม่ชีจะออกไปก็ออกไปไม่ได้จึงยุให้ ไปเสีย พอโยมเหรียญเดินไปหาท่านปุ้ย แม่ชีก็ให้คุณสว่างรีบวิ่งรถออกไป เพราะกลัวว่าโยมเหรียญจะย้อนมาที่รถอีก

เรื่องเท่านี้ไม่น่ามีเรื่องใหญ่โต คนหรือพระก็ดี เมื่อฟังข่าวแล้วทำไมไม่ตรองข่าวนั้นให้ดี อีกอย่างเป็นพระก็ไม่น่าไปถามเด็กสาวเลยว่ารักจริงไหม หรือเรื่องนี้จริงไหม และจะบังคับให้เด็กบอก เด็กบอกไม่รู้เรื่องจะเอาอะไรมาบอก เด็กสาวสองคนเธอก็ร้องไห้ไปฟ้องพ่อฟ้องแม่ เรื่องเป็นอย่างนี้แล้วใครเป็นผู้ผิด แต่ว่าแม่ชีว่าคนที่ผิดนั้นเป็นคนพูดไม่ไตร่ตรองก่อนแล้วค่อยพูด แล้วหน้าที่อะไรจึงไปถามเด็กสาวรู้จริงแล้วหรือ ในสำนักนี้มีตัวก่อกวน ก่อเรื่องเด็กไม่พอ มาก่อนกวนถึงเรื่องคุณสว่าง เรื่องรถที่ใช้กันอยู่คิดว่าแม่ชีและคุณสว่างให้พระเช่าเช่นนั้นหรือ ถ้าคิดเช่นนั้นจงหยุดเสีย หาเรื่องไปนรกกันแท้ ๆ" เมื่อข้าพเจ้าพูดทุกคนนิ่งฟังกันเงียบ ไม่มีใครคัดค้านสักคำเดียว ในที่สุดต่างคนต่างก็แยกกันไป

คำสั่งซ้ำสาม

ครั้นต่อมาในระหว่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่ในป่าตอนเช้ามืด ข้าพเจ้าได้ยินเสียงเตือนข้าพเจ้าว่า "ได้เวลาแล้วไปเถอะอย่าอยู่เลย เธอจงเดินทางไปตามฉันสั่ง เธอจะพบลูกของเธออีกมากนัก" คำสั่งครั้งนี้เป็นคำสั่งครั้งที่สาม ตั้งแต่ท่านสั่งมา เมื่อใกล้วันเข้าพรรษา ข้าพเจ้านึกย้อนว่าท่านสั่งครั้งนี้เป็นครั้งที่สาม ถ้าเราไม่ไปตามสั่งอาจจะมีโทษ เอ นี่เราจะไปทางไหนดี พอดีมีโยมคนหนึ่งชื่อภา เดินเข้ามาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทักโยมภาว่า "โยมภาหายไปไหนมาไม่เห็นเข้ามาปฏิบัติเลย" โยมภายกมือไหว้แล้วพูดขึ้นว่า "ดิฉันขึ้นไปอยู่ที่บ้านลูกชายที่ปากช่อง" ข้าพเจ้าถามว่า "ปากช่องไปทางไหน และขึ้นกับจังหวัดอะไร" โยมภาพูดขึ้นว่า "ปากช่องเป็นตัวอำเภอ ขึ้นกับจังหวัดนครราชสีมาค่ะคุณแม่" ข้าพเจ้าถามว่า "จังหวัดนี้ไกลมากไหมจ๊ะ" โยมภาตอบว่า "ไม่ไกลเท่าไรนักแต่ก็พอดูเหมือนกัน" ข้าพเจ้าถามต่ออีกว่า "ปากช่องกับตัวจังหวัด ไกลกันมากไหม" โยมภาบอก "ประมาณ100กิโลเมตรนี่แหละค่ะ ดิฉันไม่เคยดูหลักกิโล" ข้าพเจ้าถามว่า "บ้านของโยมมีคนอยู่กันมากไหม" โยมภาตอบว่า "ไม่มากหรอกค่ะ มีแต่ลูกชายเขาบวชกันทั้งสองคน เขา ว่าพรรษานี้จะไปจำพรรษาที่วัด ถ้าท่านไปจำพรรษาที่วัด บ้านดิฉันก็คงจะว่างค่ะคุณแม่" ข้าพเจ้าเมื่อได้ฟังโยมภาพูดจบลง ข้าพเจ้าพูดขึ้นว่า "ถ้าแม่ขอไปอาศัยอยู่ปฏิบัติสักหนึ่งพรรษาจะ

ได้ไหม" โยมภาตอบว่า "ได้ค่ะคุณแม่ ดิฉันกลัวคุณแม่จะไปไม่จริงซิคะ" ข้าพเจ้าพูดว่า "จริงซิจ๊ะโยม แม่ไปจริงๆ"

ส่วนเรื่องที่มีเสียงสั่งให้เดินทาง ข้าพเจ้าไม่เคยบอกใครเลยแม้แต่คุณสว่าง พูดไปแล้วกลัวเขาไม่เชื่อจึงนิ่งเสียทั้งหมดที่ พูดนัดกันจะเดินทางนี้เหลือเวลาจะเข้าพรรษาเพียงสามวันเท่านั้น ข้าพเจ้าโยมภาได้นัดหมายกันเป็นที่เรียบร้อย วันเดินทางของข้าพเจ้าเป็นวันพระกลางเดือนแปด ขึ้นสิบห้าค่ำ ตอนเช้าของวันพระมีโยมพากันมาทำบุญกันมาก

เมื่อทุกคนเห็นข้าพเจ้าเก็บของจะเดินทางก็พากันร้องไห้ ไม่รู้ว่าจะฟังเสียงใคร ข้าพเจ้าอธิบายให้ทุกคนเข้าใจ ความจำเป็นของแม่ชีในครั้งนี้ว่า "วันนี้แม่จำเป็นต้องจากไปแต่ไม่สามารถจะบอกหรือพูดมากกว่านี้ แต่วันหนึ่งข้างหน้าโยมทุกคนคงเข้าใจแม่ชีเอง" กว่าจะเดินทางออกมาได้เสียเวลาเกือบเที่ยงก่อนจะจากมาข้าพเจ้าได้ไปลาท่านอาจารย์มนัส ท่านได้ถามข้าพเจ้าว่า "โยมจะไปอยู่ที่ไหนเล่า" ข้าพเจ้าตอบว่า "ดิฉันยังไม่ทราบและเรื่องที่อยู่นั้นโยมยังไม่เคยไปเที่ยวหาแต่รู้ว่า จะต้องไป" ก่อนที่ท่านจะถามว่า "โยมจะไปอยู่ที่ไหนนั้น" ท่านนั่งอึ้งอยู่ประมาณยี่สิบนาทีเห็นจะได้ ที่จริงแล้วท่านอาจารย์มนัสนี้ข้าพเจ้ามีความเคารพท่านมาก

ไปปากช่อง

ในที่สุดข้าพเจ้าได้กราบลาท่านเดินทางมาปากช่อง กว่ารถคันที่ข้าพเจ้าจะมาได้เสียเวลานาน คืนวันสิบห้าค่ำจึงได้แวะพักที่กรมทหารค่ายสุรธรรมพิทักษ์ ซึ่งเป็นบ้านพักของลูกที่นครราชสีมาเสียหนึ่งคืน พอเช้ามืดจึงเดินทางมาปากช่อง ถึงบ้านโยมภาเวลาหนึ่งโมงเช้าเศษ พอเข้าไปในบ้านโยมภา เห็นมีพระภิกษุหนึ่งองค์แต่มิใช่ลูกชายของโยมภา ข้าพเจ้าจัดเตรียมของเข้าห้องตามที่โยมภาแนะนำให้ข้าพเจ้าอยู่

ครั้นพอตอนเย็นข้าพเจ้าได้พากันทำวัตรสวดมนต์กับแม่ชีที่ติดตามมาด้วยกันหนึ่งองค์คือแม่ชีบุญช่วยพร้อมโยมภา พากันสวดมนต์ ข้าพเจ้ามีรูปหลวงปู่ปานหนึ่งรูป พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระพรหมยานหนึ่งรูป ตั้งบูชาที่โต๊ะสวดมนต์ พอหนึ่งทุ่มเจริญพระกรรมฐาน เดินจงกรม นั่งปฏิบัติไปถึงสี่ทุ่ม อุทิศส่วนกุศลไปทั่วโลกธาตุแล้วจุดธูปเก้าดอกบูชาเจ้าที่หรือเทวดา บอกให้ท่านทราบว่ามาขออาศัยแค่หนึ่งพรรษา พอเช้ามืดตีสี่พากันปฏิบัติเหมือนเช่นที่เคยปฏิบัติมาแต่ตอนต้น พอตีห้าครึ่งออกจากพระกรรมฐาน อุทิศ ส่วนกุศล แล้วเตรียมหุงหาอาหาร สำหรับข้าพเจ้าฉันมื้อเดียว ฉันตอนสิบโมง

พระออกบิณฑบาตร เมื่อพระกลับมาจากบิณฑบาตร เห็นท่านเอาบาตรมาตั้ง ท่านไปล้างเท้าแล้วท่านกลับมานั่งฉันเลย ครั้นวันต่อมาข้าพเจ้าเห็นพระเก็บน้อยหน่า บางทีเห็นจะนึกหยิบอะไรฉันท่านก็หยิบฉัน ไม่เห็นท่านบูชาข้าวที่บิณฑบาตรมาเลย ครั้นพอวันรุ่งขึ้นต่อมา พระลูกชายของโยมภาก็มา ก็

ยังเห็นทำกันแบบนั้นอีก เขาไม่เคยสวดมนต์เลย

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งมีโยมเอาขนมปังมาถวายเยอะมาก พระลูกชายของโยมภาบอกให้โยมผู้ชายคนหนึ่งให้เอาขนมปังไปถวายท่าน ท่านบอกโยมว่าท่านจะเอาไปพิจารณาในห้อง ครั้นต่อมาเห็นเหลือแต่ถาดอยู่หลายวันเข้า ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งเห็นอะไรๆ มากขึ้น ข้าพเจ้าจึงได้พูดกับโยมภาว่า "โยมภาถ้าคราวต่อไปพระท่านจะฉันอะไร เราช่วยกันถวายท่านกันนะโยม" โยมภาตอบว่า "โอพระที่นี่เขาอยู่กันสบายๆ ไม่ต้องวุ่นวายหรอกคุณแม่ เขามีความเป็นอยู่อย่างง่ายค่ะ" ข้าพเจ้าว่า "เอ เป็นพระจะอยู่กันแบบง่ายๆ ได้อย่างไรกัน" ข้าพเจ้าเงียบไม่พูดต่อกับโยมภา เพราะอย่างไรก็ลูกของโยมภา

ครั้นต่อมาพระลูกชายของโยมภาได้ให้พระอีกรูปหนึ่งมาบอกว่า วันนี้ท่านอาจารย์ลูกชายของโยมภาให้ทุกคนลงไปประชุมอบรมที่ห้องท่านตอนเวลาหนึ่งทุ่ม ข้าพเจ้านึกในใจว่า "แหม จะนัดเวลาไหนก็ไม่นัดมานัดตอนเวลาเจริญพระกรรมฐานของเรา เอาล่ะเรามาอยู่ในที่ของเขาจำเป็นจะต้องยอม"

พฤติกรรมของคนห่มผ้าเหลือง

พอหนึ่งทุ่มพากันเดินมาที่พักของลูกชายโยมภา บ้านที่ลูกชายคนโตโยมภาพักเป็นเรือนสองชั้น พระพักชั้นบน เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปเห็นพระนั่งเก้าอี้ตรงช่องหน้าต่าง ส่วนพระอีกองค์นั่งอยู่อีกทางหนึ่ง ข้าพเจ้าพากันกราบพร้อมกับโยมภา สักประเดี๋ยวพระลูกชายโยมภาพูดขึ้นว่า "นี่ฉันเรียกพวกโยมมาอบรมนี่ ฉันเสียเวลาเท่าไหร่รู้ไหม" แล้วท่านก็พูดต่อไปอีกว่า "อาจารย์มนัสวัดทุ่งจันดำ วันนั้นฉันไปพักบ้านโยมที่ บ่อไร่ ฉันอยู่ชั้นบน แต่อาจารย์มนัสอยู่ชั้นล่าง ฉันรู้ว่าท่านไปเที่ยวเรี่ยไร" เมื่อข้าพเจ้าฟังดูเห็นคำพูดไม่เหมาะสมจึงพูดขึ้นว่า "ตั้งแต่โยมอยู่กับท่านอาจารย์มา ไม่เคยเห็นท่านอาจารย์มนัสเรี่ยไรใครเลย เป็นความจริงค่ะ" ท่านฟังเฉย ท่านพูดต่อไปอีกว่า "การปฏิบัติของอาตมาจะเล่าให้โยมฟัง ฉันเดินจงกรมหลายชั่วโมง เดินจนร้อนเหงื่อออก วันนั้นฉันจึงเลยแก้ผ้าเดินจงกรม" ข้าพเจ้า แม่ชีบุญช่วยมองหน้ากัน

ท่านพูดอีกว่า "อาตมาไม่ได้ทำเป็นชั่วโมงสองชั่วโมงอย่างโยมทำกันนี่หรอก อาตมาทำเป็นวันเป็นคืน เข้ากรรมฐานครั้งหนึ่ง เจ็ดวัน สิบห้าวัน ไม่ลุก ไม่กิน ทำอย่างโยมนี้จะไปได้ดีได้อย่างไรกัน" ข้าพเจ้ายกมือขึ้นสาธุพูดว่า "โยมยังไม่เก่งอะไรเลย ถ้าพระคุณเจ้ามีธรรมะที่ท่านรู้แจ้งแล้วขอโปรดแนะนำสั่งสอนดิฉันด้วยนะคะ" เพราะพระเดชพระคุณพระราชพรหมยานได้สั่งข้าพเจ้าแล้ว สั่งข้าพเจ้าอีกเมื่อครั้งตามหาท่าน เมื่อได้พบกัน ข้าพเจ้าอยู่ฝึกกับท่านเจ็ดวัน เมื่อวันที่ข้าพเจ้าไปกราบลาท่าน ท่านพูดขึ้นว่า "เมื่อไปแล้วให้ไปช่วยๆ กัน โยมได้แล้วไปสอนเขาได้ และจงจำไว้ให้ดี จะไปที่ไหนก็ตาม จงทำตัวเป็นคนโง่"

ข้าพเจ้านึกถึงคำสอนของครูบาอาจารย์ จึงได้กล่าวกับพระลูกชายของโยมภา พระลูกชายของโยมภาเมื่อได้ฟังข้าพเจ้าพูดเช่นนั้น ท่านยิ่งคุยใหญ่โตขึ้นว่า "การปฏิบัติของอาตมานะโยม เวลานี้นะ อาตมาจะเป็นพระพุทธเจ้าเมื่อไรก็ได้ อาตมารู้หมดใครจะทำอะไร ที่ไหน อาตมารู้หมด" ข้าพเจ้าพูดขึ้นว่า "ดิฉันขอฝากตัวด้วย ดิฉันยังไม่เก่งอะไรเลย ท่านช่วยแนะนำดิฉันด้วย"

ครั้นคุยไปคุยมาไม่รู้อีท่าไหน ท่านถามข้าพเจ้าว่า "นี่โยมฉันถามจริง ๆ เถอะว่า โยมมีเงินติดตัวมาคนละเท่าไร" ในที่สุดก็หันไปถามแม่ชีบุญช่วยว่า "โยมบุญช่วยมีเงินมาเท่าไร" โยมบุญช่วยบอกว่า "ดิฉันเอามาไม่มาก" เมื่อถามแม่ชีบุญช่วยแล้ว ท่านก็หันมาถามข้าพเจ้าว่า "โยมชีนี่เล่ามีเงินติดตัวมาเท่าไร" ข้าพเจ้าตอบว่า "มีมาพอสมควร" ท่านถามต่อไปอีกว่า "พอสมควรนั่นนะมันเท่าไร" ข้าพเจ้าเห็นท่าไม่ดีจึงตอบไปอีกว่า "ไม่มาก พออยู่กินพอกิน"

แล้วในที่สุดท่านก็หันไปเล่นงานแม่ของท่าน "แม่ก็เหมือนกันให้รู้ทุกคนว่าลูกทุกคนเกลียดหน้าแม่กันทั้งนั้น" ท่านว่ามากมายสุดที่จะบรรยายได้ ในระหว่างที่พระลูกชายโยมภากำลังว่าโยมภาอย่างเสียหายชนิดที่ไม่เคยได้ยินที่ไหนมาก่อน ที่ลูกว่า แม่ได้ถึงขนาดนี้ ข้าพเจ้าคิดขึ้นมาว่า "นี่หรือธรรมะจะมาอบรมเรา ตั้งแต่คำพูดที่พบกัน ไม่เห็นว่าคำไหน ตอนไหนที่จะมีประโยชน์สักคำเดียว พูดจาไม่ใช่สมณะผู้บวชแม้แต่น้อย และทำให้ข้าพเจ้าเสียเวลาการปฏิบัติธรรม และห้ามไม่ให้ข้าพเจ้าสวดมนต์เพราะเขาบอกว่าเขาไม่ชอบ เอาเรามาอบรมก็ไม่เห็นมีธรรมะเลย"

"เอาล่ะเมื่อคนดูถูกธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทวดาที่ท่านอารักอยู่ได้ยินแล้ว ข้าพเจ้าขอเชิญท้าวมหาราชทั้งสี่ มีท่านท้าวธตรฐ จงแสดงปาฏิหาริย์ เมื่อให้ข้าพเจ้าเดินทางมาแล้ว ขอพระธรรมของพระองค์รักษาอภิบาลข้าพเจ้าด้วยเถิด ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านแสดงปาฏิหาริย์ให้คนคนนี้หยุดพูดที่ไม่มีสาระอีกต่อไป และขอให้จัดการโดยด่วน" พอหยุดคำที่ข้าพเจ้ากำหนดไว้ในจิตเท่านั้น ทันใดนั้นก็มีลมพายุพัดเข้ามาตรงหน้าต่างที่พระลูกชายโยมภานั่งอยู่ ลมพัดอย่างแรงเหมือนพัดเฉพาะตรงหน้าเท่านั้น แก้วหูใบโตที่ใส่น้ำอยู่กระเด็นแตกละเอียดไม่มีชิ้นดี เรียกพระเถอะนะที่ห่มผ้าเหลืองที่พระพุทธเจ้า ห่มได้ห่อมาเรียกผ้าเหลืองก็แล้วกัน

ในนาทีนั้นเองท่านหยุดพูดทันทีไม่พูดอะไรอีกต่อไป ข้าพเจ้านึกในใจรู้ทันทีเลยว่า เทวดามาช่วยให้คนหยุดพูดที่ไม่มีสาระ คุยอวด คุยอ้าง ตอนที่ถามข้าพเจ้าว่ามีเงินติดตัวมาเท่าไร ข้าพเจ้าคิดในจิตขึ้นว่าไหนคุยว่ารู้หมด ใครนึกอะไรก็รู้หมด ก็เชิญดูซิว่า ถ้าบอกจำนวนเงินที่ข้าพเจ้าติดตัวมาได้ถูกต้อง เราจะให้เงินให้หมดเลย เงินเป็นหมื่น ๆ ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่เสียดายเลย จะยื่นให้หมดนี่แหละ ก็เปล่าไม่มีธรรมะเลยแม้แต่น้อย นี่แหละที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า อวดอุตริมนุสธรรมที่ไม่มีในตัว อวดว่ามี อวดว่าเก่ง

ในที่สุดข้าพเจ้าก็ลากลับมาที่พักเป็นเวลาถึงสามทุ่ม ข้าพเจ้าและแม่ชีบุญช่วยพากันมา

ปฏิบัติธรรม ในระหว่างที่ปฏิบัติอยู่นั้นข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงพูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "มาอยู่ทำไมที่นี่" คราวนี้ข้าพเจ้าจึงได้โต้ตอบไปว่า "เมื่อให้เดินทางมาก็มาแล้ว ท่านถามทำไมว่าทำไมมาอยู่ที่นี่ แล้วท่านจะให้ข้าพเจ้าอยู่ที่ไหน ทำไมไม่บอกจะได้ไปถูก เมื่อสั่งให้มาก็มาตามคำสั่ง ส่วนจะให้ไปที่ไหนนั้นดิฉันไม่รู้ เอาล่ะจะให้อยู่ที่ไหนพาดิฉันไป ดิฉันมีอะไรช่วยดูดิฉันบ้าง ฉันเป็นผู้หญิง ดิฉันไม่อยากพบคนแบบนี้เลย" เรื่องของเทวดานี่ไม่มีใครเชื่อก็ตามใจ เหตุทั้งหมดนี้ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้านับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

ครั้นพอวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าไปยืนหน้าประตูตรงถนนใหญ่ พอดีมีโยมคนหนึ่งขับรถเครื่องมาข้าพเจ้าเรียกให้รถหยุด ข้าพเจ้าได้บอกกับเจ้าของรถขึ้นว่า "คุณโยมคงเป็นคนแถวนี้กระมังคะ" โยมผู้ชายตอบว่า "ครับผมเป็นคนแถวนี้ บ้านผมก็อยู่ไม่ห่างจากสำนักนี้เท่าไรหรอกครับ" ข้าพเจ้าได้พูดกับคุณโยมผู้ชายว่า "คุณโยมช่วยสงเคราะห์แม่ชีสักครั้งเถอะ แถวนี้มีที่จะให้แม่ชีอาศัยสักหนึ่งพรรษาไหมเพราะที่นี่มีท่าไม่สู้ดีขืนอยู่ไปจะเกิดอันตราย นึกว่าช่วยแม่ชีเถอะนะคะคุณ" ในที่สุดโยมผู้ชายได้แนะนำว่า "เอาอย่างนี้ดีกว่าครับแม่ชี ผมรู้จักกับพระและคุ้นเคยกับเจ้าอาวาส ผมจะไปถามท่านก่อน แล้วผมจะมาส่งข่าว" ในที่สุดโยมผู้ชายลาไป ในช่วงบ่ายเขาก็กลับมาหาข้าพเจ้า และบอกว่าได้ที่อยู่แล้ว "แม่ชีจะไปเมื่อไรครับ เรื่องรถ ผมหาไว้เรียบร้อยแล้ว วัดนี้ชื่อวัดใหม่คลองยาง"

ย้ายไปวัดใหม่คลองยาง

ข้าพเจ้านัดให้รถมารับช่วงสายของวันรุ่งขึ้น ครั้นพอได้เวลาโยมก็นำรถมารับ ข้าพเจ้าและแม่ชีบุญช่วยลาโยมภาแต่ข้าพเจ้าไม่ลาคนห่มผ้าเหลืองคนนั้น ข้าพเจ้าเดินขึ้นรถพร้อมกับของเล็กน้อยที่ติดตัวมาเท่านั้น ครั้นพอถึงวัดใหม่คลองยาง วัดไม่ใหญ่โตอะไร แลดูรกรุงรัง มีแต่กระดาษขาวครืดเต็มไปหมดเหมือนที่ทิ้งขยะ ข้าพเจ้านึกสังเวชในใจว่า "ทำไมเขาจึงปล่อยให้วัดวาอารามสกปรกถึงขนาดนี้กันหนอ เอาล่ะ เมื่อเราเข้ามาอยู่ เราจะทำความสะอาดให้วัดสะอาดให้จงได้"

พอลงจากรถเข้าไปกราบหลวงพ่อ ท่านชื่อหลวงพ่อ "วน" ข้าพเจ้าได้เรียนให้หลวงพ่อท่านทราบว่า จะขอจำพรรษาสักหนึ่งพรรษาเท่านั้นแล้ว จะกลับจันทบุรี หลวงพ่อ "วน" ได้ให้ไปพักที่เรือนชั้นครึ่งใต้ถุนโล่ง ชั้นบนสูง ข้าพเจ้าและแม่ชีบุญช่วยอยู่กันคนละห้อง ในคืนแรกที่พักอยู่วัดใหม่คลองยางประมาณหกโมงเย็นกว่าๆ ข้าพเจ้าได้จุดธูปเก้าดอกบูชาเจ้าที่ พระภูมิเจ้าที่หรือเทวดา บอกเรื่องที่อยู่อาศัยและสวดมนต์บูชาเทวดาเก้าจบ เสร็จแล้วพอได้เวลาหนึ่งทุ่มตรง ข้าพเจ้าได้พากันเจริญพระกรรมฐาน

ก่อนนั่งปฏิบัติข้าพเจ้าได้ปิดประตูห้องเรียบร้อย แต่เปิดหน้าต่างไว้รับลมเย็น ในระหว่างที่ปฏิบัติอยู่ประมาณสามทุ่ม ข้าพเจ้าได้เห็นทั้งหญิงและชายแต่งตัวสะอาดเข้ามาทางไหนไม่ทราบ พอเข้ามาท่านก็นั่งต่อหน้าข้าพเจ้า แล้วกราบสามครั้ง ไม่พูดไม่จาอะไร พอกราบแล้วก็พากันไป ข้าพเจ้าตามดูว่าเขาออกกันทางไหน ดูแล้วก็เห็นเขาออกทางหน้าต่าง ข้าพเจ้าตามไปดูที่อยู่ของเขาว่าเขาอยู่ที่ไหน พอดีเห็นเขาขึ้นต้นไม้ในวัดอยู่ด้านทิศเหนือ เมื่อรู้แล้วว่าท่านเป็นเทวดา รักษาอยู่ที่เขตวัดใหม่คลองยาง ข้าพเจ้า

นึกถึงคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ตรัสไว้เป็นความจริงว่า "เมื่อเราไหว้ท่าน ท่านก็ไหว้เรา" พระองค์เป็นสัพพัญญูผู้ประเสริฐ รู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้อย่างอัศจรรย์

การปฏิบัติของข้าพเจ้านั่ง ยืน เดิน นอน สี่อิริยาบถ ไม่ใช่นั่งหลับตาอย่างเดียว เมื่อนั่งพอสมควรแล้วจึงเปลี่ยนเป็นอิริยาบถด้วยการเดิน เมื่อเดินพอสมควร ข้าพเจ้ายืนกำหนดตั้งแต่ปลายเส้นผมถึงกลางฝ่าเท้าเป็นที่สุด ในขณะที่ยืนกำหนดรูปอยู่นั้นเป็นเวลาห้าทุ่มเศษ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องโหยหวนเหมือนเสียงคนที่เจ็บปวด เสียงเยือกเย็น ข้าพเจ้าเพ่งกระแสจิตไปตามเสียงและอุทิศส่วนกุศลให้ แต่ที่ประหลาดคือ ตอนเวลาอื่นไม่ได้ยิน พอได้เวลาเดินจงกรมจะได้ยินทุกครั้ง ข้าพเจ้าอุทิศส่วนกุศลให้ตลอดสามเดือน พอออกพรรษาแล้วเสียงนั้นก็หายไป

ทำความสะอาดยกใหญ่

เมื่อข้าพเจ้ามาอยู่วัดใหม่คลองยาง ข้าพเจ้าเห็นข้าวของรกรุงรัง ถ้วย จาน กระโถน กระบอกน้ำ ช้อนดีๆ ถูกทิ้งไว้ใต้ศาลา ซึ่งเต็มไปด้วยเศษกระดาษและถุงพลาสติก มีกลิ่นปัสสาวะหึ่งไปหมด ห้องน้ำแต่ละห้องสกปรกมาก ที่สำหรับใส่น้ำในห้องน้ำมีผ้าอนามัยที่ใช้แล้วอยู่หลายชิ้น หญ้ารกรุงรัง ข้าพเจ้าพิจารณาแล้วปลง โอหนอช่างไม่มีคนดีเลยนะในวัดนี้ เขาทำอะไรกันวันหนึ่งๆ

ข้าพเจ้าจัดการทำความสะอาด ใต้ถุนศาลา บนศาลาจะหาที่กราบพระพุทธรูปยาก เต็มไปด้วยขี้ฝุ่น สุนัขขึ้นไปนอน ขนของมันร่วงหล่น ตรงที่พระฉัน ถ้าลมพัดไม่รู้ว่าขนสุนัขจะปลิวลงในจานกับข้าวบ้างหรือเปล่า เห็นวัดมาก็มากแล้ว ไม่เห็นวัดไหนสกปรกเหมือนวัดนี้เลย ช่างไม่มีมือกันเลย ข้าพเจ้าเก็บกวาดเอา กระดาษบ้าง ถุงพลาสติกบ้างเอาไปเผา จาน ช้อน หม้อ กระทะ อยู่ในดงหญ้า เอาไปขัดล้างของยังดีๆ ก็เก็บไป นึกถึงพระพุทธเจ้าพระองค์ตรัสสอนไว้ดีให้รู้จักรักษาของที่มีอยู่ รักษาดูแลความสะอาด เสนาสนะ ข้าพเจ้าเก็บทำความสะอาดอยู่หลายวันจึงแลดูสะอาดตาขึ้น

อยู่มาคืนวันหนึ่งในระหว่างที่กำลังออกจากพระกรรมฐานและอุทิศส่วนกุศลอยู่นั้น ข้าพเจ้าเห็นมีคนมายืนรอรับส่วนบุญข้างศาลาวัด เห็นอย่างชัดเจน เมื่อเขาโมทนาแล้วก็หายวับไป

พระกับโยมไม่ถูกกัน

ครั้นอยู่วัดนี้นานเข้าจึงได้เข้าใจว่า ที่วัดนี้โยมกับพระไม่ถูกกัน คือเรื่องในวันหนึ่ง หลวงพ่อ "วน" ได้มาหาข้าพเจ้า และได้ถามข้าพเจ้าว่า "โยมชี โยมรามาคุยเรื่องอะไรกับโยม" ข้าพเจ้าตอบว่า "ไม่เห็นได้พูดอะไรนี่คะ" หลวงพ่อถามทุกข์สุขแล้วกลับไป หลวงพ่อถามอีกว่า "มันไม่ได้ว่าอะไรฉันบ้างหรือ" ข้าพเจ้าก็พูดว่า "ไม่เห็นพูดว่าอะไรหลวงพ่อนี่คะ" ท่านฟังแล้ว ท่านพูดต่ออีกว่า "ถ้ามันพูดอะไรกับโยมชี อย่าเชื่อมันนะ ไอ้คนนี้มันเชื่อไม่ได้" ข้าพเจ้าฟังท่านพูดจบแล้วพูดขึ้นว่า "ไม่มีอะไรหรอกค่ะ"

ครั้นต่อมาโยมราได้มาหาข้าพเจ้าพร้อมด้วยภรรยา นำอาหารมาถวายข้าพเจ้า แล้วได้พูดคุยกัน โยมราถามข้าพเจ้าว่า "แม่ชี หลวงพ่อ "วน" มาคุยกับแม่ชี หลวงพ่อ "วน" พูดว่าอะไรผมบ้างครับ" ข้าพเจ้าได้ยินโยมถามขึ้น ดังนั้น นึกอยู่ในใจว่า "เอ ถ้าเราจะพูดออกไปตรงๆ ทั้งสองฝ่ายไม่ได้แน่ เพราะทั้งพระก็ดี โยมราก็ดี ต่างฝ่ายต่างมาว่ากันให้ข้าพเจ้าฟังทั้งคู่" จึงได้ตอบโยมราไปว่า "ไม่มีอะไรหรอกโยม ทำใจดี ๆ กันเถิดนะ ใครชมว่าเราดี เราก็ไม่ดี เขาว่าเราดีเราก็รู้ตัวดี ชั่ว อย่าไปฟังเลยโยมเอ๋ย นินทากาเล อย่าไปสนใจเลย เราก็ต้องตายนะโยมนะ"

อยู่มาวันหนึ่งพี่สาวของข้าพเจ้าเห็นกุฏิพระหลังเก่าทรุดโทรมมาก พี่สาวบอกข้าพเจ้าว่า "อยากจะบอกบุญตามพี่น้องรวมกันมาทะนุบำรุงกุฏิหลังนี้ พร้อมกับจะทำห้องน้ำให้อยู่ในกุฏิเลย พระบางองค์ที่แก่ลงข้างล่างไม่ไหว ท่านจะได้สะดวกกับการขึ้นลง เมื่อคุยกันข้าพเจ้าก็เห็นดีด้วย พอดีหลวงพ่อ "วน" ท่านเดินผ่านมา ข้าพเจ้านิมนต์ให้ท่านมานั่งที่รับแขกและได้กราบเรียนให้ท่านทราบเรื่องจะซ่อมกุฏิหลวงพ่อดีไหม หลวงพ่อว่า "ดีโยม แต่กุฏิหลังนี้ฉันจะรื้อออก มันเกะกะกินที่มาก ฉันตั้งใจจะรื้อออก โยมเอาอย่างนี้นะโยมนะ ฉันคิดจะทำกุฏิใหม่ เอาไว้ช่วยกันตอนนั้นเถิดนะ" ข้าพเจ้าและพี่สาวก็เห็นชอบกับหลวงพ่อ

ครั้นต่อมาช่วงบ่ายโยมราได้มาหาข้าพเจ้าและได้นั่งคุยกัน ข้าพเจ้าจึงได้บอกโยมราเรื่องกุฏิที่คุยกันว่าซ่อมนั้น บัดนี้แม่ชีได้ถามหลวงพ่อแล้ว หลวงพ่อท่านบอกว่าท่านจะรื้อกุฏิออก เพราะที่ตรงนี้มันเกะกะท่าน ท่านจะย้ายทำกุฏิใหม่" เมื่อโยมราฟังข้าพเจ้าพูดจบลง โยมราพูดว่า "ไม่ได้ รื้อของเขาไม่ได้ ผมไม่ยอมให้รื้อกุฏิ" ข้าพเจ้าฟังโยมราแล้วก็ไม่ออกความเห็นอะไรทั้งสิ้น โยมราพูดต่อไปอีกว่า "แม่ชี ผมว่าเอาอย่างนี้ดีกว่า แม่ชีย้ายไปอยู่กุฏิหลังนั้นก่อน ถ้าแม่ชีไปอยู่ ท่านจะรื้อกุฏิไม่ได้" เมื่อข้าพเจ้าฟังโยมราพูดจบ ข้าพเจ้าได้พูดกับโยมราว่า "แม่ชีขอโทษโยมด้วยเพราะโยมก็มีบุญคุณกับแม่ชีได้นำแม่ชีมาอยู่ที่วัดนี้ แต่จะให้แม่ชีย้ายกุฏิหลังนี้ไปอยู่หลังโน้น แม่ชีทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะหลวงพ่อท่านเป็นเจ้าอาวาส แม่ชีจะทำอะไรต้องอยู่ในกฎระเบียบวินัยของท่าน ท่านสั่งให้แม่ชีอยู่หลังนี้ แล้วจะย้ายไปอีกหลังหนึ่งไม่ดีหรอกโยม เมื่อท่านไม่ให้รื้อก็อย่าไปวุ่นวายกับท่านเลย"

โยมราเมื่อได้ยินข้าพเจ้าพูดจบลง โยมราพูดทันทีว่า "ไม่ได้แม่ชีไม่ต้องกลัวพระที่วัดนี้ ผมว่าได้ทุกองค์ ต้องสุดแท้แต่ผม จะมีงาน จะมีผ้าป่า จะมีกฐิน วัดขาดอะไร ผมจัดหามา แม้แต่สายไฟที่กองอยู่นี้" พูดแล้วเธอก็ชี้มือให้ข้าพเจ้า "สายไฟ ผมไปเที่ยวบอกบุญมาทั้งนั้น" ข้าพเจ้าฟังโยมราพูด ข้าพเจ้าพลางนึกดูว่า "โยมรานี่เห็นผิดเสียแล้ว ไปเรี่ยไรมา บอกบุญมาให้เพื่อกองการกุศล เพื่อพระศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไป แต่โยมรายึดถือว่าของทั้งหมดนี้เป็นของตัวเองหามา โยมราคนนี้จะสร้างบาปมหาศาลเสียแล้ว จะช่วยโยมราได้อย่างไร เพราะเธอไม่ยอมรับฟังเหตุผล โยมราเคยเล่าให้ฟังเรื่องหลวงพ่อ "วน" แต่ข้าพเจ้าไม่เคยเล่าอะไรให้หลวงพ่อรู้เลย ไม่เก็บเรื่อง ทั้งสองฝ่ายบอกใครทั้งนั้น

ถวายที่ดินแม่ชี

ครั้นต่อมาได้มีคุณวิรัช มั่งเรืองสกุล ได้มาหาข้าพเจ้า เพราะเป็นผู้ใฝ่หาธรรมะ พอคุณวิรัชได้มาพบข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าได้พบหน้าคุณวิรัช ข้าพเจ้าได้ทักคุณวิรัชขึ้นว่า "คุณได้ของดี ทำไมคุณจึงปล่อยของดีให้จากไปเล่าคะ" คุณวิรัชมองจ้องหน้าข้าพเจ้า คุณวิรัชเข้ามานั่งใกล้ข้าพเจ้าพร้อมทั้งยกมือไหว้และพูดขึ้นว่า "เอ ผมแปลกใจที่คุณแม่ชีพูดกับผมเมื่อกี้นี้ ว่าผมได้พบของดีแล้ว ทำไมจึงปล่อยให้ของดีจากไป ผมจะเล่าให้แม่ชีฟังนะครับ เมื่อหลายปีก่อนผมรู้จักกับพระองค์หนึ่ง ท่านชื่อหลวงพ่อ... ชื่อท่านแม่ชีลืมต้องขอโทษด้วย ท่านปฏิบัติเก่งมาก ผมฝึกปฏิบัติกับท่าน ท่านสอนจนผมรู้เห็นอะไรได้ ผมรู้หมดสัมผัสเทวดา ก็ได้หลายอย่าง ครั้นต่อมาผมป่วยมากเพราะโรคร้ายเกาะกินผม ผมไม่มีเวลาฝึกปฏิบัติในที่สุดสิ่งที่เคยเห็นสว่างแจ่มใสก็ค่อย ๆ มืดลงทุกที จนกระทั่งถึงเวลานี้" คุณวิรัชถามต่อไปว่า "แม่ชีครับจะมีทางแก้ไขอย่างไรให้ผมเห็นเหมือนเก่าไหมครับ" ข้าพเจ้าตอบขึ้นว่า "ต้องลองดูนะเผื่อจะเป็นวาสนาบุญบารมีเก่าที่เคยแนะนำกันมาแต่อดีตจะช่วยให้คุณวิรัชเห็นได้อีกนะ คุณวิรัช" คุณวิรัชถามขึ้นอีกว่า "จะให้ผมทำอย่างไรบ้างครับ"

ข้าพเจ้าอธิบายขึ้นว่า "คืออย่างนี้คุณวิรัช เรื่องการปฏิบัติธรรมนี่ มิใช่ต้องนั่งกดดันหลับตาอยู่ทั้งวัน ให้คุณรักษาศีลห้าให้ครบและมั่นคงไม่ละเมิดศีลห้าข้อ หมั่นตรวจดูศีลไว้อย่าให้ศีลรั่ว อย่าให้ศีลด่างพร้อย อย่าให้ศีลทะลุ อย่าให้ศีลแหว่งวิ่นไป หมั่นนึกสำรวจศีลเอาไว้ ให้นึกถึงความตาย อย่าประมาทว่าเรายังไม่ตาย อีกนานตาย อย่าคิดเช่นนั้น ให้นึกเสมอว่าเราอาจจะตายทุกลมหายใจเข้าออก นึกอย่างนี้เสมอ ให้คุณพิจารณาธรรมตรวจดูซิว่า ถ้าเราตายอะไรไปก่อน เราก็จะรู้ว่าลมหายใจไปก่อน เมื่อลมไปแล้วเราจะรู้ว่า ธาตุไฟก็ไปเช่นเดียวกัน คือธาตุไฟไม่ทำงาน ธาตุไฟก็ดับ ตัวเราก็จะเย็น เราต้องใช้ปัญญาเข้าเทียบดูร่างกายเราเองว่ามันจริงไหม เมื่อพิจารณาไปแล้วยิ่งเกิดปัญญา อย่าเพิ่งนั่งหลับตาสร้างอารมณ์ฌาณก่อน เราต้องสร้างกำลังของเราให้เต็มที่ก่อน พิจารณาให้เห็นของจริงนั่นคือธรรมะที่พระพุทธองค์ท่านทรงตรัสไว้ดีแล้วทั้งนั้น

เราก็สำรวจต่อไปว่าจะจริงไหมว่า เมื่อธาตุลมไป ธาตุไฟก็ดับ ตัวก็เย็นเพราะขาดไฟ เมื่อธาตุไฟดับ ธาตุน้ำจะต้องไปเพราะไม่มีธาตุไฟบังคับ ตายใหม่ ๆ ตัวยังอุ่นอยู่ เมื่อธาตุไฟดับไปแล้ว ตัวก็จะเย็นลงทันที ธาตุน้ำก็ไป ตายวันหนึ่งตัวเริ่มเย็น พอวันที่สองเริ่มมีจุดตามตัว เป็นสีเขียวช้ำ แดง อมเหลืองซีด พอวันที่สามน้ำทะลักออกเพราะร่างกายขึ้นอืด ตาปลิ้น ลิ้นจุก ที่เขาต้อง ให้สัปเหร่อมัดตราสังมัดมือ มัดเท้า เพื่อไม่ให้มือกาง เท้ากาง จะได้ดูไม่น่ากลัว น่าเกลียด ไส้ทะลัก น้ำเหลืองไหลออกตามทวารตาปลิ้น ลิ้นจุกปาก เป็นของธรรมชาติเหมือนกันทุกคนในโลกนี้ หนอนก็กิน หนอนมาจากไหน มาจากกายเกิดขึ้นมาเองเพราะกายเราสกปรก กายคือป่าช้า กายคือรังของโรค หนอนกิน สัตว์พากันมาแทะกินเนื้อ หนัง เส้นเอ็น ตับ ปอด เส้นน้อย เส้นใหญ่ พังผืด ในที่สุดเนื้อ หนัง เส้นเอ็นไม่มีเหลือ เหลือแต่กระดูกกองอยู่ เมื่ออยู่นานเข้าก็กลายเป็นดินจึงเรียกว่า ธาตุดิน

พิจารณาย้อนมาแล้วย้อนไป อนุโลมปฏิโลม ให้ชัดเจนว่าร่างกายของคนเราเป็นเช่นนี้คืออยู่ด้วย

ธาตุทั้งสี่ ไม่มีตัว มีตน ไม่มีเขา ไม่มีเรา ไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา รูปไม่เที่ยง เวทนาไม่เที่ยง สัญญาไม่เที่ยง สังขารไม่เที่ยง วิญญาณไม่เที่ยง รูปไม่ใช่ตัวตน เวทนาไม่ใช่ตัวตน สัญญาไม่ใช่ตัวตน สังขารไม่ใช่ตัวตน วิญญาณไม่ใช่ตัวตน ย้อนมาย้อนไป อนุโลมปฏิโลมให้ชัดเจนอย่างนี้ จะยืน เดิน นั่ง นอน อย่าลืมอนุโลม ปฏิโลมไว้เสมอแล้วจะเห็นของจริง ว่าร่างกายของเรานั้นมันเป็นท่อนไม่ติดกันเหมือนเครื่องยนต์จริงไหม ทำอย่างนี้จิตจะทรงอารมณ์ดี เวลานั่งสมาธิจริง ๆ แล้ว สมาธิของคุณจะเกิดขึ้นเร็ว สมาธิจิต จะนิ่งสงบดี อารมณ์ฌาณจะเกิดขึ้นมั่นคง

เมื่ออนุโลมปฏิโลมอยู่เช่นนี้ จะเห็นพระสัจธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสไว้ให้ชาวพุทธทั้งหลายจงดูในกาย จงดูกายภายนอกอยู่เป็นเนืองนิจ อย่ามัวแต่ไปดูคนอื่น ให้ดูที่ตัวตนของเรา จะเห็นตามคำสอนของพระองค์ หมั่นทำอย่างนี้ตลอดไป เมื่อลืมพอนึกได้ก็จับไว้ พอนาน หลายวันเข้าจะอยู่ตัวเอง เราก็เป็นผู้ทรงอยู่ในอารมณ์ธรรมะตลอดทั้งคืน ตลอดวัน ตัวปัญญาก็เกิดขึ้นกับคุณ เอาล่ะนะคุณวิรัช คุณลองไปทำดู ไม่ต้องลงทุนอะไร ไม่ต้องเสียค่าเทอม ถ้าคุณมีสติสัมปชัญญะ ระลึกอยู่อย่างนี้ คุณจะมีแต่ความสุข สมาธิจิตของคุณจะไปติดอะไร อารมณ์จิตก็ไม่ฟุ้ง”

เมื่อข้าพเจ้าได้กล่าวจบลง คุณวิรัชเล่าว่าในขณะที่ฟังข้าพเจ้าบรรยายข้อธรรมอยู่นั้นเขาได้เอาจิตตามรู้ไปจนกระทั่งกล่าวจบลง คุณวิรัชได้สัมผัสแสงสว่างขึ้นมาอย่างปาฏิหาริย์ เป็นสิ่งมหัศจรรย์อย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อนอย่างประหลาด คุณวิรัชดีใจมากเขากราบลงสามครั้งด้วยความอิ่มใจซึ่งเห็นได้ชัด คุณวิรัชพูดขึ้นว่า “ผมพบแล้ว ๆ ผมจะเล่าความจริงที่เป็นมาคือ ผมชอบปฏิบัติเพราะผมรู้ตัวว่าผมนี้อายุไม่ยืน อีกอย่างฌาณของผมก็เสื่อม ผมเป็นทุกข์มาก อยู่มาวันหนึ่งผมได้มีสติเกิดขึ้นกับตัวผมเองทำให้ผมนึกอธิษฐานจิตขึ้นว่า ขอให้ผมพบคนดีมีคุณธรรม ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ผมจะแบ่งที่ดินของผมถวายให้เป็นที่ปฏิบัติธรรม ผมอธิษฐานมาเป็นเวลาเข้าปีที่ห้าถึงที่หกนี่แหละครับ วันนี้ผมได้พบแล้ว ผมดีใจจริง ๆ คำอธิษฐานของผมสำเร็จสมความปรารถนาแล้วคือว่า ผมได้ทราบจากแม่ชีบุญช่วยท่านเล่าว่า คุณแม่ชีจะอยู่ที่วัดใหม่คลองยางนี้เพียงพรรษานี้พรรษาเดียว แม่จะกลับจันทบุรี ผมขอนิมนต์ให้คุณแม่ชีอยู่ที่นี่ตลอดไป ผมขอถวายที่เพื่อการก่อสร้างกุฏิเป็นหลัง ๆ และศาลาเพื่อปฏิบัติธรรม ผมจะได้มีที่พึ่งทางใจ เรื่องที่ดินถ้าคุณแม่ชอบตรงไหน เท่าไร คุณแม่ชี้เอาเลยครับ ผมยินดีจะยกให้ครับ”

เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังคุณวิรัชพูดจบลง ทำให้ข้าพเจ้าระลึกนึกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่มีเสียงสั่งให้ข้าพเจ้าเดินทาง ช่างตรงกับคำอธิษฐานของคุณวิรัช แต่ข้าพเจ้าไม่บอกกับคุณวิรัช นิ่งเฉยเสีย ข้าพเจ้าได้พูดกับคุณวิรัชขึ้นว่า “เป็นความจริงที่แม่ชีจะอยู่วัดใหม่คลองยางนี้เพียงพรรษาเดียว ที่เดินทางมานี้ มิได้คิดจะมาอยู่ คิดมาชั่วคราวเท่านั้น แต่เรื่องที่คุณวิรัชจะถวายที่ดินให้เป็นที่ปฏิบัติธรรม แม่ชียังรับคำคุณวิรัชไม่ได้ แต่คุยกันเล่นก่อนได้ เพราะแม่ชียังไม่ได้กราบเรียนให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านทราบเลยว่า แม่ชีได้เดินทางมาจากจังหวัดจันทบุรี และมาอยู่วัดใหม่คลองยาง อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา หลวงพ่อท่านยังไม่ทราบ เอาอย่างนี้คุณวิรัช”

ข้าพเจ้าพูดเพื่อมิให้คุณวิรัชเสียกำลังใจว่า "ขอให้คุณวิรัชคอยคำตอบจากแม่ชีตอนออกพรรษา แม่ชีจะไปกราบเรียนหลวงพ่อท่าน ถ้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านให้รับที่ดินของคุณ แม่ชีจึงจะรับ ถ้าหลวงพ่อท่านไม่ให้รับ แม่ชีก็ไม่รับ เรื่องที่ดินที่คุณถวายเพราะแม่ชีไม่มีความสามารถจะทำให้ที่ดินของคุณเจริญได้ แม่ชีมิใช่พระ หาคนนับถือยากมาก ผลที่คุณตั้งใจไว้จะไม่สมความปรารถนาของคุณ และเรื่องที่จะให้แม่ชีชี้เอาที่ดินนั้น แม่ชีไม่กล้าชี้ ถ้าคุณถวายก็ขอให้ถวายตามความศรัทธา อย่าให้แม่ชี้เอาเลยคุณวิรัช" ก่อนจะจากกันในตอนนั้น ข้าพเจ้าได้สั่งให้คุณวิรัชรักษาศีลห้าให้เคร่งครัดที่สุด คุณวิรัชรับคำแล้วลาจากไป

แม่ชีลอยอยู่กลางอากาศ

ครั้นอยู่มาในวันหนึ่งเวลาบ่ายโมงเศษ คุณวิรัชได้ขับรถเข้ามาหาข้าพเจ้า ขึ้นบันไดมานั่งลงที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ คุณวิรัชเอ่ยขึ้นว่า "ตอนเวลาประมาณเกือบสิบเอ็ดโมง ผมได้ตรวจตราดูผึ้งของผมที่เลี้ยงอยู่ ผมได้พบตัวต่อกัดผึ้งของผมตายไปหลายตัว ผมโกรธตัวต่อมาก ผมขาดสติ ผมตีตัวต่อตายไปสองตัว และกำลังจะตีตัวที่สามต่อไปอีก พอดีตัวต่อบินหนีขึ้นสูง ผมก็กวดแหงนหน้าตามตีตัวต่ออยู่นั้น ทันใดนั้นผมได้เห็นคุณแม่ชีลอยอยู่ในกลางอากาศ ครั้งแรกผมนึกว่าลูกตาของผมพร่าไปหรืออย่างไร ผมลองเอามือขยี้ลูกตาของผม เมื่อขยี้แล้วผมก็มองไปที่แม่ชีลอยอยู่ว่าจะหายไปแล้วหรือยังอยู่ ผมก็ยังเห็นอยู่เช่นนั้น ผมจึงได้เรียกแม่ครัวของผมขึ้นว่า แม่อ้ายจุก มานี่เร็วๆ จะให้ดูอะไร แม่อ้ายจุกก็ออกมาดูตามเสียงเรียก ผมชี้มือไปที่คุณแม่ชีลอยอยู่ให้แม่อ้ายจุกดู แต่แม่อ้ายจุกบอกว่าเธอไม่เห็นอะไรเลย เห็นแต่ท้องฟ้า" คุณวิรัชเล่าต่อไปอีกว่า "ผมเห็นคุณแม่ชีลอยอยู่ในอากาศ รูปร่างสง่างามและเห็นชัดเจนมาก" ข้าพเจ้าพูดกับคุณวิรัชขึ้นว่า "คุณแม่ชีได้กำชับแล้วใช่ไหม ขอให้คุณรักษาศีลห้าไว้ให้บริสุทธิ์ ทำไมคุณละเมิดศีล ถ้าคุณทำเช่นนี้ต่อไปฌาณที่คุณได้ไปจะเสื่อมลงและคุณไม่พ้นอบายภูมิ มีนรกเป็นที่ไป แม่ชีเสียใจด้วย ถ้าคุณไม่เห็นแม่ชีลอยอยู่ในอากาศ คุณคงตีตัวต่อตัวที่สามเป็นแน่" จากนั้นคุณวิรัชขอรับคำเรื่องศีลขึ้นว่า "ต่อแต่นี้ไปผมจะรักษาศีลให้ดีที่สุด ผมจะพยายามทำตามที่แม่ชีสอนผม"

ท่ามกลางความขัดแย้ง

หลังจากนั้นต่อมาข้าพเจ้าได้รับกรรมอย่างแสนสาหัส ข้าพเจ้าอดทนทุกวิถีทางที่เหตุร้ายต่างๆได้เกิดขึ้น ในวันนั้นทางหลวงพ่อต้องการจะรื้อกุฏิ ส่วนฝ่ายนายราต้องการให้ข้าพเจ้ากับพี่สาวเข้าทำการซ่อมกุฏิพระ นายราต้องการให้ข้าพเจ้าร่วมมือเพื่อขจัดเจ้าอาวาส ในเมื่อข้าพเจ้าไม่ร่วมมือเขาก็ไม่พอใจ ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องราวกำลังเกิดขึ้นและกระทบถึงข้าพเจ้าแน่นอน เมื่อข้าพเจ้าตกอยู่ในระหว่างนั้น ข้าพเจ้าก็ตัดใจว่า "เราจะไม่ทำสิ่งผิดศีล ผิดพระวินัยเป็นอันขาด แม้ผู้นั้นจะมองในแง่ดีแง่ร้ายก็ตาม จำเป็นจะต้องเคารพพระสงฆ์เพราะเราอยู่ในสถานที่พระเสมาของพระพุทธเจ้า จะทำอะไรต้องมีเหตุมีผล อยู่ในขอบข้อพระวินัยของพระ เราจะไม่ทำเป็นชาวบ้าน ถึงแม้โยมราจะโกรธจะเกลียดเราแค่ไหนก็ตาม จะเห็นโยมๆ ดีกว่าเจ้าอาวาสไม่ได้ เราอยู่ในวัดท่าน เราอยู่ในความปกครองของพระ เราต้องเคารพท่าน ถึงแม้ว่าจะ

คับใจอย่างไร เราจะอดทนให้ถึงที่สุดจนกว่าจะออกพรรษา"

หลวงพ่ออนุญาตให้รับที่ดิน

ในที่สุดข้าพเจ้าอดทนมาจนออกพรรษา พอได้วันออกพรรษาข้าพเจ้าเดินทางไปกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อ เมื่อถึงวัดหลวงพ่อ พอได้เวลาข้าพเจ้าได้เข้าไปกราบเรียนให้หลวงพ่อทราบขึ้นว่า "โยมมิได้อยู่ที่จันทบุรีแล้ว เวลานี้โยมได้มาอยู่ที่อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา พอดีครบหนึ่งพรรษา ในระหว่างพรรษามีโยมท่านหนึ่งชื่อคุณวิรัช ได้มาปฏิบัติธรรมกับโยม คุณวิรัชพอใจในการปฏิบัติธรรม ได้มีจิตใจเคารพพระธรรมคำสอนอย่างลึกซึ้ง ได้มีน้ำใจเกิดจากแรงศรัทธา ต้องการถวายที่ดินเป็นที่ปฏิบัติธรรมในพระพุทธศาสนา แต่โยมยังไม่ได้รับที่ดินของคุณวิรัชไว้ ดิฉันขอมากราบเรียนพระเดชพระคุณหลวงพ่อที่เป็นครูบาอาจารย์ให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อทราบ เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อทราบแล้วเห็นสมควรจะให้โยมรับที่ดินของคุณวิรัช โยมก็จะรับที่ดิน ถ้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อไม่เห็นสมควรที่จะรับ ดิฉันก็ไม่รับเจ้าค่ะ" เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ฟังข้าพเจ้ากราบเรียนจบลง พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ถามข้าพเจ้าขึ้นว่า "ที่ดินที่โยมว่านี้มันอยู่แถวไหน" ข้าพเจ้าได้กราบเรียนต่อว่า "ที่ดินของคุณวิรัชแปลงนี้อยู่ติดกับวัดใหม่คลองยาง จากปากทางถนนใหญ่ประมาณสิบกิโลเมตรเศษเจ้าค่ะหลวงพ่อ" พระเดชพระคุณหลวงพ่อหยุดเงียบนิดหนึ่งแล้วหลวงพ่อพูดขึ้นว่า "เอ ที่ตรงนั้นดีนะโยม โยมรับแล้วไปจัดการขึ้น เดี๋ยวฉันช่วย" นี่เป็นคำพูดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อที่ได้พูดกับข้าพเจ้าเมื่อปลายปี พ.ศ. 2530 เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังพระเดชพระคุณท่านกล่าวจบลง ข้าพเจ้าได้กราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อ รับคำทำตามครูบาอาจารย์สั่ง ในที่สุดข้าพเจ้าได้ลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อกลับ พอได้เวลาปฏิบัติธรรมหลายคนได้มารวมกันตามเวลา คุณวิรัชก็มาร่วมปฏิบัติ เห็นว่ายังมีเวลาพอที่จะพูดกันได้ ข้าพเจ้าจึงได้บอกกับคุณวิรัชขึ้นว่า "คุณวิรัช คุณสำเร็จสมความปรารถนาแล้วครั้งนี้ หลวงพ่อได้อนุญาตให้แม่ชีรับที่ดินของคุณวิรัชแล้ว" คุณวิรัชดีใจมากเมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อมีคำสั่งให้รับที่ดิน แม่ชีก็ต้องอยู่กลับจันทบุรีไม่ได้

ถูกงดให้อาหาร

ครั้นต่อมาเรื่องราวระหว่างพระกับโยมเริ่มรุนแรง มีผลพลอยถึงข้าพเจ้าเพราะไม่ร่วมมือทำตามเขา ข้าพเจ้ารู้ว่ามีแผนที่จะกำจัดพระ ข้าพเจ้าจึงได้ปรึกษากับแม่ชีบุญช่วยขึ้นว่า "เวลานี้คุณวิรัชได้ถวายที่ให้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมแล้ว ทางที่ดีเราควรลงไปอยู่เสียเลย เพราะเหตุการณ์ในวัดรู้สึกรุนแรง เราพากันลงไปอยู่ที่ที่เราจะดีกว่าคงสบาย จะได้ไม่ต้องยุ่งรับเรื่องของใคร เราพากันมาเพื่อต้องการบำเพ็ญธรรมให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ไม่สนใจเรื่องราวทั้งปวง" เมื่อคิดปรึกษากันแล้ว จึงช่วยกันถางหญ้าพออยู่ เอากลดมาผูกกับกิ่งไม้ สร้างห้องน้ำก่อนพอใช้ได้ คุณวิรัชได้หารถมาเกรดที่ให้ จึงได้พากันมาอยู่ที่คุณวิรัชถวายให้เป็นที่ปฏิบัติ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2531

เมื่อพาแม่ชีมาอยู่ที่เขาถวายแล้ว เรื่องทางวัดยังติดตามลงมาด้วย เพราะโยมราโกรธข้าพเจ้า หา

ว่าข้าพเจ้าไม่ร่วมมือ โยมเจ้าเรื่องได้เข้าไปทำตัวตีสนิทกับหลวงพ่อ "วน" หลวงพ่อ "วน" ไม่รู้เรื่องเจ้าเล่ห์ของโยมผู้นั้น โยมผู้นั้นแต่งเรื่องขึ้นทั้งหมดให้หลวงพ่อ "วน" ฟังหาว่า ข้าพเจ้านินทาหลวงพ่อ "วน" ไว้ จึงต้องรีบย้ายลงไปอยู่ที่ใหม่ที่คุณวิรัชถวาย หลวงพ่อ "วน" ท่านเป็นพระที่ขาดสติ ไม่ใช้ปัญญาไตร่ตรองรอบคอบ พอได้ฟังโยมเจ้าเล่ห์แต่งเรื่องขึ้นเล่าให้ฟังท่านก็เชื่อ หลวงพ่อ"วน" ก็โกรธข้าพเจ้า ท่านคิดว่าข้าพเจ้าเป็นดังโยมเจ้าเล่ห์บอกเล่า ในที่สุดท่านได้สั่งเด็กวัดไม่ให้นำอาหารมาแบ่งให้ข้าพเจ้า ส่วนข้าพเจ้าและคณะเมื่อถูกตัดอาหารโดยที่ไม่รู้เรื่องรู้ราว อีกอย่างข้าพเจ้าไม่ได้เตรียมอาหาร ตลอดจนหม้อหุงข้าวแต่ข้าพเจ้าตัดใจได้ว่าเมื่ออดีตเราเคยทำให้ผู้ใดอดอาหาร อดข้าว ขอให้เราจงอดข้าวในวันนี้เถอะ จะได้ใช้หนี้กรรมให้หมดแต่ชาตินี้ไป แต่เรื่องที่หลวงพ่อ "วน"สั่งไม่ให้อาหารด้วยความโกรธคิดว่าข้าพเจ้าชั่วช้าตามคำบอกเล่าของโยมเจ้าเล่ห์หาเรื่องมาให้ไม่หยุดหย่อน หลวงพ่อ"วน" ขาดความยั้งคิด ไม่พิจารณาให้รอบคอบเรื่องราวจึงได้ลุกเป็นไฟขึ้นในวัดใหม่คลองยาง

ในที่สุดมีพระองค์หนึ่งท่านเป็นพระบวชใหม่เพียงพรรษาเดียว ท่านชื่อท่านวิชิต พระวิชิตนี้ก่อนบวชท่านได้มาหาข้าพเจ้าเพราะท่านสนใจเรื่องการปฏิบัติ เมื่อพระวิชิตทราบเรื่องว่าหลวงพ่อ "วน"สั่งงดอาหารแก่ข้าพเจ้า พระวิชิตจึงได้แบ่งอาหารของท่านมาให้ข้าพเจ้าและคณะ หลวงพ่อ "วน" และโยมเจ้าเล่ห์ไม่พอใจท่านวิชิตพยายามหาเรื่องทุกวิถีทาง เรื่องหลวงพ่อ"วน" งดแบ่งอาหาร ข้าพเจ้าไม่ได้เล่าให้ใครฟังกระทั่งคุณวิรัช ผู้ที่เคยปฏิบัติกันเป็นประจำก็แตกแยกกัน ในที่สุดไม่มีใครลงมาปฏิบัติกับข้าพเจ้าเพราะเขาฟังความข้างเดียว ข้าพเจ้าไม่เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้ใครฟัง ถือว่าไม่มีใครถาม จะเที่ยวเล่าเที่ยวพูดมันไม่มีประโยชน์ วันหนึ่งข้างหน้าเรื่องราวดีหรือชั่ว มันจะต้องแดงขึ้นมาเอง ข้าพเจ้ายึดถือเรื่องกฎของกรรมเท่านั้น

ถูกขู่ฟันคอ

อยู่ต่อมาในวันหนึ่งในตอนเช้ามีโยมคนหนึ่งชื่อนายบุญ โยมบุญเดินมาที่สำนักของข้าพเจ้าพร้อมกับถือมีดขอด้ามยาวหนึ่งเล่มเดินตรงมาที่ข้าพเจ้ายืนอยู่พร้อมกับนั่งลงไหว้ ข้าพเจ้าได้ถามขึ้นว่า "โยมบุญมีธุระอะไรจึงมาหาแม่ชีแต่เช้าคะ" โยมบุญตอบขึ้นว่า "อ้าวคุณแม่ไม่รู้เรื่องเลยหรือครับว่าเมื่อคืนที่วัดของเราถูกปาหลังคาตอนสี่ทุ่ม" ข้าพเจ้าตอบ "ไม่ทราบเรื่องหรอกโยมเพราะทุกคนในสถานที่ปฏิบัติธรรมไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรหรอกโยม" โยมบุญพูดไปต่อว่า "แหม ผมแค้นจริง ๆ ผมรู้ข่าวตอนเช้านี้พระท่านไปบินฑ-บาตร ท่านเล่าให้ผมฟัง แล้วผมก็รีบมาดูเลย แหม ผมจะสอบให้รู้ว่าใครเป็นใคร ผมจะฟันให้คอขาดเลย" เมื่อข้าพเจ้าฟังโยมบุญพูดจบลง ข้าพเจ้ารู้ทันทีเลยว่าเขาเจตนาไปยังจุดไหนที่เขาสงสัย จึงได้พูดกับโยมบุญว่า "โยมบุญถ้าโยมจะสงสัยใครสักคนหนึ่งล่ะก็ ขอให้ใช้ปัญญา อย่าเชื่อคนบอกให้มาก เดี๋ยวโยมจะฟันคอคนผิดตัว โยมจะทำกรรมหรือสร้างกรรมหนักนะโยม โยมจงทำใจของโยมให้เย็นลงก่อน เพราะเวลานี้เรื่องราวทั้งหมดในวัดของเรามันเกิดเดือดร้อนรุนแรงมันเป็นเพราะเหตุอะไร โยมบุญนะตั้งแต่โยมบุญรู้จักแม่ชีเห็นแม่ชีพูดอะไรเปรอะเปื้อนไหม โยมฟังแม่นะ ถ้าโยมจะตัดสินใจฟันคอใครอย่างที่โยมพูด แม่ชีขอให้โยมทำและตัดสินใจใช้สติสัมปชัญญะรอบคอบ แล้วโยมจะเสียใจว่าโยมฟันคอคนผิดตัวเสียแล้ว ถ้า

จะลงโทษก็ขอให้ลงโทษคนที่ทำความผิดจริง แม่ชีขอเตือนโยมเท่านี้ ส่วนโยมจะฟันคอใครนั้นเรื่องของโยม กรรมใครที่ก่อขึ้นก็ขอให้ผู้นั้นเขารับไป ระวังโยมจะเป็นเครื่องมือของคนพาล"

เมื่อโยมบุญได้ฟังข้าพเจ้าพูดจบลง โยมบุญกราบข้าพเจ้าพร้อมกับพูดว่า "แหมนี่ดีนะครับที่ผมได้ขึ้นมาหาแม่ คำพูดของคุณแม่ทำให้ผมมีสติยั้งคิด ผมจะไม่เข้าไปยุ่ง ผมจะเชื่อคุณแม่ชีครับ" ข้าพเจ้าว่า "ดีแล้วโยม"

พอตกบ่ายทางวัดคลองยางได้ตีกลอง ประชุมให้ชาวบ้านมาร่วมประชุมเพื่อจะขับไล่คนปาหลังคาศาลาพระ พี่สาวข้าพเจ้าได้ขึ้นไปประชุม คณะแม่ชีไม่ได้ไปประชุม ในการประชุมกรรมการและพระมุ่งประเด็นคนปาหลังคาคืนนั้นคือ "ท่านวิชิต" พี่สาวเล่าต่อไปว่า หลวงพ่อ "วน" พูดประกาศให้ขับไล่ท่านวิชิต พี่สาวได้คัดค้านขึ้นระหว่างที่ประชุมว่า "ในระหว่างที่ทางวัดถูกปาหลังคา ท่านวิชิตนั่งปฏิบัติอยู่ถึงสี่ทุ่มครึ่งจึงลุกไป ในระหว่างเกิดเหตุไม่ตรงกับข้อกล่าวหาแล้วจะไล่ท่านด้วยเหตุอะไร" ระหว่างที่พูดกันอยู่คุณวิรัชเอารถเข้ามาจอด เดินขึ้นมาที่บนศาลาถึงที่ประชุมพอดี คุณวิรัชได้ยินเรื่องเหตุการณ์ขับไล่ท่านวิชิตพอดีคุณวิรัชไม่ทันนั่ง คุณวิรัชได้พูดขึ้นในที่ประชุมว่า "คนที่จะออกจากวัดใหม่คลองยางนี้มิใช่ท่านวิชิต ท่านวิชิตต้องอยู่ คนที่ไปคือหลวงพ่อ"วน" หลวงพ่อ "วน" ไม่สมควรอยู่เป็นเจ้าอาวาสวัดนี้ต่อไป" เมื่อคุณวิรัชพูดจบลง ทุกคนในที่ประชุมเงียบ ไม่มีใครคัดค้านเลยสักคนเดียว ผลที่สุดเรื่องก็เงียบไป แต่ยังไม่เป็นที่พอใจของคนพาล

นางสาวสำราญ

อยู่ต่อมาในวันหนึ่ง ในระหว่างพรรษา ได้มีโยมคนหนึ่งชื่อเจริญ แต่นายคนนี้ไม่เจริญตามชื่อของเขา นายเจริญคนนี้มีอะไรแปลก ๆ หลายอย่าง โปรดติดตามเรื่องของนายเจริญและข้าพเจ้าต่อไป คือลูกสาวของนายเจริญชื่อนางสาวสำราญได้หนีออกจากบ้านไปอยู่ที่บ้านยายที่เขาใหญ่ ทั้งพ่อแม่ได้ไปติดตามให้กลับบ้านเท่าไร เด็กสำราญไม่ยอมกลับ วันหนึ่งในระหว่างที่ข้าพเจ้ากำลังขนดินเพื่อถมที่ปลูกศาลาสวดมนต์เช้า-เย็นอยู่ได้มีหญิงวัยกลางคนเดินเข้ามายกมือไหว้และพูดขึ้นว่า "ดิฉันเป็นแม่ของนางสาวสำราญที่ที่เคยปฏิบัติธรรมกับคุณแม่ชี แต่เวลานี้ลูกสาวของดิฉันกำลังหนีออกจากบ้านไปอยู่กับยายที่เขาใหญ่ ไปตามหลายหนหลายครั้งแล้วลูกสาวไม่ยอมกลับมา ดิฉันไม่รู้จะทำอย่างไร ดิฉันมาวันนี้ต้องการให้แม่ชีไปช่วยพูดกับลูกสาวและแม่ของฉัน ถ้าแม่ชีไป ลูกสาวดิฉันต้องมากับแม่ชีแน่ ๆ" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังเป็นเรื่องพ่อแม่ลูก จะไปยุ่งด้วยทำไม ข้าพเจ้าจึงได้พูดกับเธอขึ้นว่า "แม่ไม่มีเวลาเลย กำลังรีบทำที่เกลี่ยให้เสมอกันเพื่อสร้างศาลา ฉันไม่มีเวลาว่างเลยเธอเอ๋ย แม่ชีขอโทษนะที่ช่วยเธอยังไม่ได้" เสร็จแล้วเธอก็ลาไป

อยู่ต่อมาอีกสัปดาห์เห็นจะได้ แม่ของเด็กสำราญก็มาหาอีก มาอ้อนวอนอย่างเดียวกันจะให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือให้ได้ถึงสี่ห้าครั้ง ในที่สุดครั้งสุดท้ายเห็นว่างานทางสำนักเบาลง จึงตกลงไปเพราะพูดขอให้แม่ชีช่วยเหลือ ถ้าเด็กเขาชอบบวชจะให้บวชอยู่กับแม่ชีเลย ข้าพเจ้าให้คุณสว่างขับรถไปเมื่อถึงบ้านที่ยายเด็กสาว

สำราญอยู่ ยายและเด็กสำราญออกมาต้อนรับข้าพเจ้า ในที่สุดได้พูดคุยกันถึงเรื่องจะรับเด็กสำราญกลับบ้าน ยายได้ค้านกับลูกสาวขึ้นว่า "ถ้าเอ็งรับสำราญกลับบ้านเพื่อจะอยู่กับเอ็ง ข้าไม่ให้หลานคือลูกของเอ็งไป ถ้าจะให้บวชอยู่กับแม่ชี ข้าจะให้หลานสาวไป" สำหรับเด็กสำราญก็ปรารถนาจะอยู่กับสำนักข้าพเจ้า ในที่สุดแม่สำราญก็ตกลงกับแม่ของเขาว่าจะไม่รับเด็กเข้าไปอยู่ในบ้าน รับเด็กมาเพื่อให้บวชอยู่กับแม่ชี ในที่สุดยายของเด็กได้บอกกับข้าพเจ้าว่า "ฉันขอฝากหลานสาวให้อยู่ในความดูแลของแม่ชี อย่างไรก็ตามแม่ชีอย่าให้เด็กไปอยู่บ้านพ่อแม่" ข้าพเจ้านึกสงสัยว่าทำไมยายจึงห่วงหลานสาวนักหนา จะต้องมีอะไรที่ไม่ดีกับครอบครัวนี้แน่นอน จากนั้นข้าพเจ้าได้ลากลับพร้อมกับเด็กสำราญ

ครั้นอยู่ต่อมาข้าพเจ้าได้ไถ่ถามเรื่องราวที่เด็กหนีออกจากบ้านเพราะเหตุใดและเพราะอะไรที่ยายไม่ให้หลานสาวเข้าอยู่ในบ้านพ่อแม่ของตัวเอง ในที่สุดเด็กสาวได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า "เรื่องมีอย่างนี้ค่ะคุณแม่ บ้านหนูทำอาชีพปลูกผักขาย ทำไร่ผัก มีพริกขี้หนู แตงกวา มะเขือ ต้นหอมผักชี หนูเป็นลูกสาวคนโตของพ่อแม่ วันหนึ่งหนูไม่นึกเลยว่าพ่อจะทำไม่ดีกับหนู หนูนอนอยู่วันนั้น พอดีแม่หนูไม่อยู่ หนูนอนอยู่กับน้องสาวซึ่งยังเล็กอยู่ ตอนนั้นดึกมากแล้วหนูนอนหลับอยู่ พ่อของหนูได้เข้าไปกอดปล้ำจะข่มขืนหนู หนูไม่ยอมดิ้นหลุดมือเขาออกมาได้ หนูจึงวิ่งไปขอนอนที่บ้านคุณวิรัช คุณวิรัชมีภรรยาชื่อ "ป้ารุ่ง" ค้างอยู่คืนหนึ่ง หนูจึงบอกลาป้ารุ่งแล้วเดินทางไปอยู่กับยายที่เขาใหญ่ และยายจึงเป็นห่วงหนูกลัวหนูจะเข้าไปอยู่ในบ้านกับพ่อแม่" เมื่อข้าพเจ้าฟังแล้วจึงได้ถามเด็กสาวไปว่า "เธอไม่ใช่ลูกของพ่อคนนี้หรือลูกสำราญ" เด็กสำราญตอบว่า "หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน ตั้งแต่เล็กจนโตมาหนูจำความได้ หนูก็เห็นพ่อคนนี้แหละค่ะ" ข้าพเจ้าฟังแล้วมิได้ซักถามต่อไป ถามแค่นี้พอแล้ว

แม่ชีสำราญ

ครั้นต่อมาประมาณสิบกว่าวันข้าพเจ้าได้นำเด็กสำราญไปบวชชีที่วัดคีรีวันต์ ทางฝ่ายแม่ของแม่ชีสำราญแสดงความดีใจมากและเธอได้พูดกับลูกสาวขึ้นว่า "บวชดีแล้วลูกเอ๋ยไม่สึกจะได้ไม่ต้องลำบากเหมือนแม่" เมื่อลูกสาวได้ฟังแม่พูดเช่นนั้น เธอจึงพูดกับแม่ของเธอขึ้นว่า "ตอนฉันโกนผมฉันอธิษฐานแล้ว ฉันบวชครั้งนี้ฉันขอบวชตลอดชีวิต" แม่ของแม่ชีสำราญได้ฟังเช่นนั้นก็ยกมือขึ้นอนุโมทนา เมื่อแม่ชีสำราญได้บวชเป็นแม่ชีแล้ว เธอปฏิบัติเคร่งครัดตามคำสอน ตามระเบียบ ตามพระวินัย ขยันในการงานดีมาก ข้าพเจ้าฝึกมโนมยิทธิ เธอรับได้อยู่ในขั้นดีของแม่ชีองค์หนึ่ง ข้าพเจ้านำปฏิบัติตลอดเช้ามืด หัวค่ำ เดินจงกรม แม่ชีสำราญเธอเป็นผู้สอนง่ายกว่าแม่ชีองค์อื่น ๆ ที่อยู่ด้วยกัน แม่ชีสำราญไม่รู้หนังสือแต่เธอใช้ความสามารถ ความจำของเธอดีมาก ทำการงานไม่รังเกียจพวกหมู่ การปฏิบัติธรรมของเธออยู่ในขั้นดีมีความอดทน

ครั้นอยู่ต่อมาแม่ของแม่ชีสำราญได้มาบอกกับข้าพเจ้าว่า "ต้องการให้แม่ชีสำราญลูกสาวสึกออกไปช่วยกันทำมาหากิน" เมื่อข้าพเจ้าฟังแล้วจึงได้พูดกับเธอผู้เป็นแม่ขึ้นว่า "ไหนครั้งแรกเธอรับรองว่า จะให้ลูกสาวบวชตลอดไป เหตุไรเธอจึงกลับคำพูด เวลานี้ลูกสาวของเธอมีความขยันในการปฏิบัติดีมาก ลูก

ของเธอมีบุญเก่ามาดี แต่เป็นที่น่าเสียดายที่ลูกสาวของเธอกำลังหมดบุญ จะต้องไปเสวยกรรมเสียแล้ว" แม่ของแม่ชีสำราญได้อ้อนวอนข้าพเจ้า ขอให้ลูกสาวของเธอสึก มาเช้า มาเย็น หนักเข้าข้าพเจ้าจึงได้พูดกับเธอว่า "เอาอย่างนี้นะเธอเป็นแม่ เธอบอกลูกสาวของเธอ อย่าให้แม่ชีบอกเลย เพราะแม่เคยพูดเรื่องการสึก เธอรับว่าเธอไม่สึกเพราะอธิษฐานจิตต่อหน้าองค์พระพุทธปฏิมากรแล้ว เธอไม่ถอนคำพูด" ในที่สุดเธอได้ไปพบกับลูกสาวแต่ไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะแม่ชีสำราญยืนยันไม่ยอมสึก เธอไม่รู้ทำอย่างไรให้ลูกสาวแม่ชีสำราญสึกได้

ในตอนบ่ายสี่โมงเย็น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงมีคนตะโกนด่ามาทางวัดขึ้นว่า "อีพวกชีนี่มันบวชเอาอะไรกัน กูไม่เห็นว่าอีชีพวกนี้จะมาขอศีลกับหลวงพ่อ พวกมึงไม่มีศีลมึงบวชทำไมหัว ค. พ่อนี่แนะโว้ย อีชีไม่มีศีล อีชีตัวดี มึงบังคับลูกกูใช่ไหม ไม่ให้ลูกกูสึก กูรู้เท่าทันมึงทุกอย่าง มึงคอยดูนะ มึงไม่ให้ลูกกูสึก กูนี่แหละจะเข้าไปในสำนักพวกมึง ฉุดเอาลูกของกูไปสึกเอง มึงคอยดูกูก็แล้วกันอีชีหัว ค. พ่อนี่แนะโว้ย" ด่าอยู่ที่ศาลาวัด พอด่าจบมีคนหัวเราะชอบใจ ส่วนนายเริญพ่อของแม่ชีสำราญเดินมาเดินไป ด่าตลอดเป็นชั่วโมง ข้าพเจ้ามองดูเห็นมีคนห่มผ้าเหลือง นั่งบ้าง เดินบ้าง มีหลายคน จะห้ามหรือไม่ห้ามเพราะข้าพเจ้าอยู่ห่าง แต่ถ้าห้ามนายเริญคงไม่กล้าด่าหยาบคายในสถานที่พระบวรพระศาสนา ด่าอย่างนี้เป็นเวลาหลายวันติดต่อกัน ข้าพเจ้าเห็นว่ารุนแรงเกินไป ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจไปพึ่งตำรวจที่สน.ปากช่อง ขอเข้าพบกับร้อยเวรเพื่อปรึกษา

ข้าพเจ้าได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้นายร้อยเวรฟังจนจบ และได้บอกนายร้อยเวรว่า "แม่ชีไม่ต้องการให้ติดตะราง ไม่ต้องการให้เขาถูกปรับ เพราะครอบครัวของเขาเป็นครอบครัวที่ยากจนมาก ขอให้ผู้หมวดอบรมสั่งสอนให้เขารู้ผิด รู้ถูก และขอให้ผู้หมวดช่วยสอบปากคำกับแม่ชีสำราญเองว่าแม่ชีนี้บังคับไม่ให้ลูกสาวเขาสึก หรือว่าแม่ชีสำราญเขาไม่ยอมสึกเอง ขอให้ผู้หมวดช่วยแม่ชีด้วย แม่ชีไม่มีส่วนรู้เห็นอะไรกับเรื่องลูกสาวที่เข้ามาบวช เขามาขอร้องให้แม่ชีช่วยเพราะลูกสาวเขาหนีไปอยู่กับยาย ที่เขาใหญ่ แม่ไปรับลูกสาวไม่ยอมกลับมา ขอร้องให้แม่ชีช่วยพูดให้ลูกสาวกลับ แม่ชีเห็นว่า เขาเดินมาที่สำนักแม่ชีวันละสามเที่ยว สี่เที่ยว ให้แม่ช่วยเรื่องลูกสาวบวชแม่ชีไม่เคยบังคับ แม่เขาเห็นดีอนุญาตให้ลูกสาวบวช แม่ชีจึงได้นำลูกสาวพร้อมแม่เขา พากันไปบวชที่วัดเจ้าคณะอำเภอปากช่อง วัดคีรีวันต์"

ร้อยเวรช่วยไว้

ในที่สุดนายร้อยเวรได้เอาหมายเรียกเชิญตัวนายเริญและภรรยามาพบกันที่โรงพัก เมื่อนายเริญและภรรยามาพบกับนายร้อยเวร เมื่อนายเริญพบข้าพเจ้าและแม่ชีสำราญอยู่ที่โรงพัก นายเริญพูดเสียงเอะอะว่า "แม่ชีนี้บังคับลูกสาวผม" พร้อมกับชี้มือมาที่ข้าพเจ้า "แม่ชีไม่มีศีล ไม่ไปขึ้นศีลบนวัดกับหลวงพ่อ ผมจึงอยากให้ลูกสาวผมสึก" นายร้อยเวรพูดกับนายเริญขึ้นว่า "นี่นายเริญหยุดพูดได้ไหม และผมให้หยุดไม่ต้องพูด ผมยังไม่ได้ถาม" ในที่สุดนายเริญก็หยุดพูดลง นายร้อยเวรท่านนี้แม่ชีลืมชื่อเสียแล้ว อีกอย่างไม่นึกว่าจะเขียนเป็นประวัติ นายร้อยตำรวจโทเจ้าของคดีจึงได้เชิญแม่ชีสำราญนำเข้าไปสอบสวน ข้าพเจ้าจึง

ได้บอกกับแม่ชีสำราญขึ้นว่า "แม่ขอให้สำราญพูดอย่างจริง แม่เคยบังคับเธอก็พูดไป ถ้าแม่ไม่เคยบังคับเธอก็พูดไป ตามความเป็นจริงนะ"

นายร้อยเวรเมื่อสอบสวนเสร็จแล้ว แม่ชีสำราญออกมานั่งกับข้าพเจ้า นายเริญพูดขึ้นว่า "แม่ชีไม่มีศีล ไม่ขึ้นไปวัดไปไหว้พระ ไม่เคารพพระ ไม่เคยขอศีลกับพระเลย แล้วแม่ชีจะมีศีลได้อย่างไร" นายร้อยเวรพูดกับนายเริญว่า "ผมเตือนให้หยุดพูดหลายครั้งแล้วนะ นี่นายเริญเราชอบไหว้นักหรืออย่างไร ถ้าชอบไหว้พระมากนัก มานี่ๆ" นายร้อยเวรเดินตรงเข้าไปใกล้ตัวนายเริญทำท่าจับมือจูงพูดว่า "ผมจะพาขึ้นไปที่ห้องขัง เวลานี้ผมจับมาขังไว้มี มาๆ จะพาไปไหว้" นายเริญไม่ยอมเข้าไปยืน ทำตาปริบๆ ในที่สุดนายร้อยเวรได้พูดขึ้นว่า "ผมอยู่ที่โรงพักนี้ ผมยังรู้เลยว่าแม่ชีองค์นี้มีศีลครบแล้วนายเริญว่าท่านทำไม" นายเริญพูดต่อไปอีกว่า "แม่ชีสอนลูกสาวผมไม่ให้รักใคร ไม่ให้ติดอะไร กระทั่งพ่อแม่และตัวเอง มีอย่างที่ไหนสอนให้ลูกไม่รักพ่อแม่ สอนลูกผมให้เกลียดผม สอนอย่างนี้มีใครที่ไหนเขาสอนกัน" นายร้อยเวรพูดว่า "นายเริญ ที่แม่ชีสอนนั้นถูกตามคำสอน เป็นกรรมฐานวิปัสสนาญาณนายเริญ รู้ไหม" นายร้อยเวรพูดต่อไปอีกว่า "นี่นะถ้าแม่ชีสำราญเป็นลูกสาวของผม ถ้าบวชเช่นนี้ ปฏิบัติชอบอย่างนี้ ผมรักตายเลย นี่เราเป็นพ่อแม่แบบไหนลูกสาวเดินทางตรงเป็นทางบริสุทธิ์ ถ้าเขาตายไปในชาตินี้ เขาได้มาเกิดใหม่เขาจะได้ไม่ต้องมาเกิดเช่นชาตินี้" นายร้อยเวรพูดถึงตอนนี้พูดย้ำแล้วย้ำอีก แล้วชี้มือจิ้มๆไปที่สองสามีภรรยา "เขาจะไม่ลำเค็ญ เขาจะได้ไม่เป็นคนลำบากยากจน เขาอาจจะไปเกิดในที่ดี เป็นคุณหญิง คุณนายไม่ดีหรือ เมื่อลูกสาวรักการถือศีลบำเพ็ญธรรมจะให้สึกไปหาทุกอย่างที่เป็นกันอย่างนี้หรือ เอาล่ะนะต่อแต่นี้ไปอย่าได้ว่าด่าใครก็ตามให้ท่านแม่ชีได้ยินอีกต่อไปเป็นอันขาด ห้ามเข้ามาในเขตของแม่ชี ถ้าท่านแม่ชีมาบอกผม แจ้งความกับผม ว่าเราทั้งสองก่อเรื่องขึ้นโดยวิธีใดก็ตามจะไม่สอบสวนจะขังเลย" นายร้อยเวรให้สองสามีภรรยาทำทัณฑ์บนไว้ อ่านให้ฟังแล้วให้สองสามีภรรยาเซ็นชื่อรับทราบตามกฎหมาย นายร้อยเวรได้พูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "ผมสงสารแม่ชีและเห็นใจมากที่ต้องพบกับคนประเภทนี้ ครั้นผมจะให้ตำรวจไปคอยดูแลสำนักของแม่ชีมีแต่ผู้หญิง ผมเป็นนายตำรวจทำคดีมาก็มาก ผมไม่เคยพบคดีแบบนี้เลย นี่เป็นคดีแรกที่พบ เอาเถอะครับถ้าคุณแม่มีอะไรพอที่จะให้ผมช่วยได้ผมจะช่วยนะครับ" ข้าพเจ้าลากลับขอบใจตำรวจร้อยเวรที่มีธรรมะประจำใจของท่าน แม่ชีอวยพรให้นายร้อยตำรวจโทโรงพักปากช่องที่ทำคดีของแม่ชี มีธรรมะอันสูงค่า ขอให้เจริญด้วยประการทั้งปวง ขอให้แคล้วคลาดจากคนพาล ขอคุณธรรมจงคุ้มครองป้องภัยตลอดกาลนานเทอญ

กรรมใดใครก่อ

ต่อแต่นั้นมา แม่ของแม่ชีสำราญพยายามมาที่สำนักข้าพเจ้าออกอุบายว่าจะพาแม่ชีสำราญไปเยี่ยมยายที่เขาใหญ่ ที่จริงเรื่องที่เขาพูดนั้นเขาแต่งเรื่องขึ้นทั้งหมด แต่ข้าพเจ้าทำเป็นไม่รู้ ข้าพเจ้ามาตรวจดวงชะตากรรมของแม่ชีสำราญรู้ว่าเธอจะต้องออกไปใช้หนี้กรรมอีกมาก ทางที่ดีเราไม่ควรฝืนกฎแห่งกรรม จึงคิดว่าเราควรปล่อยเธอไปตามกฎของกรรมจะดีกว่า ถ้าเรามัวแต่ห่วงมัวแต่ดึงคนเพื่อช่วยเขาบางครั้งก็ไม่เกิดผลดีขึ้นกับเรา ถ้าบุญเธอมี อยู่ที่ไหนก็ได้ ปฏิบัติที่ไหนก็ได้ เมื่อคิดได้เช่นนั้นจึงได้อนุ-

ญาตให้แม่ชีสำราญไปกับแม่เธอ แม่ของแม่ชีสำราญบอกกับข้าพเจ้าว่า ขออนุญาตรับแม่ชีไปเพียงสามวัน แต่ข้าพเจ้ารู้ว่าแม่ของแม่ชีสำราญรับลูกไปครั้งนี้จะพาไปสึก ข้าพเจ้าไม่ห้ามปราม กรรมใครก่อมาผู้นั้นจงรับกรรมนั้น แต่ข้าพเจ้าจะขอย้อนเรื่องแม่ชีสำราญ ตอนที่นายร้อยเวรเรียกเธอไปสอบสวน เธอเล่าให้ฟังตามเรื่องที่นายร้อยตำรวจสอบถามดังนี้ "เมื่อเข้าไปเขาถามว่า มีเหตุผลอะไรก่อนที่จะบวชที่สำนักแม่ชี นายร้อยเวรให้ดิฉันเล่าไปคือก่อนบวชดิฉันได้มาฝึกพระกรรมฐานวิปัสสนาญาณกับคุณแม่ชี บ้านของดิฉันอยู่ไม่ห่างจากวัดใหม่คลองยาง กลางวันดิฉันทำไร่พริก ไร่มะเขือ แตงกวา พอตอนเย็นมีโอกาสมาหาคุณแม่ พอทุ่มหนึ่งคุณแม่พานั่งสมาธิ มีคนมาฝึกกับคุณแม่ คุณแม่สอนให้รักษาศีลห้าอย่างมั่นคง ให้เป็นอธิศีล ห้ามไม่ให้ฆ่าสัตว์ ไม่ให้ลักทรัพย์ ไม่ให้ประพฤติผิดในสามีและภรรยาของคนอื่น ไม่ให้พูดปด พูดเท็จ พูดหยาบ พูดจาเบียดเบียนผู้อื่น ไม่ให้ดื่มสุราและของเมา ไม่ให้เล่นการพนัน แม่สอนไม่ให้ประมาทในความตาย ให้นึกเสมอว่าเราต้องตายทุกลมหายใจเข้าออก ให้รู้จักกตัญญูต่อบิดามารดา ครูบาอาจารย์และผู้มีพระคุณ ให้เคารพในพระรัตนตรัย มีพระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ พระสังฆรัตนะ แม่สอนให้มีระเบียบวินัยในการดู ในการพูด ในการขบเคี้ยว ในการกลืน ในการตักอาหารเวลารับประทานข้าว แม่ก็สอนน้ำร้อนๆ อยู่ไม่ให้ราดลงดิน ให้เอาน้ำร้อนทิ้งไว้ให้เย็นก่อนแล้วค่อยเทลงดิน ถ้าเทลงดินต้องผสมน้ำเย็นให้มากแล้วค่อยเทลงดิน ถ้าเทน้ำที่ร้อนจัดลงในดิน ถ้าไปถูกสัตว์ตัวเล็กๆ ที่เรามองไม่เห็น สัตว์นั้นจะตาย ศีลจะเศร้าหมอง จะเป็นผู้มีศีลหยาบ เมื่อศีลไม่ดี ก็ศีลรั่ว ศีลขาด ศีลทะลุ ศีลด่าง จะทำอะไรไม่สำเร็จ แม่สอนว่าทุกอย่างสำเร็จด้วยศีล พระพุทธองค์ท่านตรัสสอนไว้ ดังนั้นเรื่องดิฉันหนีออกจากบ้านพ่อแม่ ดิฉันก็เล่าให้ตำรวจฟังว่า ในคืนวันหนึ่งแม่ไม่อยู่ พ่อได้มาปล้ำข่มขืน ทีแรกคิดว่าเขาจะเข้าไปนอนเหมือนพ่อกับลูก เขาปล้ำกอดฟัด ดิฉันเล่าให้ตำรวจฟังค่ะคุณแม่ ดิฉันจึงหนีออกจากบ้าน เรื่องเป็นมาอย่างนี้ดิฉันเล่าให้ฟังหมดเลย ดิฉันบอกตำรวจว่าดิฉันไม่สึก เพราะดิฉันพูดว่าจะบวชตลอดไป เมื่อตำรวจฟังดิฉันพูด นายร้อยเวรก็เฉยค่ะคุณแม่" ข้าพเจ้าว่า "ดีแล้วลูก แม่มีแต่เมตตาลูกทุกๆ คน แม่ชอบคนที่ปฏิบัติจริงจัง เราจะไม่ต้องมาเกิดอีก อย่างไรละลูก เธอเข้าใจแม่นะลูก" สำหรับแม่ชีสำราญนี้เธอเป็นเด็กที่ยากจนมาก ทำไมข้าพเจ้าจึงได้รักเธอ เพราะเธอเป็นเด็กดีมีการเจียมเนื้อเจียมตัว กิริยามารยาทก็ดี เธอเป็นเด็กดีที่มีแนวทางที่เหมาะสมพอที่จะฝึกได้ เธอไม่รู้หนังสือ เธอไม่ได้เรียน แต่เธอฟังคำสอนเท่าไรเธอก็จำได้ เพราะเธอสนใจและเอาใจใส่ที่ข้าพเจ้าสั่งสอน ข้าพเจ้าสั่งสอนอย่างไรเธอจดจำไปทำตาม สิ่งใดที่บกพร่องในงานบางอย่าง เธอจะต้องเข้ามากราบขอโทษด้วยความอ่อนน้อม แต่เธอต้องไปผจญกรรม ข้าพเจ้าฝึกมโนมยิทธิให้เธอ เธอเก่งทิพยจักขุญาณของเธอแจ่มใส สามารถสัมผัสได้ถูกต้อง แต่อย่างไรก็ตามจะฝืนกฎแห่งกรรมไม่ได้ ในที่สุดแม่ของเธอได้พาเธอไปสึก พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า "ขึ้นชื่อว่ากรรมเหมือนเงาตามตัว ขึ้นชื่อความชั่วจงงดเสีย อย่าได้ทำขึ้นเป็นอันขาด แม้แต่นิดเดียวก็จงอย่าทำเลย มันเป็นเงาตามตัวผู้ก่อกรรมไปตลอดกาล" ข้าพเจ้าถือคำสั่งสอนของครูบาอาจารย์ พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้สั่งกำชับข้าพเจ้าเมื่อคราวที่ข้าพเจ้าพบกับท่านในครั้งแรก เมื่อปี พ.ศ. 2527 หลังจากที่ข้าพเจ้าได้อยู่ปฏิบัติกับท่านเจ็ดวัน ข้าพเจ้าได้กราบลาท่านกลับบ้านที่จังหวัดจันทบุรี หลวงพ่อได้บอกย้ำกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "เมื่อกลับไปแล้ว โยมช่วยกันแนะนำได้เลยนะ เมื่อทำได้ ปฏิบัติได้ต้องช่วยพระศาสนา ช่วยๆ กัน แต่สิ่งที่โยมต้องจำนั่นคือ (1) ไม่ให้เป็นขี้ข้าชาวบ้าน เขาอยากรู้ เขาอยากเห็นใคร ญาติพี่น้อง ชวนเข้ามาปฏิบัติให้เขารู้เองเห็นเองไม่ต้อง ไปดูใคร (2) ควรระวังคนที่มันปฏิบัติไม่ได้ มันทำไม่ได้เหมือนโยม (3)

ข้อนี้จงระวังให้หนัก และระวังให้มากคือ อ้ายหัวโล้นๆ ที่มันทำไม่ได้มันจะอิจฉาโยมนัก ระวังให้ดี" พระเดชพระคุณหลวงพ่อกล่าวต่อขึ้นว่า "นี่ฉันจะเล่าให้โยมฟังนะ ตอนที่ท่านเล่าให้ฟังนั้น ข้าพเจ้ายังไม่ได้บวช ตอนพบหลวงพ่อครั้งแรก ข้าพเจ้าอยู่ที่วัดท่านเจ็ดวัน วันนั้นท่านมีเมตตาสั่งสอนให้ข้าพเจ้าอดทน เหมือนหนึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อจะรู้เหตุการณ์ในภายภาคหน้า ซึ่งข้าพเจ้าจะพบกับมัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้กล่าวต่อขึ้นว่า สมัยที่ท่านเข้ามาอยู่ที่วัดท่าซุงใหม่ๆ ปลูกกระต๊อบอยู่ หลังคามุงจาก อยู่ท่าน้ำ บาตรก็ไม่มีใครใส่ ต้องผูกข้าวกินเองเดือนละ 300 บาท "เห็นไหม จำไว้นะ จำไว้ให้ดีๆ ที่ฉันบอกให้รู้นี้ไม่ได้เชียว อ้ายพวกนี้มันชอบ ข่มขู่และอิจฉานักปฏิบัติธรรม"

คำสั่งสอนของครูบาอาจารย์โดยเฉพาะพระเดชพระคุณหลวงพ่อไม่มีพระองค์ใดที่สั่งสอนได้ละเอียดอย่างเท่าที่เห็นมา ข้าพเจ้าจึงได้กล้าพูดเต็มปากว่า ข้าพเจ้าเคารพรักพระเดช พระคุณหลวงพ่อเป็นองค์รองมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหาประมาณมิได้ คำสั่งสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อที่พระคุณท่านได้สั่งสอนกำชับข้าพเจ้าเอาไว้ ข้าพเจ้าได้เอาไปเป็นข้อเตือนสติ เมื่อเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าในวันใดวันหนึ่งข้างหน้า และแล้วเหตุการณ์ต่างๆ ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อพูดสอนข้าพเจ้าได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าจริงทุกประการ

นายเริญสำนึกบาป

ครั้นต่อมานายเริญพ่อของแม่ชีสำราญได้มาหาข้าพเจ้า ในระหว่างที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ นายเริญได้เดินเข้ามากราบเท้าข้าพเจ้าสามครั้งและพูดขึ้นว่า "ผมขอกราบขอขมาโทษที่ผมหลงผิด คิดเข้ากับคนผิด บัดนี้ผมได้สำนึกแล้ว ผมขอให้คุณแม่ยกโทษให้ผมด้วย" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังคำพูดของนายเริญ จึงได้บอกกับนายเริญขึ้นว่า "แม่ไม่เคยผูกเวรจองกรรมใคร แม่ชีอภัยให้แก่ทุกๆ คน" นายเริญยกมือไหว้แล้วพูดขึ้นว่า "ตอนนั้นเขายุให้ผมทำร้ายคุณแม่ เขาเลี้ยงเหล้าผม และให้ผมด่าคุณแม่ ผมทำลงไปด้วยขาดสติ ผมผิดมาก ผมกลัวบาป ผมเกิดกลัวบาป ผมจึงมารับสารภาพผิด" ข้าพเจ้าฟังนายเริญบอกเล่าแล้วไม่ถามต่อ ถือว่าอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด จะหนีกฎแห่งกรรมไปไม่ได้

เห็นแก่ความสำคัญของพุทธบริษัท 4

ครั้นอยู่ต่อมาเรื่องราวก็ยิ่งมากขึ้น จนกระทั่งในวันหนึ่ง ได้มีพระธรรมทูตสององค์ท่านไปแสดงธรรมที่วัดใหม่คลองยาง ข้าพเจ้าเห็นสมควรที่จะขึ้นไปฟังธรรม เพื่อแสดงความเคารพท่าน นึกถึงพระพุทธองค์ที่พระองค์ทรงตรัสไว้ว่า "พระศาสนาจะเสื่อมก็เพราะบริษัทสี่จะทำให้เสื่อมคือ พระภิกษุสงฆ์ พระภิกษุณีคือพระผู้หญิง อุบาสกคือผู้ชาย อุบาสิกาคือผู้หญิง จึงรวมเรียกว่าบริษัทสี่" ข้าพเจ้าคิดถึงเหตุนี้จึงได้พาแม่ชีขึ้นไปฟังคำบรรยายธรรม พระธรรมทูตสององค์นี้เมื่อถึงที่ศาลา ข้าพเจ้าและแม่ชีทุกองค์ได้เข้าไปกราบพระธรรมทูตและแนะนำตัวเอง บอกสถานที่พักอาศัยและกิจประจำโดยหน้าที่ พระธรรมทูตได้ไถ่ถามเรื่องอาหารการขบฉันทำกันอย่างไร ข้าพเจ้าตอบว่า "เรื่องอาหาร โยมหารับกันตามลำพัง

บางครั้งได้มีผู้มีจิตศรัทธาได้นำมาถวายบ้างเป็นบางครั้งบางคราวเจ้าค่ะ" พระธรรมทูตได้พูดฝากกับญาติโยมที่ในศาลาฟังธรรมขึ้นว่า "อาตมาดีใจมากที่มีสำนักปฏิบัติธรรมมาตั้งอยู่ในเขตอำเภอปากช่อง และโดยเฉพาะตั้งใกล้กับวัดใหม่คลองยางของเรา ขอให้คุณโยมวัดใหม่คลองยางโปรดทราบและขอให้คุณโยมอุปถัมภ์สำนักปฏิบัติธรรมเอาไว้ให้ดี กระทั่งอาหารการบริโภคให้คุณโยมทุกคนช่วยกัน สำนักปฏิบัติธรรมตั้งขึ้นที่ใด สถานที่นั้นเจริญนะคุณโยม ทุกคนจำไว้" ครั้นพอได้เวลาท่านลากลับ พระธรรมทูตได้หันหน้ามาสั่งข้าพเจ้าว่า "ถ้ามีอะไรทุกข์ร้อน เดือดร้อนอะไรให้อาตมาช่วยเหลือ ขอเชิญคุณโยมชีไปติดต่อได้ที่วัดหนองสาหร่าย อาตมาชื่อพระเทวัญ"

ข้อพึงปฏิบัติของสำนักฯ

ครั้นอยู่ต่อมาเรื่องราวที่ไม่น่าเกิดก็เกิดขึ้น คือแม่ชีชื่อปวาสี อายุสิบแปดปี เธอตามมาอยู่กับข้าพ-เจ้า ตอนแรกข้าพเจ้าตักเตือนเธอให้อยู่ในข้อระเบียบวินัยของผู้บวช วันหนึ่งข้าพเจ้าเห็นแม่ชีมีวิทยุเทปมาเปิดฟัง ข้าพเจ้าไต่สวนเรื่องวิทยุเทปของเธอ เธอตอบว่า มีพระองค์หนึ่งที่วัดใหม่คลองยางได้นำมาให้เธอฟังแก้เหงา เมื่อข้าพเจ้าฟังก็ตกใจในคำพูดของเธอ เพราะสำนักปฏิบัติของข้าพเจ้าได้ออกกฎไว้แล้วว่า "ห้ามแม่ชีและผู้ที่เข้ามาปฏิบัติทุกท่านที่มาอยู่ในสำนัก ห้ามนำเทปหรือวิทยุเข้ามาเปิดฟังในสำนัก นอกจากเทปพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยานเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงได้ว่ากล่าวตักเตือนเธอให้รู้ถึงความดีความชั่วและข้อกฎระเบียบวินัยที่แม่ชีทุกองค์พึงปฏิบัติตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ-เจ้า แม่ชีปวาสีได้พูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "พระคุณเจ้าองค์ที่นำวิทยุเทปมาให้ดิฉันฟัง ท่านบอกว่าถ้าต้องการโทรทัศน์จะนำมาให้ ขอให้ดิฉันบอกท่าน" ข้าพเจ้าฟังแล้วเห็นท่าจะไปกันใหญ่เสียแล้ว นี่แม่ชีกับพระสงฆ์สนิทสนมกันถึงขนาดนี้ ขืนปล่อยเรื่องนี้ไว้นาน สักวันหนึ่ง ความเสียหายจะต้องเกิดขึ้นแน่ๆ ข้าพเจ้าจึงได้เรียกแม่ชีทุกองค์มาประชุมพร้อมกัน ให้ได้รับทราบเรื่องทั้งหมดของแม่ชีปวาสีและให้ทุกองค์จงถือข้อวินัยตามที่ข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ ให้ทุกองค์ถือปฏิบัติตามคือ ไม่ให้รับของจากพระหรือญาติโยมเป็นเครื่องฟังทุกชนิดที่เป็นสิ่งล่อใจนำเข้ามาฟัง ห้ามแม่ชีอยู่ในสำนักเขียนจดหมายหรือรับจดหมาย เขียนได้ รับได้ต้องผ่านการตรวจก่อน ถ้าแม่ชีคนหนึ่งคนใดทำผิด แม่ชีที่อยู่ด้วยรู้แล้วให้นำเรื่องมาแจ้งหรือมาบอกกับหัวหน้า ถ้าผู้ใดปกปิดเรื่องในหมู่คณะถือว่าผู้นั้นผิดด้วยกัน ถ้าตักเตือนไม่ฟังจะต้องลงโทษทางพระวินัย เมื่อลงโทษทางพระวินัยไม่เข็ดหลาบ จำเป็นทางสำนักจะต้องไล่ออกไปทันที ส่วนแม่ชีปวาสีเธอเป็นคนดื้อ ไม่เชื่อฟังชอบทำตามนิสัยที่เธอชอบ ไม่อยู่ในข้อระเบียบวินัย อบรม ตักเตือน ลงทัณฑ์ทางพระวินัยแล้วเธอชอบดื้อมาก ถ้าขืนให้อยู่ในสำนักต่อไปจะมีแต่ความเดือดร้อน ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจไล่ออกจากสำนักในทันที เมื่อเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าได้ไล่แม่ชีปวาสีออกจากสำนักจึงได้ข่าวไปเข้าหูพระหนุ่มพระแก่อะไรก็ตามต่างวิพากษ์วิจารณ์กันหาว่าข้าพเจ้าทำอะไรดุดันตามอารมณ์ ไม่ควรไล่แม่ชีปวาสีออกจากสำนัก เป็นข่าวโจมตีข้าพเจ้า

แก้ไขปัญหาแม่ชีปวาสี

เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องนี้ยิ่งลุกลามขึ้น จึงตัดสินใจเดินทางไปหาพระธรรมทูตสององค์ ที่ท่านบอกไว้ว่า ถ้ามีเรื่องอะไรให้ข้าพเจ้าไปหา ข้าพเจ้าจึงเดินทางไปหาพระธรรมทูตท่านชื่อเทวัญ เมื่อได้พบกับท่าน ได้พูดชี้แจงให้ฟังถึงเหตุผล ในวันนั้นตอนเช้าข้าพเจ้าได้เข้าพบพระเทวัญพร้อมกับแม่ชีที่ติดตามไปด้วยองค์หนึ่ง พระเทวัญแนะนำให้ข้าพเจ้าเข้าพบเจ้าคณะตำบล ท่านให้เหตุผลว่า "โยมควรจะเข้ากราบเรียนให้หลวงพ่อได้ทราบบ้างจะดีกว่านะโยมนะ อาตมาจัดการอะไรไม่ได้เต็มที่" เมื่อข้าพเจ้าฟังพระเทวัญพูดแนะนำจบลง ข้าพเจ้าว่าถ้าเข้าไปพบเจ้าคณะตำบลต้องเกิดเรื่องใหญ่ ข้าพเจ้าจึงได้เรียนท่านเทวัญขึ้นว่า "โยมไม่เข้าพบท่านหรอกค่ะ" ท่านเทวัญพยายามแค่นให้ข้าพเจ้าไปกราบเจ้าคณะตำบล "คุณโยมเข้าไปเถอะน่า ไม่มีอะไรหรอกโยม" ข้าพเจ้าเห็นท่านพูดชักชวนแนะนำเช่นนั้นหลายครั้งหลายคราวจึงตัดสินใจตอบรับท่านและนึกในใจว่า มันเกิดเรื่องให้มันเกิดความวุ่นวายจะได้จบสิ้นลงเสียที ท่านเทวัญนำข้าพเจ้า ไปพบเจ้าคณะตำบล

ข้าพเจ้าเห็นท่านนั่งอยู่ก็เข้าไปกราบท่านด้วยความเคารพ เมื่อกราบแล้วท่านถามข้าพเจ้าขึ้นว่า "โยมชีอยู่ที่ไหน" ข้าพเจ้าตอบว่า "ดิฉันอยู่ที่สำนักส่งเสริมปฏิบัติธรรมซึ่งตั้งอยู่ติดกับวัดใหม่ คลองยาง" ท่านพูดขึ้นทันทีว่า "แม่ชีวัดใหม่คลองยางนี้ยุ่งมาก" ข้าพเจ้าพูดขึ้นว่า "หลวงพ่อคะ เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดโยมมิใช่เป็นผู้ก่อเหตุ โยมไม่เคยไปที่ไหนอยู่แต่ในสำนัก" หลวงพ่อว่า "นั่นแหละโยมชียุ่งมาก อีกอย่างฉันไม่ชอบพวกแม่ชี พวกชีนี่ไม่ว่าอยู่ที่ไหนยุ่งที่นั่น ที่วัดฉันไม่รับพวกชี เมื่อสองสามวันก่อนจะมาอยู่ จะเอาไม้มาปลูกเอง ฉันยังไม่ให้อยู่ ฉันไม่เอาพวกนี้วุ่นวาย" ข้าพเจ้านั่งฟังเจ้าคณะตำบลพูด ท่านไม่ได้ซักถามเลยสักคำเดียวว่ามีเรื่องอะไรหรือเรื่องอย่างไร ทุกข์ร้อนมาหรือไหนลองพูดไป ท่านไม่ถามข้าพเจ้าเลยสักคำเดียว ท่านว่าอย่างเดียวว่า "แม่ชียุ่ง แม่ชียุ่ง" ข้าพเจ้าจึงได้ถามท่านว่า "ขอประทานอภัยเถอะนะคะ หลวงพ่ออย่าหาว่าโยมนี้ยุ่งถามเรื่องส่วนตัว ท่านพูดภาษาไทยได้เท่านี้หรือคะ โยมนั่งฟังตั้งแต่โยมเข้ามากราบ กระทั่งถึงขณะนี้ได้ยินหลวงพ่อพูดคำเดียวว่าแม่ชียุ่ง เวลานี้พวกแม่ชีทำยุ่งทั้งนั้นเลยหรือคะ แล้วเวลานี้บางครั้งหนังสือพิมพ์ลงพาดหัวข่าวพร้อมกับรูปถ่าย เห็นห่มผ้าเหลืองหัวโล้น ไม่มีพวกแม่ชีคนไหนปล้นเขากิน พวกแม่ชีที่เห็นก็มีแต่เที่ยวขอทานเขากินอย่างนี้มีมาก หลวงพ่อเปลี่ยนคำพูดกับโยมเสียบ้าง อย่าพูดคำว่ายุ่ง เพราะหลวงพ่อเองก็ยังไม่ทราบเรื่องราวที่เป็นมา แล้วหลวงพ่อจะมาว่าแม่ชียุ่งอยู่คำเดียวเช่นนี้ มันไม่ยุติธรรมนะคะหลวงพ่อ นี่ก็ยังเช้าและอีกอย่างหลวงพ่อก็เป็นพระห่มผ้าเหลือง ห่มจีวร ไม่ใช่ฆราวาส จะได้ว่าเมาสุรา หลวงพ่อคงฉันเข้าแล้วนะคะขอประทานโทษจะหาว่าโยมพูดจาไม่เพราะไม่เคารพหลวงพ่อ โยมเข้าใจว่าหลวงพ่อคงเมาข้าวสุกแต่เช้า ถ้าไม่จริงขอประทานโทษด้วย เห็นพูดแล้วพูดอีกซ้ำเรื่องว่า แม่ชียุ่งคำเดียว" เมื่อหลวงพ่อฟังข้าพเจ้าจบลง หลวงพ่อมองหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มองท่าน พอดีมีพระสงฆ์ นั่งกันอยู่สี่ห้าองค์พร้อมด้วยท่านเทวัญ ท่านเทวัญท่านนั่งเฉยดูสีหน้าท่านไม่ค่อยดี พระในจำนวนสามสี่องค์มีอยู่องค์หนึ่งท่านพูดว่า "ดูซิแม่ชีจะถอนหงอกหลวงพ่อแล้ว" ข้าพเจ้าตอบว่า "โยมตั้งใจมาวันนี้ไม่ต้องการมีเรื่องและไม่นึกเลยว่า พระสงฆ์ในพระศาสนาของพระพุทธองค์คงจะเป็นพระแท้ ๆ ที่น่ากราบไหว้ หรือที่น่าเคารพยังพอมีเหลืออยู่ โยมไม่นึกเลยว่าจะได้มาพบในสิ่งที่ไม่เคยพบ โยมมาดีไม่คิดจะมาก้าวร้าว แต่เมื่อพูดกันไม่รู้เรื่อง จำเป็นที่ดิฉันจะพูดเพื่อ

ศักดิ์ศรีบ้างและเพื่อความเป็นธรรม ธรรมะย่อมรักษาผู้มีธรรม แต่คนใดที่ไม่มีคุณธรรมอยู่ในตัวผู้นั้นบุคคลนั้นก็ไม่ใช่คนดี เมื่อตะกี้แม่ชีพูดเรื่องของคนเมาข้าวสุกแต่ ท่านฟังหาว่าแม่ชีมาถอนหงอกหลวงพ่อขอประทานโทษเถิดนะคะ ถ้าต้องการให้แม่ชีถอน แม่ชีจะถอนให้ พวกท่านเป็นพระทำไมพูดอะไรกันอย่างนี้เล่าคะ" พระในจำนวนสามสี่องค์ถามข้าพเจ้าขึ้นว่า "แม่บวชจาก ไหนและสายไหน" ข้าพเจ้าได้ฟังคำพูดของผู้ถามว่าสายไหน คำนี้ข้าพเจ้าได้ยินได้ฟังมานานแล้วและได้มีพระองค์หนึ่งที่ปราจีนบุรีถามข้าพเจ้ามาครั้งหนึ่ง นึกในใจว่านี่ท่านบวชเป็นพระท่านยังไม่รู้เลยว่าท่านบวช สายไหน สายของใคร ทำไมต้องมีสายหลายสาย ข้าพเจ้าจึงได้ตอบไปว่า "แม่ชีถือบวชมาเห็นพระองค์ใด ท่านเคร่งต่อพระวินัย แม่ชีว่าพระองค์นั้นเคารพในพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แม่ชีเห็นดีตามพระสงฆ์องค์นั้น หลวงพ่อชาท่านก็ดี หลวงปู่มั่นท่านก็ดี แม่ชีจำมาปฏิบัติตาม" พระในสามสี่องค์พูดขึ้นว่า "แล้วแม่ชีทำไมไม่เอาพระวินัยของท่านมาใช้" ข้าพเจ้าตอบว่า "เพราะเหตุที่แม่ชีเอาพระวินัยมาใช้ตามคำสอน คนที่ไม่มีพระวินัยก็หาว่าเคร่งเกินไป จึงเกิดเรื่องขึ้นหาว่าแม่ชีทำตัวเด่นเกินพระจึงเดือดร้อนขณะนี้ แล้วท่านที่พูดอยู่เวลานี้ ท่านมีพระวินัยกันบ้างหรือเปล่า นึกจะพูดอะไรก็พูดไม่มีหูรูด พูดจาไม่สำรวมกันเลยแม้แต่องค์เดียว ไม่มีกิริยาเป็นสมณะกันเลยแม้แต่องค์เดียว หรือท่านว่าท่านมีพระวินัย ท่านบวชมาในพระศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านยังไม่เคารพในพระ-ธรรมคำสอน การกระทำของท่านแม่ชีมองเห็นแล้วว่าทุกองค์ที่นั่งอยู่นี้ไม่มีพระวินัยเลย จะถามแม่ชีทำไม ว่าบวชมาสายไหน แม่ชีสายเดียวคือ สายขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น พระพุทธองค์มีองค์เดียวหรือใครอวดอุตริอยากจะเป็นพระพุทธเจ้าอีกสององค์สามองค์อย่างนั้นหรือ" พอข้าพเจ้าพูดจบลง หลวงพ่อเจ้าคณะตำบลพูดว่า "โยมนี่ปฏิบัติยังไม่ได้อะไรเลย" ท่านพูดจบ ข้าพเจ้าพูดต่อขึ้นว่า "หลวงพ่อโยมยังไม่ได้อะไร ยังไม่เก่ง โยมยังไม่ได้บอกกับหลวงพ่อว่าโยมเก่ง โยมยังธรรมดา โยมยังชอบว่าคนที่ไม่รู้ภาษาคนอยู่นะคะ" หลวงพ่อพูดต่อขึ้นว่า "โยมชีนี่ไม่ช้าจะต้องเสียใจตายเพราะถูกคนว่า จะต้องตายเพราะทำใจไม่ได้" ข้าพเจ้าว่า "ค่ะ โยมตายแน่ แต่ว่าโยมมิได้เสียใจ ตรอมใจตายเพราะถูกคนว่า ถูกคนด่า โยมถูกมานานแล้วก็ยังไม่เคยเสียใจหรือน้อยใจ คนที่ตายไม่ใช่โยมแล้ว คอยฟังข่าวก็แล้วกัน" ในที่สุด พอดีมีแขกมาข้าพเจ้าก็กลับ

สิ้นหลวงพ่อวน แต่ยังไม่สิ้นเรื่อง

ครั้นอยู่ต่อมา คุณวิรัชได้ขับรถมาหาข้าพเจ้าบอกว่า "ผมได้ข่าวจากพระที่วัดว่าหลวงพ่อ "วน" ตายแล้วที่โรงพยาบาล (หลวงพ่อ "วน" เป็นเจ้าอาวาสวัดใหม่คลองยาง) หลังจากสั่งลูกศิษย์ไม่ให้อาหารข้าพเจ้าเพราะเชื่อคนอื่นโดยไม่มีมูลความจริง สั่งงดอาหารได้เจ็ดวัน ท่านก็เจ็บคอกลืนอะไรไม่ได้ ลูก ๆ รับไปรักษาตัวที่กรุงเทพฯ ได้เดือนเศษท่านก็ตาย เรื่องราวหรือกฎแห่งกรรมของข้าพเจ้าจะสิ้นสุดลงแค่นี้ก็หาไม่ อยู่มาในปีพ.ศ.2531 ในระหว่างเข้าพรรษาตรงกับวันพระ ทางวัดใหม่คลองยางเปิดเครื่องขยายเสียงดังมาก ในวันพระเช้าวันนั้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงผู้ชายพูดออกทางไมโครโฟนประกาศขึ้นว่า "ผมเคยได้อยู่วัดใหม่คลองยางเมื่อหลายปีมาแล้ว และวันนี้ผมได้กลับมาวัดใหม่คลองยางอีก ผมมาคราวนี้จะทำให้วัดใหม่คลองยางเจริญขึ้น ผมจะนำกฐินมาทอดเมื่อออกพรรษาแล้ว" เมื่อข้าพเจ้าได้ยินว่ามีคนเอากฐิน

มาทอดที่วัดใหม่คลองยาง เสียงประกาศอยู่ข้าพเจ้ายกมืออนุโมทนา เสียงประกาศยังพูดต่อไปอีกว่า "ผมนี้เป็นกรรมการของคนที่แปดหรือคนที่เก้า (จำไม่ค่อยได้) เจ็ดสิบเอ็ดจังหวัด ข้าพเจ้าจะนำความเจริญเข้ามาสู่หมู่บ้าน ตำบลของเรา แต่ผมได้ข่าวว่ามีสำนักปฏิบัติเข้ามาตั้งติดกับวัดใหม่คลองยางของเรา ผมดีใจมากแต่ผมขอร้องว่า ถ้าปฏิบัติก็ขอให้ปฏิบัติให้ดีให้ถูกต้อง อย่ามาทำให้พระในวัดแตกแยกกัน" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังก็รู้ว่า ความเดือดร้อนต้องเกิดขึ้นอีกเป็นแน่ ทำไมเขาจ้องคอยหาเรื่อง พอเรื่องนี้จบก่อเรื่องนั้น ทำไมเขาไม่ชอบอยู่สุขกัน มนุษย์เอ๋ยประหัตประหารกันทำไมนัก ช่างไม่กลัวบาปกลัวกรรมกันเลยหนอ ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่น่าประกาศออกเสียงดังไปทั่ว สำนักก็มีสำนักข้าพเจ้าเพียงสำนักเดียว เขาเจตนาร้อยเปอร์เซ็นต์ อย่าเช่นนั้นเลยเราควรเชิญมาพูดกันให้รู้เรื่อง ถ้าเราไม่พูดตักเตือนบ้างจะเอาใหญ่เพราะคนคนนี้มิได้คุ้นเคยรู้จักกัน จู่ ๆ จะมาพูดได้อย่างไร ต้องมีผู้หนุนยุให้โจมตี

ในที่สุดข้าพเจ้าได้ให้แม่ชีขึ้นไปเชิญให้คนที่พูดออกทางไมโครโฟนลงมาที่สำนักของข้าพเจ้า และกำชับแม่ชีขึ้นว่า "ถามเขาด้วยว่าที่แม่ชีเชิญให้ลงมาที่สำนัก เขาจะลงมาตามคำเชิญไหม ถ้าลงมาตามคำเชิญไม่ได้ บอกให้เขารู้ด้วยว่าว่าแม่จะขึ้นมาหาเอง เพราะต้องการรู้จัก" ในที่สุดแม่ชีเดินไปที่วัดเพื่อเชิญแขก แม่ชีเดินไปวัดสักครู่ก็เดินกลับมาพร้อมกับบอกข้าพเจ้าขึ้นว่า "ดิฉันได้บอกตามคำสั่งของคุณแม่แล้ว เขารับคำและบอกกับดิฉันว่าเดี๋ยวจะลงมา" ประมาณยี่สิบกว่านาที ข้าพเจ้าได้เห็นชายอายุประมาณห้าสิบ รูปร่างเล็กผอม นุ่งชุดขาวเดินตรงมาที่สำนักที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ เมื่อเข้ามาถึง ข้าพเจ้าได้เชิญให้นั่ง พอนั่งลงเรียบร้อย ข้าพเจ้าได้พูดกับชายชุดขาวแต่งตัวเป็นพราหมณ์ขึ้นว่า "ขอโทษนะท่านพราหมณ์ แม่ชียังไม่เคยรู้จักพราหมณ์เลย แต่คุณพราหมณ์ได้พูดเกี่ยวพันมาถึงสำนักแม่ชีด้วยว่า ปฏิบัติก็ปฏิบัติให้ดีให้ถูกต้อง อย่ามาทำให้สงฆ์แตกแยกกัน ถ้าเป็นข้อหา คุณพราหมณ์ตั้งข้อหาแม่ชีหนักไป การปฏิบัติดีปฏิบัติอย่างไร ที่คุณพราหมณ์ว่าดี ปฏิบัติอย่างไรที่เรียกว่าถูกว่าผิด คุณในฐานะเป็นพราหมณ์คงมีความแก่กล้ามามาก แม่ชีไม่เก่งไม่ค่อยจะรู้อะไร ความรู้คงไม่เท่าคุณพราหมณ์ คุณอธิบายมาสักหน่อยซิ"

เมื่อข้าพเจ้าพูดหยุดลง พราหมณ์พูดว่า "ผมไม่ได้ว่าแม่ชี ผมพูดถึงคนอื่น ๆ หรอกครับ" ข้าพเจ้าว่า "นี่คุณพราหมณ์ คุณอย่ามาเฉความ คุณมองดูซิว่าข้างวัดใหม่คลองยางมีสำนักบ้านเรือนอะไรมาตั้งอยู่บ้าง ที่โล่ง ๆ ทำไมคุณทำเหมือนไม่มีลูกตาเช่นนั้นเล่า เอาอย่างนี้ดีกว่าคุณพราหมณ์ เมื่อคุณไม่ตอบคำถามของแม่ชี แม่ชีรู้แล้วว่าคุณเป็นนักบวชแต่ตัว จิตใจของคุณมิใช่นักบวชแม้แต่ศีลห้าก็ไม่มีในตัวคุณ คุณเป็นศาสดามาจากไหน ถึงได้พูดประกาศออกมาอวดอ้างตัว อ้างความดีเด่นในตัวคุณ พูดจาไม่รู้จริงแล้วพูดให้ผู้อื่นเสียหาย แม่ชีว่าคุณพราหมณ์นี้ไม่ต้องมาสอนหรืออบรมอะไรให้กับแม่ชี แม่ชีว่าสอนอบรมตัวเองให้ดีก่อน อย่าหัดเป็นคนพูดพล่อยหรือพูดง่าย ไม่มีเชื้อของนักบวชสักนิดเดียวแล้วจำคำของแม่ชีไว้ หวังว่าคงไม่พูดและสอนแม่ชีอีกต่อไป"

ในระหว่างที่ข้าพเจ้ากับพราหมณ์พูดกันอยู่นั้น คุณวิรัชขับรถเข้ามาพอดี คุณวิรัชเดินลงจากรถตรงเข้าที่ศาลาไม่ทันนั่งได้พูดกับพราหมณ์ พราหมณ์เห็นคุณวิรัชยกมือไหว้ คุณวิรัชพูดกับพราหมณ์ว่า "คุณคงจำผมได้นะ คุณมีอะไรข้องใจกับแม่ชี ผมฟังเสียงไมโครโฟน คุณพูดอะไรออกมา อีกอย่างคุณรู้ได้

อย่างไรว่าแม่ชียุให้สงฆ์แตกกัน คุณต้องบอกผมมาว่าคุณรู้มาจากไหนพราหมณ์เรื่องนี้ ส่วนเรื่องแม่ชีมาอยู่ที่นี่และได้มีสำนักเกิดขึ้นเพราะผมเป็นผู้ถวายที่ดินให้แม่ชีท่าน ครั้งแรกแม่ชีไม่รับที่ดินของผม แม่ชีบอกว่าต้องไปกราบเรียนหลวงพ่อฤาษีที่วัดท่าซุงก่อน ถ้าหลวงพ่อฤาษีให้รับแม่ชีจึงรับ ถ้าหลวงพ่อฤาษีสั่งไม่ให้รับ แม่ชีก็ไม่รับที่ดินของผม ครั้นออกพรรษาแม่ชีได้เดินทางไปหาหลวงพ่อเรียนให้ท่านทราบ เมื่อทราบท่านจึงได้สั่งให้แม่ชีรับที่ดินของผม แล้วเวลานี้คุณข้องใจอะไรอีกไหมคุณจำลองและเรื่องราวทั้งหมดคุณรู้มาได้อย่างไรว่าแม่ชีมาอยู่ทำให้พระแตกแยกกัน วัดใหม่คลองยางนี้ผมรู้จักดี แตกกันมาหลายปีตั้งแต่ผมมาอยู่เห็นมีแต่เรื่อง ตั้งแต่แม่ชียังไม่เข้ามาอยู่วัดนี้เลย คุณจะว่าคุณจะพูดคุณควรใช้ปัญญา คุณต้องบอกมาว่าใครเป็นคนพูด เป็นคนบอกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้" เมื่อพราหมณ์ได้ยินคุณวิรัชพูดเอาจริงเอาจังขึ้น พราหมณ์รีบตอบขึ้นว่า "เรื่องทั้งหมดผมรู้มาจากคณะกรรมการ" "ที่บอกคุณมีใครบ้าง" พราหมณ์ตอบว่า "มีนายใช้กับนายราเป็นผู้บอกผม" เมื่อคุณวิรัชฟังพราหมณ์ตอบ คุณวิรัชพูดขึ้นว่า "นึกว่าใครก็อ้ายตัวหาเรื่องนี่เองเป็นต้นเหตุ" เมื่อข้าพเจ้าและคุณวิรัชได้ฟังแล้วพราหมณ์ก็ลาจากไป

ครั้นหลังจากนั้นโยมแช่มเป็นมรรคทายกแต่ว่าโยมแช่มเป็นคนดีไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด เป็นคนตรงได้เล่าให้ฟังว่า "พอพราหมณ์ออกจากศาลาแม่ไปขึ้นที่ศาลาวัดมีคนถามกันว่า แม่ชีพูดว่าอะไรบ้าง พราหมณ์ไม่ตอบได้แต่ครางในลำคอว่า อื้อ ฮือ อื้อ ฮือ แล้วลากลับไปเลย ข้าวปลาไม่ยอมกิน ผมหมั่นไส้ขึ้นมา ผมจึงพูดขึ้นว่า ดีสมน้ำหน้าอยู่ดี ๆ ไม่ชอบ ชอบหาเรื่องกันไม่หยุด แม่ชีท่านอยู่ดี ๆ ไปตะโกนด่าท่านทำไม ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าใครเป็นคนต้นเรื่อง ดีสมน้ำหน้าให้แม่แกด่ามาก ๆ ยิ่งดี" โยมแช่มเล่าต่อไปว่า ในขณะที่เขาพูดอยู่นั้น โยมใช้ซึ่งเป็นคณะกรรมการ นั่งที่หน้าพระพูดขึ้นว่า "เป็นเพราะอ้ายมึง" พร้อมกับชี้มือมาที่หน้าโยมแช่ม ส่วนโยมแช่มพูดพร้อมกับชี้มือ ไปที่หน้าโยมใช้ว่า "เป็นเพราะอ้ายแก" โยมใช้ก็ว่า "เป็นเพราะอ้ายมึง" โยมแช่มก็ว่า "เป็นเพราะอ้ายแก" ว่าแล้วชี้มือกันอยู่เช่นนั้น ในที่สุดคนต้องห้ามเพราะเกิดตีกันต้องจับแยกกัน วัดใหม่คลองยางนี้คนชอบดื่มเหล้าต่อหน้าพระพุทธรูป ข้าพเจ้าได้บอกกับโยมแช่มขึ้นว่า "โยมแช่ม แม่ไม่ติดใจในเรื่องราวทั้งหมด" ครั้นต่อมาพระเทวัญซึ่งเป็นเลขาของเจ้าคณะตำบลได้เดินทางมาที่วัดใหม่คลองยาง ส่วนจะพูดบอกอะไรข้าพเจ้าไม่ทราบเรื่อง

ครั้นต่อมาในวันหนึ่ง ข้าพเจ้านึกย้อนหลังถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าด้วยความสลดใจ ในช่วงนี้แม้แต่ผู้ที่เคยมาฝึกปฏิบัติก็พลอยกระด้างกระเดื่อง ชาวบ้านบางคนด่าฝากมากับแม่ชี ส่วนแม่ชีที่อยู่วัดด้วยกันก็ดื้อด้านว่ายาก ข้าพเจ้าเกิดท้อแท้ใจมากจึงได้ต่อว่าขึ้นทางจิตของข้าพเจ้าเองขึ้นว่า นึกถึงเสียงที่สั่งให้เดินทางว่า "ไปเถอะอย่าอยู่เลย ให้มานึกว่าจะสบายดี สั่งให้เดินทางมา ยิ่งหนักมาก ถูกด่ามากสารพัด สิ่งไม่เคยฟังก็ได้ฟัง ไม่เคยเห็นก็ได้เห็น เราเป็นผู้หญิงมิใช่ผู้ชาย บวชเป็นแม่ชีนึกว่าจะดี เป็นฆราวาสยังไม่มีใครด่าว่าถึงขนาดนี้ แม้แต่พระยังดูถูกเหยียดหยาม สมัยเป็นฆราวาสพระเห็นเราชอบทักทายเพราะเราชอบทำบุญ พอบวชชีต่างกัน เขานึกว่าเราหมดท่าต้องอาศัยข้าวสุกพระ แต่เอาเถอะเราจะสู้ตายในผ้าขาว เพราะปวารณาตัวกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าจะบวชตลอดชีวิตอุทิศเพื่อพระศาสนาตลอดไป นับประสาอะไรจะว่าแต่คนอื่นที่มิใช่พี่น้อง พี่น้องของข้าพเจ้าเองยังอิจฉาดูถูก ข้าพเจ้าถือว่าเกิดจากกฎแห่งกรรมจะขอใช้หนี้ให้หมดไป ข้าพเจ้าคิดวนเวียนไปมาหลากหลายมากมาย ในทันใด

นั้นก็ได้ยินเสียงพูดขึ้นว่า "ให้อดทนไปอีกหน่อย จงอย่าท้อถอย" ข้าพเจ้าประนมมือขึ้นด้วยความปีติ

เผชิญโรคเวรโรคกรรม

ครั้นอยู่มาในคืนวันหนึ่งระหว่างปฏิบัติธรรมประมาณสี่ทุ่มเศษในกิริยานั่ง พอนั่งไม่ถึงสิบนาที ข้าพเจ้าเห็นคนมารุมล้อมกันมากและพูดขึ้นว่า "แหมตามหาเกือบตายหนีมาอยู่ที่นี่หรือ" ข้าพเจ้ารู้ว่าเขาพูดกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงตอบไปว่า "ฉันไม่ได้หนีคือฉันจำเป็นต้องเดินทางมาเพื่อกิจพระศาสนาโดยหน้าที่" หนึ่งในจำนวนคนหลายคนนั้นพูดขึ้นว่า "เอาเลยพวกเราพบแล้ว เอาเข้าข้างในเลย" แต่หนึ่งในจำนวนนั้นตอบว่า "ข้างในเข้าไม่ได้เต็มแล้ว" อีกคนหนึ่งเหมือนเป็นหัวหน้าตอบว่า "ถ้าเข้าข้างในไม่ได้ให้เอาตามผิว" ในทันใดนั้นข้าพเจ้าก็เห็นเส้นเลือดของข้าพเจ้าพองขึ้นตามตัวข้าพเจ้า ในที่สุดเขาก็พากันกลับไปหมด ข้าพเจ้าคลายจากสมาธิ นั่งนึกตรึกตรองที่ได้เห็นในนิมิตในครั้งนี้ก็รู้ด้วยปัญญาขึ้นว่า เราต้องป่วยแน่นอน ภายในสามวันเจ็ดวันนี้แน่นอน ครั้นวันรุ่งขึ้นของวันใหม่ ข้าพเจ้าจึงได้บอกกับแม่ชีขึ้นว่า "แม่จะบอกให้รู้นะ อีกสามวันข้างหน้านี้แม่ป่วยแล้วนะ" แม่ชีบุญช่วยได้ค้านขึ้นว่า "จะป่วยอะไรคะคุณแม่ คุณแม่แข็งแรง ไม่เห็นว่าจะมีทีท่าที่จะป่วยด้วยโรคอะไรเลยนี่คะ" ข้าพเจ้าว่า "เอาเถอะ แม่ป่วยจริง ๆ นะ เธอดูไปไม่เกินสามวันตามแม่บอก ถ้าไม่จริงเธออย่าเชื่อแม่อีกต่อไปเลย"

ครั้นครบสามวันข้าพเจ้ารู้สึกตัวแข็งทั้งตัว เอี้ยวตัวไม่ได้ นอนไม่ได้ ได้แต่นั่งท่าเดียว วันเวลาของงานวัดหลวงพ่อจะเป่ายันต์เกราะเพชรใกล้เข้ามา ข้าพเจ้าได้นัดญาติโยมจะพาไปงานเป่ายันต์เกราะเพชรกันหลายคน วันหนึ่งโยมแช่มได้มาเยี่ยมข้าพเจ้า โยมแช่มเคยเป็นหมอทหารได้แนะนำว่า "ผมมีตัวยาผมจะฉีดให้คุณแม่ ยานี้ดีมากแบบนี้เข็มเดียวก็หาย" ข้าพเจ้าบอกกับโยมแช่มว่า "แม่เป็นโรคที่ผู้ใดรักษาให้หายได้ยากเพราะแม่เป็นโรคกรรม" โยมแช่มได้พยายามเอายามาฉีดเพื่อให้โรคทุเลาลง เพื่อจะได้หายและเดินทางไปวัดหลวงพ่อในงานเป่ายันต์เกราะเพชร เมื่อฉีดยาแล้วก็ไม่หาย โยมแช่มบอกอีกว่า "ยาขนานนี้ผมฉีดคนมามากเข็มเดียวไม่ซ้ำหายมาหลายรายแล้ว" ข้าพเจ้าว่า "แม่บอกแล้วโรคที่แม่เป็นนี้เป็นโรคกรรม ไม่ใช่โรคที่จรมาซึ่งอาจจะหาย"

ครั้นพอถึงวันครบที่จะเดินทางทุกคนคิดว่าข้าพเจ้าไปไม่ได้ คุณวิรัชได้นำรถมาแต่เช้าตรู่ ทุกคนได้พากันมาพร้อมกันตามนัดหมาย ข้าพเจ้านอนไม่ได้นั่งไปตลอด มีอาการแน่นหายใจไม่คล่อง หายใจได้นิดเดียว หายใจไม่เต็มปอดเหมือนจะขาดใจลง แต่ข้าพเจ้าไม่บอกให้ใครรู้ บอกไปก็ไม่เกิดประโยชน์ เพราะสีหน้า ผิวพรรณของข้าพเจ้าไม่บอกลักษณะว่าป่วย คุณวิรัชข้าพเจ้าก็ไม่บอก คุณวิรัชจึงไม่รู้เรื่องป่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้านั่งทนทุกข์ไปถึงวัดหลวงพ่อ ถึงวัดเวลาบ่ายโมงเศษ รถเข้าไปจอดหน้าโบสถ์ ข้าพเจ้าค่อยประคองกายไปที่ศาลา วันนั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่อรับแขกตลอดเพราะเป็นงานเป่ายันต์เกราะเพชร ข้าพเจ้าเดินขึ้นบันได เดินเปิดประตูเข้าไป เห็นญาติโยมมากราบหลวงพ่อกันมากมาย หลวงพ่อมองมาที่ข้าพเจ้า หลวงพ่อพูดขึ้นว่า "เอาคนที่มาใหม่รีบเดินเข้ามาเร็ว ๆ หลวงพ่อจะประพรมน้ำมนต์ให้กำลังเคราะห์หนัก" ข้าพเจ้านึกกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อขึ้นในใจว่า "หลวงพ่อที่เคารพของโยม

หลวงพ่อรู้ว่าโยมป่วยจะขาดใจตายอยู่แล้ว หลวงพ่อมีเมตตาสูง" ข้าพเจ้าพยายามเดินในขณะที่ผ่านฝูงชนที่นั่งฟังธรรมะพระเดชพระคุณหลวงพ่ออยู่ หนึ่งในผู้หญิงนั้นอายุประมาณห้าสิบปี เธอพูดขึ้นว่า "ดูซิหลวงพ่อ เรามาไม่รู้กี่หนกี่ครั้ง หลวงพ่อไม่เคยเรียกเราเข้าไปประพรมน้ำมนต์ ชุดนี้ดีมีบุญมาก หลวงพ่อเรียกเขาตั้งแต่เปิดประตูเลย" ข้าพเจ้าได้ฟังก็เดินเลยไป คิดในใจขึ้นว่า "โยมอย่าพูดปรามาสท่านเลย หลวงพ่อท่านรู้ว่าแม่ชีกำลังจะขาดใจตายอยู่ ท่านจึงเรียกสงเคราะห์" "พอข้าพเจ้าถึงหลวงพ่อ หลวงพ่อนั่งรับแขก ข้าพเจ้าค่อย ๆ นั่งเพราะตัวแข็ง เมื่อนั่งได้แล้วหลวงพ่อมองหน้าข้าพเจ้า หลวงพ่อประพรมน้ำมนต์ให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากัมกราบหลวงพ่อไม่ได้เพราะตัวแข็งจึงยกมือไหว้พระเดชพระคุณหลวงพ่อ

พอวันรุ่งขึ้นเป็นวันเป่ายันต์เกราะเพชรในเวลาบ่าย ข้าพเจ้าพยายามเดินประคองตัวไปนั่งคอยในศาลาจนถึงเวลาหลวงพ่อทำพิธีเป่ายันต์เกราะเพชร หลวงพ่อท่านนั่งสงบครู่หนึ่ง หลวงพ่อได้พูดขึ้นว่า "พระยายมท่านบอกว่า อ้ายคนวันพุธปีขาลกำลังเคราะห์หนัก ให้บูชาพระหน้าตักสามนิ้ว ทำสังฆทาน ปล่อยปลาปล่อยเต่าเสีย ที่หนักจะเบาลง" ข้าพเจ้ายิ่งเพิ่มความเคารพรักหลวงพ่อมากขึ้นหาประมาณมิได้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อมีพระคุณยิ่ง ถ้าข้าพเจ้าไม่มีพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยานยืนยันรับรองการปฏิบัติของข้าพเจ้า จึงได้มีสำนักส่งเสริมปฏิบัติธรรมจึงได้เกิดขึ้น และได้ตั้งชื่อสำนักให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงกล้าแนะแนวการปฏิบัติ ลำพังข้าพเจ้าไม่กล้ากับนรกเพราะกลัวมาก เรื่องกลัวนรก กลัวมานานแล้วจึงได้อุตส่าห์สร้างความดี ไม่ดูถูกอิจฉาริษยาใคร ไม่ข่มขู่ดูถูกเพื่อนปฏิบัติด้วยกัน กับท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ไม่เอาจิตเที่ยวไปดูคนอื่นว่าใครได้ขั้นไหน ข้าพเจ้าชอบดูจิตตัวเองและดูความชั่ว ความเลวของตัวเอง ชาติอีกาก็ต้องเป็นอีกา จะแกล้งทำมารยาระดับไหนวันหนึ่งก็ต้องร้องกา ๆ ๆ ออกมาไม่ต้องอวดอ้าง พระเดชพระคุณหลวงพ่อมรณะไม่ทันไร อีกาและไอ้กาที่แอบแฝงอยู่ในร่างของผู้ดีก็ร้องกา ๆ ออกมาหน้าซ้ำพวกนี้ยังหาเรื่องต่าง ๆ นานา อวดนักอวดหนาว่าตัวเองได้ธรรมะขั้นสูง ไม่มีใครเก่งเท่า เก่งกว่าพระเดชพระคุณหลวงพ่อผู้ประเสริฐ เนรคุณความดีของพระคุณหลวงพ่อที่ให้ไว้ ตอนหลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าได้กราบเรียนเรื่องลงประวัติของข้าพเจ้าให้ท่านทราบ พระเดชพระคุณหลวงพ่ออนุญาตให้ข้าพเจ้าลง ข้าพเจ้าจึงลงไปในหนังสือลูกศิษย์บันทึกเล่ม 3 เรื่องจริงที่ปฏิบัติมา ถ้าข้าพเจ้าพูดไม่จริงเขียนเรื่องไม่จริง และทุกอย่างไม่มีในตัวข้าพเจ้าจริง หลวงพ่อจะอนุญาตให้ตั้งสำนักขึ้นมาไหม พระเดชพระคุณหลวงพ่อยังมีเมตตาเขียนลงไว้ให้ในหนังสือสมบัติพ่อให้ ก่อนหลวงพ่อจะมรณะในปีพ.ศ. 2535 หน้า 262 แถว 15 "กิจกรรมส่งเสริมการจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติธรรมของสานุศิษย์ในจังหวัดต่าง ๆ ที่ปราณบุรี และหัวหิน ประจวบคีรีขันธ์ ท่าลาน สระบุรี หนองสาหร่าย นครราชสีมา" เอาล่ะแค่นี้พูดเพลินไปเพราะนึกถึงพระเดชพระคุณหลวงพ่อมากจึงเคลิ้มไป

พอตกกลางคืนข้าพเจ้านอนไม่ได้ต้องนั่ง คณะครูหลายคนที่พักห้องเดียวกันกับข้าพเจ้าเห็นอาการของข้าพเจ้าเป็นมาก เธอช่วยกันนำข้าพเจ้าส่งโรงพยาบาลที่วัดหลวงพ่อ ข้าพเจ้าจะไม่ไปก็เกรงใจคณะครูที่มีน้ำใจเอื้ออารีมีน้ำใจดีมาก ข้าพเจ้ายอมไปโรงพยาบาลเพราะให้กำลังใจคณะครูเพราะรู้ว่าไปโรงพยาบาลก็ไม่หาย ข้าพเจ้าเป็นโรคกรรมโรคเวรใครจะรักษาหายได้ เมื่อถึงโรงพยาบาลคุณหมอตรวจแล้วบอกว่าข้าพเจ้าปกติดีทุกอย่าง เอายาให้กินให้กลับ ครั้นต่อมาข้าพเจ้ายังไม่กลับหนองสาหร่าย ข้าพเจ้า

นึกในใจว่า "ถ้าตายขอให้ตายใกล้พระเดชพระคุณหลวงพ่อ" วันหนึ่งข้าพเจ้านึกละอายใจที่ไม่ปฏิบัติกับเขาตามเวลา จึงน้อมจิตกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อและกำหนดจิตกราบเรียนให้ท่านว่า "หลวงพ่อคะดิฉันนอนที่ห้องหลวงพ่อหลายคืนหลายวันแล้ว ครั้นจะกลับปากช่องก็ยังกลับไม่ไหว โยมป่วยได้แต่นั่งนอนไม่ลง ถ้าล้มตัวนอนจะลุกไม่ค่อยได้ กว่าจะลุกได้ใช้เวลานาน โยมขอนอนพักเพื่อให้เบาสักหน่อยโยมถึงจะกลับปากช่อง หลวงพ่อทราบแล้วโปรดเมตตาโยมด้วยเจ้าค่ะ" พอวันรุ่งขึ้นประมาณบ่ายสี่โมงได้ยินเสียงเทปพระเดชพระคุณหลวงพ่อพูดตามสายมา เมื่อฟังๆ ไปพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้พูดขึ้นว่า "สถานที่นี้มิใช่สถานที่พักอาศัย อย่ามานอนพักกันโดยที่ไม่ขึ้นไปปฏิบัติธรรมพระกรรมฐาน ที่นี้มิใช่ที่มานอนเล่นให้เข้าใจตามนี้ด้วย แต่คนป่วยคนไข้นอนไปเถอะจะนอนกี่วันก็ได้" ข้าพเจ้าอิ่มเอิบจนน้ำตาไหลกับคำพูดของพระคุณท่าน นี่ผู้รู้ต้องรู้อย่างนี้ถึงจะได้ชื่อว่ารู้สะอาด รู้บริสุทธิ์ อ้ายรู้บ้าๆ ไม่ต้องมาคุยอวดคนที่จะเชื่อต้องเป็นคนที่ชนิดเดียวกัน พวกงูๆ ปลาๆ อุปทานกินหัว คนไม่เคารพครูบาอาจารย์จะได้ดีได้อย่างไร

ศึกทั้งในและนอก

ครั้นอยู่ต่อมาพอค่อยยังชั่วขึ้นเล็กน้อย ข้าพเจ้าจึงได้กราบลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อกลับ ระยะนี้ข้าพเจ้าป่วยบ่อยขึ้น ครั้นต่อมาญาติโยมได้เดินทางมากันไกลๆ ทางเข้าออกตอนนั้นข้าพเจ้าต้องอาศัยเข้าออกทางที่จะต้องผ่านวัดใหม่คลองยาง ครั้นอยู่ต่อมาทางวัดได้เอาขอนไม้ปิดทางรถผ่านไม่ได้ พระที่วัดใหม่คลองยางทำเป็นไม่รู้ เห็นเขาเดินไปเดินมา เขาเฉย ขอนไม้ดุ้นใหญ่มีลวดรัดติดกับตอไม้หัวท้ายข้าพเจ้าเห็นแล้วก็ต้องเฉยไม่รู้จะว่าอย่างไร เพราะไม่ใช่ที่ของเรา นานหลายวันเข้าท่านวิชิตก็รำคาญจึงเอามีดตัดเชือกลากขอนไม้ออกไป ทันใด มีพระลูกชายของนายราตรงเข้ามาชกตบหน้าท่านวิชิต ท่านวิชิตก็เฉยไม่สู้อะไร เอามือดันรับไว้ เมื่อนายราพ่อของพระองค์ที่ชกเห็นเข้าก็เดินรี่เข้ามาคว้าไม้จะตีท่านวิชิตพอดีโยมแช่มเห็นเข้าจึงช่วยท่านวิชิตไว้ เห็นไหมขึ้นชื่อว่าคนพาลมันพาลไปหมด ในที่สุดเรื่องก็ยุติลงเพราะท่านวิชิตท่านเป็นพระปฏิบัติไม่ใช่พระพาล บวชเรียนแล้วยังไม่ยอมทิ้งสันดานเดิม นี่เรื่องเกิดกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงกล้าพูดได้เต็มปากอย่างนี้

ข้าพเจ้าผ่านเหตุการณ์มาอย่างนี้จนบางคนคิดว่าข้าพเจ้าคงต้องหนีกลับจันทบุรี อยู่ไม่ได้เป็นแน่ วันหนึ่งคุณสว่างและลูกๆ ได้ชวนให้กลับจันทบุรีว่า "อย่าอยู่เลย จะอยู่ให้เขาด่าให้เขาแกล้งทุกวิถีทางแม่ชีจะอยู่ทำไม ถ้าแม่ชีอยากมีที่ตั้งสำนักละก็ที่ของเราที่จันทบุรีมีเยอะไปจะมาทนลำบากทำไม กลับไปเสียเถอะแม่ชี" เมื่อข้าพเจ้าฟังคุณสว่างพูดจบ ข้าพเจ้าจึงได้พูดขึ้นว่า "เรื่องจะให้กลับคุณไม่ต้องพูด ที่เดินทางมาจากจันทบุรี แม่ชีไม่ได้อยากมาเพื่อตัวเอง ท่านสั่งแม่ชีเดินทางมาและที่นี่เป็นที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อให้ฉันทำก่อสร้างขึ้นจะโดยวิธีใดฉันกลับไปไหนไม่ได้ ฉันจะไม่ทรยศพระองค์ ไม่ขอเนรคุณต่อพระศาสนา ฉันรับคำกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อแล้วฉันจะไม่ถอยกลับเป็นอันขาด ให้คุณอยู่เฉย อย่าพูดมาก ถ้าคุณทนฟังไม่ได้คุณกลับกันเสีย พวกที่ด่า พวกที่ทำทุกอย่างนี้เขาเกิดมาเพื่อทำชั่วปล่อยเขาช่างเขา เรามีหน้าที่ทำความดีก็จงทำไปก็แล้วกัน คอยดูไปก็แล้วกันฉันจะไม่แพ้ตัวเอง ฉัน

สร้างความดีเพื่อความหลุดพ้น เมื่อใครๆไม่เห็นความดีนั่นมันเรื่องของเขา ฉันไม่ย่อท้อทุกสิ่งไม่ว่าอะไรมันจะเกิดขึ้น ผู้หญิงจะสร้างความดี บำเพ็ญเพื่อความหลุดพ้นบ้างไม่ได้หรือ จะกดดันให้ผู้หญิงเป็นนางทาสของผู้ชาย เกิดมาต้องรับใช้ผู้ชายบำรุงบำเรอแต่ผู้ชาย จะปฏิบัติตัวเองเพื่อไม่ต้องกลับ มาเกิดอีก ฉันเข็ดหลาบในการเกิดอีกต่อไป ผู้หญิงนี่จะทำอะไรรู้สึกว่าจะถูกดูถูกหรือถูกประณามว่าเกินหน้า ของฝ่ายตรงกันข้าม ถูกกลั่นแกล้งต่างๆ นานาหลายประการ มีพระเดชพระคุณหลวงพ่อเท่านั้นที่ท่าน ยกย่องผู้หญิงให้ฝึกปฏิบัติ แนะนำให้ทำจิตหลุดพ้นเข้าสู่แดนพระนิพพาน ฉันรู้ทางเดินของฉันแล้ว ฉันจะไม่แคร์ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด และทุกคนที่อยู่ในสำนักนี้แม้แต่คุณสว่างก็ดี เมื่อทุกคนทนไม่ได้ขอเชิญออกจากสำนักฉันไปกันเสียให้หมด อย่ามาอยู่ปล่อยฉันคนเดียว"

ต่อมาเหตุการณ์ภายในสำนักและนอกสำนักยิ่งรุนแรงขึ้น แม่ชีบุญช่วยที่ติดตามครั้งแรกไม่ทำตัวเป็นแม่ชี ออกคบชาวบ้านล่อเข้าสำนัก ไม่ประพฤติตัวเป็นแม่ชีที่ดี ไม่มีระเบียบ ไม่มีวินัย ว่ากล่าวตักเตือนไม่เชื่อฟัง นำเทปอื่นเข้ามาเปิดในสำนัก ซึ่งข้าพเจ้าออกกฎไว้แล้ว ไหนจะรบศึกภายนอก ไหนจะรบศึกภายใน ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจให้แม่ชีบุญช่วยออกจากสำนักโดยด่วนภายใน 3 ชั่วโมงทันที ในคืนวันหนึ่งข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอยู่ ข้าพเจ้าน้อมจิตกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบเรียนเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด และได้กราบขอบารมีของพระองค์ให้ช่วยในการสร้างบารมีของข้าพเจ้าด้วยในครั้งนี้ ถ้ามาดแม้นข้าดิฉันเป็นชาติสุดท้ายจริงขอให้เรื่องร้ายๆ นี้จงกลับกลายเป็นมหามงคลยิ่ง จงเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าด้วย อานิสงส์นี้ ข้าดิฉันบำเพ็ญเพียรขันติบารมีมาตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ ข้าดิฉันขออุทิศชีวิตเพื่อบูชาความดีของพระองค์ ที่พระองค์ได้อุตส่าห์บากบั่นบำเพ็ญเพียรมาเพื่อประกาศพระศาสนา ได้ตรัสรู้พระสัจธรรมแห่งที่สุด พระองค์ได้ประกาศสัจธรรม เป็นธรรมที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ข้าดิฉันขอปฏิบัติตาม พระพุทธเจ้าข้า ขอเดชะบุญกุศลนี้จงบันดาล ที่ข้าดิฉันมั่นคงไม่ถอดถอนในครั้งนี้ จงประจักษ์กับสายตาของชาวโลกให้ชัดเจนขึ้นในฉับพลัน ในทันใดนั้นข้าพเจ้าได้ยินเสียงพูดอย่างชัดเจนขึ้นว่า "ให้อดทนไปอีกในไม่ช้านี้ทุกอย่างจะเบาลง" ข้าพเจ้ายกมือพนมด้วยความเคารพยิ่งและครั้งหนึ่งเมื่อข้าพเจ้าถูกมรสุมหนักๆ ข้าพเจ้าเคยต่อว่าบ่นขึ้นลอยๆ ว่า "ให้มาให้มา เวลามีเรื่องไม่เห็นช่วยบ้างเลย ปล่อยให้รับเละคนเดียว น่าจะช่วยกันบ้าง" พอหยุดพูดเสียงนั้นตอบทันทีเลยว่า "ทนไปอีกหน่อยเถอะ เดี๋ยวก็เบาแล้ว" "แค่เบาลงหมดไม่ได้หรือ" การปฏิบัตินี้อย่ามาพูดเล่นหรือพูดส่งเดช ข้าพเจ้าเป็นคนเชื่อคนยาก ถ้าไม่ประจักษ์จริงเช่น พระเดชพระคุณหลวงพ่อแล้วอย่ามาอวดโม้ให้เราฟังเลย

เรื่องราวต่างๆ หาได้ยุติลงเท่านี้ก็หาไม่ ครั้นต่อมาคุณวิรัชป่วยต้องนอนโรงพยาบาล เมื่อข้าพเจ้าทราบข่าวจึงไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลปากช่องนานา ต่อมาคุณวิรัชป่วยหนักมาก ภรรยาคุณวิรัชจึงพาคุณวิรัชเข้าไปรักษาตัวในกรุงเทพฯ ขณะนั้นข้าพเจ้าไม่มีโอกาสไปเยี่ยมคุณวิรัชเลย เพราะข้าพเจ้าก็ป่วย แต่เรื่องราวทั้งหมดหาได้ป่วยด้วยไม่ ข้าพเจ้าถูกกลั่นแกล้งสารพัดที่พวกเขาพอใจ ในวันหนึ่งลูกชายคุณวิรัชชื่อต่ายมาบอกว่าคุณวิรัชได้ตายแล้วที่โรงพยาบาล เวลานี้ได้เอาศพตั้งไว้ที่วัด เมื่อข้าพเจ้าทราบเรื่องข้าพเจ้าเตรียมตัวเดินทางไปงานศพ เมื่องานเผาศพคุณวิรัชเรียบร้อยแล้ว วันหนึ่งคุณรุ่งภรรยาของคุณวิรัชได้มีโอกาสมาพบข้าพเจ้าและเล่าเรื่องของคุณวิรัชที่สั่งเสียไว้ให้ข้าพเจ้าฟังว่า "ก่อนที่คุณวิรัชจะตาย

ได้เรียกลูกทุกคนประชุมพร้อมภรรยาด้วยเรื่องที่ดินที่ถวายให้ตั้งเป็นสำนักส่งเสริมปฏิบัติธรรมขอให้รู้กันทุกคน และถ้าการก่อสร้างของแม่ชีถ้าเกิดว่าที่ดินมันน้อย ไม่พอแก่การก่อสร้างให้ทุกคนถวายที่ดินกับแม่ชีอีกถ้าแม่ชีต้องการ แล้วขอให้ทุกคนจงถวายที่ดินตามคำสั่งของพ่อ พ่อไม่สามารถจะได้พบกับแม่ชี แม่ชีจะเป็นที่พึ่งและแก้ปัญหาครอบครัวของเราได้" นี้เป็นคำพูดของคุณวิรัชผู้ตาย คำพูดข้อความนี้คุณรุ่งภรรยาของคุณวิรัชได้นำมาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังหลังจากจัดงานศพเรียบร้อยได้ไม่กี่วัน

ครั้นต่อมาประมาณเกือบปีเศษนายต้อยลูกชายของคุณวิรัชได้แต่งงานกับคุณมุก คุณมุกได้เดินทางมาเที่ยวที่สำนักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เชิญให้เธอนั่งพูดคุยกัน คุณมุกบอกกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "พี่ต้อยเขาบอกกับมุกว่าเขาจะยกที่ดินด้านหลังติดชายคลองให้แม่ชีอีก" ข้าพเจ้าฟังแล้วก็เฉยไม่พูดอะไรถือว่าทำบุญเขาได้บุญเอง ที่พูดมาเช่นนี้เพื่อให้ลูกให้หลานฟังเดี๋ยวจะหาว่าแม่ชีเอาเงินไปทำอะไรบ้าง เชิญฟังเรื่องราวต่อไป ครั้นต่อมาความไม่เที่ยงก็ได้เกิดขึ้น อนัตตาสลายไปในที่สุด จะเอาความจริงอะไรกับมนุษย์ วันหนึ่งพูดร้อยแปดพวกพูดมากนี่ พูด ๆ ไปจำไม่ได้ว่าพูดอะไรไว้บ้าง ครั้นต่อมาหลังจากหลวงพ่อ "วน" เจ้าอาวาสวัดใหม่คลองยางได้มรณภาพ กรรมการวัดได้แต่งตั้งองค์รองชื่อหลวงพ่อ "หวิน" ขึ้นเป็นเจ้าอาวาสวัดใหม่คลองยาง

พระไม่สำรวม

หลังจากนั้นต่อมาได้มีพระเดินทางมาจากที่อื่นเข้ามาอยู่ที่วัดใหม่คลองยาง พระองค์นี้พูดเก่ง คุยเก่ง ท่าทางอาจหาญน่ากลัว วันหนึ่งพระองค์ใหม่นี้ชื่อ "สำรวม" แต่ว่าจะสำรวมเหมือนชื่อหรือไม่ให้ลูกหลานอ่านในบันทึกนี้ต่อไป พระสำรวมได้มาหาข้าพเจ้าพร้อมกับแนะนำตัวเองขึ้นว่า "บวชมาหลายพรรษาแล้วที่เดินทางมาอยู่ที่วัดใหม่คลองยางนี้จะมาอยู่พรรษาเดียว" ข้าพเจ้าถามขึ้นว่า "ทำไมท่านจะมาอยู่พรรษาเดียวท่านจะไปไหนต่อ" พระสำรวมตอบว่า "อาตมาจะสึก โยม อาตมาคิดจะไปทำไร่" ข้าพเจ้าพูดว่า "แหมท่านอายุมากแล้ว ท่านยังคิดจะทำอะไรอีกหรือ น่าจะบวชต่อไปอย่าสึกเลยท่าน อยู่เป็นพระช่วยพระศาสนาอย่างนี้ดีกว่าสึก อายุท่านไม่สมควรทำไร่ ถ้าเป็นหนุ่มข้าพเจ้าจะไม่ขัดท่านเลย ก่อนจะสึกคิดดูให้ดี ๆ จะหาว่าโยมสอน โยมว่าบวชทำกิจของพระศาสนานี่จะดีกว่าสึกไปทำไร่ อายุจะ 60 ปีแล้วจะทำไร่ไหวหรือท่าน" คุยกันนานพอสมควรท่านก็ลาไป อีกไม่นานพระสำรวมก็ลงมาที่แม่ชีอีก คราวนี้พูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "อาตมาได้สติจากโยม อาตมาไม่สึกแล้ว อาตมามีความรู้ด้านดูหมอ ถ้ามีคนมาที่โยม อาตมาจะมาขอที่โยมเป็นที่รับแขก" ข้าพเจ้านิ่งไม่ตอบ ภายในใจคิดว่าพระสำรวมนี้เป็นพระที่ไม่มีระเบียบวินัยอะไรเลย จะมาขอที่เพื่อเปิดเป็นแหล่งหมอดู ไม่เข้ากันเลย อย่างไรเราจะไม่ยอมเพราะที่สำนักของเราตั้งขึ้นมาความประสงค์เพื่อเป็นที่ปฏิบัติธรรม ไม่ใช่เปิดสำนักหมอดู

พระสำรวมเมื่อเห็นข้าพเจ้านั่งนิ่งท่านมองหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้พูดกับท่านขึ้นว่า "เรื่องที่ท่านประสงค์ต้องการสถานที่ของโยมเพื่อใช้เป็นที่ดูหมอนั้นโยมอนุญาตให้ไม่ได้ เพราะสถานที่ของโยมเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐาน วิปัสสนาญาณ มันคนละสายกับท่าน ท่านอยู่วัดท่านควรใช้

สถานที่วัดนั่นละดี แม่ชีกับพระอย่าปะปนกันมันไม่ดีนะท่าน" พระสำรวมเมื่อได้ฟังข้าพเจ้าพูดจบ ดูสีหน้าไม่พอใจข้าพเจ้า พระสำรวมพูดว่า "ไม่เป็นไร" พระสำรวมนี่ชื่อสำรวม แต่กิริยามารยาทไม่สำรวมเป็นสมณะของผู้บวชเลย ข้าพเจ้ามิได้อวดอ้างว่าเก่ง แต่ข้าพเจ้ารู้ว่าสิ่งที่เขาทำครั้งนี้เพื่อเข้ามาทำลายสำนักของข้าพเจ้าให้เสียชื่อ พระสำรวมไม่เกรงใจใครเห็นว่าข้าพเจ้ามีแต่ผู้หญิง อย่างเช่นใช้ให้แม่ชีปรุงอาหารของกินในสิ่งที่เขาชอบ พบอะไรก็ขอหมดข้าพเจ้ากำชับแม่ชีไม่ต้องทำอะไรให้เพราะเห็นว่าจะวุ่นวายเกินพอดีในเมื่อเขาไม่เกรงใจเรา เราจะมัวแต่รักษามารยาทไม่ได้กับคนพวกนี้ บางครั้งพูดจาเหมือนเกี้ยวพาราสีเหมือนหนุ่มรักสาว อยู่มาวันหนึ่งพระสำรวมได้พูดกับข้าพเจ้าว่า "อาตมาอยากให้โยมแม่ชีช่วยเหลือทางวัดใหม่คลองยางก่อน เมื่อทางวัดเสร็จแล้วอาตมาจะช่วยโยมแม่ชีให้เต็มที่" ข้าพเจ้าฟังแล้วนึกขำในใจนี่หรือจะมาช่วย ถ้าเราขืนช่วยก็ เสียเงินเปล่า แต่จะไม่ว่าให้กระทบกระเทือนใจ ทำเป็นไม่รู้ทัน ข้าพเจ้าจึงได้บอกขึ้นว่า "โยมยังไม่มีเงินเลย ถ้าทางวัดจะสร้างก็ให้สร้างขึ้นก่อน แม่ชียังไม่สร้างทำอะไร แม่ชีไม่มีเงิน" หลังจากนั้นพระสำรวมไม่พอใจในการปฏิเสธทุกกรณีของข้าพเจ้า

วันหนึ่งพระสำรวมได้มาหาข้าพเจ้าและพูดขึ้นว่า "ปีนี้ยังไม่มีกฐินมาทอด อาตมาอยากจะให้โยมแม่ช่วยหากฐินมาทอดให้กับทางวัดบ้าง นึกว่าช่วยพระศาสนา" ครั้นต่อมาได้มีผ้าป่าอำเภอศรีราชาคณะโรงกลั่นน้ำมันและคณะอ่าวอุดมได้นำมาทอดผ้าป่าเพื่อก่อสร้างพระมหาวิหารให้กับแม่ชี พอดีมีคุณสังข์ได้พูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "มีคนเขาฝากมาถามว่าเขาอยากจะทอดกฐินหาวัดที่ยากจน เขาขายที่ไปประมาณ 30 ล้านบาท แม่ชีเห็นเหมาะว่าวัดไหนช่วยแนะนำให้ดิฉันบ้าง" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังคุณสังข์พูดจบลง ข้าพเจ้าได้พูดกับคุณสังข์ว่า "มีวัดใหม่คลองยางที่ติดกับสำนักแม่ชีเป็นวัดที่ยากจนยังไม่มีอะไรเลย และวัดนี้ยังไม่มีใครจองกฐิน คุณสังข์แนะนำเขามาทอดกฐินได้เลย" คุณสังข์ก็รับคำ

ครั้นต่อมาข้าพเจ้าได้นำเรื่องที่มีคนต้องการจะทอดกฐินมาบอกให้พระเจ้าอาวาสทราบ ต่อมาคุณสังข์ได้เดินทางมาหาข้าพเจ้า และพูดเรื่องทอดกฐินขึ้นว่า "ที่ดิฉันพูดไว้กับคุณแม่ชีว่าจะนำกฐินมาทอดนั้น คนที่เขาขายที่ได้เขาเปลี่ยนใจไม่มาทอดตามที่พูดกันไว้ เพราะเขาและดิฉันมีคดีเรื่องที่ดินกัน เขาเคืองดิฉันเรื่องที่ดินเขาเลยบอกคืน แต่ไม่เป็นไรดิฉันจะนำกฐินมาทอดเอง แต่ว่าเงินคงไม่ได้เป็นล้านหรอกค่ะ" ข้าพเจ้าจึงนำเรื่องทอดกฐินไปบอกกับพระเจ้าอาวาสทราบ พระสำรวมได้พาหญิงวัยกลางคนขึ้นมาพบกับข้าพเจ้าเพื่อขอร่วมทอดกฐินด้วย ข้าพเจ้าก็ยินดีกับท่านและผู้มาขอร่วมเพราะข้าพเจ้าต้องการให้วัดได้เงินมาก ๆ ผู้หญิงที่พระสำรวมนำมาเป็นหม้าย พระสำรวมได้บอกกับข้าพเจ้าว่ากฐินปีนี้ให้ทางศรีราชาเป็นกฐินเอก เมื่อถึงกำหนดวันจะทอด กฐินทางศรีราชากำหนดวันทอดเป็นวันอาทิตย์ ข้าพเจ้าจึงนำกำหนดการให้พระสำรวมดู พระสำรวมจึงแจ้งให้ผู้ร่วมทอดกฐินทราบ แต่ทางศรีราชาเกิดขัดข้องเรื่องวันทอดกฐินขอเลื่อนเป็นวันเสาร์เพราะพวกเขาจะได้มีเวลาพัก ถ้าทอดวันอาทิตย์ รุ่งขึ้นเป็นวันจันทร์เขาจะเพลียกัน ไม่มีเวลาพักผ่อน จึงขอเลื่อนมาทอดในวันเสาร์

ข้าพเจ้ารีบแจ้งให้ทางวัดทราบเรื่องเพื่อแก้ไขเพราะเห็นว่ายังมีเวลาตั้งเดือนกว่า ผู้ร่วมกฐินคงจะแก้ไขทัน พระสำรวมรับเรื่องว่าจะแจ้งให้ผู้ร่วมกฐินทางกรุงเทพฯทราบ หลังจากนั้นข้าพเจ้าไม่ได้พบกับ

พระสำรวมอีก ถือว่าได้แจ้งให้ทราบแล้วเป็นเวลาเกือบสองเดือน ครั้นใกล้วันจะทอดกฐินเข้ามาข้าพเจ้าจึงได้ขึ้นไปบนวัดพบพระเจ้าอาวาสพูดจาเรื่องกฐินจะมาทอดในวันเสาร์ พระสำรวมหาว่าข้าพเจ้าไม่ได้แจ้งเรื่องวันทอดกฐินที่เลื่อนออกไปให้ทราบ ข้าพเจ้ายืนยันคำพูดและโยมมรรคทายกวัดยังทราบเรื่อง พระสำรวมพูดขึ้นว่า "ต้องทอดตามโยมกรุงเทพฯ เขาในวันอาทิตย์ ถ้ากฐินศรีราชามาก็จะรับไว้แต่ต้องทอดวันอาทิตย์เลื่อนไม่ได้ เพราะโยมแม่ชีไม่ได้บอกฉัน" ข้าพเจ้าจึงได้พูดกับเจ้าอาวาสตามความเป็นจริง เจ้าอาวาสพูดขึ้นว่า "เรื่องทั้งหมดในวัดนี้ อาตมามอบหน้าที่ให้พระสำรวมเขาจัดการ" ข้าพเจ้าฟังดูแล้วนึกในใจว่า "พระที่วัดใหม่คลองยางนี้ไม่เหลือดีให้ไหว้กันเลย" ในที่สุด ข้าพเจ้าจึงนำกฐินไปทอดที่วัดทรายทอง พระสำรวมที่โยมว่าดีกันหนักหนาอยู่ต่อมาก็สึกหอบเงินไปแต่งเมีย ข้าพเจ้าพบพระเช่นนี้เสมอในวัดใหม่คลองยาง ดังนั้น วัดนี้จึงไม่เจริญ สร้างมาประมาณ 30 กว่าปีแล้ว ข้าพเจ้าจึงไม่สนใจ ในระหว่างมีเรื่องกับทางวัดใหม่คลองยางเรื่องทอดกฐิน

หลวงพ่อทำมือแหวกทางให้

ในคืนวันหนึ่ง ข้าพเจ้าอยู่ในการปฏิบัติธรรมและนั่งพระกรรมฐาน ได้เกิดนิมิตเห็นแสงสว่างลอยมาแต่ไกล แสงรัศมีลอยใกล้เข้ามา ๆ ทุกที ก้อนเล็กเท่ากำมือใสสะอาดมาก ใกล้เข้ามาและหยุดนิ่งตรงหน้าข้าพเจ้า ในระหว่างนั้นข้าพเจ้าเห็นพระวัดใหม่คลองยางนอนระเกะระกะ สบงจีวรหลุดรุ่ยไม่มีระเบียบ บางองค์นั่งนินทาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเกิดสังเวชพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนาและรู้ว่าพระทั้งหมดนี้ไม่มีพระวินัยเลย ในที่สุดข้าพเจ้าก็ไม่สนใจพระเหล่านั้น หันมาดูดวงใสที่ยังลอยอร่ามอยู่ ทันใดนั้นก็ทำให้ข้าพเจ้าอยากรู้ว่าดวงจิตของใคร จึงถามขึ้นว่า "นั่นดวงจิตของท่านผู้ใดช่างสวยงามนักหนา" ในทันใดนั้นดวงจิตที่ลอยใสแจ๋วอยู่นั้นได้ตอบพร้อมกับเปิดรูปร่างให้เห็น นั่นคือดวงจิตของพระสารีบุตรพร้อมกับภาพนั่งขัดสมาธิเห็นชัดเจน ข้าพเจ้าเห็นภาพท่านพระสารีบุตรนั่งขัดสมาธิในดวงจิตที่เป็นแก้วของท่าน ข้าพเจ้ากราบท่านพระสารีบุตรด้วยความอิ่มใจ พอดีท่านก็หายวับไป

ครั้นต่อมาข้าพเจ้าได้ทราบข่าวว่าพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) จะเดินทางมาที่วัดโพธิ์เมืองปักธงชัยและจะมาพักที่ศูนย์การสุนัขทหาร ข้าพเจ้าจึงได้ชักชวนแม่ชีและพอดีที่มีชาวจันทบุรีได้มาหา นำพลอยมาถวายให้กับข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้แนะนำเขาเหล่านั้นให้นำพลอยไปถวายพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ซึ่งพอดีกับแม่ชี จะไปกราบหลวงพ่อในตอนบ่ายสี่โมงเย็น พวกเธอมากันก็ดี แม่จะพาทุกคนไปกราบหลวงพ่อกัน" สำหรับส่วนตัวข้าพเจ้าจะนำของที่ข้าพเจ้าได้มาและเคยได้นำไปให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อในฐานะท่านเป็นครูเป็นอาจารย์ เป็นที่เคารพของข้าพเจ้าอย่างสูง ข้าพเจ้าได้นำของที่ได้มาจากการปฏิบัติธรรม ไม่มีในเมืองมนุษย์ พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้บอกกับข้าพเจ้าที่บ้านซอยสายลม ข้าพเจ้าจึงนำของศักดิ์สิทธิ์นี้พร้อมกับ พลอยเมืองจันทบุรีไปถวายท่าน

พอถึงที่ศูนย์การสุนัขทหาร ข้าพเจ้าลงจากรถและเดินตรงไปที่สนามหญ้า ที่หลวงพ่อรับแขกอยู่ ฝูงชนที่คอยมากราบหลวงพ่อมีมาก ข้าพเจ้ากำหนดจิตตลอดและตั้งใจว่าถ้าว่าง ตรงไหนก็นั่งตรงนั้น

ข้าพเจ้าเดินนำคณะที่ไปด้วยกันประมาณ 6-7 คน เดินเรื่อยตรงไปที่พระเดชพระคุณ พอดีเห็นทางที่ญาติโยมแหวกทางให้ข้าพเจ้าเดินเข้าไปถึงที่พระเดชพระคุณรับแขก ข้าพเจ้านั่งกราบ พอเงยหน้าขึ้นพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ทักข้าพเจ้าขึ้นว่า "มหาวิหารทำไปถึงไหนแล้ว" ข้าพเจ้ากราบเรียนให้ท่านทราบตามความเป็นมา พร้อมกับถวายของวิเศษที่ได้มาและพลอยเมืองจันทบุรี หลังจากหมดเวลาแล้ว ก็พากันลากลับ

ต่อมาวัดหลวงพ่อมีงาน ข้าพเจ้ามีโอกาสไปทำบุญกับหลวงพ่อ ข้าพเจ้าพักอยู่ห้องแถวข้างโบสถ์ พอดีได้มีอาจารย์ระวีวรรณ ซึ่งข้าพเจ้าทราบชื่อภายหลังได้เข้ามากราบข้าพเจ้า และพูดขึ้นว่า "คุณแม่มาถึงที่วัดนานแล้วหรือคะ" ข้าพเจ้าก็ให้พรและถามอาจารย์ระวีวรรณขึ้นว่า "คุณเคยเห็นแม่ชีที่ไหนคะ แม่จำใครไม่ค่อยได้ต้องขอโทษด้วย" อาจารย์ระวีวรรณได้ตอบขึ้นว่า "ดิฉันได้พบคุณแม่ เมื่อคราวที่คุณแม่ไปกราบหลวงพ่อที่ศูนย์การสุนัขทหาร ดิฉันเห็นหลวงพ่อทำมือให้แหวกทางให้คนเดินเข้ามา ดิฉันจึงเหลียวหลังไปดู เห็นคุณแม่ชีและผู้ติดตาม ดิฉันนึกในใจขึ้นว่า คุณแม่ชีองค์นี้ต้องมีดีแน่ มิฉะนั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่อคงจะไม่ยกมือทำท่าแหวกทางให้เข้ามาเป็นแน่ ดิฉันคิดอย่างนี้ค่ะคุณแม่ ดิฉันดีใจมากที่ได้มีโอกาสกราบคุณแม่อีกครั้ง" ข้าพเจ้าให้พรและพูดคุยกันพอสมควร และต่างฝ่ายต่างก็พักผ่อน นี่คือสาเหตุที่ทำให้คณะจังหวัดนครราชสีมารู้จักข้าพเจ้า เนื่องจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ทำมือแหวกทางให้ข้าพเจ้าเข้าพบในระหว่างคนเต็มสนาม ซึ่งไม่มีที่จะไปถึงองค์พระเดชพระคุณท่านได้เลย พระเดชพระคุณหลวงพ่อมีเมตตากับข้าพเจ้ามากมายยิ่งนัก ข้าพเจ้าขอนอบน้อมด้วยเกล้า ด้วยเคารพพระองค์ท่าน ด้วยความเคารพยิ่งตลอดชีวิต คำใดที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้แนะนำข้าพเจ้า ขอรักษาความดีที่พระคุณท่านให้ไว้ จะไม่ทำลายหรือเหยียบย่ำจนตลอดชีวิตของข้าพเจ้า

สวากขาโต

หลังจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน ได้มีเมตตาให้ข้าพเจ้าจัดตั้งเป็นสำนักส่งเสริมปฏิบัติธรรมขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2531 ข้าพเจ้าได้จัดการสร้างที่อยู่อาศัยขึ้น 4 หลัง ห้องน้ำ 1 ห้อง ห้องส้วม 1 ห้อง ห้องครัวและศาลาปฏิบัติธรรมโปร่ง ไม่มีฝาข้าง ลมพัดมาหรือฝนตกจะสาดเปียกหมด ต้องคอยเก็บข้าวของกันชุลมุน มีวิหารหลังเล็ก 1 หลังไว้เป็นที่บูชาพระพุทธรูป ข้าพเจ้าอยู่กันแบบทุลักทุเลตามอัตภาพแบบอยู่กับดิน ไม่คำนึงถึงเรื่องที่อยู่และอาหาร บางคนเข้ามาปฏิบัติด้วยก็อยู่กับข้าพเจ้าไม่ได้นาน ต้องไปเพราะทนความลำบากไม่ได้ เขาชอบนอนสบายหรือกินสบาย อยู่ตึกหรือบ้านหรูๆ ข้าพเจ้าจะไม่สนใจคนพวกนี้เลย เห็นว่ายังอีกไกลมาก พวกสำอางนี่ ข้าพเจ้าเกิดมาไม่เคยขุดดินมุงหลังคา แต่มาบวชเป็นแม่ชีต้องทำเป็นทุกอย่าง ถือว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์มอบหน้าที่ให้ทำ ต้องทำเพื่อบูชาความดีของพระองค์ถูกด่าถูกแกล้งสารพัดที่เขาจะทำเพื่อความสบายใจของเขา ถูกปิดไฟเพื่อไม่ให้มีไฟใช้ ถูกปิดทางเข้าสำนัก ถูกงดอาหารเพื่อให้ข้าพเจ้าอดข้าว ถูกด่านินทาสารพัด เรื่องบางคนบางหมู่ได้พากันโจษจันกันว่า คราวนี้แม่ชีต้องย้ายที่อยู่กันแน่นอน คณะแม่ชีในสำนักก็ไม่เชื่อฟังดื้อด้าน ไม่รักษาระเบียบวินัย ชีวิตของข้าพเจ้าในตอนนั้นเหมือนมีแผลที่ถูกฟันทั้งตัว ข้าพเจ้าขนดินถมที่สร้างศาลา

สวดมนต์ เจริญพระกรรมฐานด้วยรถเข็นจนกระทั่งขาขวาบวมข้างหนึ่ง

ต่อมาข้าพเจ้าได้ไปกราบพระเดช พระคุณหลวงพ่อเพื่อสร้างกุศลบารมีกับพระเดชพระคุณท่าน ข้าพเจ้าได้เข้าไปถวายสังฆทานกับหลวงพ่อ เมื่อถอยหลังออกมา หลวงพ่อได้พูดยิ้ม ๆ ขึ้นว่า "สวากขาโต" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังพระเดชพระคุณ หลวงพ่อกล่าวขึ้นเช่นนั้น ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่าพระเดชพระคุณท่านรู้ว่าข้าพเจ้าขาโตขาบวม ข้าพเจ้าจึงนั่งกราบเรียนกับท่านขึ้นว่า "ขาของโยมโตข้างเดียวค่ะหลวงพ่อ" เมื่อหลวงพ่อได้ฟังข้าพเจ้าพูดจบ พระเดชพระคุณหลวงพ่อจึงได้เอ่ยขึ้นว่า "เออดีแล้ว มันไม่บวมทั้งสองข้าง" หลวงพ่อหัวเราะเบา ๆ หลวงพ่อผู้มีคุณใหญ่รู้หมด สิ่งที่ไม่เคยกราบเรียนพระเดชพระคุณหลวงพ่อรู้จริง ๆ

ครูไกร

ต่อมาในเช้าของวันหนึ่ง ครูไกรได้มาหาพร้อมกับมีดอกไม้ธูปเทียน ครูไกรได้กราบข้าพเจ้าและพูดขึ้นว่า "ผมมาหาคุณแม่วันนี้ ผมจะมากราบขมาโทษกับคุณแม่" ข้าพเจ้าจึงถามขึ้นว่า "มีเรื่องอะไรหรือ" ครูไกรได้ตอบขึ้นว่า "วันหนึ่งผมนอนหลับอยู่ จะหลับไม่หลับเหมือนเคลิ้ม ครึ่งหลับครึ่งตื่น ผมได้ยินเสียงเรียกขึ้นว่า "อ้ายไกร เวลามึงเหลือน้อยแล้ว มึงจงรีบไปขอขมาแม่ชีประทุมเสีย มิฉะนั้น มึงจะมีกรรมหนัก" ผมฟังเสียง ผมจำได้ว่าเป็นเสียงของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ (ฤาษีลิงดำ) ผมจำได้ชัดถ้อยชัดคำ ครั้งแรกผมคิดว่าหูผมคงจะฟั่นเฟือนไป ผมยังเฉยอยู่ ครั้นต่อมาห่างกันประมาณเดือนเศษ ผมก็ได้ยินเสียงหลวงพ่อมาตะโกนบอกอีกว่า "อ้ายไกรเวลาของมึงเหลือน้อยแล้ว มึงจงรีบไปขอขมาโทษกับแม่ชีประทุมเสีย" เสียงที่ผมได้ยินมันตรงกันทั้งสองครั้ง ทำให้ผมทนอีกต่อไปไม่ได้ ผมจึงนำของมาหาแม่ชีเพื่อกราบขอขมาที่ผมได้ล่วงเกินตามพวกหมู่ที่เขาด่าว่าคุณแม่ชี บางครั้งผมเผลอจิตเป็นอกุศลไปคุณแม่อดโทษให้ผมด้วย"

ข้าพเจ้าได้อโหสิกรรม จึงได้พูดกับครูไกรต่อไปว่า "แม่ชีไม่เคยจองเวรจองกรรมกับใคร แม่ขออภัยให้ทุกคน ขอให้เข้าใจแม่กันให้ดี ชาตินี้ แม่ปลดเปลื้องกรรมเก่าให้หมดไป เกิดมาชาตินี้ถือว่าเป็นชาติสุดท้ายจะไม่สร้างเวรสร้างกรรมอีกต่อไป แม่คิดว่าทุกคนเป็นมิตรหมด เมื่อใครจะเป็นศัตรูก็ตามใจ แม่นี้คายความชั่วไม่กลืนกินอีกต่อไป แม่ได้รู้ได้เห็นว่ากฎแห่งกรรมนั้นมีจริง ครูไกรจงตั้งหน้ารักษาความดีเอาไว้นะ แม่ได้พาครูไกรไปกราบหลวงพ่อแล้ว เพราะต้องการให้ทุกคนและครูไกรอยู่ในขอบเขตที่ดี สิ่งไหนไม่ดีโยนมันทิ้งไป เทปธรรมะของพระเดชพระคุณหลวงพ่อครูบูชามาเยอะ นั่นแหละเอาเปิดฟังเป็นครูเป็นอาจารย์ การมาหาแม่ชีมีคนเขาติเตียน คุณกลัวเขา เกรงใจเขา ครูไม่ต้องมาหาแม่ก็ได้อุตส่าห์รักษาความดีเอาไว้ คนเราอายุไม่ยืนเป็นร้อย ๆ ปี เดี๋ยวก็ตายจากกันหมด" ครูไกรได้ลากลับไป ตอนหลังนี้ครูไกรได้มาหาข้าพเจ้าอีก 3-4 ครั้ง แล้วหายไป ต่อมาได้ข่าวที่ลูกชายครูไกรมาบอกข้าพเจ้าว่าพ่อคือครูไกรตายแล้ว ข้าพเจ้าได้ไปงานศพ ครูไกรเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนวัดผัง 13 อำเภอปากช่อง ตำบลหนองสาหร่าย

"เธอจงหยุดก่อน!"

ครั้นต่อมาในวันหนึ่งข้าพเจ้าป่วยมากเพราะทำงานหนัก เพลียมาก ฉันข้าวไม่ได้ มันหมดแรงนอนปลงร่างกาย เมื่อจะตายก็ตายไม่เสียดายชีวิตแล้ว ครั้นในระหว่างตัดร่างกายไม่ยึดถือในสรีระร่างกาย อยู่ก็มีแต่ทุกข์ ไหนจะถูกด่ามีแต่เรื่องร้อยแปดไม่น่าอยู่เลย พิจารณาขันธ์ห้าเพื่อให้พ้นไป ไม่ยึดถือไม่มีใด ๆ ในโลก เห็นว่าเป็นทุกข์ ขันธ์ห้าไม่ต้องการอีกต่อไป ครั้นเมื่อจิตละเอียดเข้า ๆ ทันใดข้าพเจ้าเห็นพระเดชพระคุณหลวงพ่อเหาะลอยละลิ่วมาเร็วมาก ลงมาใกล้ข้าพเจ้า พระเดชพระคุณหลวงพ่อรีบพูดขึ้นว่า "เธอจงหยุดก่อน ยังไปไม่ได้ ต้องอยู่ช่วยกันก่อน" ข้าพเจ้าตกใจเมื่อได้ยินเสียงพระเดชพระคุณหลวงพ่อเหาะลอยมาสั่งห้าม คำพูดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อเหมือนมีมนต์สะกดทำให้ข้าพเจ้าได้คิด นึกถึงพระศาสนาและพระเดชพระคุณหลวงพ่อพูดเหมือนบ่นอยู่ในลำคอ ข้าพเจ้าได้ยินไม่ถนัดนัก หลวงพ่อก็จากไป

แขกมาเยี่ยมไม่มีใครเห็น

ครั้นพอวันรุ่งขึ้นตอนห้าโมงเย็น ข้าพเจ้านอนป่วยอยู่ที่วิหารหลังเล็ก ข้าพเจ้าเห็นคนพากันมาเยี่ยมมากมาย หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นชายพูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "ป่วยไข้หรือแก่เฒ่าแล้วนะ" สุนัขที่พากันผูกไว้พากันเห่ากันเสียงดัง เขามาเยี่ยมข้าพเจ้าอยู่นาน สุนัขเห่าไม่หยุด และพยายามกระชากโซ่ที่ผูกอยู่เหมือนจะวิ่งออกมากัดที่เขาพากันมาเยี่ยมประมาณเกือบ 30 คนทั้งหญิงและชาย สำหรับแม่ชีที่สวดมนต์เย็นได้ยินเสียงว่ามีแขกมาเยี่ยมข้าพเจ้ากันมาก เมื่อเธอสวดมนต์ทำวัตรเย็นจบลง เธอจึงได้รีบเดินมาหาข้าพเจ้าและดุสุนัข

ในระหว่างที่แม่ชีปาริชาติเดินมาไล่สุนัขนั้น พวกที่มาเยี่ยมเขาพากันกลับ ข้าพเจ้าเห็นเขาเดินเลี่ยงข้าง ๆแม่ชีปาริชาติออกไป แม่ชีปาริชาติถามข้าพเจ้าขึ้นว่า ระหว่างที่เธอสวดมนต์" มีใครมาหาคุณแม่บ้าง ดิฉันได้ยินเสียงคนพูดกันเอ็ดอึง แต่จับเสียงไม่ได้ ใครคะคุณแม่ที่มาเยี่ยม" ข้าพเจ้าจึงได้ตอบกับแม่ชีปาริชาติ ไปว่า" เขาพากันมาเยี่ยมแม่ เขาเห็นแม่ป่วย จะไปรู้เขาหรือว่าเป็นใครมาจากไหนกันบ้าง" เมื่อแม่ชีปาริชาติ ได้ฟังข้าพเจ้าพูดจบลง เธอมองหน้าข้าพเจ้า เธอไม่กล้าซัก เธอจากไป

ความเป็นอยู่ตามอัตภาพ

พูดถึงที่อยู่อาศัยคือ กุฎิสี่หลังที่ปลูกขึ้นมาแต่เพียงอาศัยเก็บผ้าข้าวของเล็กน้อย เป็นที่อาศัยอาบน้ำหรือเวลาฝนตกไว้อาศัยเท่านั้น ถ้าฝนไม่ตกแล้ว แม่ชีทั้งหมดจะพากันผูกกลดอยู่ตามโคนไม้ ไม่มีใครนอนในกุฎิ อยู่กันแบบถือธุดงค์กันตลอด การอยู่โคนไม้นี้มีประโยชน์มาก ได้ธรรมะดี ข้าพเจ้าชอบอยู่โคนไม้มากกว่าห้องนอน

ศาลาสวดมนต์มุงด้วยหญ้าคาเริ่มผุลง ฝนตกลมพัดมาครั้งไรเปียกไม่เหลือ ทุลักทุเล พระพุทธรูปทั้ง 28 พระองค์ หลวงปู่ปาน หลวงพ่อฤาษีเปียก ทำให้ข้าพเจ้าเกิดสังเวชมาก พระพุทธรูปทั้ง 28 องค์นี้

มีเจ้าภาพเป็นเจ้าของทั้งหมดทั้ง 28 พระองค์ ส่วนหลวงปู่ปานและรูปเหมือนหลวงพ่อฤาษี ข้าพเจ้าบูชามาโดยเงินส่วนตัวของข้าพเจ้าเอง

คิดสร้างพระมหาวิหาร

ครั้นต่อมาในปีพ.ศ.2532 ข้าพเจ้าเห็นภาพที่อยู่เวลาฝนตก ทำให้เกิดสังเวชใจยิ่งนัก ข้าพเจ้าจึงได้นึกย้อนหลังไปถึงเรื่องราวแต่หนหลังเมื่อปีพ.ศ.2514 ที่พบกับท่านท้าวธตรฐ ที่ได้มาสั่งข้าพเจ้าไว้ว่า ถ้ามีอะไรทุกข์ร้อนให้นึกถึงชื่อท่าน แล้วท่านจะมาสงเคราะห์ เวลานี้ก็รู้แจ้งออกมาแล้วว่า ท่านท้าวธตรฐนี้มีจริง มิใช่ผีหรือเราคิดเพ้อเจ้อไปเอง เพราะได้มาพบพระเดชพระคุณหลวงพ่อ เรื่องราวทั้งหมดจึงได้กระจ่างขึ้น

ท่านท้าวธตรฐ องค์ท่านเป็นใหญ่อยู่ทิศตะวันออก ท่านจะทรงสีเขียว ท่านมีหน้าที่ปกครองคนธรรพ์เทวดาที่ดูแลมนุษย์ทั้งหมด ท่านปกครองอยู่ทิศนี้ เมื่อรู้จากพระเดชพระคุณหลวงพ่อละเอียดแล้ว จึงทำให้ข้าพเจ้ามั่นคงในนิมิตของข้าพเจ้า จึงตัดสินใจขึ้นว่าจะต้องทำอะไรให้เกิดประโยชน์ขึ้นกับพระศาสนาสักอย่างหนึ่ง

ในคืนวันนั้นของปีพ.ศ.2532 ข้าพเจ้าตั้งจิตอธิษฐานต่อหน้าพระปฏิมากร "พระพุทธเจ้าทั้งหมดที่ตรัสรู้มาแล้วมากกว่าเม็ดทรายในท้องมหาสมุทร พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหมด พระอรหันตเจ้าทั้งหมด ครูบาอุปัชฌาย์อาจารย์ทั้งหมด คุณบิดามารดา เทวดาทั้งหมดมีท่านท้าวธตรฐ ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะกราบเรียนให้ท่านทราบ เนื่องด้วยเวลานี้หลังคาและที่อยู่อาศัยผุพัง ฝนตกลงมาครั้งไร เปียกพระพุทธรูปหมด ข้าดิฉันมีความสลดใจมาก แต่ก็ไม่สามารถจะช่วยอะไรได้ ดิฉันจึงขอกราบเรียนพระคุณท่านทั้งหมดดังที่กราบเรียนมาแล้วตามข้างต้นนั้น เวลานี้ข้าพเจ้าต้องการสร้างพระมหาวิหารสักหลังหนึ่ง เพื่อไว้เป็นที่ประทับขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้ง 28 พระองค์

ถ้าการขอของข้าพเจ้าในครั้งนี้ ถ้าเห็นว่าข้าพเจ้ายังมีจิตโลภเพื่อประโยชน์ตัวเองแล้ว ยังไม่ หมดชั่วยังไม่หมดเลว ท่านจงอย่าช่วยข้าพเจ้าเลย ถ้ามาตรแม้นเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์สะอาด ท่านจงได้รีบช่วยข้าพเจ้าโดยด่วนตามความปรารถนาของข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วยเถิด"

ข้าพเจ้านั่งเจริญพระกรรมฐานทรงจิตมั่นคงเต็มกำลังแล้วถอยออกอธิษฐานขอต่อไปน้อมนึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระธรรมและหลวงพ่อพระราชพรหมยาน(หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) และท่านปู่พระอินทร์ ท่านย่า ท่านแม่และท่านท้าวมหาราชทั้งสี่พระองค์โดยเฉพาะท่านท้าวธตรฐที่มาสั่งไว้ และเทวดาทั้งหมดโลกธาตุ นึกถึงทานศีลบารมีสิบที่ได้บำเพ็ญเพียรมา

"การขอของข้าพเจ้าครั้งนี้เป็นไปเพื่อต้องการให้พระศาสนาเจริญรุ่งเรืองถาวรสืบไปในภาคหน้า

และได้มีพระมหาวิหารสักหนึ่งหลัง ถ้าการขอของข้าพเจ้าในครั้งนี้ยังมีตัณหาความโลภเพื่อประโยชน์ตน ขอท่านทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้กล่าวนามมานี้จงอย่าได้มีเคราะห์ข้าพเจ้าเลย ถ้าแม้นเห็นว่าข้าพเจ้าบริสุทธิ์สะอาด ขอท่านทั้งหลายและท่านท้าวธตรฐจงช่วยข้าพเจ้าโดยด่วนในฉับพลันตามความปรารถนาของข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วยเถิด" นั่งบริกรรมเข้าฌาณเต็มกำลังตามลำดับแล้วถอยออกมาตามลำดับของฌาณ ทำอยู่เช่นนี้นานประมาณสิบกว่าวันหรือยี่สิบวันไม่ได้กำหนดนับวัน

ธาตุกายสิทธิ์

พอดีเวลาบ่ายของวันหนึ่งประมาณเกือบสองโมงเศษ ได้มีแม่ชีเดินเข้ามาในสำนัก ข้าพเจ้ามองดูรู้ว่าแม่ชีที่เดินเข้ามาในสำนักนี้ คือแม่ชีที่ข้าพเจ้าเชิญให้ออกจากสำนักไปนานแล้ว แม่ชีนั่งลงกราบข้าพเจ้าพูดพร้อมกับหยิบห่อกระดาษในกระเป๋าหิ้วให้ข้าพเจ้าดู เธอเล่าต่อไปว่า "ของสิ่งนี้มีคนเขาฝากมาให้คุณแม่เพื่อสร้างพระมหาวิหาร" ข้าพเจ้าจึงได้ถามแม่ชีขึ้นว่า"ใครเป็นผู้ฝาก เป็นหญิงหรือชาย" แม่ชีเธอตอบขึ้นว่า "เป็นผู้ชายค่ะ" ข้าพเจ้าจึงได้ซักถามเธอต่อไปว่า'ไหนเธอลองเล่ามาให้ฟังซิว่าเรื่องราวเป็นอย่างไรมาตั้งแต่ต้น"

แม่ชีเล่าว่า'ในคืนนั้นดิฉันได้ปฏิบัติอยู่ที่ในถ้ำประมาณห้าทุ่มเห็นจะได้ เกิดนิมิตเห็นผู้ชายแต่งตัวทรงเครื่องสวยงามอร่ามแพรวพราวงามระยับเป็นสีทองยืนอยู่ข้างหน้าดิฉัน ชายผู้นั้นได้พูดขึ้นว่าพรุ่งนี้ตอนสองโมงเช้าจงแต่งขันธ์ห้าขึ้น และจงมานั่งตรงนี้ฉันจะฝากของเธอเอาไปให้กับแม่ชีประทุมเพื่อร่วมสร้างพระมหาวิหาร ดิฉันรับคำท่าน ท่านก็หายวับไป พอรุ่งเช้าดิฉันได้จัดแจงแต่งขันธ์ห้า พอได้เวลาที่ท่านสั่งดิฉันได้ไปนั่งตามเดิมพร้อมเครื่องบูชาขันธ์ห้า ดิฉันนั่งสมาธิไปจนถึงสิบโมงกว่าจึงคลายออกจากสมาธิ พอลืมตาขึ้นก็เห็นของสิ่งนี้วางอยู่ ดิฉันรู้ได้ทันทีว่าของที่วางนี้เป็นของที่ท่านฝากให้คุณแม่ ดิฉันจึงได้นำมา เพราะตรงที่ดิฉันนั่งปฏิบัตินั้นฉันกวาดเตียนไม่เคยมีอะไรมาก่อน ดิฉันนั่งปฏิบัติมาตั้งสองเดือนกว่าแล้วค่ะ ฉันไม่เห็นมีอะไรเลย"

ข้าพเจ้าบอกให้แม่ชีแก้ห่อดูของ ข้าพเจ้าเห็นของที่ห่อมามองดูเหมือนก้อนหินที่ขรุขระและมีรอยถูกตัดไป รอยที่ตัดมีแสงไม่เหมือนตะกั่ว ตะกั่วไม่มีแสงจึงทำความแปลกให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงถามแม่ชีว่า'ของนี้ทำไมจึงมีรอยถูกตัดออกไป" เมื่อแม่ชีได้ฟังข้าพเจ้าถามขึ้น แม่ชีมีสีหน้าไม่ค่อยดี เธอตอบขึ้นว่า'ดิฉันได้ของแล้วห่อของรีบเดินทางตั้งใจจะนำของมาให้คุณแม่ตามคำสั่งของท่าน เมื่อเดินมาได้ครึ่งทางได้พบกับชายคนหนึ่งเขาทำงานอยู่แถวนั้นเขาขอดู เขาเห็นฉันหิ้วหนักมาก ฉันจึงให้เขาดู แล้วเขาขอฉัน ฉันจึงให้เขาค่ะ ดิฉันคิดว่าคงไม่เป็นอะไร ของที่เขาขอตัดไปก็นิดเดียวเอง" เมื่อข้าพเจ้าฟังแม่ชีเล่าจบลง ข้าพเจ้าจึงพูดกับแม่ชีขึ้นว่า'เธอทำความผิดอย่างหนักเสียแล้วนะแม่ชี เธอเอาของที่เขาฝากให้กับแม่ แต่เธอแบ่งปันเอาไปให้ผู้อื่นทั้งๆที่เธอมิได้เป็นเจ้าของร้อยเปอร์เซ็นต์ เธอทำผิดศีลแล้วนะ เธอรับฝากของมาเพื่อนำมาให้แม่ก่อสร้างพระมหาวิหารเป็นบุญกุศลใหญ่ แต่เธอกลับนำเอาของที่เจ้าของไม่ได้อนุญาตนำเอาไปให้ผู้อื่น เธอมีบาปมีกรรมตอนนี้ แม่เสียดายความดีที่เธอได้บำเพ็ญมาต้องมาเสียไป

เพราะเธอมักง่ายไม่รอบคอบกับศีลของเธอ บาปกรรมเกิดขึ้นกับเธอแน่ๆนะแม่ชี ความดีที่ทำมันจะเสื่อม เพราะศีลของเธอขาด เธอกล้าเสี่ยงกับเทวดาหรือ เธอจะเดือดร้อนระวังให้ดี"

ในที่สุดเธอลาจากไป ข้าพเจ้าให้ปัจจัยเป็นค่าเดินทางกับเธอ ข้าพเจ้ารับของก้อนโคตรเศรษฐีใส่พานมีผ้าขาวปูรองรับ มีดอกมะลิบูชาตั้งไว้ที่หน้าหลวงปู่ปาน

ครั้นพอตกในตอนกลางคืน ในเวลาเช้ามืดของคืนวันเดียวกันกับวันที่รับของ ในเวลาตอนตีห้าครึ่ง พากันออกจากพระกรรมฐาน เพื่ออุทิศส่วนกุศลทำอย่างนี้เป็นประจำตลอดมา เมื่อพากันอุทิศส่วนกุศลจบลง ข้าพเจ้านั่งอยู่ในกลด เห็นว่าเสร็จกิจแล้วจึงหยิบยานัตถุ์ขึ้นมาทำท่าจะนัดยา มุ้งกลดของข้าพเจ้าบางมาก ในทันใดมีความรู้สึกว่ามีคนมายืนใกล้ๆ กลดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้ชำเลืองตาดูเห็นคนมายืนอยู่จริง ๆ

ท่านแต่งตัวสวยงาม ยืนชะโงกดูของที่ได้รับมาจากแม่ชีเมื่อตอนบ่ายนั่นเอง ท่าที่ท่านยืนคือขาซ้ายเยื้องไปอยู่หน้า ขาขวาลดลงมาหลัง ยืนชะโงกดูของในพานเอามือไพล่หลัง ขาใหญ่มาก ข้าพเจ้าชำเลืองดูเห็นแต่ขา ส่วนหัวเข่ามองไม่เห็นเพราะขาของท่านยาว ไม่สามารถจะเห็นเข่าได้ ข้าพเจ้านึกรู้ได้ทันทีว่าท่านคงตามมาดูของ ข้าพเจ้ายกมือขึ้นพนมและพูดขึ้นว่า "ท่านผู้เจริญที่เคารพ ขณะนี้ของที่ท่านส่งมาให้ดิฉัน ดิฉันได้รับแล้วและได้บูชาไว้กับหลวงปู่ปานและหลวงพ่อฤาษีที่ท่านชะโงกดูอยู่นั่นแหละค่ะ ต่อแต่นี้เป็นต้นไปทั้งท่านและดิฉันจะได้ร่วมสร้างพระมหาวิหารแล้วในเวลาอันใกล้นี้ ขอท่านจงปกปักรักษาอย่าให้ใครมาแย่งชิงเอาไปนะคะ สำนักนี้มีแต่ผู้หญิงท่านผู้มีตาทิพย์จงช่วยสอดส่องดูแลเอาไว้ให้ดี และขอท่านจงโมทนาในความตั้งใจดีต่อพระพุทธศาสนาในครั้งนี้ด้วยเทอญ" ท่านโมทนาเมื่อข้าพเจ้าพูดจบลงท่านหายวับไปฉับพลัน

นี่ข้าพเจ้าเห็นด้วยตาเปล่า มิให้เห็นในสมาธิ ที่เขียนมาตรงๆอย่างนี้มิได้โอ้อวดด้วยประการใด เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าจริงๆ เมื่อผู้ใดอ่านท่านจะเชื่อหรือไม่นั้นเป็นเรื่องของท่าน สำหรับข้าพเจ้าขอเอาศีลเป็นพยานเท่านั้น

เศรษฐีกลายเป็นคนจนแล้วเป็นเศรษฐี

ครั้นต่อมาไม่นานข้าพเจ้าคิดได้ว่าควรจะนำของนี้ไปให้ครูบาอาจารย์ดู จะมาทำเป็นเก่งเสียเองมันไม่ดี พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านต้องรู้ดีกว่าข้าพเจ้ามากนัก เมื่อมีโอกาสข้าพเจ้าจึงนำเอาของไปให้หลวงพ่อดู วันนั้นหลวงพ่อมีแขกมาก เมื่อข้าพเจ้าไปถึงที่ซอยสายลม หลวงพ่อกำลังรับแขกอยู่ ข้าพเจ้าและคณะนั่งกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อและพากันถวายสังฆทานกับหลวงพ่อ ขณะหนึ่งในช่วงที่ว่างของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้พูดขึ้นว่า "วันนี้จะฟังธรรมะอะไรกันดี" ทุกคนฟังพระเดชพระคุณหลวงพ่อพูดและนั่งเงียบ

ในทันใดพระเดชพระคุณหลวงพ่อพูดว่า "เอาอย่างนี้กันนะฉันพูดถึงคนจนแล้วเป็นเศรษฐีหรือว่าเป็นเศรษฐีแล้วกลับเป็นคนจน เมื่อจบแล้วกลับมาเป็นเศรษฐีดีกว่านะ เอาอย่างนี้ดีกว่า

เมื่อสมัยพุทธกาลโน้นมีท่านเศรษฐีอยู่ท่านหนึ่งท่านชื่อว่า อนาถบิณฑิกเศรษฐีซึ่งท่านพระอริยเจ้าท่านชอบทำบุญ ครั้นต่อมาถึงคราวที่จะต้องเสวยกรรมอยู่มาวันหนึ่งท่านอนาถบิณฑิกได้เกิดวิบัติ คือทรัพย์สินในท้องพระคลังได้เคลื่อนลงทะเลหมด จากนั้นมาท่านเศรษฐีเกิดจนถึงแม้ว่าท่านอนาถบิณฑิกจะจนท่านมีจิตใจมั่นคงต่อบวรพระศาสนา ท่านเศรษฐีจึงดำริขึ้นว่า เราควรเลี้ยงพระสักห้าร้อยรูป ในที่สุดท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้อาราธนานิมนต์แด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปฉันในพระราชวังของท่าน

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีมาคำนึงถึงเรื่องภัตตาหารที่จะถวายพระทั้งห้าร้อยรูปว่าเวลานี้มีแต่ข้าวปลายหักเท่านั้น จึงได้นำข้าวปลายหักที่มีอยู่ให้คนใช้ปรับปรุงขึ้น มีน้ำผักกาดดองราดข้าวเท่านั้นเพราะท่านไม่มีอะไรดีกว่านี้นำถวายสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตลอดพระอรหันต์ทั้งห้าร้อยองค์ เมื่อฉันเสร็จแล้วพระองค์และพระอรหันต์ห้าร้อยองค์พากันกลับ ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ท่านเกิดวิตกนึกถึง "เรื่องทานที่ทำในวันนี้ของเราจะไม่ได้ผลเพราะอาหารที่เราทำในวันนี้ไม่ประณีตมีข้าวปลายหักกับผักกาดดอง ทำให้ไม่สบายใจ" จึงตัดสินใจเดินทางไปเฝ้าพระพุทธเจ้า เพื่อกราบทูลถามเรื่องทานของท่าน

เมื่อไปถึงจึงได้กราบทูลถามพระองค์ขึ้นว่า "ข้าแด่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้ามีความข้องใจในทานของข้าพเจ้าในวันนี้ที่พระพุทธเจ้าข้า" องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ฟังเช่นนั้น พระองค์จึงมีพุทธฎีกาตรัสถามท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีว่า "อย่างไรหรือ" ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีจึงกราบทูลขึ้นว่า' ภัตตาหารที่ข้าพเจ้าได้จัดถวายในวันนี้ไม่ประณีต มีแต่ข้าวปลายหักกับน้ำต้มผักกาดดองเป็นของไม่ประณีตเช่นนี้ ข้าพระพุทธเจ้าอยากทราบว่าทานของข้าพเจ้าที่ได้ถวายแล้วในวันนี้จะมีผลไหมพระพุทธเจ้าข้า" เมื่อพระองค์ได้สดับตรับฟังจบลง องค์พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงได้มีพระวาจาตรัสขึ้นว่า "ดูก่อนท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีผู้เจริญ ทานของเธอมีผลมากและประณีต" เมื่ออนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ฟังพระพุทธองค์ทรงตอบเรื่องทานของท่านมีผลมากจึงดีใจ ได้กราบลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลับ

ครั้นเดินผ่านประตูเมืองของท่านมีเทวดาองค์หนึ่งที่เฝ้าประตูเมืองพูดขึ้นว่า "ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ต่อไปนี้ขอให้ท่านเลิกทำบุญเสียเถอะจะทำไปทำไมกับบุญทาน ขืนทำไปก็จะยิ่งยากจน" เมื่อได้ฟังเทวดาพูดเช่นนั้นจึงโกรธเทวดา ท่านบอกกับเทวดาขึ้นว่า "ถ้ากลัวเราจน ท่านจงไปเสียจากที่นี่" เทวดาที่เฝ้าประตูเมืองเมื่อได้ฟังท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีพูดเช่นนั้นแล้วก็ต้องไป"

พอหลวงพ่อได้แสดงธรรมมาถึงตรงนี้ หลวงพ่อได้กล่าวขึ้นว่า "ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีท่านพระอริยเจ้า ขึ้นชื่อว่าพระอริยเจ้าพูดอย่างไรต้องเป็นเช่นนั้น เทวดาที่ประตูเมื่อได้ฟังคำสั่งไล่ให้ออกไปเสียจากประตูเมืองก็ต้องไป ครั้นเมื่อไปแล้วก็ยังหาที่อยู่ไม่ได้จึงขึ้นไปเฝ้าท่านท้าวมหาราชทั้งสี่ขอร้องให้หาที่อยู่ให้ที ท่านท้าวมหาราชทั้งสี่ท่านบอกว่าท่านก็ช่วยไม่ได้ เทวดาไม่รู้จะทำประการใด ท้าวมหาราชทั้งสี่

จึงได้บอกกับเทวดาขึ้นว่าให้ไปหาพระอินทร์ เทวดาท่านก็ไปหาพระอินทร์กราบเรียนเรื่องที่เป็นไปให้ทราบว่า เวลานี้ไม่มีที่อยู่ขอให้พระอินทร์ช่วย พระอินทร์ฟังแล้วก็บอกว่าท่านช่วยไม่ได้เพราะเป็นคำสั่งของพระอริยเจ้า

เทวดาฟังแล้วก็กลุ้มใจเหมือนกันนะ "อันนี้ข้าพเจ้าเองก็สงสารเทวดาท่าน" เทวดาจึงได้เรียนถามพระอินทร์ขึ้นว่า "ไม่มีทางอื่นเลยหรือ" พระอินทร์ท่านตอบกับเทวดาขึ้นว่า "มี เอาอย่างนี้ดีกว่า ให้ท่านกลับไปเฝ้าประตูใหม่และขนทรัพย์สินของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีที่จมอยู่ในท้องทะเลขึ้นมาไว้ในท้องพระโรงอย่างเก่า" เทวดาเมื่อได้ฟังพระอินทร์พูดเช่นนั้นจึงเหาะมาที่บ้านอนาถบิณฑิกเศรษฐีทันที ทำการขนทรัพย์สินที่จมอยู่ในท้องทะเลขึ้นใส่ท้องพระคลังทันที

ครั้นวันหนึ่งท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีมีธุระเดินไปที่ห้องพระคลังเดินมา เดินไป พอได้ยินเสียงกริ๊ก ๆ กรัก ๆ ผิดปกติจึงได้ร้องถามไปว่า "นั่นเสียงใคร มาทำอะไรในห้องพระคลังของฉัน" เทวดาได้ฟังเช่นนั้นจึงตอบขึ้นว่า เขาเอง ซึ่งเคยเป็นเทวดาเฝ้าประตูเมืองของท่าน ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีเมื่อรู้ว่าเป็นเทวดาที่ท่านไล่ไปแล้วกลับมาหาท่าน จึงถามไปว่า'เราได้ไล่ท่านไปแล้ว ท่านกลับมาทำไมอีก" เทวดาจึงตอบว่า "เรามาเพื่อขนของของท่านที่จมในทะเล เวลานี้ของที่จมอยู่ในทะเลของท่านเราขนขึ้นมาจนเต็มพระคลังแล้ว" เมื่อท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ฟังจึงตอบไปว่า'ถ้าเช่นนั้นท่านจงขนไป"

เรื่องอนาถบิณฑิกเศรษฐีนี้ข้าพเจ้ามิได้ลงหนังสือลูกศิษย์บันทึกเล่มสาม เพราะเวลาที่เขียนลงน้อยจึงมาลงในเล่มนี้ เดี๋ยวผู้อ่านจะว่าในลูกศิษย์บันทึกเล่มสามไม่ลง มาลงเล่มนี้ทำไมหรืออาจจะมองไปในแง่อื่นว่า ตอนหลวงพ่ออยู่ไม่ลง มาลงตอนหลวงพ่อมรณะแล้ว

ทุกคนเมื่อได้ฟังหลวงพ่อเล่าให้ฟังทุกคนก็ดีใจและชื่นใจ หลังจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้แสดงธรรมเรื่องอนาถบิณฑิกเศรษฐีจบแล้ว ท่านได้พูดต่อขึ้นถึงเรื่องคนทำของใส่ เรื่องเดรัจฉานวิชา ท่านเล่าถึงเขาปล่อยของเข้าท้องคน

พอดีข้าพเจ้ามองเห็นคนว่างช่วงนี้จึงได้นำของที่ได้มาให้หลวงพ่อดู ข้าพเจ้าวางของลงที่โต๊ะนั่งของหลวงพ่อนั่ง ข้าพเจ้าก้มลงกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อ เมื่อเงยหน้าขึ้นมาหลวงพ่อพูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "นี่โยม โยมชีจะเอาของมาทำฉันหรือ เห็นเป็นมันวาววับโยม" ท่านพูดท่านยิ้มมองดูของ ท่านถามข้าพเจ้าขึ้นว่า 'นั่นอะไร" ข้าพเจ้าตอบท่านว่า "ไม่ทราบว่าเป็นอะไรค่ะ โยมปฏิบัติธรรมได้ของสิ่งนี้มาคะ" หลวงพ่อ'โยมนำมาให้หลวงพ่อดู" หลวงพ่อมองดูแล้วพูดว่า "ดีนะโยม ของนี้เป็นของพันปีมีค่ามหาศาล" "โยมอยากทราบว่าเป็นอะไรเจ้าค่ะหลวงพ่อ" หลวงพ่อพูดว่า "ดี เอาไปให้ด็อกเตอร์เขาดูบ้างซิ เผื่อเขาจะรู้บ้าง"

ข้าพเจ้าเห็นคนเข้ามาถวายสังฆทานกันมาก จึงถอยออกมาเดินไปหาด็อกเตอร์เอาของให้ดู ด็อก

เตอร์พูดว่า'หลวงพ่อว่าเป็นอะไรก็เป็นเช่นนั้นแหละครับ" ข้าพเจ้าลาด็อกเตอร์ออกมานั่ง เมื่อข้าพเจ้านั่งลง หลวงพ่อได้เมตตาสั่งข้าพเจ้าขึ้นว่า "โยมที่เอาของให้ดูนั่นนะ ของโยมพันปีเก็บไว้ให้ดีอย่าไปทิ้งเสียล่ะ มีค่ามหาศาล" หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้กราบลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อกลับปากช่อง

ขั้นตอนการสร้างพระโคตรเศรษฐี

ในช่วงนี้ข้าพเจ้าป่วยบ่อยเหลือเกินแทบเอาตัวไม่รอด คิดว่าต้องตายแน่ ป่วยหนักจริงๆ ทั้งๆที่ไม่เคยป่วยออดแอดกับเขาเลย ข้าพเจ้าเป็นโรคหมดแรงเปลี้ยเพลียหมดกำลัง ฉันข้าวไม่ได้นอนซมกับที่

วันหนึ่งนั่งสวดมนต์ พอก้มกราบต้องฟุบไปเป็นชั่วโมง ระยะนี้เสวยกรรมหนัก นอนคิดมาคิดไป นึกถึงของ จะเอาไปทำอะไรดี ของสิ่งนี้ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเห็นเลย คิดว่าจะทำอะไรดี ใจก็นึกถึงท้าวธตรฐว่า "จะให้ของ จะให้ช่วย น่าจะให้ของที่รู้จัก ถ้าเป็นทองคำเราจะได้รู้ นี่เอาก้อนอะไรมาให้ก็ไม่รู้มาให้เรา เรายิ่งโง่ๆอยู่จะนำไปซื้อขายก็ไม่ได้กลัวเขาไม่รู้จัก เมื่อไม่ได้สร้างก็ไม่ต้องสร้าง ตัดขันธ์ห้าดีกว่า ขืนเอาจิตไปติดของไม่มีประโยชน์ เราไม่ได้นิพพานได้โดยของ ขืนติดวัตถุไม่มีประโยชน์ นอนพิจารณาขันธ์ห้าดีกว่า" จึงได้วางก้อนของไว้ข้างตัว พิจารณาขันธ์ห้าย้อนไปย้อนมา จับพุทโธบ้าง จับอานาปานุสสติบ้าง นานพอสมควร

ทันใดก็ได้ยินเสียงพูดด้านหูขวาว่า "ในห่อของนั้นมีค่ามหาศาลทำไมไม่รีบจัดการขึ้น" เสียงพูดนั้นดูหนักหน่วงเหมือนดุ ท่านคงจะเคืองข้าพเจ้า ที่ต่อว่าท่านว่าน่าจะเป็นทองคำ ให้มาแล้วยังโง่มากนัก ข้าพเจ้าตกใจลุกขึ้น เรียกแม่ชีเล็กเข้ามาหา บอกกับแม่ชีเล็กว่า "แม่จะทดลองของดู แม่ชีช่วยไปตามโยมแช่มมาเดี๋ยวนี้บอกว่ามีธุระด่วน" แม่ชีจึงไปตามโยมแช่มมา ข้าพเจ้าจึงบอกโยมแช่มรีบไปหาตะกั่วมาให้ที ข้าพเจ้าทำพิธีตัดของก่อน

ก่อนตัดก็กราบขอขมาขอทดลอง จึงตัดออกมาก้อนนิดหนึ่งพอสมควร ลองเอาตะกั่วเคี่ยวไฟก่อน ปรากฏว่าตะกั่วละลายเร็ว เทไว้ต่างหากแล้วจึงเอาของที่ได้มาต้มเคี่ยวใส่กระทะหลอมดูของสิ่งนี้กว่าจะละลายนานมาก พอละลายออกยิ่งมีแสงรัศมีแวววาวระยิบระยับ หลายสี หลายแสง อย่างมหัศจรรย์ยิ่งนัก

เมื่อเห็นเช่นนั้นแล้วข้าพเจ้าจึงได้น้อมจิตถึงท่านเจ้าของขึ้นว่า "ท่านจะทำเป็นอะไรขอให้บอกมา" ข้าพเจ้ามีความรู้สึกขึ้นทันทีว่า "ไปทำพระ" พอดีคุณสว่างมาจากจันทบุรี จึงได้บอกคุณสว่างขับรถไปกรุงเทพฯ เมื่อถึงกรุงเทพฯให้หาร้านที่เขาพิมพ์พระ เมื่อติดต่อทำพิมพ์พระ ก็เข้าโรงรีดของ

ในระหว่างที่รีดของอยู่นั้น แสงรัศมีเกิดวาววับแสงสีเกิดขึ้นหลายสี เป็นสิ่งสะดุดใจแก่ผู้รีด ผู้รีดผู้หนึ่งพูดกับเพื่อนว่า "เฮ้ย นี่ไม่ใช่ตะกั่วนี่หว่า" "เป็นอะไรวะ" เพื่อนอีกคนตอบ "กูก็ไม่รู้เหมือนกัน" ข้าพเจ้ายืนดูอยู่ใกล้ๆ เมื่อได้ยินเขาพูดข้าพเจ้าจึงนิ่งเสีย หันหน้าไปทางอื่นเพื่อให้เรื่องจบ เมื่อรีดเสร็จแล้วจึง

นำของไปเข้าเครื่องพิมพ์ ข้าพเจ้ากราบอาราธนาองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทุก ๆพระองค์ พระปัจ-เจกพุทธเจ้าทั้งหมด พระอรหันต์ทั้งหมด ครูบาอาจารย์ หลวงปู่ปาน หลวงพ่อพระราชพรหมยาน หลวงพอสมเด็จโตพรหมรังสี และครูบาอาจารย์ทั้งหมด มีท่านพ่อปู่พระอินทร์ ท่านแม่ย่า ท่านพ่อ ท่านแม่ศรี ท่านท้าวมหาราชทั้งสี่ มีท่านท้าวธตรฐและเทวดาทั้งหมด ขอเชิญท่านมาร่วมในพิธีสร้างพระมหาวิหารโคตรเศรษฐีของข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วยเถิด ข้าพเจ้ายืนคุมจนกระทั่งเขาทำของเสร็จ ได้พระเครื่องจำนวน 285 องค์ ข้าพเจ้าตัดเอามาทำเพียงเล็กน้อย ไม่กล้าทำมาก เกรงว่าจะไม่มีใครศรัทธาเพราะเป็นเพียงแม่ชีหาคนศรัทธาน้อย

เมื่อทำเสร็จแล้วข้าพเจ้านำพระเครื่อง 285 องค์นี้ไปหาพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ข้าพเจ้าไปถึงวันนั้นเป็นเวลาที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อหมดเวลารับแขก ข้าพเจ้าจึงต้องพักที่วัด ได้พักห้องเบอร์สิบ ในระหว่างที่นอนพักอยู่ ข้าพเจ้าอธิษฐานจิตน้อมถึงพระเดชพระคุณหลวงพ่อว่า "ตั้งแต่บวชเป็นแม่ชีแล้วไม่เคยพูดกับหลวงเหมือนเมื่อครั้งก่อนบวชเลย คราวครั้งนี้เห็นว่ามีเรื่องสำคัญสำหรับโยมมาก ไม่ต้องการให้เรื่องนี้แพร่ข่าวออกไปมาก กลัวคนจะโจษกันมาก โยมเห็นว่ายังไม่สมควรให้ใครรู้ จึงอยากขอพบพระเดชพระคุณหลวงพ่อเป็นการส่วนองค์เฉพาะองค์ท่าน พรุ่งนี้ตอนบ่าย เวลารับแขกโยม ขออย่าได้มีใคร ๆเลย ขอให้มีแต่พระเดชพระคุณหลวงพ่อกับโยมเท่านั้น ขอหลวงพ่อโปรดทราบตามคำขอของโยมตามนี้ด้วยเถิดเจ้าค่ะ" ข้าพเจ้าได้กราบเรียนหลวงปู่ปานและหลวงพ่อทั้งสี่พระองค์ เทวดาทั้งหมดในวัดวาอาราม วัดหลวงพ่อทั้งหมด "โปรดได้นำข่าวของดิฉันนี้ไปส่งข่าวถึงพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน ตามคำขอของข้าดิฉันนี้ด้วยเถิด"

ครั้นรุ่งเช้าในบ่ายวันนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าได้เวลาจึงพากันขึ้นไปคอยพระเดชพระคุณหลวงพ่อลงรับแขกตามเวลาของท่าน ข้าพเจ้าพากันไปนั่งรอสามคน ในระหว่างที่นั่งรออยู่ข้าพเจ้าได้เตรียมจัดสังฆ-ทานเพื่อจะถวายพระเดชพระคุณหลวงพ่อขึ้น 3 ชุด ยังมีโยมผู้หญิงมาอีก 4 ท่าน มาจากไหนไม่ทราบ เขาจัดสังฆทานอีก 4 ชุด พอได้เวลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อลงรับแขก ข้าพเจ้าจึงนำเครื่องสังฆทานไปถวายกันทุกคนแล้วก็พากันมานั่งตามเดิม โยมผู้หญิงทั้งสี่คนได้พูดกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อพอสมควรแล้วเธอทั้งสี่ก็ลากลับไป พอดีมีชายอีกสามคนเดินเข้ามากราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านถามชายทั้งสามคนขึ้นว่า "ผมจะมาปฏิบัติกับหลวงพ่อครับ" หลวงพ่อจึงพูดว่า "ถ้าเช่นนั้นโยมพากันไปหาที่พักก่อน ตอนบ่ายนี้จะได้เวลาปฏิบัติแล้วนะ ตอนหนึ่งทุ่มโยมค่อยไปปฏิบัติกับเขานะ" โยมทั้งสามลาหลวงพ่อไป

เมื่อทุกคนไปกันหมดแล้วเหลือแต่คณะของข้าพเจ้า หลวงพ่อหันหน้ามาทางข้าพเจ้าถามว่า "โยมชีมีอะไรคุยกับฉันหรือ" ข้าพเจ้าตอบว่า "มีเจ้าค่ะหลวงพ่อ" หลวงพ่อพูดขึ้นว่า "นั่นเอาอะไรมาด้วยล่ะ เอาผ้าคลุมไว้นั่นน่ะ" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังพระเดชพระคุณหลวงพ่อจึงตอบว่า "คือโยมเคยนำของที่ได้มาจากการปฏิบัติไปให้หลวงพ่อดูครั้งหนึ่งที่บ้านซอยสายลมแล้วเจ้าค่ะ ครั้นต่อมาหลังจากนั้นโยมได้จัดทำเป็นรูปพระขึ้น" หลวงพ่อว่า "เออว่ามา" ข้าพเจ้ากราบเรียนให้ท่านทราบว่า "พระของโยมทำขึ้นครั้งนี้ไม่เหมือน

ใคร ทำเป็นสองหน้า หน้าหนึ่งทำเป็นพระทุ่งเศรษฐี อีกหน้าหนึ่งทำเป็นพระสีวลีค่ะหลวงพ่อ" หลวงพ่อเมื่อฟังข้าพเจ้าพูดจบลง หลวงพ่อได้เอ่ยขึ้นว่า "ไหนว่าไม่เหมือนของใคร ยกพานเอามาให้ฉันดูหน่อยซิ" ข้าพเจ้ากราบเรียนให้ท่านทราบว่า "โยมทำครั้งนี้ 285 องค์เจ้าค่ะหลวงพ่อ" เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อรับพานพระแล้ว หลวงพ่อได้หยิบพระดู ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง และได้กล่าวขึ้นว่า "เออ เข้าใจ เข้าใจ ข้างหนึ่งเป็นทุ่งเศรษฐี ข้างหนึ่งพระสีวลี เข้าใจจริง ๆ เข้าใจจริง ๆ โยมนี่"

ที่มาของพระโคตรเศรษฐี

"นี่นะโยม พระของโยมนี่ ถ้าผู้ใดได้ไปบูชา จะเป็นเศรษฐี โคตรเศรษฐี จนไม่เป็น ดีมากนะโยมนี่ เป็นคนมีปัญญา เอาล่ะนะ ฉันจะบอกให้ พระของโยมที่ทำมาทั้งหมดนี้ ถึงแม้จะไม่มีรูปพระเลย ของ ๆ โยมก็ขลัง เขาสำเร็จอยู่ตัวของเขาแล้ว ให้ใครเอาไปทำอะไร ๆ ให้ยิ่งกว่าทำ คำว่าเสื่อมไม่มี ของ ๆ โยมนี้ใช้ได้ทุกอย่างเลยครบหมด เนื้อเกลี้ยง ๆ ก็ขลัง" พระเดชพระคุณหลวงพ่อถามต่อขึ้นว่า "เมื่อขณะที่ทำพระใครคุมอยู่" ข้าพเจ้ากราบเรียนพระเดชพระคุณหลวงพ่อขึ้นว่า "โยมขออาราธนาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหมดทุก ๆ พระองค์ ครูบาอาจารย์ทั้งหมด เทวดาทั้งหมด โยมคุมอยู่ด้วยเจ้าค่ะหลวงพ่อ" พระเดชพระคุณได้กล่าวขึ้น "เออมันฉลาดอย่างนี้" หลวงพ่อ "เอาล่ะนะ ฉันจะถามโยมว่า ก่อนที่โยมจะได้ของสิ่งนี้มา โยมทำอย่างไรถึงได้ของ"

ข้าพเจ้ากราบเรียนพระเดชพระคุณหลวงพ่อขึ้นด้วยความเคารพยิ่งขึ้นว่า "พระเดชพระคุณหลวงพ่อเป็นครูบาอาจารย์ของโยม โยมมีความเคารพเป็นที่สุด โยมขอกราบเรียนด้วยความจริงทุกประการด้วยเคารพเจ้าค่ะ หลังจากออกพรรษาในปี พ.ศ.2530 โยมได้มากราบเรียนพระเดชพระคุณหลวงพ่อเรื่องคุณวิรัช มั่งเรืองสกุล ได้ถวายที่ดินให้เป็นสำนักปฏิบัติธรรมในปีนั้น พระเดชพระคุณหลวงพ่ออนุญาตให้โยมรับที่ดินไว้ จึงได้จัดการก่อสร้างมีกุฎิ 4 หลัง ไว้เป็นที่พักสำหรับแม่ชีที่อยู่ประจำ มีห้องน้ำ ห้องส้วมเสร็จ ได้ต่อศาลาไว้ปฏิบัติธรรม ทำวัตรเช้า-เย็น 1 หลัง ห้องน้ำ ห้องส้วม โรงอาหาร เครื่องต่อใช้ไม้ป่าต้นกระถินณรงค์เป็นเสา ต่อมาปลวกกินจนเสาขาด หลังคาทั้งหมดมุงด้วยหญ้าคาผุ เวลาฝนตกรั่วต้องเอาผ้าพลาสติกคอยกันกั้นไว้ ฝาศาลาสวดมนต์ใช้ผ้าเหลืองจีวรพระที่ท่านไม่ใช้ ขอมากั้นบังฝน พอลมตีมาลำบากมากทุลักทุเล พระพุทธรูป มี 28 พระองค์ มีโยมกรุงเทพฯ เขามาถวายไว้บูชาอีก 1 องค์ รูปเหมือนหลวงปู่ปาน 1 องค์ รูปเหมือนพระเดชพระคุณหลวงพ่ออีก 1 องค์ รวมทั้งหมด 31 องค์ค่ะ

โยมเห็นพระพุทธรูปเปียกฝน โยมเกิดสังเวชใจมากที่สุด โยมคิดขึ้นในตอนนั้นขึ้นว่า จะต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้น ตั้งแต่ปฏิบัติมายังไม่เคยจะลองทำประโยชน์อะไรให้กับพระศาสนาเด่นชัดขึ้นมาเลย ในคืนนั้นเอง โยมตั้งใจเต็มกำลังการปฏิบัติจะได้ขั้นไหน ตอนไหนก็ตามไม่คำนึงถึง ตั้งใจมั่นคงเด็ดเดี่ยว เข้านั่งสมาธิแล้ว เจริญเมตตาไปในทิศทั้งปวง ทั่วโลกธาตุ ถึงหมู่สัตว์ทั้งหลายไม่มีที่ประมาณ จงถึงความสุขด้วยพระพุทธานุภาพ จงถึงความสุขด้วยพระธรรมมานุภาพ จงถึงความสุขด้วยพระสังฆานุภาพ ด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญแต่อดีตถึงปัจจุบัน ขอให้ท่านทั้งหลายจงโมทนาโดยทั่วกัน

ตั้งจิตระลึกนึกน้อมถึงองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหมด พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหมด พระธรรมคำสอนของพระองค์ที่ข้าพระพุทธเจ้าปฏิบัติตามอยู่ขณะนี้ นึกถึงพระอริยสงฆ์ทั้งหมด และพระอรหันต์ทั้งหมด ครูบาอาจารย์ทั้งหมด มีหลวงปู่ปาน หลวงพ่อด้วย และสมเด็จโตพรหมรังสี และเทวดาทั้งหมด มีปู่พระอินทร์ ท่านย่า ท่านแม่ ท่านท้าวมหาราชทั้งสี่พระองค์ มีท่านท้าวธตรฐ คือ ท่านท้าวธตรฐองค์นี้ เมื่อสมัย พ.ศ.2514 ท่านมาปรากฏให้โยมเห็นค่ะหลวงพ่อ ท่านบอกชื่อท่านให้โยมรู้จัก ท่านชื่อว่าท้าวธตรฐ ถ้าโยมมีอะไรจะให้ท่าน ช่วยเหลือ ท่านให้โยมนึกถึงชื่อท่าน ตอนก่อนโยมไม่เชื่อเท่าไรนัก ครั้นโยมได้มาพบหลวงพ่อได้ฟังเทปสมาทานหลวงพ่อ และได้ฟังคำสอนของหลวงพ่อ โยมจึงได้เข้าใจ โยมจึงนึกถึงท่านให้ท่านมาช่วยในกิจของพระศาสนา

โยมเอาจิตน้อมถึง**ทานบารมี** นึกถึงทานที่ให้แล้ว **ศีลบารมี** นึกถึงศีลที่ได้สมาทานจะรักษาไว้ให้ดี ไม่ทำลายศีลจนตลอดชีวิต **ปัญญาบารมี**จะทำให้เกิดปัญญารู้แจ้งแห่งขันธ์ห้า ให้เข้าสู่พระนิพพานในชาตินี้ **เนกขัมบารมี**การถือบวชของข้าพเจ้าบวชครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย คำว่าสึกจะไม่มี จะช่วยกิจของพระศาสนาตลอดชีวิต **วิริยะบารมี**จะขยันเพียรทำจิตให้เข้าถึงพระนิพพาน **สัจจะบารมี** ข้าพเจ้าขอตั้งจิตจะพูดอย่างไหนทำอย่างนั้นตลอดชีวิต **อธิษฐานบารมี** คำอธิษฐานของข้าพเจ้าที่ตั้งใจมั่นคงครั้งนี้ข้าพเจ้าจะไม่ถอยออกจนตลอดชีวิต **ขันติบารมี** ข้าพเจ้าจะอดทนในสิ่งจะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าทุกประการ **เมตตาบารมี** ข้าพเจ้าขอทรงเมตตาตลอดทั่วโลกธาตุ แม้แต่ผู้นั้นจะคิดทำร้ายข้าพเจ้าก็ตาม **อุเบกขาบารมี** ข้าพเจ้าจะวางเฉยด้วยประการทั้งปวง จะทำสติให้รู้เท่าทันต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จะดีหรือร้ายก็ตามจะไม่หวั่นไหวกับสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น จะทำสติให้รู้ว่านั่นคืออนิจจัง นั่นคืออนัตตา จะทรงกำหนดจิตไม่คลอนแคลนไว้ด้วยความเคารพตลอดชีวิต **บารมี 10** ทั้งหมดนี้ที่บำเพ็ญมาเพื่อความหลุดพ้นไม่ต้องกลับมาเกิด

จงมาช่วยข้าพเจ้าด้วยเวลานี้ ข้าพเจ้ามีทุกข์เดือดร้อน แต่ทุกข์ของข้าพเจ้าในครั้งนี้ ไม่เหมือนผู้ครองเรือน ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังได้รับความทุกข์ เพราะศาลาที่ประดิษฐานองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและที่ปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าชำรุดทรุดโทรม ลมมาก็ต้องหาไม้มาค้ำไว้ ถ้าการขอครั้งนี้ยังเห็นว่าข้าพเจ้ายังไม่หมดตัณหา และเป็นเรื่องประโยชน์ส่วนตัวของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายไม่ต้องช่วย ถ้าการขอของข้าพเจ้าในครั้งนี้ ถ้าท่านทั้งหลายเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์ สะอาดจริงแล้ว ขอท่านทั้งหลาย และท่านท้าวธตรฐ จงช่วยข้าพเจ้าโดยด่วนด้วยเจ้าค่ะ ครั้นต่อมาโยมเข้านั่งสมาธิและเข้าฌาณเต็มกำลัง จากฌาณที่1 ขึ้นไปถึงฌาณที่4 ถอยรองลงมาจนถึงฌาณที่1 หยุดอยู่แค่อุปจาระสมาธิแล้ว ขอดังเช่นเดิม เข้าฌาณต่อไปจนที่สุด แล้วถอยลงมาอยู่แค่อุปจาระสมาธิ แล้วขออีก ทำอยู่อย่างนี้ประมาณ10หรือ20วัน โยมไม่ได้นับถือว่าท่านให้ก็เอา ท่านไม่ให้ก็แสดงถึงว่าโยมยังดีไม่พอ”

หลวงพ่อเมื่อได้ฟังข้าพเจ้าเล่าเรื่องให้ท่านฟังจบลง ท่านจึงได้เอ่ยขึ้นว่า “โยมรู้ไหมว่า ของที่โยมได้มานั้นเป็นของใคร ฉันจะบอกให้นะโยม ของที่โยมได้มานั้นเป็นของๆ ผู้สำเร็จท่านทำไว้แล้ว ท่านก็ฝากกับเทวดา เมื่อท่านฝากกับเทวดา ท่านสั่งกับเทวดาไว้ว่า ถ้าผู้ใดมีบุญบารมีเห็นสมควรให้ ขอเทวดาจง

ให้ของสิ่งนี้เถิด นี่โยมจึงได้มายังไงล่ะโยม" ข้าพเจ้ากราบเรียนพระเดชพระคุณหลวงพ่อ "ช่วยเมตตาปลุกเสกพระเครื่องของโยม เพื่อเป็นสิริเป็นมงคลด้วยเถิดเจ้าค่ะ" พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้พูดขึ้ว่า "เสกทำไมอีกเล่าโยม ของเขาดีอยู่แล้ว ถ้าโยมจะให้ฉันปลุกเสกล่ะก็เอาอย่างนี้ดีกว่า โยมนั่นแหละไปทำขึ้นเพราะอะไร ๆ โยมก็ทำได้หมดแล้ว จะเอาอะไรอีกเล่า" ข้าพเจ้ากราบเรียนถามพระเดชพระคุณหลวงพ่อขึ้นว่า "จะต้องใช้มนต์บทไหนสวดเล่าคะหลวงพ่อ" หลวงพ่อพูดแกมดุขึ้นว่า "ก็อีตอนที่ได้ของมานั่นแหละสวดบทไหนเล่า"

ข้าพเจ้ากราบขอบมาหลวงพ่อ จึงได้เข้าใจว่าใช้พลังจิตนี่เอง ไม่โดนดุเอาความโง่ออกไปปัญญาไม่เกิด ตกลงในวันนั้นหลวงพ่อได้สังฆทาน 7 คน ไม่มีแขกเลย หมดเวลาหลวงพ่อกลับเข้าที่พัก ท่านโอท่านเป็นเลขาหลวงพ่อในวันนั้น ท่านเดินไปส่งหลวงพ่อแล้ว ท่านโอเดินย้อนกลับมาหาข้าพเจ้า ท่านพูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "โยมชีเอาพระของโยมเก็บไว้ให้อาตมาสัก 10 องค์นะ" ข้าพเจ้าตอบ "ได้ค่ะ แต่พระของโยมไม่ใช่ราคาเดียวกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อนะ เพราะโยมจะต้องการสร้างพระมหาวิหาร ต้องให้บูชาองค์ 10,000 บาทนะคะท่าน" เมื่อท่านโอได้ฟังข้าพเจ้าบอกราคา ท่านโอจึงได้พูดขึ้นว่า "งั้นฉันจอง 2 องค์นะ" เวลานี้ท่านโอยังมีชีวิตอยู่ที่วิหาร 100 เมตร ข้าพเจ้าขอย้อนรำลึกนึกถึงความศักดิ์สิทธิ์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อของเราทั้งหลาย หลวงพ่อรู้หมด หลวงพ่อรู้แจ้ง บริสุทธิ์โดยไม่ต้องสงสัย พระเดชพระคุณหลวงพ่อเป็นพระที่ควรกราบไหว้บูชา พระเดชพระคุณหลวงพ่อเป็นเนื้อนาบุญของโลก

กว่าจะเป็นมหาวิหาร

ต่อมาในวันที่ 6 เมษายน พ.ศ.2534 ข้าพเจ้าได้จัดงานวางศิลาฤกษ์ขึ้น และจัดการถมดินให้อยู่ตัวแน่นมาก ๆ ขึ้น ข้าพเจ้าต้องต่อสู้กับอุปสรรคหลาย ๆ อย่าง ครั้งแรกที่ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจในพระศาสนามากนัก คิดว่านักบวชที่เข้ามาบวชกันเยอะแยะนี่คงจะประพฤติตนเป็นนักบวชที่ดีและเป็นที่น่านับถือ ทำตัวให้เกิดศรัทธาน่าไหว้น่าเคารพ เมื่อข้าพเจ้าบวชชีเข้ามาทำให้ข้าพเจ้าได้รู้อะไรลึก ๆ ของนักบวชมากยิ่งขึ้น แต่ก็คิดได้ปลงได้ว่าตัวใครตัวใคร ครั้นต่อมาข้าพเจ้าป่วยมาก ไปอยู่โรงพยาบาลเซนต์เมอร์รี่ ที่จังหวัดนครราชสีมา ในระหว่างนอนพักอยู่ที่โรงพยาบาลได้มีคุณหงษ์และคณะของเธอได้เข้าเยี่ยม และได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังขึ้นว่าเธอปฏิบัติธรรมในระหว่างนั่งอยู่นั้น หลวงปู่ปานได้บอกกับเธอขึ้นว่าให้เธอและคณะเธอจงรีบจัดเป็นสังฆทานทำให้แม่ชีประทุมด่วน หลวงปู่ปานท่านยังสั่งต่อไปอีกว่า ทำสังฆทานที่สำนักแม่ชี เครื่องสังฆทานทั้งหมดให้ตั้งไว้ตรงหน้ารูปหลวงปู่ปาน ห้ามยกไปไว้ที่อื่น เมื่อคุณหงษ์เล่าจบลง ข้าพเจ้าจึงได้บอกกับคุณหงษ์ขึ้นว่า "ถ้าเช่นนั้นควรจะจัดทำสังฆทานขึ้นที่สำนัก แต่อย่างไรก็ตามต้องให้แม่ออกจากโรงพยาบาลก่อน"

ครั้นต่อมาข้าพเจ้าเห็นว่าเบาลง จึงได้ขอหมอกลับสำนักปฏิบัติ คุณหงษ์และคณะของเธอจึงได้นำสังฆทานมาที่สำนักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะนิมนต์พระมารับสังฆทาน ก่อนที่จะนิมนต์พระรับสังฆทาน ข้าพเจ้าได้บอกกับพระที่นิมนต์ว่า "โยมขอนิมนต์ท่านรับสังฆทานให้โยม ส่วนปัจจัยไทยทาน

เครื่องสังฆทานทั้งหมดเมื่อรับแล้วต้องเป็นของสำนักแม่ชี ส่วนปัจจัยโยมจะถวายท่านต่างหาก" เมื่อพูดกันรู้เรื่องจึงได้ถวายสังฆทาน เมื่อถวายแล้ว พระเกิดอยากได้สังฆทาน คณะคุณหงษ์เจ้าของสังฆทานไม่ยอมให้เพราะถือว่าได้บอกเล่ากันแล้ว ว่าของทั้งหมดพร้อมทั้งปัจจัย หลวงปู่ปานท่านสั่งไม่ให้ย้ายเอาไปที่อื่นให้ตั้งบูชาไว้ที่ตรงหน้าท่าน

นี่แหละเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ จึงได้เล่าสู่มาให้ลูกหลานฟังกัน กว่าแม่จะได้เงินมาสร้างพระมหาวิหาร แม่ต้องผ่านอุปสรรคมาอย่างไรบ้าง ทำความดีย่อมมีมาร เพื่อพิสูจน์ขันติ ความอดทน ถ้าทุกคนไม่มีความอดทน กิจการงานทุกอย่างจะไม่ถึงเป้าหมาย หลังจากคุณวิรัชได้ถึงแก่กรรมแล้ว ทุกอย่างเริ่มไม่ดีเท่าที่ควร เกี่ยวกับเรื่องที่ดิน คนเราดูหน้าหรือฟังคำพูดใช้ไม่ได้ เขาใช้มารยาเล่ห์เหลี่ยม เพื่อจะได้มาสิ่งที่เขาต้องการ การกระทำของคนจำพวกนี้จะออกมาให้เราเห็นได้ ถ้าจะเล่ากันให้ละเอียดแล้ว เขียนลงไม่ไหว ที่ข้าพเจ้าต่อสู้มาเพื่อไม่ถอนออกจากสำนักส่งเสริมปฏิบัติธรรมนี้ไป คืออยู่ไม่ได้ ข้าพเจ้าถูกบีบคั้นด้วยเหตุหลายประการ ที่เขาจะแสดงออกมาให้เห็น เมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นหลายประการ ข้าพเจ้ามักชอบแผ่เมตตา ให้เขาผู้นั้นเสมอมา

ขอพระนิพพานจงเป็นของโยม

วันหนึ่งข้าพเจ้ามีเวลาเดินทางไปกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ได้เวลาหลวงพ่อลงรับแขก ข้าพเจ้าเข้าถวายสังฆทาน ก่อนถวายข้าพเจ้าอธิษฐานจิตว่า "การถวายสังฆทานของข้าพเจ้าในครั้งนี้ ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวร ท่านท้าวพระยายมราช ขอท่านจงโมทนาในผลสังฆทานของข้าพเจ้าและการถวายสังฆทานในวันนี้ ขอผลบุญนี้ให้ข้าพเจ้าได้สู่พระนิพพานในชาตินี้ในฉับพลัน การอธิษฐานจิตของข้าพเจ้าในครั้งนี้ มีผลเป็นจริงตามที่ข้าพเจ้าปรารถนา ขอพระเดชพระคุณหลวงพ่อโปรดทราบและให้พรกับข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าเข้าไปถวายสังฆทานนี้ด้วยเถิดเจ้าค่ะ" ครั้นแล้วข้าพเจ้าได้นำสังฆทานเข้าไปถวาย ทันใดเมื่อหลวงพ่อมองข้าพเจ้าได้กล่าวคำโมทนาต่อท้ายขึ้นว่า "ขอพระนิพพานจงเป็นของโยมในชาตินี้นะโยม" "เจ้าค่ะหลวงพ่อ" ข้าพเจ้าถอยออกมาแล้วกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อด้วยความเคารพประมาณมิได้

พระเดชพระคุณหลวงพ่อรู้จริง รู้แจ้ง รู้แท้ ไม่มีพระอริยสาวกองค์ใดรู้เท่าพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ข้าพเจ้าซาบซึ้งในพระเดชพระคุณหลวงพ่อประมาณมิได้ ความศักดิ์สิทธิ์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) ประทับใจข้าพเจ้ามากที่สุดในชีวิตนี้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้จำแนกพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกมาให้ลูกหลานได้รู้ได้ทราบจนหมดสิ้น พระเดชพระคุณหลวงพ่อสอนลูกสอนหลานให้เข้าใจง่าย ไม่วนไม่เวียน พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านแบมือสอน ปล่อยหมด ให้ลูกหลานเข้าใจในคำสอนง่ายขึ้น ให้ละให้วาง ให้ปล่อย ไม่ยึดถือต่อสิ่งใด ๆ ในโลกเราคือคำสมมติ เราอยู่ด้วยธาตุ โลกนี้เป็นธาตุทั้งหมด ไม่มีเป็นของใคร ให้สักแต่รู้ สักแต่เห็น สักแต่ถูกต้อง สักแต่สัมผัส สักแต่ได้กลิ่น สักแต่ได้ลิ้มรส ให้เห็นว่าโลกนี้ทั้งโลกเป็นอนิจจัง คือเห็นว่าไม่เที่ยง ทุกขัง

เมื่อยึดถือมันก็เกิดทุกข์ อนัตตา ทุกอย่างในโลกนี้สลายไปในที่สุด

กายนี้ก็ไม่ใช่ของเรา ถ้าเป็นของเรา จริงๆก็ลองบอกกายซิว่า เจ้าจงอย่าแก่ เจ้าจงอย่าป่วย เจ้าจงอย่าเสื่อม เจ้าผมจงอย่าหงอกนะ จงดำอยู่ตลอด เจ้าลูกตาเจ้าอย่ามัว เจ้าฟันเจ้าจงอย่าหัก เจ้าหูเจ้าจงทำหน้าที่ไว้ให้ดีกับเสียง อย่าอื้อนะ เจ้าหนังเจ้าจงอย่าเหี่ยว เจ้าจงตึงเต่ง เจ้ากำลังเจ้าทรงกำลังไว้เหมือนเมื่อหนุ่มสาว อย่าหงอยเหงานะ เจ้าจงอย่าตาย เจ้าเชื่อข้านะ ดูซิพิจารณาดูซิว่าเขาเหล่านี้ เขาเชื่อเราไหม เขาไม่เชื่อเพราะว่าไม่ใช่ของเราไม่ใช่ตัวเรา ทุกอย่างเป็นธาตุ กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยของเขา พระเดชพระคุณหลวงพ่อมีคุณมหาศาล ช่วยลูกช่วยหลานให้พ้นทุกข์ พ้นนรกมากมาย ถ้าใครฟังพระเดชพระคุณหลวงพ่อสอนแล้วว่าไม่เข้าใจ เชิญไปนรกให้เต็มที่นะ ไม่ต้องห่วงใครนะจ๊ะ ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงพระคุณของหลวงพ่อมามากมาย พอก่อน ยังมีอีกมากมายนัก

ครั้นข้าพเจ้าถอยมานั่งที่เรียบร้อยแล้ว การถวายสังฆทานเบาบางลง พระเดชพระคุณหลวงพ่อหันหน้าถามข้าพเจ้าขึ้นว่า "โยมชีเป็นอย่างไรบ้างเล่า สบายดีหรือ อยู่กันกี่คน" ข้าพเจ้าตอบพระเดชพระคุณหลวงพ่อขึ้นว่า "โยมสบายบ้าง ไม่สบายบ้างเจ้าค่ะ หลวงพ่อ เรื่องคนอยู่กับโยมนะคะหลวงพ่อ โยมจะตอบกับหลวงพ่ออย่างไร เพราะเขาอยู่กับโยมไม่ได้ โยมก็ให้เขาอยู่ด้วยไม่ได้ค่ะหลวงพ่อ" หลวงพ่อ "เออ เมื่อเขาอยู่กับเราไม่ได้ มันทำเหมือนโยมไม่ได้ก็ให้มันไปเสียไม่ต้องไปเป็นห่วงมัน มันมากันหลายชุม ปล่อยมันไป เอาตัวเรารอดนะ" พระเดชพระคุณพูดต่อขึ้นว่า "โยมนี้ขันติเป็นยอดเลย" พระเดชพระคุณหลวงพ่อพูดพร้อมกับยกมือขึ้นทำท่าพูดต่อขึ้น "โยมชีเป็นพระลำบากไหม" "ไม่ยากเจ้าค่ะ หลวงพ่อ" "เออมันต้องอย่างนั้น" และได้พูดต่อขึ้นว่า "ถ้ามันเอาเรามากๆขึ้น เราก็เอามันเข้าให้มั่ง" พูดพร้อมกับหัวเราะขอบใจ นี่คือคำพูดของหลวงพ่อผู้มีพระคุณมหาศาลประมาณมิได้

ท่านเป็นพระแล้ว

ครั้นต่อมาในระหว่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้พบกับท่านผู้หนึ่ง ท่านมายืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า พร้อมกับพูดขึ้นว่า "ขอเชิญท่านไปได้ เวลานี้ท่านเป็นพระแล้ว" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังท่านพูดจบลง ข้าพเจ้าจึงได้พูดกับท่านขึ้นว่า "เราจะไปกับท่านได้อย่างไรกัน ตอนนี้เรารับที่ดินที่เขาถวายให้ตั้งสำนักส่งเสริมปฏิบัติธรรม และกำลังจะสร้างพระมหาวิหารต่อไป ท่านจงกลับไปก่อน ถ้าวิหารเสร็จเมื่อไรท่านไม่ต้องรับเราหรอก เราจะไปเอง" เมื่อจบคำพูดของข้าพเจ้า ท่านหายวับในทันใดนั่นเอง ข้าพเจ้ารู้ในนิมิตของข้าพเจ้าว่า เขามาบอกถึงความตายของข้าพเจ้าว่าใกล้แล้ว ข้าพเจ้าไม่เคยกลัวคำว่าตาย เพราะเตรียมตัวอยู่เสมอว่าต้องตายแน่ เมื่อมีชีวิตอยู่ขอสร้างความดีไว้ให้กับศาสนาและลูกหลานรุ่นต่อไปจะได้ช่วยกันทะนุบำรุงยั่งยืนสืบต่อไป

ต่อมาข้าพเจ้าได้ทราบข่าวทางหนังสือธรรมวิโมกข์ว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อจะเดินทางไปวัดโพธิ์เมืองปักธงชัย ข้าพเจ้าไม่เคยติดตามไปรับหลวงพ่อเลยสักครั้งเดียว ข้าพเจ้าตั้งใจจะไปกราบพระเดชพระ-

คุณหลวงพ่อ เมื่อถึงวันที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อไปที่วัดโพธิ์ ข้าพเจ้าและแม่ชีปาริชาต พร้อมด้วยอาจารย์ทิพมาศ ณ ถลาง ได้พากันเดินทางไปที่วัดโพธิ์ ข้าพเจ้าตั้งใจค้างสัก 1 คืน ได้มีชาวนครราชสีมาเชิญให้ข้าพเจ้าไปพักที่บ้านเขา แต่ข้าพเจ้าได้บอกกับเธอว่า อยากจะพักที่วัด เหมาะกว่าค้างตามบ้านเรือน เธอก็เข้าใจ คุณแสงจันทร์ซึ่งเป็นนางพยาบาลได้จัดที่พักให้ที่คณะหลวงพ่อมาพัก สำหรับพระเดชพระคุณหลวงพ่อพักอยู่แถบหนึ่ง ข้าพเจ้าและคณะที่ติดตามหลวงพ่อพักอีกแถบหนึ่ง คือหลังคาเดียวกัน ส่วนตรงกลางเป็นห้องโถง พระเดชพระคุณหลวงพ่อนั่งดูพวกลูกหลานรำดาบกันทั้งผู้หญิงทั้งผู้ชาย คณะข้าพเจ้านั่งข้างหลังหลวงพ่อ ข้าพเจ้าดูได้สักครู่พากันเข้านอน ข้าพเจ้าได้แจ้งกับเจ้าหน้าที่ไว้ล่วงหน้า รุ่งเช้าจะถวายปลาหมึก และปลาเค็ม 2 ถุงใหญ่ เป็นของเด็กสาวนิ้งหน่องฝากถวายให้กับหลวงพ่อ

ครั้นตอนเช้า เจ้าหน้าที่ได้มาบอกให้ข้าพเจ้าให้นำของเข้าถวายเพราะพระเดชพระคุณหลวงพ่อจะกลับตอนเช้า เมื่อมีโอกาสระหว่างหลวงพ่อฉันข้าวต้มอยู่ ข้าพเจ้าได้ถือของ 2 ถุงเข้าไปถวาย หลวงพ่อนั่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก ครั้นข้าพเจ้าจะเข้าถวายของข้างหน้าท่าน ไม่ควรแก่การที่จะเข้าไป ข้าพเจ้าจึงเข้าถวายข้าง ๆ หลวงพ่อ พระเดชพระคุณหลวงพ่อรับของหลวงพ่อเหลียวมาดูข้าพเจ้าทักขึ้นว่า "อ้าวนึกว่าใคร โยมชีเองหรือ" "เจ้าค่ะ" หลวงพ่อได้พูดขึ้นว่า "มาแต่เมื่อไรละ" "โยมมาแต่เมื่อคืนนี้ค่ะหลวงพ่อ" "เออ แล้วนอนที่ไหนเล่า" "โยมนอนที่ห้องนี้" พร้อมชี้มือให้หลวงพ่อ หลวงพ่อ "เออ อย่างนั้นหรือ" "เจ้าค่ะหลวงพ่อ" "แล้วเมื่อคืนโยมดูเขารำกันหรือเปล่าละโยม" "ดูประเดี๋ยวเดียวเจ้าค่ะ" ข้าพเจ้าเห็นพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ฉันจึงได้กราบ "ขอโอกาสเจ้าค่ะหลวงพ่อ นิมนต์หลวงพ่อฉันเถิดเจ้าค่ะ" หลวงพ่อ "เออ เออ"

หลวงพ่อรู้แม้แต่นึกคิด

ข้าพเจ้าจึงลุกมาหาที่นั่งห่างจากหลวงพ่อ ตรงที่ข้าพเจ้านั่งกันอยู่นั้น มีเก้าอี้ตัวเก่า ๆ อยู่ 1 ตัว ข้าพเจ้านึกถึงเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้ารู้มานั้นจะจริงเท็จประการใด แต่ข้าพเจ้าไม่เคยเล่าให้อาจารย์ทิพมาศ ณ ถลางฟังที่ข้าพเจ้ารู้เรื่องราวของเธอ ข้าพเจ้าชอบจับเอาตอนเหตุนั้นจะแสดงให้ข้าพเจ้าเห็นจริงก่อนจึงจะพูดเพราะกลัวว่าสิ่งที่รู้นี้อาจจะผิดพลาด ในระหว่างที่ข้าพเจ้านั่งคุยอยู่นั้น มิได้ทันได้ดูว่าหลวงพ่อท่านอิ่มหรือยัง มารู้ตัวตอนที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ลงนั่งที่เก้าอี้ตัวเก่าใกล้กับที่ข้าพเจ้านั่งกันนั่นเอง เมื่อเห็นพระเดชพระคุณนั่งลงที่เก้าอี้ ทุกคนจึงได้พากันกราบหลวงพ่อ หลวงพ่อถามข้าพเจ้าเรื่องสร้างพระมหาวิหารว่า "ทำไปถึงไหนแล้วโยม" ข้าพเจ้าได้กราบให้หลวงพ่อทราบ "เวลานี้กำลังจะทำโครงหลังคาแล้วเจ้าค่ะ" หลวงพ่อได้ทักทายอาจารย์ทิพมาศ "ในระหว่างนั้นข้าพเจ้ามีความรู้สึกขึ้นทางจิตขึ้นว่า "ถ้าอาจารย์ทิพมาศคนนี้ เคยได้เป็นลูกสาวของหลวงพ่อมาตามที่ดิฉันรู้ ถ้าเป็นจริงแล้วขอให้หลวงพ่อจงแสดงให้โยมเห็น โยมจะเชื่อหลวงพ่อ "ในระหว่างที่พูดกันอยู่กับหลวงพ่อ ข้าพเจ้าได้กราบเรียนกับหลวงพ่อขึ้นว่า "โยมตั้งใจจะกราบเรียนถามหลายเรื่อง แต่พอพบกับหลวงพ่อ โยมลืมค่ะหลวงพ่อ" พระเดชพระคุณหลวงพ่อพูดขึ้นว่า "เอาอย่างนี้ซิ ทีหลังจดมานะโยม" "เจ้าค่ะ"

ในที่สุดพอสมควรกับเวลา พระเดชพระคุณหลวงพ่อพูดขึ้นว่า "เอาล่ะนะ ฉันต้องไปก่อน" พร้อมกับลุกขึ้น มือหลวงพ่อถือผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองกลางเก่ากลางใหม่ หลวงพ่อลุกขึ้นเอาผ้าโปะหัวอาจารย์ทิพมาศ หลวงพ่อเอามือท่านขยี้ที่ศีรษะแล้วพูดขึ้นว่า "อ้ายขี้หมา อ้ายขี้หมาเอ๋ย" แล้วท่านได้จากไป ข้าพเจ้าเห็นเหตุการณ์เกิดขึ้นเป็นความจริงต่อหน้าขึ้นจริง ๆ แล้ว ที่ท่านบอกเล่าเป็นเรื่องจริงทุกประการ ข้าพเจ้าชอบของจริง ไม่ต้องการของปลอม พระเดชพระคุณ หลวงพ่อมีแต่บริสุทธิ์ให้ลูกให้หลานดู

ข้าพเจ้า พูดได้เต็มเกินร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อเป็นพระควรแก่การกราบไหว้บูชา ควรแก่การถวายทาน ลูกหลานทั้งหลาย จงช่วยกันรักษาความดีที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อของพวกเราที่ท่านได้สั่งสอนไว้ดีแล้วนั้นเถิด อย่าให้มารร้ายเข้ามาสิงจิต จะแตกหมู่แตกคณะกันนะ หลังจากนั้นข้าพเจ้าพากันกลับและไม่ยอมเล่าให้อาจารย์ทิพมาศฟังเพราะเกรงว่าเธอจะไม่เชื่อ จะเป็นบาป ข้าพเจ้าไม่ชอบพูดอะไรกับใครง่าย ๆ

ครั้นต่อมาในวันหนึ่งนั้นข้าพเจ้านอนป่วยอยู่ที่วิหารหลังเล็กที่ข้าพเจ้าได้จัดทำกันขึ้น ข้าพเจ้าหมดแรงเปลี้ยเพลียมาก ลุกขึ้นทำวัตรสวดมนต์เย็นไม่ไหว นอนภาวนาอยู่ขณะนั้น อยู่ในช่วง 5 โมงเย็น แม่ชีและญาติโยมที่มาพากันสวดมนต์ ข้าพเจ้าได้พบกับคนมากมาย เขาเข้ามาเยี่ยมข้าพเจ้า หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นชายแต่งตัวสะอาดเรียบร้อย พูดกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "ป่วยไข้หรือแก่เฒ่าแล้วนะ" ข้าพเจ้าพยักหน้ากับท่านที่มาขึ้นว่า "จ้ะ ฉันป่วย" สุนัขหลายตัวที่ผูกไว้ใกล้กับวิหารเห่ากันเสียงดังทุกตัว สำหรับสุนัขนี้ข้าพเจ้าไม่เคยหามาเลี้ยง เขามาอยู่กันเองทั้งนั้น ครั้นพอแม่ชีสวดมนต์จบแล้ว โยมผู้หญิงคนหนึ่งชื่อจำไม่ค่อยได้ เธอจึงได้บอกกับแม่ชีปาริชาติว่า "ให้เดินไปดูที่วิหารซิ เสียงมีคนมาหาคุณแม่กันมาก เสียงคุยกันเสียงดัง" แม่ชีปาริชาติรีบเดินไปดู ข้าพเจ้าเห็นแม่ชีเดินไปดู ส่วนผู้ที่มาเยี่ยมข้าพเจ้า ยังอยู่ที่ข้าพเจ้า พอแม่ชีปาริชาติเดินตรงมาถึงข้างวิหาร ท่านที่มาเยี่ยมเดินแซงข้างแม่ชีปาริชาติไป แม่ชีปาริชาติเดินเข้าที่ซึ่งข้าพเจ้านอนพักอยู่ เธอได้เล่าขึ้นว่า "ได้ยินเสียงคนมาหาคุณแม่ พูดกันเสียงดัง จึงเดินมาดูนี่แหละค่ะ" ส่วนข้าพเจ้าฟังแม่ชีเล่า ข้าพเจ้าเฉยเสีย

อ้ายโต้ง

คราวนี้จะขอเล่าเรื่องของไก่ที่ไปเกิดเป็นพรหม พรหมมาเกิดเป็นไก่ วันหนึ่งตอนบ่าย ข้าพเจ้าทำความสะอาดเก็บกวาดอยู่ทางด้านห้องโถงที่ติดกับโรงครัว ในระหว่างข้าพเจ้าเหลือบไปเห็นไก่มานอนหมอบอยู่เป็นไก่ตัวผู้ ไก่เมื่อเห็นข้าพเจ้ายืนมองดูเขา ไก่ก็มองดูข้าพเจ้า เขาทำหัวหมอบแสดงเหมือนว่าข้าพเจ้าจะดุหรือจะไล่เขาเช่นนั้นแหละ ข้าพเจ้ามองดูเห็นปฏิกิริยาของไก่ที่แสดงให้เห็นถึงความกลัวเหมือนคนเกรงใจอะไรเช่นนั้น จึงนึกสงสารไก่มาก นึกถึงว่าแม้แต่สัตว์ยังมีจิตนอบน้อมกลัวเกรงเจ้าของบ้าน กลัวเจ้าของบ้านจะไม่ให้อยู่ คิดแล้วสงสารจับใจ ข้าพเจ้าจึงพูดว่า "เรามาจากที่ไหนเล่า หือ เอาล่ะ ถ้าอยากจะอยู่ด้วยกันก็อยู่เถอะนะ แม่ชีไม่ว่าอะไรหรอก แต่ระวังอย่าเที่ยวมายุ่งทางที่เขาเก็บอาหาร เพราะเราไม่มีตู้ใส่ของ อย่าขึ้นมาจิกข้าวของให้กระจุยไปเล่านะ อีกอย่างจะขี้เลอะเทอะไปนะเพราะที่นี่ไม่ชอบ

สกปรก" ตั้งแต่วันนั้น ไก่ก็อยู่กับข้าพเจ้ามาตลอด ไก่ตัวนี้ตาบอดข้างหนึ่ง ขาข้างหนึ่งก็เดินไม่ได้ ข้าพเจ้าสงสารไก่ พยายามเอาข้าวให้กิน ก็ไม่ค่อยกินเท่าไร

ตอนเช้าข้าพเจ้าฉันกาแฟขนมปังปอนด์เป็นประจำ ข้าพเจ้าสังเกตไก่ เวลาข้าพเจ้าฉันกาแฟขนมปังปอนด์ตอนเช้า ไก่ทำไมชอบมาหมอบอยู่กับพื้นดิน ข้าพเจ้านั่งฉันบนแคร่หรือฟากไม้ไผ่ ข้าพเจ้าสังเกตเห็นผิดปกติ ในเช้าวันหนึ่งข้าพเจ้าชงกาแฟเพิ่มขึ้น มีความรู้สึกว่าไก่ตัวนี้มันหอมกลิ่นกาแฟและอยากกิน ข้าพเจ้าได้เอาจานมาฉีกขนมปังปอนด์ขึ้นหนึ่งชิ้นแล้วเอากาแฟราดลงไปให้ไก่กิน ข้าพเจ้ายกจานกาแฟและขนมปังให้ไก่กิน และพูดกับไก่ว่า "อ้าวเมื่ออยากกินก็กินเสียนะ ถ้าไม่พอจะเพิ่มให้อีก" เมื่อยกจานตั้งลงให้ที่พื้น ทันใดนั้นไก่ก็จิกกาแฟที่ปนกับขนมปังนั้นทันที ไก่จิกกินจนหมด ข้าพเจ้านึกขำในใจไก่กินกาแฟกับขนมปัง จึงทำเพิ่มให้อีกหนึ่งแผ่น ไก่จิกกินจนหมด แม่ชีทุกองค์ที่อยู่ในสำนักพากันมาดู และพากันหัวเราะ ไก่กินกาแฟกับขนมปัง หลังจากวันนั้นมา ข้าพเจ้าจะต้องให้ไก่กินกาแฟกับขนมปังตลอดมา

ครั้นต่อมาหลายเดือนหลังจากตรุษจีนแล้ว โยมแช่มมัคทายกวัดได้มาหาข้าพเจ้า โยมแช่มคนนี้เป็นคนดี แกเป็นคนซื่อ และนับถือข้าพเจ้ามาก ตามส่งเสียอาหารตลอดมา ในระหว่างที่ทางวัดมีเรื่องกับข้าพเจ้า เมื่อโยมแช่มมาหาข้าพเจ้า โยมแช่มเห็นไก่ โยมแช่มจึงร้องทักขึ้นว่า "อ้ายโต้งมึงหนีมาอยู่กับแม่ชีหรือ กูนึกว่าเขาจับมึงขายตอนตรุษจีนนี้เสียอีก มึงยังมีชีวิตอยู่ หนีเขามาอยู่กับแม่ชีนี่เอง" โยมแช่มพูดกับหัวเราะหันหน้าไปดูอ้ายโต้ง ข้าพเจ้าจึงได้พูดกับโยมแช่มขึ้นว่า "อ้ายโต้งนี่เป็นไก่ที่วัดคลองยางหรือโยม" "ใช่ครับแม่ อ้ายโต้งนี่เป็นไก่ชน เก่งมาก ตีไม่เคยแพ้ ครั้นต่อมามันแก่เข้า ตอนหลังมันตีแพ้เขาเจ้าของไก่เขาเลยเอาไปปล่อยวัด" โยมแช่มพูดต่อไปว่า "ดีแล้ว อ้ายโต้งมึงอยู่กับแม่ชีแหละนะ ดีแล้ว" แล้วโยมแช่มลากลับไป ข้าพเจ้าจึงรู้ที่มาของอ้ายโต้ง ข้าพเจ้าสังเกตดูอ้ายโต้ง ทำไมจึงไม่ค่อยกินข้าว ข้าวที่พวกแม่ชีให้กินเป็นข้าวสุกก้อนๆ วันต่อมาข้าพเจ้าสั่งให้แม่ชีหั่นผักกาดให้ละเอียดคลุกปนน้ำปลาดีนิดหนึ่งให้อ้ายโต้งกิน ปรากฏว่าอ้ายโต้งกินหมดอร่อยมาก นี่เรื่องของสัตว์

ครั้นต่อมามีสุนัขตัวเมียตัวหนึ่งมาอยู่ด้วย สุนัขตัวนี้ฉลาดกินข้าวไม่มูมมามเหมือนตัวอื่น เขาชอบมาใกล้ๆ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารักเขาว่าเห็นเขารู้เรื่องดีฉลาดมาก เมื่อข้าพเจ้าไปไหนกลับมา เขาจะไปต้อนรับแสดงกิริยาลิงโลดดีใจผิดกับสุนัขตัวอื่นๆ ครั้นต่อมาข้าพเจ้าป่วยลุกไม่ไหว นอนอยู่ที่เตียง ทั้งไก่คือ อ้ายโต้ง และสุนัข จะมานอนด้วยกันที่ใต้เตียงที่ข้าพเจ้านอน ถ้าวันไหนแม่ชีลืมเขา ลืมเอากาแฟหรือข้าวให้กินอ้ายโต้งจะมายืนมองข้าพเจ้าเหมือนบอกให้รู้เมื่อข้าพเจ้าเห็นเหตุการณ์ที่เขาแสดงออกมาเช่นนั้น ข้าพเจ้าถามแม่ชีเรื่องอาหารอ้ายโต้ง แม่ชีบอกข้าพเจ้าว่า "ลืมให้ค่ะคุณแม่" บางครั้งแม่ชีเล็กบ่นว่า "อ้ายโต้งนี้สำคัญมาก ชอบฟ้องคุณแม่ดีนัก เดี๋ยวเถอะ ถ้าวันไหนคุณแม่ไม่อยู่ ระวังนะ" เธอพูดแล้วเธอก็หัวเราะ

ครั้นต่อมาในบ่ายของวันหนึ่ง ข้าพเจ้าเดินผ่านทางที่อ้ายโต้งนอนจะเข้าไปหยิบของ พอดีข้าพเจ้าเซจะเหยียบอ้ายโต้งแต่ข้าพเจ้าประคองตัวได้ข้ามอ้ายโต้งไป หลังจากวันนั้นมาอีกสี่ห้าวันข้าพเจ้าได้นิมิตเห็นอ้ายโต้งนอนอยู่ ข้าพเจ้ารู้ว่าอ้ายโต้งเคืองข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงถามอ้ายโต้งขึ้นว่า "อ้ายโต้งแกเคือง

แม่ชีเรื่องอะไรพูดมา" อ้ายโต้งแสดงความงอนกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงพูดขึ้นว่า "เคืองฉันเรื่องอะไรจงบอกนะ อย่ามาทำงอนอยู่ ใครจะรู้เรื่อง พูดมาเร็วๆ ให้รู้เรื่อง" ทันใดนั้นอ้ายโต้งพูดเป็นเสียงน้อยใจเหมือนถูกผู้อื่นดูถูก พูดขึ้นว่า "อยากมาข้ามเขาทำไมเล่า" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังอ้ายโต้งพูดจบลง ข้าพเจ้านึกขำคำพูดของอ้ายโต้ง ข้าพเจ้าว่า "โถ อ้ายโต้งเรื่องนี้เองหรือ อ้ายโต้งฟังเราพูดนะ คือว่าวันนั้นฉันเห็นเธอนอนอยู่ พอกับฉันจะต้องเข้าไปหยิบของก็พอดีเซไปก็กลัวจะเหยียบเธอ ฉันก็กลัวเธอจะเจ็บหรือถึงตาย ฉันจึงตัดสินใจข้ามเธอดีกว่า ฉันไม่มีเจตนาร้ายกับเธอนะอ้ายโต้ง" ในระหว่างที่ข้าพเจ้าพูดอยู่ยังไม่ทันจะจบเรื่อง ข้าพเจ้าเหลียวดูก็ไม่พบอ้ายโต้งไม่รู้หายไปไหน ข้าพเจ้าจึงพูดขึ้นเสียงดังขึ้นว่า "นี่อ้ายโต้งเธอจะหายไปไหนไม่ได้ เธอต้องมาพูดกับฉันให้เข้าใจกันก่อน"

ระหว่างนั้นอ้ายโต้งมายืนทางซ้ายมือพูดขึ้นว่า "นี่ยังไงล่ะ อ้ายโต้ง" ข้าพเจ้าเหลียวดูไปตามเสียงไม่เห็นอ้ายโต้ง เห็นแต่ชายหนุ่มรูปหล่อยืนสง่างามแต่งตัวทรงเครื่องประดับสวยงาม ข้าพเจ้ารู้ว่านี่คือพรหมไม่ใช่เทวดา ข้าพเจ้ามองดูเขา เขาก็มองดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอโทษและไม่เจตนาจะข้ามและไม่เคยข้ามสัตว์นอกจากมด ต่างก็จากกัน ที่ข้าพเจ้าต้องนำเรื่องของสัตว์มาเล่าให้ท่านฟังครั้งนี้เห็นว่ามีประโยชน์ ให้รู้ว่ามนุษย์อย่ารังแกสัตว์ สัตว์ก็คือเรา เราก็คือสัตว์ เราสร้างความดีมีศีลห้าครบ มีกรรมบถ10 เราจึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์

มนุษย์เป็นสัตว์ที่ประเสริฐ พระพุทธองค์ท่านทรงตรัสไว้ไม่ใช่ข้าพเจ้าตรัสนะ อ่านดูให้ดีๆ อย่าเพี้ยนไป ข้าพเจ้าจำคำสั่งสอนปฏิบัติตามมนุษย์ กับเทวดาหรือพรหมและอะไรๆจะไม่ยากเลย ขอให้ท่านเคารพคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ให้จริงจัง อย่าลังเล อย่ามัวแต่สงสัย ชีวิตของพวกเราไม่อยู่กันนาน รีบเร่งการปฏิบัติกันเสีย ความสุขกำลังคอยท่านอยู่ ที่ข้าพเจ้าเล่ามานี้ใครจะเชื่อก็เชื่อ เมื่อใครไม่เชื่อก็เป็นเรื่องของท่าน ข้าพเจ้าผู้เขียนประสบการณ์มาขอท้าพิสูจน์ และไม่ใช่เป็นการสะกดจิต

นี่เรื่องของสุนัขเขาลาตาย

ครั้นอยู่ต่อมาในตอนหัวค่ำประมาณสี่ทุ่ม ข้าพเจ้าและคณะปฏิบัติธรรมได้เวลาคลายจากสมาธิ อุทิศส่วนกุศลอยู่ มีสุนัขตัวแสนรู้ได้เข้าไปวนเวียนเข้าหาผู้ปฏิบัติธรรมทุกคนที่นั่งอยู่ ทำเสียงร้องหงิงๆ เหมือนพูดอะไรสักอย่างหนึ่งจนทั่ว สุนัขจึงเดินเข้ามาหาข้าพเจ้า นอนลงข้างๆแล้วยื่นขาหน้าเหยียดยาวตรงข้าพเจ้า ซึ่งกำลังอุทิศส่วนกุศล ข้าพเจ้าชำเลืองดูเห็นเธอนอนท่านี้ก็รู้ว่าเธอมาลาตาย จึงตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้เธอ แต่ตอนนี้เธอยังไม่ขาดลมหายใจ พอช่วงเทปพระเดชพระคุณหลวงพ่อจบลงตอนสุดท้าย สุนัขน่าสงสารเธอก็ขาดใจหมดลมลงพอดี ข้าพเจ้ายินดีมากที่เธอไปดีแล้ว

นี่เรื่องของสัตว์ที่ฉลาดแม้แต่เขาเป็นสัตว์เดรัจฉานเขายังรู้จักสร้างสมความดี จะตายยังมีสติลาผู้มาปฏิบัติธรรม และเข้ามาเอาเท้าเหยียดเหมือน กราบลาข้าพเจ้าที่มีคุณกับเขาที่ให้อาหาร ที่อยู่กับเขาเพราะเขานึกถึงคุณดี คนบางคนเข้ามาขอบวช ปฏิบัติมาทีแรกอยากบวชแทบห้ามไม่ทัน ครั้นให้บวชเข้า

จริงๆ ไม่ยอมเชื่อฟังคำข้อระเบียบ ข้อพระวินัย ตักเตือนดื้อด้าน ครั้นว่ามากเตือนมากก็เคือง หอบผ้าหอบผ่อนหนีไปก็มี ผิดกับสุนัขผู้รู้คุณ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะให้อาหารเขาไม่เหมือนคน สุนัขเขายังไม่โกรธ เวลาเขาตาย เขายังมากราบลาต่อหน้าผู้เข้ามาปฏิบัติ เห็นกันหลายคน มนุษย์เลี้ยงข้าวคาวหวานอาหารอย่างดี มีที่อยู่อบอุ่น เนรคุณความดีของพระพุทธเจ้า เนรคุณข้าวสุกที่ชาวบ้านเขานำมาถวาย เพราะเอาดีไม่ได้ไม่เหมือนหมาผู้รู้คุณความดีของพระองค์ คนประเภทนี้ไม่ต้องเหยียบเข้ามาในสำนักอีกต่อไป

เรื่องของสุนัขแสนรู้

เรื่องที่จะเล่านี้เป็นเรื่องลูกสุนัขที่เขาติดแม่มาอยู่กับข้าพเจ้า แม่เขาตายที่ข้าพเจ้าเล่าให้ฟังจบลงนี่แหละ ครั้นแม่ตายแล้วลูกสุนัขเป็นสาวรุ่นนัยน์ตาสวย ข้าพเจ้ามักเรียกเขาว่า "สาวตาหวาน" ดวงตาเขาสวยจริงๆ เท่าที่เห็นมา เวลาข้าพเจ้าพูดอะไรกับเขา เขาจะมองข้าพเจ้าตาชะมดชม้อยน่ารัก น่าสงสาร ความเป็นสาวนานวันขึ้นทำให้หนุ่มๆ มาติดพันกันมาก

วันหนึ่งสาวตาหวานนอนนิ่งอยู่ที่หน้าห้องน้ำ เขามองมาที่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามองเธอ ข้าพเจ้าพูดกับตาหวานขึ้นว่า "นี่ แม่ตาหวาน ฉันไม่ค่อยชอบเธอเท่าไรนักหรอก เพราะการกระทำของหล่อนรู้ไหม" ตาหวานนอนฟังมองมาที่ข้าพเจ้าพูดหูผึ่ง "เพราะว่าเธอทำให้ฉันอับอาย ในที่ของฉันนี้มีแต่ผู้หญิงทั้งนั้น ฉันอายใครๆ เขารู้ไหม แม่ตาหวาน ต่อไปเธอจะต้องมีลูกขึ้นมาในที่ที่ของฉัน ลูกของหล่อนอาจจะเป็นตัวเมียบ้าง แล้วเธอคงมาเพาะพันธุ์กันในที่ของฉัน ซึ่งมีแต่ผู้หญิง ฉันไม่อยากให้สิ่งเหล่านี้มาเกิดขึ้นในที่ของฉัน เธอรู้ไหมแม่ตาหวาน" ในระหว่างที่ข้าพเจ้าพูดกับเขา เขายิ่งทำตาชม้อยน่ารักมากจริงๆ "เอาอย่างนี้เถอะนะ ถ้าเธอท้องมีลูกตัวเมียออกมา ฉันจะเอาหล่อนไปปล่อย ทั้งแม่และลูกเลยนะ ถ้าเธอมีลูกตัวผู้หมดกี่ตัวก็ตาม ฉันจะเลี้ยงเธอและลูกเธอทั้งหมด ฟังนะ เพราะขืนเลี้ยงไว้ฉันคงแย่" เมื่อพูดถึงตรงนี้แล้ว ตาหวานนอนฟังตาแป๋ว พูดถึงแม่ตาหวานตัวนี้ เวลากินข้าวนี่ เขาจะไม่ขม่ำจนมิดตาเหมือนตัวอื่นๆ ค่อยเล็มกินทางโน้นทางนี้ ตามขอบชาม ข้าพเจ้าซื้อข้าว ซื้อปลามาต้มใส่เกลือให้กินตั้งเป็นกระทะ สุนัขพากันมาจากที่ไหนบ้างก็ไม่รู้

ครั้นต่อมา แม่ตาหวานท้องโตจนครบวันในตอนเช้า แม่ตาหวานคลอดลูกออกมา 4 ตัว พวกแม่ชีพากันไปดู แม่ชีเล็กพูดเสียงดังแบบคนดีใจขึ้นว่า "คุณแม่ ตาหวานของเราออกลูกมา 4 ตัว เป็นตัวผู้ทั้งหมดสวยๆ ทั้งนั้นเลยค่ะคุณแม่ ยังมีหลังอานสีเทามาตัวหนึ่งด้วย" ข้าพเจ้าฟังแล้วนึกแปลกใจ ทำไมตาหวานคลอดมาเป็นตัวผู้ทั้ง 4 ตัว ตามที่ข้าพเจ้าพูดกับเขาวันนั้น แม่ชีเล็กคะยั้นคะยอให้ข้าพเจ้าไปดูตาหวานว่าลูกเขาน่ารักอ้วนพี ลายต่างกัน น่ารักทุกตัวเลย ข้าพเจ้าพูดคาดคั้นกับแม่ชีเล็กขึ้นว่า "แม่ชีเล็กดูแน่ใจแล้วหรือว่าลูกของตาหวานเป็นตัวผู้ทั้ง 4 ตัว" แม่ชีเล็ก "แน่ใจค่ะ ดิฉันเคยดูสุนัขมามาก ไม่เคยผิด" เมื่อข้าพเจ้าเดินไปเยี่ยมตาหวาน ตาหวานมองดูข้าพเจ้าเหมือนจะพูดกับข้าพเจ้าเรื่องลูกของเขาที่คลอดออกมา ข้าพเจ้าเอามือลูบหัวตาหวาน

ครั้นต่อมาลูกของตาหวานโตขึ้น ใครมาที่สำนักเห็นเข้า ทุกๆ คนขอลูกสุนัขกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้บอกให้เขาเหล่านั้นฟังขึ้นว่า ให้ใครไม่ได้เพราะพูดแล้วว่าถ้าเป็นตัวผู้หมดจะต้องเลี้ยงไว้ที่สำนักนี้ตลอดไป ครั้นต่อมาสุนัขทั้งหมดยิ่งโตยิ่งน่ารักโดยเฉพาะตัวหลังอานสีเทา วันหนึ่งหมัดกินตามตัวของสุนัข แม่ชีเล็กรักอ้ายตัวหลังอานมาก ไม่รู้ว่าใส่ยาทายากันขนาดไหนเลยเมายาตายไปหนึ่งคืออ้ายหลังอาน ข้าพเจ้าพูดไม่ออกเพราะแม่ชีเล็กเธอเป็นคนรักสัตว์ ไม่เจตนาร้าย เพื่อจะทำให้ดีกลับมาตาย

ครั้นอยู่ต่อมาสุนัขถูกขโมยไปบ้าง รถทับตายบ้าง เหลือแต่ตาหวาน ครั้นต่อมาตาหวานวิ่งตามพวกไปถูกยิงตาย หลังจากเหลือแต่สุนัขอื่นๆหลายตัว ข้าพเจ้าเห็นเขาพากันมาอาศัยก็ต้องให้อาหารเขากิน อยู่มาวันหนึ่ง ลูกสาวคุณรุ่งได้มาบอกกับข้าพเจ้าว่า สุนัขที่สำนักของข้าพเจ้าเข้าไปกัดลูกวัวเขา เขาขอค่ารักษาสองพันบาท ข้าพเจ้าก็ให้ไป ที่จริงแล้วไม่เคยหาสุนัขมาเลี้ยงเลย วัวบ้านเขามาทำลายสิ่งของเหยียบกระเบื้องมุงหลังแตกไม่รู้ราคาเท่าไร ต้นไม้ดีๆ โยมเขาพากันถวายปลูกไว้ วัวบ้านเขามากัดดึงเสียหาย ข้าพเจ้าไม่เคยไปต่อว่า ข้าพเจ้านึกถึงคุณวิรัช

ต่อไปนี้จะพูดถึงพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน เรื่องอื่นๆพอแล้วนะ ที่เล่ามาให้ลูกหลานฟังดูว่าคนดีกว่าสัตว์ หรือสัตว์ดีกว่าคน คนบางคนหน้าตาดี แต่งตัวดี ความรู้ดี ฐานะดี พูดจาดี ส่วนลึกๆแล้วเลวยิ่งกว่าสัตว์ หาเรื่องแต่งเรื่องอยากดี อยากวิเศษ อยากดัง อยากเด่นคนเดียว คนอื่นๆไม่มีดีเท่าตัวเอง

หมอขับผีจำเป็น

ครั้นต่อมาในวันหนึ่งนั้น ข้าพเจ้าเป็นหมอขับผีด้วยความจำเป็น ในตอนบ่าย ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังโครมคราม สนั่นหวั่นไหว เหมือนมีคนเขารื้อกุฏิพระ สักครู่ได้มีเด็กวัดพากันวิ่งมาหาและเรียกข้าพเจ้าขึ้นว่า "แม่ชีช่วยด้วย แม่ชีช่วยด้วย" เด็กที่วัดพูดไปหอบไปฟังแทบไม่ได้ศัพท์ภาษา ข้าพเจ้าจึงถามเด็กทั้งสองคนขึ้นว่า "มันเกิดอะไรขึ้น" เด็กวัดรีบตอบขึ้นว่า "ผีเข้าเณร เณรดิ้นข้าวของแตกกระจุยกระจายจะพังหมดแล้ว แม่ชีรีบขึ้นไปช่วยเณรด้วยเถอะครับ" ข้าพเจ้าฟังแล้วจึงได้ถามเด็กขึ้นว่า "พระไปไหนกันหมด ทำไมไม่มีใครดูเณรเลยหรือ" เด็กตอบขึ้นว่า "มีครับ แต่ท่านไม่ยอมช่วยอะไรเลย เห็นท่านยืนดูกันผมวิ่งลงมาหาแม่ชี" ข้าพเจ้าตรึกตรองในใจว่าจะขึ้นไปดูเณรดีหรือไม่ดี กลัวจะมีเรื่องติดตามทำให้เดือดร้อนขึ้นภายหลัง ในทันใดจิตสำนึกเกิดมีความรู้สึกขึ้นว่า ให้ขึ้นไปช่วย ข้าพเจ้าจึงได้บอกกับเด็กขึ้นว่า "ไปก็ไป" ข้าพเจ้าพร้อมด้วยเด็กวัดสองคนพากันเดินไปที่วัด เมื่อข้าพเจ้าไปถึงที่ห้องของเณร ข้าพเจ้าเห็นมีพระยืนดูกันอยู่ ข้าพเจ้าเห็นเณรดิ้นถีบข้าวของเต็มห้อง ข้าพเจ้ายกมือไหว้เจ้าอาวาส ท่านชื่อ "หลวงพ่อหวิน" พร้อมกับพูดขึ้นว่า "หลวงพ่อคะ หลวงพ่อช่วยเณรซิคะ" หลวงพ่อหวินเจ้าอาวาสคนใหม่องค์เก่าที่มีเรื่องกับข้าพเจ้าท่านชื่อ "หลวงพ่อวน" ท่านมรณะไปแล้ว หลวงพ่อหวินยิ้มแล้วส่ายหน้า ข้าพเจ้าจึงพูดขึ้นว่า "ถ้าหลวงพ่อไม่ช่วย โยมช่วยเณรนะคะ" หลวงพ่อหวิน "เอาซิโยม" เมื่อข้าพเจ้าได้รับอนุญาตจึงเดินเข้าไปทางศีรษะเณรเอามือจี้ลงที่กระหม่อมเณร ทันใดนั้นเณรเงียบไม่ดิ้นรน ลืมตาขึ้น ข้าพเจ้าถามเณร

ขึ้นว่า "เณรเป็นอะไร" เณรตอบขึ้นว่า "มึนศีรษะไม่รู้สึกตัว"

หลังจากนั้นข้าพเจ้าบอกให้เณรไปสรงน้ำ ส่วนพระที่ดู พากันไปหมด พอเณรไปสรงน้ำ ข้าพเจ้าก็กลับมาที่สำนักของข้าพเจ้าเพื่อจะอาบน้ำทำวัตรเย็นในทันใดข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงเด็กวัดวิ่งร้องตะโกนมาแต่ไกลขึ้นว่า "แม่ชีช่วยด้วย ผีมันยังไม่ออก มันจะเข้าเณรอีก" ข้าพเจ้าเดินไปที่ริมรั้วเห็นเณรยืนอยู่ที่บ่อน้ำ ข้าพเจ้าจึงได้พูดขึ้นว่า "ถ้ายังไม่ไป คราวนี้ไม่เชื่อเจอดีแน่ ขอให้แม่ชีอาบน้ำก่อน" ในที่สุดเณรอาบน้ำแล้วทำวัตรเย็นนอนสบาย หลังจากนั้นต่อมาโยมได้มาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า "พระที่วัดไปแล้ว หลังจากวันรุ่งขึ้นที่ผีเข้าเณร พระองค์นี้ ท่านเดินทางมาอยู่ที่วัดใหม่คลองยาง ท่านมาขออยู่เพื่อรักษาโรค และรักษาคนที่ถูกกระทำ คือที่โดนผีเข้า วันที่ผีเข้าเณร ท่านก็ยืนดูอยู่กับหลวงพ่อหวิน ท่านไม่ยักช่วยเณรปล่อยให้เณรถีบของโครม ๆ ของเสียหาย ยืนดูเฉยเกือบชั่วโมง เด็กวัดวิ่งมาตามคุณแม่ คุณแม่ขึ้นไปช่วยเณรจึงหาย" โยมพูดพร้อมกับหัวเราะ แต่พอวันรุ่งขึ้นพระหมอองค์นั้นท่านเก็บของออกจากวัดตั้งแต่เช้าไม่รู้ไปอยู่วัดไหน ส่วนข้าพเจ้ามิใช่เป็นหมอขับผีอะไร คือที่เป็นหมอขับผีมีเรื่องเป็นมาดังนี้

"ในวันหนึ่งระหว่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอยู่ในตอนประมาณในบ่ายสามโมงจนกระทั่งถึงสี่โมงเศษ ข้าพเจ้าได้เห็นแสงรัศมีอร่ามมาก จิตมั่นคงมาก ข้าพเจ้าได้เห็นท่าน ๆ หนึ่ง ได้ลอยตรงมาที่ข้าพเจ้าแล้วหยุดประทับยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า ท่านได้แนะนำตัวท่านขึ้นว่า ท่านชื่อ "องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระกกุสันโธ" ครั้งนานมาแล้วสมัยที่พระองค์ทรงบำเพ็ญเป็นพระโพธิสัตว์อยู่ที่ป่า ตอนนั้นท่านมีลูกชายอยู่ในเมือง ลูกชายของท่านมีลูกคือเธอนี่แหละเป็นหลานของฉัน แต่เวลานี้พ่อของเธอเขาไปพระนิพพานแล้ว ปู่มาวันนี้ปู่จะให้ของดีเอาไว้ป้องกันตัว เธอจงยกมือขวาขึ้น ปู่จะทำให้" พอท่านพูดเท่านั้น ข้าพเจ้าไม่ทันรู้ตัวไม่ทราบว่ามือของข้าพเจ้ายกขึ้นได้อย่างไร ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้ายังไม่ทันยกเลย มือข้าพเจ้ายกขึ้นเอง

เมื่อมือขวาของข้าพเจ้ายกขึ้น ท่านทำพิธีให้ที่นิ้วชี้ของข้าพเจ้า ในระหว่างที่ท่านทำให้นั้นตัวข้าพเจ้าลอยขึ้นเหนือพื้นที่นั่ง พอเสร็จพิธีท่านปู่ท่านพูดขึ้นว่า "เอ้า เสร็จแล้ว ถ้าผีเข้าใครให้เอานิ้วชี้จิ้มลงไปที่หัวพร้อม กับมีคาถาให้ด้วย" ข้าพเจ้าได้พบกับท่านรู้สึกว่าข้าพเจ้ายังไม่พบกับหลวงพ่อพระราชพรหมายาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) เลย เมื่อข้าพเจ้าได้ของกับท่านปู่ ข้าพเจ้าไม่เคยลองของที่ได้มาเลย พอดีเณรเกิดมีอาการผีเข้า ข้าพเจ้าจึงไปทำให้เพื่อสงเคราะห์ ข้าพเจ้าไม่ชอบขับผีเท่าไรนัก เพราะข้าพเจ้าก็กลัวผีเป็นเหมือนกัน และไม่ต้องการเป็นหมอผี

ขอความเมตตากับท่านพระยายม

ในตอนเช้าเมื่อปี พ.ศ.2531 ได้มีเด็กสาวชื่อ "อุ๊" ได้เข้ามาหาข้าพเจ้าด้วยน้ำตานองหน้า เธอเล่าว่าแม่เธอป่วยหนักอยู่ที่โรงพยาบาลสระบุรี หมอสั่งให้เอาแม่ของเธอกลับบ้าน หมอบอกกับเธอว่า แม่ไม่รอดตายแน่นอน พ่อของเธอสั่งเธอว่าให้เธอมาหาข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังเธอเล่าจบลง ข้าพเจ้าจึงได้บอกกับเด็กอุ๊ขึ้นว่า "เอาล่ะนะ พรุ่งนี้เช้าแม่ชีจะไปเยี่ยม สั่งถึงพ่อของเธอด้วย" ในที่สุดเธอจึงลากลับ ครั้น

ถึงเวลาเจริญพระกรรมฐานหนึ่งทุ่มตรง ข้าพเจ้าได้พากันเจริญพระกรรมฐาน พอได้เวลาสี่ทุ่มตรงออกจากพระกรรมฐาน ข้าพเจ้าได้แจ้งให้ทุกคนทราบถึงเรื่องการอุทิศส่วนกุศล ขอให้ทุกคนพุ่งกระแสจิตไปที่โรงพยาบาลจังหวัดสระบุรีที่สำเภานอนป่วยอยู่ เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้กับสำเภา ข้าพเจ้าเป็นผู้นำอุทิศ

ก่อนนำอุทิศ ข้าพเจ้าอธิษฐานจิตขอพระบารมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหมด ขอพระบารมีพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหมด "ขอพระบารมีพระธรรมทั้งแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ ขอพระบารมีพระอริยสงฆ์เจ้า ทั้งหมดตลอดจนครูบาอาจารย์ มีหลวงปู่ปานวัดบางนมโค หลวงพ่อพระราชพรหมยาน วัดท่าซุง สมเด็จพุฒาจารย์โตพรหมรังษี หลวงพ่ออี๋วัดสัตหีบ หลวงพ่อโหน่งวัดคลองมะดัน หลวงพ่อเนียมวัดน้อย หลวงพ่อสุ่นวัดบางปลาหมอ หลวงพ่อจงวัดหน้าต่างนอก หลวงปู่ศุขวัดปากคลองมะขามเฒ่า หลวงพ่อโอภาสีวัดบางพลัด ตลอดหลวงพ่อทั้งสี่พระองค์วัดท่าซุง หลวงพ่อเทพโลกอุดร หลวงพ่อเทพโลกอุดรท่านมีเมตตาเคยมาปรากฏให้เห็น ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าปฏิบัติแบบโง่ๆ ท่านจึงเมตตาแสดงความยินดีที่ข้าพเจ้าปฏิบัติมา เพราะข้าพเจ้ารู้จักคุณของคนอันพึงรู้จักตอบแทนคุณ ข้าพเจ้านึกน้อมจิตถึงเจ้ากรรมนายเวรและท่าน ท้าวพระยายมราช ตลอดนายบัญชี ข้าพเจ้าขอกราบเรียนท่านที่กล่าวมานี้คือ นางสำเภาที่ป่วยอยู่โรงพยาบาลสระบุรี ขณะนี้หมอได้สั่งเธอว่ารักษาไม่รอดแล้ว ให้เอากลับบ้าน ข้าพเจ้าผู้กราบเรียนเห็นว่านางสำเภา ผู้ป่วยนี้เคยได้มีคุณกับข้าพเจ้ามา เคยส่งข้าวคาวหวานที่ทางวัดงดให้อาหารกับข้าพเจ้า นางสำเภาผู้ป่วย คนนี้พร้อมด้วยสามีของเธอชื่อนายแช่ม ได้เอาใจใส่เป็นธุระเรื่องอาหารการขบฉันแก่ข้าพเจ้าตลอดมา และอีกอย่างหนึ่งคือ ข้าพเจ้าได้รู้จากนิมิตของข้าพเจ้าว่านางสำเภาผู้ป่วยคนนี้เคยเป็นบุตรของข้าพเจ้าแต่ในอดีต

ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้กราบเรียนให้ท่านทราบ ถ้ามาดแม้นนางสำเภายังมีดีอยู่บ้างเป็นบุญกุศลเพื่อให้นางสำเภาสร้างคุณงามความดีต่อไปอีก เพื่อเป็นบุญกุศลของนางสำเภาเอง และด้วยอำนาจบุญกุศลที่ข้าพเจ้าเป็นแม่นางสำเภามาจริงตามที่ข้าพเจ้ารู้มาทางจิตของข้าพเจ้า ขอบุญกุศลที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมเพื่อพระนิพพานนี้จงช่วยนางสำเภาที่มีคุณที่ให้ข้าวให้น้ำแก่ข้าพเจ้ามาแล้วนั้น จงช่วยนางสำเภาที่หนักให้เบาขึ้น ความทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนมาให้ท่านท้าวพระยายมราชหรือนายบัญชีให้ทราบในครั้งนี้ ขอให้ท่านเห็นสมควรว่า ควรจะยืดอายุนางสำเภาหรือว่านางสำเภาควรจะหมดอายุขัยลงแค่นี้สุดแต่ท่านจะเมตตา ตามที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนมา ถ้าท่านทราบเรื่องแล้วโปรดเมตตาเห็นสมควรถ้ามาดแม้นท่านเห็นว่ายังสงเคราะห์นางสำเภาให้มีอายุต่อไปอีกได้ แล้ววันรุ่งขึ้นตอนเช้าข้าพเจ้าจะเดินทางไปเยี่ยมนางสำเภาผู้ป่วยที่โรงพยาบาลสระบุรี เมื่อข้าพเจ้าไปถึง ขอให้นางสำเภาจงกลับได้สติฟื้นคืนชีพพูดกับข้าพเจ้าได้"

เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานจิตเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้พากันอุทิศส่วนกุศลให้เฉพาะเจ้ากรรมนายเวรเท่านั้น ครั้นตอนเช้ามืดตอนตีสี่ทำกรรมฐาน ออกจากพระกรรมฐานข้าพเจ้าและคณะได้พากันอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรอีกครั้งหนึ่ง คือให้เฉพาะ พอฉันเช้าเสร็จข้าพเจ้าเดินทางไปที่โรงพยาบาลสระบุรี มีพระภิกษุชื่อท่านวิชิตและโยมไปด้วยกัน พอถึงข้าพเจ้าขอเข้าพบ พอดีโยมแช่มซึ่งเป็นสามีของนางสำเภาได้

ออกมาต้อนรับ โยมแช่มเห็นข้าพเจ้าเขาดีใจมาก โยมแช่มรีบเดินไปที่เตียงของนางสำเภา โยมแช่มบอกกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "กระผมจะลองไปเรียกดูอีกครั้ง จะบอกกับสำเภาว่า แม่ชีมาเยี่ยมแล้ว เพราะสำเภาพูดถึงคุณแม่มาก" ว่าแล้วโยมแช่มเดินไปเรียกที่หูขึ้นเสียงดังว่า "สำเภา แม่ชีมาเยี่ยมแล้ว" เรียกอยู่ 4-5 คำ คนป่วยพูดขึ้นในลำคอฟังไม่ชัด ข้าพเจ้าเข้าไปที่สำเภาเรียกใกล้ๆหู สำเภาพูดออกเสียงไม่ได้ขากรรไกรแข็ง ในระหว่างที่ข้าพเจ้าเรียกอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้รับเสียงคำพูดในคอของเธอจับความได้ว่า "แม่มาแล้วหรือ" ข้าพเจ้าจึงตอบบอกที่หูของเธอว่า "แม่มาแล้วลูกสำเภา เธอคุยกับแม่บ้าง" ข้าพเจ้าจับมือของสำเภา สำเภากำมือของข้าพเจ้าไว้แน่นไม่ยอมปล่อยเป็นชั่วโมง ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าสำเภายังไม่ตาย

ในระหว่าง ที่สำเภาจับมือข้าพเจ้าไม่ยอมปล่อย ข้าพเจ้านึกถึงคุณพระรัตนตรัย พระธรรมคำสอน น้อมระลึกนึกถึงครูบาอาจารย์ หลวงปู่ปาน หลวงพ่อพระราชพรหมยาน สมเด็จโตพรหมรังษีทั้งหมด นึกถึงเจ้ากรรมนายเวร ถ้าสำเภายังไม่ถึงฆาตแล้วขอท่านทั้งหมดจงมาช่วยด้วย ข้าพเจ้าเพ่งกระแสจิตเข้าช่วยให้สำเภาได้มีสติฟื้นเร็วขึ้น ผลที่สุดสำเภาฟื้นขึ้น หมอ พยาบาลตกใจ เพราะไม่มีคนไข้รายไหนจะปาฏิหาริย์เหมือนรายนี้ เวลานี้นางสำเภายังมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ นี่คืออานุภาพของพระธรรมคำสอนที่พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ เมื่อบุคคลใดได้ปฏิบัติตามพระสัจจะธรรมของพระพุทธองค์แล้ว ผู้นั้นจะมีความสุขตลอดกาล ผู้สงสัยหรือผู้ที่ไม่เชื่อขอเชิญพิสูจน์ธรรมะของพระพุทธองค์ได้ด้วยตัวของท่านเอง แล้วท่านจะหายกังวลใจ หายสงสัย ข้าพเจ้ายังไม่เก่ง มิใช่เป็นผู้สำเร็จ ข้าพเจ้ายังศึกษาพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์อยู่ ข้าพเจ้าไม่ได้เรียนภาษาบาลีเลย ภาษาไทยเพียงอ่านออกเขียนได้เท่านั้น

ครั้นต่อมา ในปี พ.ศ.2534 เวลาประมาณบ่ายได้มีชายสองคนหญิงอีกสามคน ได้มาหาข้าพเจ้า ได้แนะนำตัวเขาเองขึ้นว่า เขาอยู่ไม่ไกลจากสำนักของข้าพเจ้าประมาณไม่ถึงสองกิโลเมตร เวลานี้ที่พวกเขาพากันมาหาแม่ชีเพราะว่าพวกเขามีทุกข์มาก

หนึ่งในจำนวนที่มาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังขึ้นว่า "ขณะนี้มีคนป่วยหนักอยู่ที่บ้านของผม เขาเป็นพี่เขยของผมเอง" เขาพูดพร้อมชี้มือบอกว่า "คนนี้เป็นพี่สาวผม ภรรยาของคนป่วยหนัก คนนี้ที่มีอายุหน่อยหนึ่งนั่นเป็นแม่ ส่วนเด็กผู้หญิงคนนี้เป็นหลานลูกของพี่สาวพี่เขยที่ป่วย ส่วนชายคนนี้เป็นเพื่อนบ้านของผมเอง ผมได้ปรึกษากันแล้วผมจึงได้พากันมา เพื่อให้แม่ชีสงเคราะห์พวกผมด้วย คือว่าคนป่วยที่เล่าให้แม่ชีฟังอยู่นี้เขากำลังจะตาย พวกผมไม่มีความรู้เรื่องบอกหนทางให้กับคน กำลังจะตาย ผมอยากฟังคำแนะนำจากคุณแม่ชีขอให้แม่ชีแนะนำผม สงสารพวกผมด้วยเถอะครับ" ข้าพเจ้าฟังแล้วจึงได้ถามขึ้นว่า "พวกเธอน่าจะไปปรึกษาพระที่วัด ขอคำแนะนำจากท่าน สำหรับแม่ชีรู้เพียงเล็กๆ น้อยๆเท่านั้น ประเดี๋ยวคนอื่นรู้เรื่องเดี๋ยวจะหาว่าแม่ชีอวดเก่งกับพระ แม่ไม่อยากจะมีเรื่อง" ภรรยาของผู้ป่วยพูดขึ้นว่า "ดิฉันและทุกคนมีความศรัทธาแม่มากจึงพากันมา" ข้าพเจ้าจึงได้บอกเธอขึ้นต่อไปว่า "เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เอาล่ะนะ ฉันจะสงเคราะห์ แต่เรื่องที่แม่ชีที่จะให้คำแนะนำไปบอกหนทางให้กับคนป่วย แม่ชีของดไว้ก่อน แม่จะเดินทางไปที่บ้านเธอเองในตอนเย็น ประมาณเกือบหกโมงเย็น หลังจากแม่ชีทำวัตรก่อน ตอนนี้ไปไม่ได้ แม่ชีกำลังจะทำพิธีขอที่ดินสร้างพระมหาวิหาร"

เมื่อทุกคนได้ฟังข้าพเจ้าพูดจบลง เขาพากันยกมือไหว้ข้าพเจ้ากันทุกคน ภรรยาและน้องชายของเธอพูดขึ้นว่า"คุณแม่มีเมตตาจะไปบ้านดิฉัน บ้านดิฉันมันใกล้จะพัง" "พวกผมจนกันมากนะครับ" ข้าพเจ้าว่า "ฉันไม่ได้ไปเพราะคนรวยเพราะคนจน แม่ไปเพื่อสงเคราะห์คนป่วย" ทุกคนพากันกราบทั้งหมดด้วยความดีใจ แล้วเธอทั้งหมดก็พากันลากลับไป ครั้นได้เวลาข้าพเจ้าไป พอถึงข้าพเจ้าได้เข้าไปที่คนป่วยซึ่งนอนอยู่ คนป่วยพยายามลุกขึ้น ข้าพเจ้าบอกกับเขาว่า "ไม่ต้องลุกขึ้นนอนให้สบาย" ข้าพเจ้าไถ่ถามเรื่องอาการป่วย เธอเล่าให้ฟังขึ้นว่า "ผมเป็นโรคมะเร็ง เวลานี้หมอเขาผ่าตัด ผมไม่มีแรง ผมรู้ดีว่าผมต้องตายแน่ครับ" ข้าพเจ้า "คนเราเกิดมาต้องตายหมดจะหนีความตายไปไม่ได้ ไม่พ้นแน่ ให้นึกถึงความตายไว้ทำจิตติดพระพุทธเจ้า นึกถึงพระธรรม นึกถึงพระอริยสงฆ์ นึกถึงความดีที่เราเคยบวชมานึกถึงศีลที่เราเคยรักษามา และจงภาวนาพุทโธไว้ในจิตใจเสมอ

ข้าพเจ้าเอาน้ำมันชาตรีติดไปด้วย ข้าพเจ้าอาราธนาขอพระบารมีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ หลวงปู่ปาน หลวงพ่อพระราชพรหมยาน พระพุฒาจารย์สมเด็จโตพรหมรังษี แล้วตั้งนะโม 3 จบ สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ พระสังฆคุณต่อด้วย "อิทธิฤทธิ พุทธนิมิตตัง ขอเดชะเดชัง ขอเดชเดชะ จงมาเป็นที่พึ่งแก่มะอะอุนี้ด้วยเถิด" จึงได้เอาน้ำมันชาตรีให้คนป่วยกิน ข้าพเจ้าเห็นว่าคนป่วยนี้ยังไม่ตายในระยะนี้ ข้าพเจ้าหาธูปเพื่อจะนำไปจุดบอกท่านท้าวพระยายม ในทันใดข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงบอกขึ้นว่า "ไม่ต้องไปจุดบอกแทนมัน ให้คนป่วยมันจุดบอกของมันเอง ไม่ต้องไปทำให้มัน" ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่า ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยจุดบอกแทนให้กับนางสำเภาผู้ป่วย ในที่สุดนางสำเภาไม่ทำตามคำพูดที่ข้าพเจ้าได้บอกกับท่าน ครั้งนี้ท่านจึงพูดเหมือนดุข้าพเจ้าไม่ให้บอกแทนคนอื่นๆ ข้าพเจ้าได้แนะญาติผู้ป่วยให้จัดสังฆทานขึ้นหนึ่งชุด คือทำอาหารใส่ปิ่นโตขึ้นหนึ่งเถา เวลาพระท่านเดินมาบิณฑบาตรให้คนป่วยโมทนาก่อนแล้วค่อยนำไปถวายพระที่ท่านเดินมาบิณฑบาตร และแจ้งให้พระท่านทราบให้รู้ว่าคนป่วยหนักต้องการทำสังฆทานเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร

ข้าพเจ้าตั้งใจช่วยเขา 3 วันเมื่อครบ 3 วันข้าพเจ้าก็หยุดไปคือ ข้าพเจ้าได้แนะนำคนป่วยให้เข้าใจแล้วทุกอย่าง และได้บอกกับคนป่วยขึ้นว่า "ครบ 3 วัน แม่ชีจะไม่ได้มาแล้วนะ ให้โยมทำใจยอมรับความจริง ไม่ต้องกลัวความตาย เมื่อจะตายขอไปพระนิพพาน จะไปได้ไม่ได้เอาจิตติดไว้ก่อนอย่าทำจิตเศร้าหมอง นึกถึงพระพุทธเจ้า นึกถึงพระธรรม นึกถึงพระสงฆ์ นึกถึงศีลที่เคยรักษามา นึกถึงความตายไว้ อย่ากลัวความตายเป็นอันขาด เอาจิตติดพระนิพพานจำได้ไหมโยม" "ผมจำได้ครับ"

ในที่สุดคืนวันที่ข้าพเจ้าคิดว่าจะเว้นไปในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งขึ้นว่า ให้ข้าพเจ้าไปที่บ้านคนป่วยอีก 7 วัน อีก 7 วันมันถึงจะตาย ข้าพเจ้าพอวันรุ่งขึ้นจึงไปบ้านผู้ป่วยอีก พอครบ 7 วัน ข้าพเจ้าหยุดไป พอดีข้าพเจ้าขึ้นมาที่วัดพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ข้าพเจ้ามาที่วัดหลวงพ่อหลายวัน ในที่สุดข้าพเจ้าจึงได้กราบลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อกลับ ผู้ป่วยอยู่มาได้อีก 7 วันครบพอดีจึงตาย ญาติผู้ป่วยพากันมาแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบเรื่องการตายขึ้นว่า คนตายไปอย่างสงบไม่ทุรนทุราย เจ้าภาพบ้านคนตายไม่มีเงินเลย ข้าพเจ้าต้องเป็นธุระให้จนเสร็จกระทั่งรถบรรทุกศพ

หล่อรูปสมเด็จองค์ปฐม

ต่อมาข้าพเจ้าได้มีโอกาสเดินทางไปหล่อรูปสมเด็จองค์พระปฐมที่วัดท่าซุง ข้าพเจ้าเดินไปที่ป่าไผ่ ได้มีญาติโยมผู้มีจิตศรัทธาพากันมารุมล้อมกันนำปัจจัยใส่ย่ามเพื่อร่วมสร้างพระมหาวิหารที่ข้าพเจ้ากำลังสร้างอยู่มากมาย ในขณะนั้นพอดีรถของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยานวิ่งผ่านออกมา ข้าพเจ้าไม่สบายใจ เกรงจะถูกพระเดชพระคุณหลวงพ่อตำหนิว่า ข้าพเจ้ามาเรี่ยไรในสถานที่ของพระคุณท่าน ข้าพเจ้าตรึกในจิตนมัสการขึ้นว่า "พระเดชพระคุณหลวงพ่อที่เคารพ โยมไม่เคยตั้งใจปรารถนาจะมาเรี่ยไรในวัดของหลวงพ่อ โยมเขาสมัครใจเพื่อทำบุญร่วมสร้างพระมหาวิหารกับแม่ชีเองค่ะ หลวงพ่ออย่าดุว่าโยมนะคะ โยมอายเขาแย่เลย โยมขอให้หลวงพ่อทราบตามความเป็นจริงด้วยนะคะหลวงพ่อ" หลวงพ่อวิ่งรถผ่านไป ข้าพเจ้ากราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อด้วยความโล่งใจ เห็นหลวงพ่อมองดูข้าพเจ้ายิ้มให้

หลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้ไปที่วิหาร 100 เมตร เพื่อนำของโคตรเศรษฐีไปหล่อสมเด็จองค์พระปฐม ข้าพเจ้าพบกับญาติโยมหลายท่านนำปัจจัยร่วมสร้างพระมหาวิหารกับข้าพเจ้า ในขณะที่ข้าพเจ้าได้มีญาติโยมร่วมใส่ย่ามเพื่อร่วมสร้างพระมหาวิหารอยู่ มีคุณแสงจันทร์เป็นพยาบาลอยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา พร้อมกับอาจารย์ลักขณาพากันเดินตรงมาที่ข้าพเจ้า และได้บอกข้าพเจ้าขึ้นว่า "ได้ยินเสียงคุณด็อกเตอร์ประกาศเรียกชื่อคุณแม่อยู่ตั้งนานแล้ว ขอให้คุณแม่ไปพบที่วิหาร 100 เมตร ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อนั่งรับแขกนั่นแหละค่ะ" เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังคำบอกเล่า ข้าพเจ้าจึงขอตัวกับญาติโยมที่มีจิตศรัทธา ข้าพเจ้าขอจากไป

ข้าพเจ้าเดินตรงขึ้นไปที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อกราบพระคุณท่านแล้วจึงเดินไปถามทหารที่ยืนอยู่ ทหารเดินเข้าไปหาด็อกเตอร์ คุณด็อกเตอร์ทราบจากทหาร คุณด็อกเตอร์เดินเข้ามาหาข้าพเจ้ายกมือไหว้ คุณด็อกเตอร์ กล่าวกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "ขอนิมนต์ให้คุณแม่นั่ง" พร้อมกับหาเก้าอี้มาให้นั่ง ห่างจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อไม่เท่าไร ข้าพเจ้านั่งตามคำนิมนต์ พอดีเพื่อนของคุณด็อกเตอร์ซึ่งเคยไปหาข้าพเจ้าที่สำนักได้นำปัจจัยมาทำบุญร่วมสร้างพระมหาวิหาร 500 บาท พอดีผู้ที่ทำบุญกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อเห็นข้าพเจ้านั่งเก้าอี้จึงได้พากันมาใส่ย่ามทำบุญสร้างพระมหาวิหารกันมากมาย ข้าพเจ้าอึดอัดใจมาก เห็นคนนำปัจจัยมาใส่ย่ามข้าพเจ้า

ข้าพเจ้านึกตำหนิคุณด็อกเตอร์เรียกขึ้นมาจะว่าอย่างไรจะพูด อะไรก็ไม่พูด ประเดี๋ยวพระเดชพระคุณหลวงพ่อจะหาว่าเสนอหน้ามานั่งรับเงินทำบุญใกล้ ๆ ท่าน กลัวหลวงพ่อจนบอกไม่ถูก ครั้นจะลุกออกมาก็มิใช่ที่ เพราะคุณด็อกเตอร์นิมนต์ให้นั่ง กลัวเสียมารยาทของนักบวช ญาติโยมยิ่งพากันมาใส่ย่ามข้าพเจ้ายิ่งหัวใจเต้นเพราะกลัวหลวงพ่อ แต่ก็ตัดสินใจห้ามจิตตัวของตัวเองเอาจิตน้อมถึงหลวงพ่อขึ้นว่า "หลวงพ่ออย่าติและดุโยมนะเจ้าคะ ที่โยมมานั่งเก้าอี้ไม่ห่างจากหลวงพ่อครั้งนี้เพราะด็อกเตอร์นิมนต์โยมให้นั่ง หลวงพ่ออย่าดุโยมนะคะ ถ้าหลวงพ่อดุโยม โยมอายเขานะหลวงพ่อ ขอเทวดาทั้งหมดที่รักษาเขตวัดนี้ทั้งหมดส่งข่าวให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อทราบตามนี้ด้วย" พอสักครู่หนึ่ง หลวงพ่อพูดกับญาติโยมที่มาทำบุญกับท่านขึ้นว่า "ลูกเอ๋ยหลานเอ๋ย ญาติโยมที่มาทำบุญกับหลวงพ่อทั้งหมดในวันนี้เงินทุกบาททุกสตางค์ของลูกหลานญาติโยมทำที่นี่ในวันนี้ทั้งหมดจะเอาไปที่ใด ผลบุญจะได้ผลเท่ากันหมด"

เมื่อข้าพเจ้าฟังพระเดชพระคุณหลวงพ่อกล่าวจบลง ข้าพเจ้ายกมือพนมโมทนา และขอบพระคุณที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อมีความเมตตากับข้าพเจ้ามาก พระเดชพระคุณหลวงพ่อวางใจเรื่องปัจจัยทุกบาททุกสตางค์กับข้าพเจ้า พระคุณท่านหยั่งรู้ถึงวาระจิตของข้าพเจ้าอย่างลึกซึ้งแล้วว่า ข้าพเจ้าได้อธิษ-ฐานจิตไว้แล้วว่า จะไม่เบียดบังปัจจัยของพระศาสนาตั้งแต่หนึ่งบาทขึ้นไป ชาตินี้ถือเป็นชาติสุดท้าย รวยเงินรวยทองเขาก็ปล้นเอาไปกิน รวยศีลรวยธรรม ใครก็ปล้นของเราไปไม่ได้ ในระหว่างที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ในวันนั้นได้ปัจจัยมากพอสมควร ข้าพเจ้าตรึกขึ้นว่า "เราจะนำปัจจัยที่ได้ในวันนี้จะถวายพระเดชพระคุณหลวงพ่อเพราะเป็นลาภของพระคุณท่าน ส่วนตัวข้าพเจ้าจะขอแบ่งเอาไปสร้างพระมหาวิหารแต่น้อย ตั้งใจว่าประเดี๋ยวจะลุกไปถวายพระคุณท่าน" พอดีมีญาติโยมพากันมาใส่ย่ามกันอีก ข้าพเจ้ายังลุกไม่ได้

พอโยมซาลงข้าพเจ้าเตรียมตัวลุกเหลียวไปที่หลวงพ่อ เห็นพระเดชพระคุณหลวงพ่อลุกเดินข้าพ-เจ้ารีบเดินตามก็ไม่ทัน ข้าพเจ้ารีบเดินเข้าไปในวิหารร้อยเมตรเท่าไรก็ไม่ทัน เพราะพระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านลอยละลิ่วเท้าของท่านไม่แตะพื้นวิหารร้อยเมตรเลย ข้าพเจ้าตกตะลึงยืนดูพระเดชพระคุณหลวงพ่อลอยไปจนลับตา ข้าพเจ้าไม่บอกกับใคร นิ่งอยู่ในใจคนเดียว ยืนนึกอยู่ว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระคุณท่านคงทราบเรื่องที่ข้าพเจ้า จะนำปัจจัยไปถวายคืนกับพระคุณท่านบ้าง พระคุณท่านจึงรีบลอยหรือเหาะหนีข้าพเจ้า ถ้าขืนเดินอยู่ข้าพเจ้าต้องกวดทันแน่ๆ ข้าพเจ้าเพิ่งเห็นพระเดชพระคุณหลวงพ่อเหาะให้ข้าพเจ้าดูเป็นครั้งแรก ข้าพเจ้าเห็นความศักดิ์สิทธิ์ของพระคุณท่านมากมายหลายอย่าง ฉะนั้นข้าพเจ้าไม่ขอทรยศในความดีของพระคุณท่านในชีวิตนี้ ขอเดินทางตรงเป็นหนทางของคนคนเดียว

ครั้นต่อมา ข้าพเจ้าป่วยนอนซม ข้าวฉันไม่ค่อยได้ เบื่ออาหาร เรี่ยวแรงน้อยถอยลงไป ข้าพเจ้านอนนึกถึงหลวงพ่ออยากจะขึ้นไปกราบท่าน ครั้นนอนไปนอนมา ข้าพเจ้าเข้าห้องน้ำ อยู่ในห้องน้ำนานเพราะเป็นคนถ่ายยาก นั่งแต่ละครั้งเป็นชั่วโมงหรือเกือบชั่วโมง ในระหว่างที่ข้าพเจ้านั่งอยู่นาน พอดีได้ยินเสียงพูดว่า "ให้จัดทำสังฆทานขึ้นแปดหมื่นสี่พันไปถวายให้กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อไวๆนะ อย่าช้า" ข้าพเจ้านึกในใจขึ้นว่า "จะไปอย่างไรเล่า ตัวเองก็ป่วยเดินก็แทบไม่มีแรง แต่เอาเถอะเมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ เราจะต้องไปรอช้าไม่ได้" เมื่อออกจากห้องน้ำจึงได้บอกกับแม่ชีที่อยู่และโยมว่า "พรุ่งนี้จะขึ้นไปที่วัดหลวงพ่อ จะขึ้นไปถวายสังฆทานกับพระคุณท่านแปดหมื่นสี่พันบาท" พอดีมีม้านั่งรากไม้ซื้อมาสามพันบาท เพื่อจะถวายให้กับพระคุณท่านด้วยเพื่อท่านจะได้ไว้นั่งเล่น ตกลงจึงให้โยมขับรถออกจากสำนักไปโทรศัพท์ถึงพระคุณเจ้าอนันต์สมัยนั้น ให้ท่านช่วยเตรียมเครื่องสังฆทานให้หนึ่งชุด พรุ่งนี้เช้าจะไปถวายสังฆทาน สำหรับข้าพเจ้าฉันยาเข้าไปมาก มีอาการงง มือสั่น แต่ตั้งใจว่าเก้าอี้รากไม้จะทำเป็นผ้าป่าติดปัจจัยสักสามพันบาท มีชะนีหนึ่งตัว เรื่องสังฆทานออกไปซื้อพานเพื่อใส่ปัจจัยแปดหมื่นสี่พันบาท เตรียมให้เหมาะสมเพราะรักเคารพพระเดชพระคุณหลวงพ่อมากที่สุด

ข้าพเจ้าลงไปซื้อของคนเดียว ไปหลงที่ตลาดปากช่องเกือบชั่วโมง ครั้นมาถึงสำนัก ข้าพเจ้าเตรียมจัดแจงข้าวของมีรถติดตามไปด้วยเป็นสองคัน ข้าพเจ้า นับเงินแยกนี่เป็นปัจจัยที่จะทอดผ้าป่าสามพันบาท นี่เป็นปัจจัยสำหรับที่จะทำสังฆทานให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อแปดหมื่นสี่พันบาท สำหรับค่าน้ำ

มัน ค่าเดินทาง เตรียมเสร็จเครื่องเก้าอี้รากไม้ติดชะนีเพื่อเตรียมติดปัจจัย ของพวกพานใส่ปัจจัยนำขึ้นรถอีกคัน เพราะรถข้าพเจ้าบรรทุกของไม่ได้

พอได้เวลาจึงพากันเดินทางออกตอนตีสาม ครั้นมาถึงกลางทางข้าพเจ้าเกิดเอะใจขึ้นจึงนับเงินสังฆทานใหม่ นับเท่าไรก็นับได้สี่หมื่นแปดพันบาท ข้าพเจ้าจึงได้ถามคุณสว่างขึ้นว่า "ฉันบอกโยมเรื่องทำสังฆทานสี่หมื่นแปดพันหรือว่าแปดหมื่นสี่พัน คุณจำได้ไหม คุณสว่าง" "ที่ไหนกันแม่ชีสี่หมื่นแปดพันนั่นนะไม่ใช่ ต้องแปดหมื่นสี่พันถึงจะเรียกว่าธรรมขันธ์ แปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ถึงจะถูกต้อง" ข้าพเจ้าจึงได้บอกคุณสว่างขึ้นว่า "ถ้าเช่นนั้นฉันนับเงินมาผิดแล้ว ฉันเอามาเพียงสี่หมื่นแปดพันบาทเท่านั้นจะทำอย่างไรเล่า รถก็วิ่งมาไกลกับสำนักเสียแล้ว คนผู้ที่ติดตามไปด้วยพากันช่วยทำบุญกันจนหมดตัว มีอีกคนชื่อคุณสมริดบอกกับข้าพเจ้าขึ้นว่า "คุณแม่ไม่ต้องเป็นกังวลใจหรอกนะ เข็มขัดนาก สร้อยข้อมือมีตั้งหลายเส้น พรุ่งนี้เอาไปไว้ร้านทองเลยคุณแม่" ข้าพเจ้าโมทนาพูดว่า "เราจะต้องถวายตอนเช้าเพราะนัดกับท่านไว้แล้วสายไม่ได้ ร้านทองเขาไม่เปิดตอนเช้า" ส่วนคุณสว่างบอกว่า "ถ้าเช่นนั้นติดท่านไว้ก่อนไม่เป็นอะไรหรอก หลวงพ่อไม่ว่า" รถที่ไปด้วยกันก็หลงกันอีก

ในที่สุด ข้าพเจ้าไปวัดพระเดชพระคุณหลวงพ่อรถจอดหน้าโบสถ์คอยรถอีกคันที่บรรทุกเก้าอี้รากไม้ พอรถจอดญาติโยมที่คอยพบมายืนรอกันเต็มพกกันกรูเอาปัจจัยใส่ย่ามสร้างพระมหาวิหาร ข้าพเจ้าจึงได้บอกให้ทุกคนทราบเรื่องราวขึ้นว่า "ขอให้ทุกคนฟังแม่ก่อนนะ แม่ขออนุโมทนากับทุกคนที่มีน้ำใจทำบุญ สร้างพระมหาวิหารกับแม่ แต่ว่าวันนี้แม่ตั้งใจจะถวายสังฆทานให้กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อแปดหมื่นสี่พันบาท แต่แม่นับปัจจัยมาแค่สี่หมื่นแปดพันเท่านั้นเพราะแม่ป่วยฉันยามากเกินไปทำให้แม่หลงลืม ฉะนั้นวันนี้ขอให้ลูกทุกคนร่วมทำบุญกับแม่เป็นสังฆทานให้กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อเถอะนะ" พอพูดจบลงทุกคนพากันนำปัจจัยมาใส่ย่ามให้กันคนละมาก ๆ กว่าทุกครั้ง

มีคนหนึ่งจำชื่อไม่ได้ เธอยืนฟังอยู่ เธอก็นำปัจจัยมาใส่ห้าร้อยบาท เธอบอกว่า "เดี๋ยวหนูจะไปเอาเงินที่หน้ารถมาทำร่วมใหม่อีก แต่ต้องให้สามีของหนูเผลอก่อน เพราะเขาไม่ชอบให้หนูทำบุญครั้งละมาก ๆ" เธอหายไปสักครู่ เธอกลับมาพร้อมกับปัจจัยจะเป็นหนึ่งหมื่นหรือเท่าไรจำไม่ได้เสียแล้ว ต้องขอโทษด้วย

ในที่สุด ข้าพเจ้าต้องรีบไปที่ศาลา เมื่อถึงศาลาข้าพเจ้าได้ยินเสียงคุณด็อกเตอร์ประกาศขึ้นว่า "ผู้ประสงค์ที่จะถวายสังฆทานให้รีบเข้ามาถวายได้แล้วเวลามีเพียงสิบกว่านาทีแล้ว' ข้าพเจ้ายังนับปัจจัยอยู่ พอดีกับญาติโยมลูกหลานพากันนำปัจจัยเข้ามาร่วมกับข้าพเจ้า กลัวว่าข้าพเจ้าจะไม่พอถวายสังฆทานกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อ

คุณด็อกเตอร์ประกาศอีกครั้งขึ้นว่า "เหลืออีกเจ็ดนาทีแล้ว ขอให้ทุกคนเริ่มเข้ามาถวายสังฆทาน" ข้าพเจ้านับปัจจัยชุลมุน ใจเต้นกลัวหลวงพ่อจะติว่าทำไมล่าช้า ในใจหนึ่งน้อมระลึกขึ้นว่า "พระเดชพระคุณหลวงพ่อโปรดทราบเรื่องทั้งหมดด้วย โปรดเมตตาโยม โยมป่วยมากแต่โยมขอตอบแทนพระคุณหลวง

พ่อด้วยความเคารพมากที่สุด โยมแข็งใจมาทำสังฆทานครั้งนี้ให้กับพระคุณท่าน

ในที่สุด คุณด็อกเตอร์ประกาศขึ้นอีกครั้งว่า "ขณะนี้เวลาเหลือเพียงสามนาทีแล้ว ขอให้ผู้ที่จะถวายสังฆทานโปรดรีบเข้ามา" พอดีกับข้าพเจ้านับปัจจัยได้ครบแปดหมื่นสี่พันบาท เพราะคนช่วยกันมาก มีชายคนหนึ่งเธอควักปัจจัยเป็นหมื่นช่วยข้าพเจ้ามากมาย ข้าพเจ้ารีบเดินเข้ามาถวายสังฆทานแปดหมื่นสี่พันบาท พร้อมกับเก้าอี้รากไม้หนึ่งตัว

เรื่องเก้าอี้รากไม้นี่ ข้าพเจ้าได้ทำชะนีติดที่เก้าอี้เขียนชื่อของข้าพเจ้า ตั้งใจจะติดปัจจัยผ้าป่าสักสามพันบาท ในที่สุด ผ้าป่าไม่ได้ติดสักบาทเดียว มัวแต่วุ่นวายเรื่องเงินขาดอยู่ ข้าพเจ้ามองดูเก้าอี้ มองดูชะนี นึกสังเวชใจ

เมื่อข้าพเจ้าถวายสังฆทานแด่พระเดชพระคุณหลวงพ่อ ข้าพเจ้ากราบเรียนกับพระคุณท่านขึ้นว่า "โยมขอถวายสังฆทานครั้งนี้ ให้กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ขอให้พระคุณท่านหายป่วยจากโรคเจ้าค่ะหลวงพ่อ" พระเดชพระคุณหลวงพ่อให้พรกับข้าพเจ้าว่า "เออให้โยมชีจงสมความปรารถนานะโยมนะ" ในที่สุด หมดเวลาข้าพเจ้าเดินทางกลับ

ครั้นต่อมาข้าพเจ้าได้ไปทอดกฐินที่วัดพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ครั้นได้เวลาข้าพเจ้านำผ้าพระกฐินเข้าไปถวายกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อที่ศาลาสิบสองไร่ ระหว่างที่ถวายผ้าพระกฐิน พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ถามข้าพเจ้าขึ้นว่า "มหาวิหารทำไปได้แค่ไหนแล้วโยมชี" ข้าพเจ้ากราบเรียนพระคุณท่านขึ้นว่า "กำลังทำโครงหลังคาแล้วค่ะหลวงพ่อ" พอดีมีโยมเข้าไปถวายผ้าพระกฐิน ข้าพเจ้าจึงลาท่านออกมา แต่ข้าพเจ้ามองดูหน้าหลวงพ่อ เห็นดวงตาของพระคุณท่านโรย ข้าพเจ้ารู้ได้ทันทีว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อป่วยมากคราวนี้ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกวังเวงใจ นึกอยากจะเรียนถามทุกข์สุขพระคุณท่าน โอกาสมีน้อยเพราะผู้คนมากมายเหลือเกิน

ข้าพเจ้าคิดในใจว่า ถ้าเป็นไปได้มีโอกาสขอพบที่หน้าโบสถ์ ตอนบ่ายท่านต้องไปกรานกฐินที่ในโบสถ์ เมื่อคิดได้เช่นนั้น ข้าพเจ้าแอบหลบฝูงชนไปแอบยืนอยู่ไม่ให้ใครเห็น เพื่ออธิษฐานจิตน้อมนึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ หลวงพ่อทั้งสี่พระองค์ มีหลวงปู่ปาน และเทวดาทั้งหมดที่รักษาที่เขตวัดท่าซุงทั้งหมด "โปรดทราบว่า ข้าพเจ้าแม่ชีประทุมขอพบพระเดชพระคุณหลวงพ่อลำพัง ขออย่าได้มีฝูงชนมากมายเหมือนทุกครั้งหรือทุกปี เพราะข้าพเจ้ามีความเคารพนับถือพระคุณท่านมาก รองลงมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระเดชพระคุณหลวงพ่อจบกิจแล้ว บริบูรณ์บริสุทธิ์ ข้าพเจ้าไม่สงสัย ขอหลวงพ่อโปรดทราบ ให้ดิฉันได้พบตามความต้องการในครั้งนี้ด้วยเถิดเจ้าค่ะ"

ครั้นต่อมาเห็นว่าใกล้เวลา ข้าพเจ้าเดินเลี่ยงกับฝูงชน หลีกมาเพื่อไม่ให้ใครติดตาม ยืนอยู่ข้างหลวงปู่ใหญ่ ให้หลวงปู่ใหญ่และหลวงปู่ปานช่วย ในที่สุดพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้เวลาท่านเข้ามาถึง

โบสถ์ ข้าพเจ้าสังเกตดูผู้คนไม่มีใครติดตามมามากเหมือนก่อนเลย มีคนยืนหน้าโบสถ์โหรงเหรง ประมาณสิบกว่าคนเศษ ส่วนข้าพเจ้าไม่ออกมายืน เพราะกลัวเขาเห็นข้าพเจ้าจะพากันเข้ามาหา ครั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่อทำพิธีเสร็จพระคุณท่านเดินออกจากโบสถ์ ข้าพเจ้ารีบเดินออกจากที่กำบังเดินตรงเข้ากราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อ เอาปัจจัยถวายใส่ย่าม ข้าพเจ้าได้พูดกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อ เรียนถามพระคุณท่านเรื่องป่วย หลวงพ่อกล่าวขึ้นว่า "ฉันมีไข้นะโยมชีนะ" ข้าพเจ้าได้ฟังพระคุณท่านบอกว่ามีไข้ ข้าพเจ้าตื้นตันใจ และพระคุณท่านยังได้พูดต่อขึ้น "ขอให้โยมชีสร้างมหาวิหารให้สำเร็จด้วยดีนะ" "เจ้าค่ะ" พระคุณท่านก็เดินจากไป กฐินปีสุดท้ายที่ข้าพเจ้าได้พบพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ได้พบได้พูดกันจากวันนั้นแล้ว ไม่ได้พบกันอีกเลย

ครั้นต่อมาในคืนวันที่ 28 ตค. 2535 ข้าพเจ้านิมิตเห็นต้นตาลล้ม แต่รากของต้นตาลไม่ถอน พอวันที่ 30 ตค. 2535 ได้มีโยมแช่มได้มาบอกข้าพเจ้าว่า เขาดูโทรทัศน์ พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้มรณะเสียแล้ว ข้าพเจ้ารีบเดินทางไปวัดที่ท่าซุงในทันที

หลวงพ่อผู้มีพระคุณได้จากไปไม่มีวันกลับเสียแล้ว ใครที่ไหนจะเท่าพระเดชพระคุณท่านหายากในประเทศไทยหาเหมือนพระเดชพระคุณหลวงพ่อไม่มีอีกแล้ว ข้าพเจ้ารักเคารพพระเดชพระคุณหลวงพ่อมากสุดประมาณ แต่ข้าพเจ้าไม่มีน้ำตาไหลให้ใครๆได้รู้ได้เห็น เพราะข้าพเจ้าไม่เคยร้องไห้ แม้แต่คุณพ่อคุณแม่เสียทั้งสองท่าน ข้าพเจ้าไม่เคยร้องไห้เลยจริงๆ เป็นเช่นนี้มาแต่ก่อนแล้ว

ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าคนที่ตายทุกคนหมดกรรมแล้ว เหลือแต่ตัวข้าพเจ้าเอง และผู้ยังอยู่ข้างหลังที่จะต้องรับกรรม สู้กรรมต่อไปอีกนานแสนนานเท่าไรก็ยังไม่ทราบได้ ข้าพเจ้าระลึกถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อมากสุดที่จะพรรณนาได้ ข้าพเจ้าเคารพรักพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ขอตั้งคำสัตย์จากใจจริง ขอเคารพคำสั่งสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ถึงแม้พระเดชพระคุณหลวงพ่อจะล่วงไปแล้วก็ตาม ไม่ทรยศในคุณความดีของพระคุณท่านทั้งใจและกาย จะไม่ทำตัวแตกหมู่แตกคณะในขณะพรเดชพระคุณหลวงพ่อยังมีพระชนม์อยู่ ข้าพเจ้าเคยกระทำตัวอย่างไร ข้าพเจ้าจะทำตัวเช่นนั้น ขอเสมอต้นเสมอปลายไม่เปลี่ยนแปลงเหมาะกับกาลเวลาที่เคยปฏิบัติมา เหมือนพระคุณท่านมีชีวิตอยู่แต่มีคนบางกลุ่มอาจมองข้าพเจ้าเพี้ยนๆไป ข้าพเจ้าไม่คิดติดใจ น้อยใจ และเสียใจ เพราะพระเดชพระคุณหลวงพ่อเคยบอกกับข้าพเจ้าว่า คนพวกนี้มันมากันหลายขุม อยู่กับคนมันเป็นเช่นนี้ ปลงตกเสียแล้วสุดแต่จะแต่งเรื่องว่าเรื่องนินทา เชิญตามสบาย ขอให้เดินตรงเส้นทางพระนิพพาน ขออย่าเดินหลงทางไปอื่นเลย

บ ท ท้ า ย

คุณแม่ชีประทุม โชติอนันต์ ได้ละสังขารไปตั้งแต่วันที่ 18 กันยายน 2538 คุณธรรมความดีอันสูงส่งได้ปรากฏเป็นผลงานฝากไว้ในบวรศาสนานั้นมากมายยิ่งนัก ตั้งแต่เริ่มสร้างสำนักส่งเสริมปฏิบัติธรรมแห่งนี้ขึ้นมาเมื่อพ.ศ.2531 ผลงานการก่อสร้างที่เป็นหัวใจของสำนักส่งเสริมปฏิบัติธรรม คือ 'มหาวิหารโคตรเศรษฐีสุรนารีวรนาถ' ซึ่งเป็นที่สวดมนต์ เจริญพระกรรมฐาน และเป็นที่ประทับของพระพุทธเจ้า 28 พระองค์ สิ่งก่อสร้างอื่นๆ มีห้องพักสำหรับผู้ปฏิบัติธรรม 15 ห้อง ศาลาอเนกประสงค์ โรงรถ ห้องน้ำ 40 ห้อง สร้างเขื่อนกันดินพังแนวชายคลอง ขุดสระน้ำใช้สร้างกำแพงรอบอาณาเขต 17 ไร่ (ยังไม่แล้วเสร็จกำลังดำเนินการต่อ) และสิ่งก่อสร้างที่คุณแม่มีความปรารถนาอีกอย่างคือ 'วิหารพระอรหันต์หญิง' เป็นที่ประดิษฐานพระอรหันต์หญิง (ภิกษุณี) จำนวน 13 พระองค์ ขณะนี้กำลังดำเนินการก่อสร้าง โดยมีคุณประภาศรี นิยมแก้ว เป็นผู้สืบทอดเจตนารมณ์เกี่ยวกับทางการก่อสร้างทั้งหมด และก่อนคุณแม่ท่านละสังขารได้สั่งให้เก็บร่างของท่านไว้ ซึ่งคณะศิษย์ได้เก็บไว้ในโลงแก้ว จำเป็นต้องสร้างศาลาเก็บโลงแก้วขณะนี้กำลังรวบรวมปัจจัยเป็นทุนในการก่อสร้างต่อไป ผลงานที่จะลืมมิได้อีกประการคือ วันที่ 23 เมษายน 2538 ได้จัดงานเททองหล่อสมเด็จองค์ปฐมหน้าตัก 4 ศอก 2 องค์ เพื่อประดิษฐานเป็นพระประธานในมหาวิหาร หล่อสมเด็จพระพุทธชินราช หน้าตัก 3 ศอก 2 องค์ หล่อรูปเหมือนหลวงปู่ปาน 2 องค์ หล่อรูปเหมือนหลวงพ่อพระราชพรหมยาน 2 องค์ เพื่อนำประดิษฐานที่หน้ามุขทิศเหนือ และทิศใต้ของมหาวิหาร

สิ่งที่ทำให้คุณแม่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของสาธุชนทั่วไป คือ 'พระเครื่องโคตรเศรษฐี' เริ่มสร้างเมื่อพ.ศ.2532 ลักษณะด้านหนึ่งเป็นรูปพระทุ่งเศรษฐี ด้านหนึ่งเป็นรูปพระสิวลี รุ่นนี้เป็นรุ่นมีเนื้อแร่โคตรเศรษฐีเต็มองค์ รุ่นที่สอง เป็นเนื้อผงสีดำ มีลักษณะเช่นเดียวกับรุ่นแรก แต่บรรจุเนื้อแร่โคตรเศรษฐี ชิ้นเล็ก ด้านละ 1 ชิ้น

ด้านการปฏิบัติธรรม คุณแม่ท่านเคร่งครัดในระเบียบวินัย ผู้ที่มาอยู่ปฏิบัติธรรมต้องรักษาศีลอย่างเคร่งครัด และต้องปฏิบัติตามระเบียบของสำนัก จะทำตามใจตนเองไม่ได้ พระธรรมคำสอนแบบเข้าใจง่าย มีเนื้อหาสาระซึ่งปรากฏในหนังสือลูกศิษย์บันทึกเล่ม 3 ทำให้บุคคลที่สนใจการปฏิบัติธรรมได้เดินทางมากราบคุณแม่ที่สำนักทั่วทุกสารทิศ และได้นำหลักการปฏิบัติของคุณแม่ไปปฏิบัติตาม ได้รับผลจนเป็นที่พอใจ

ค ณ ะ ผู้ จั ด ทำ

คุณชวลิต - คุณนิรามัย - ด.ช.ศรัณย์ ปรัชญาภรณ์

คุณเทียนชัย - คุณสุปานี นิมิตรนิวัฒน์

คุณประพิณ ปรัชญาภรณ์

คุณชาญระวี - คุณจงกลณี ประภัสสร

และคณะศิษย์คุณแม่ชีประทุม โชติอนันต์

พิ ม พ์ ค รั้ ง ที่ ๑

กันยายน 2539

จำ น ว น

5,000 เล่ม

วั ต ถุ ป ร ะ ส ง ค์

- บูชาคุณครูบาอาจารย์
- เพื่อบำรุงศาสนกุศล และสาธารณะกุศล

วิหารอรหันต์หญิง

ขณะนี้กำลังอยู่ในระหว่างดำเนินการก่อสร้าง และจัดหาทุน

ผู้ประสงค์จะร่วมสร้างกับคุณแม่ชีประทุม โชติอนันต์

ติ ด ต่ อ โ ด ย ต ร ง ที่

สำนักส่งเสริมปฏิบัติธรรม ศิษย์พระราชพรหมยาน ต.หนองสาหร่าย อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา

ประวัติชีวิตของข้าพเจ้า แม่ชีประทุม โชติอนันต์